204.

Chiril Tricolici

unde-i duminica?

ROMAN

cartea românească

Chiril Tricolici
Unde-i duminica?
Roman
Editura Cartea românească
Coperta de Vasile Olac

În fotoliul de orchestră

E duminică dimineaţa şi mă învârt prin cameră neştiind ce să fac. Mă uit la telefon. Tot atât de inspirat se uită şi telefonul la mine.

Să fi fost un timp mai frumos, aş fi plecat de ieri la Sinaia...

La naiba, toată săptămâna nu ştii ce să mai faci de căldură şi cum să te tragi mai la umbră, iar cum vine sâmbăta, cum se înverşunează cu ploaie şi frig! S-a-ncuscrit sfântul Ilie cu Dracu, altceva nu poate să fie, şi-acu ne strică *week-end*-ul!

Terminasem o carte, o carte pe care o reluasem de câteva ori de la capăt, o predasem de curând editurii, eram mulţumit, dar şi vlăguit, ca un câine de stână ce iese din iarnă, şi m-am jurat că o lună încheiată n-o să fac altceva decât să mă vântur.

Numai că vremea era tocmai bună de scris. Da, dar ce? Îmi venise mai demult o idee de subiect... Covrigul se dovedise de fum. Şi mi-am adus aminte ce-mi spusese maiorul Pascu (şi în primele clipe îl şi crezusem), cum fusese el cât pe-aci să ancheteze spargerea unui vagon poştal încărcat cu lingouri de aur. Trenul, însă, intrase cu o întârziere de vreo două ore în gară, iar camionul cu care urmau să sosească făptaşii, fiind reparat la I.R.A. 6, se fărmase pe drum.

Tot învârtindu-mă prin cameră am ajuns la fereastră. Afară continua să plouă ţârâit dintr-un cer mohorât ca un şezut de maimuţă. „Nu-i nimic, găsesc eu un subiect!”, mi-am zis cu un optimism robust – optimism care trebuie să ne caracterizeze pe toţi! – şi am zâmbit cu deplină şi responsabilă încredere în viitor.

Odată făcută asociaţia de idei, am luat ziarul din fotoliu şi în locul lui m-am aşezat eu. Caricatura lui Matty m-a făcut să izbucnesc în râs – era dintre acelea care mai scapă uneori exigenţelor – pornind de la ea, m-am gândit ce de condeie excelente lucrează la cotidianul

în cauză şi am ajuns la „Mica publicitate”. „Ia să văd, mi-am propus, ce vinde lumea pe atâtea coloane?”

La un moment dat m-am oprit şi am luat de la capăt anunţul:

„Casetofon excepţional, priză şi baterii, vând. Tel. 61.80.84.”

Mi-am zis că dacă n-ar fi prea scump, şi până mai am o rezervă de bani, ar fi o idee să i-l cumpăr Ioanei. Să-mi lase „Uher”-ul în pace, mereu îl cară la ea, fir-ar să fie.

Numărul din anunţ a sunat o vreme ocupat; când era să renunţ, am auzit apelul şi mi-a răspuns o voce feminină.

— În legătură cu anunţul din ziar, am spus.

— Nu mai e de actualitate; s-a vândut.

— Cum, dar abia e zece!

— Vai, de la şapte au început să mă sune! Trei casetofoane să fi avut!... De fapt, l-am dat încă de-alaltăieri... printr-o cunoştinţă. Mi-a telefonat însă un domn şi mi-a spus că are şi el un casetofon de vânzare; dacă nu mă deranjează şi sunt amabilă... Nu mă deranjează, de ce să nu-i fac omului un serviciu?! Notaţi-vă numărul lui, poate nu l-a vândut încă.

Am notat, i-am mulţumit şi am format numărul.

— Da, vă rog, mi-a răspuns un bărbat, graseind

— Mi s-a spus că aveţi un casetofon de vânzare.

— E un radioeasetofon, a precizat, pentru că are şi o lungime de undă. Unde medii.

Era perfect. Ioana avusese un tranzistor micuţ, îl dăduse unei prietene care pleca într-o excursie, şi aceasta nu mai venise cu el. I-l furaseră sau îl uitase undeva, nici ea nu ştia. Fapt este că rămăsese fără tranzistor.

— Vreţi să veniţi să-l vedeţi? s-a interesat omul

— Mai întâi aş vrea să ştiu ce marcă e şi-n ce stare. Ca să nu fac drumul degeaba

— E un „Mayer”, o marcă foarte bună, şi e aproape nou. În orice caz, foarte puţin folosit.

Nu auzisem de o asemenea marcă şi m-am interesat cât cere pe el. Mi-a spus că două mii opt sute şi a finul să sublinieze că este o piesă cu totul excepţională.

— Dom’le, am zis, nu v-am telefonat ca să mă aflu în treabă, v-aş ruga să-mi spuneţi care-i ultimul preţ. Ca să

nu-mi pierd nici eu timpul şi nici pe-al dumneavoastră să nu vi-l răpesc.

— Veniţi să vedeţi piesa şi stăm noi de vorbă. Nempăcăm noi, dacă spuneţi că sunteţi un amator serios. Ştiţi unde vine strada Căpitan Dragoteseu?

Am zis că nu.

— Aaa, e foarte central! s-a arătat omul contrariat de ignoranţa mea în materie de străzi foarte centrale şi mi-a explicat cum să ajung, prin Călăraşi, până la el.

Când plouă, problema care se pune este dacă să scot sau nu din garaj „Lamborghini Espada". Recunosc, este o treabă cam pe dos ca ea, maşina, să stea uscată frumuşel în garaj, în timp ce eu, stăpânul ei – e adevărat, un stăpân provizoriu, adică mai mult un fel de custode – să umblu ferindu-mă de băltoace, ca să nu mă stropească vreun „Fiat 600" sau chiar un „Trabant", ca pe orice neposesor de autoturism, dar fiecare spălat la service înseamnă cel puţin trei ore pierdute, aşa că de multe ori, în asemenea cazuri, prefer satisfacţiile pe care ţi le oferă mijloacele de transport în comun. De data aceasta dilema nu se punea, pentru simplul motiv că aseară îmi fusese lene să duc maşina la garaj şi ea se găsea chiar în faţa blocului meu. După câteva minute am fost în stradă, am mai făcut vreo douăzeci până la adresa respectivă şi iată-mă sunând la uşa apartamentului 3.

Gândindu-mă la vocea graseiată a omului meu, mă aşteptam să apară un domn înalt şi distins, purtând, eventual, şi ochelari cu rame groase şi negre şi chiar un halat de mătase. Cu toate că obiectul acesta vestimentar a devenit desuet – eu, cel puţin, prefer blugi.

Da' de unde! Mi-a deschis uşa un tip cam sfrijit, în jur de 40 de ani, cu ochii mici, ca de raţă, eu care m-a privit de parcă m-ar fi căutat prin buzunare, în timp ce pe faţă îi apăruse ca la chelnerii de altădată un zâmbet de politeţe stereotipă.

I-am spus că am venit pentru casetofon, şi buzele groase, cea de jos puţin răsfrântă, i s-au mişcat ciudat.

— Vă rog, intraţi!... m-a invitat graseind.

Avea o garsonieră spaţioasă, mobilată cam anapoda: un pat de mijloc, cât un aeroport, ocupa cea mai mare parte a camerei, lângă fereastră se găsea un fotoliu îmbrăcat într-o husă *ecru*, cu flori grosolane, care de

vreo cincisprezece ani, dacă nu şi mai bine, ne iau la bătaie în toate magazinele cu stofe de mobilă, apoi un şifonier galben, din lemn masiv, sculptat pe la margini, cu oglinzi ovale pe ambele uşi, o masă maro, cu picioare în stil Chippendale... La masa asta m-a şi invitat să iau loc, oferindu-mi un scaun capitonat cu piele ce s-ar fi vrut de Cordoba.

— O să vă placă, este, aşa cum v-am spus, o piesă excepţională! m-a asigurat gazda şi a adus radiocasetofonul pe masă. Vedeţi, are şi radio – a adăugat, arătându-mi o scală micuţă – şi poate fi folosit şi la maşină. Aveţi maşină? Uitaţi-vă, aici sunt cuplajele...

A introdus o casetă, apoi alta, a acţionat butoane, a dat drumul la radio şi, în tot timpul demonstraţiei, nu i-a stat gura o singură clipă.

— V-am cerut două mii opt sute, dacă daţi două mii şapte, l-aţi luat, a zis, văzând că rămân tăcut.

Radiocasetofonul era cât se poate de reuşit, compact şi, după cum mi se părea, solid construit, cu o linie impecabilă, ce aducea cu un portţigaret, îmi plăcuse de cum îi văzusem. L-am luat să mă uit mai bine la el şi am spus:

— Dacă ar fi fost nou... Aşa, cine-mi garantează?...

— Uitaţi-vă, m-a întrerupt, casetele astea două sunt tot ce s-a înregistrat Cu el. Poftim, vă mai las o sută de lei – două mii şase sute.

I-am oferit două mii cinci sute, şi omul s-a declarat de acord.

— N-am decât două mii de lei la mine, i-am spus. Vi-i las drept aconto, iar restul vi-l aduc în cel mult o jumătate de oră. Trebuie să scot bani de la C.E.C.

— Putem coborî împreună, mi-a propus. Tot am de ieşit în oraş.

Aşa am şi procedat. Nu ştiu ce mutră a făcut tipul când m-a văzut descuind portiera „Lamborghinei Espada”, dar după ce s-a urcat în maşină, s-a întors spre mine şi ochii iui de răţoi s-au făcut şi mai mici.

— O colonie franţuzească nu v-ar interesa pentru doamna?

— Nu sunt căsătorit, am zis.

— Atunci poate un cartuş de „Kent”?

— Asta, da. Şi m-ar mai interesa un *whisky*. Un *whisky* de la el de-acasă şi nu îmbuteliat nu ştiu pe unde

Personal, prefer un vin bun oricărei băuturi din lume dar îţi mai vine un prieten în casă... Şi am unul care se dă în vânt după cel get-beget scoţian.

— *Whisky* n-am, însă aş putea să vă fac rost în câteva zile. Să-mi notez numărul dumneavoastră de telefon şi vă sun.

I-am dat o carte de vizită, omul s-a dus acasă şi s-a întors cu un cartuş de „Kent", apoi am oprit la un C.E.C şi i-am achitat restul de bani. Când i-a băgat în buzunar, am văzut o luminiţă de satisfacţie aprinzându-se în ochii lui de răţoi; nu i-am acordat importanţă – aveam satisfacţia mea.

Chiar alături se afla un telefon public, am asistat câteva clipe la maltratările la care îl supunea un domn cu o anumită distincţie, şi tocmai distincţia ăsta a lui m-a scos din sărite.

— Poate vreţi să v-aduc un ciocan? m-am oferit, zâmbindu-i cu solicitudine. Un baros!... Ca să terminaţi treaba mai repede!

— Numărul a fost ocupat, da' fisa nu mi-o restituie! Mi-a furat fisa!

I-am spus că n-are rost să se supere, este hoţia cea mai puţin însemnată din câte se practică, şi cum el îmi cedase locul, m-am grăbit s-o sun pe Ioana, care îşi pregătea de zor doctoratul. Mi-a răspuns fetiţa gazdei, aşa că am rugat-o s-o cheme pe domnişoara Ioana din camera ei

N-am aşteptat mult.

— Ţi-am cumpărat ceva care o să-ţi facă plăcere, am spus, ştiind că altfel n-o s-o pot scoate din casă. Coboară, trec să te iau.

— Nu trece, s-a împotrivit Ioana, o să-ţi explic eu de ce. După-amiază, însă, fac o pauză... Am de ieşit în oraş şi aş veni pe la tine. La şase e bine?

Ioana stă la o gazdă care i-a pus de la bun început în vedere că nu va admite nici un fel de vizite masculine, indiferent de natura acestora şi oricât de scurte ar fi – are de crescut o fetiţă. Dar eu nu vrusesem să urc, spusesem că o s-o aştept jos, cu maşina...

M-am aşezat la volan, cu gândul de-a mă duce la „Turn”; brusc, însă, mi-a venit ideea unei partide sau două de table cu un amic mare amator şi el şi nevastă-sa de bunătăţi gastronomice, şi eu ştiam cu precizie că mă vor reţine la masă. La ei puteam s-o văd pe Samantha, să dau şi peste o raţă umplută cu mere, să găsesc şi un vin de care să-mi pese... Aşa că am încercat să mă conving că vizita asta ar fi de preferat ,,Turnului”.

Am cumpărat flori – ceea ce e sinonim cu garoafe, căci în ultimul cincinal altceva n-ai cum să găseşti, chiar dacă ai consuma un rezervor de benzină, luând la rând toate florăriile din oraş – şi am sunat la uşa amicilor mei. Apelul a rămas fără ecou. Spunându-mi că se află la bucătărie probabil – deci în celălalt capăt al casei – am sunat încă o dată. Apoi din nou şi din nou.

„Să fi plecat?” m-am întrebat, nevenindu-mi a crede că bunătăţile care mi se desenaseră în minte cu forme din ce în ce mai concrete – şi nu era vorba doar de raţă umplută cu mere – nu vor avea parte de rafinatul meu simţ olfactiv.

Spre răzbunare, am scos o carte de vizită, am scris *„Îmi pare rău pentru voi, duminica viitoare voi fi plecat la Sinaia”*, am pus data şi ora, am îndoit unul din colţurile cărţii de vizită, am introdus-o în cutia de scrisori care se afla alături de uşă şi am coborât scările vilei, posomorâtă şi rece ca şi ploaia de afară.

În timp ce mă urcam în maşină şi aşezam florile pe fotoliul de alături, m-am întrebat în ce vas aveam să le pun şi neuronii mei mi-au dictat cu ce mă voi ocupa în orele următoare: zecile de sticle goale care umpleau până la refuz cămara şi dulapurile bucătăriei urmau să ia drumul pe care veniseră, adică cel al garajului, pentru a aştepta acolo, în virtutea legii supreme ce guvernează întregul univers, o nouă evoluţie ciclică.

Ajungând însă acasă, m-am apucat mai întâi să fac schimbări în rafturile bibliotecii, operaţie ce se cerea executată încă de mult. Masa de lucru îmi era ocupată aproape în întregime de o grămadă de cărţi, altele se aflau pe dulapul de haine... Aveau să ia locul celor care, din lipsă de spaţiu, puteau să aştepte vremuri mai bune, într-o ladă de campanie, masivă şi grea, făcută să reziste

la zeci de mutări, ce-mi fusese cedată de vechiul proprietar al garajului, un fost general.

Mai rămăseseră de triat cărţile din raftul cel mai de sus, abia mă căţărasem pe două scaune de bucătărie suprapuse, când a sunat telefonul. Am vrut să sar, dar picioarele scaunului de jos au alunecat pe parchet şi în secunda următoare m-am trezit la podea. N-am aşteptat să mă depaneze de jos A.C.R.-ul. Extrăgându-mă de pe parchet, am simţit dureri în mâna dreaptă, cu care încercasem să amortizez impactul părţilor moi ale spatelui cu parchetul, l-am trimis la toţi dracii pe cel care suna şi am ridicat receptorul.

— Alo, s-a auzit o voce feminină, melodioasă şi plină de promisiuni, la telefon este doctoriţa Veronica Tomescu. Vă rog să mă scuzaţi, domnule, că vă deranjez, dar iată ce se întâmplă: fratele meu împlineşte mâine douăzeci şi unu de ani şi noi am hotărât să-i cumpărăm un radio-casetofon. Problema este că el îşi doreşte un aparat ,.Mayer", aşa cum are un coleg de-al lui de facultate; vă daţi seama, bucuria, surpriza i-ar fi şi mai mari. Din păcate, am telefonat domnului de la care aţi cumpărat radiocasetofonul exact după ce-l vânduse. Sigur, aş fi dispusă să vă ofer o sumă... să zicem de cinci sute de lei peste preţul cu care l-aţi cumpărat...

— Doamnă doctor, am întrerupt-o, îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră, însă eu n-am cumpărat radiocasetofonul ca să-l revând...

— Nu, nu! s-a grăbit să intervină. Bineînţeles că nu l-aţi cumpărat ca să-l revindeţi, nici nu m-am gândit, nici n-am vrut să spun asta! Având însă în vedere motivele pe care vi le-am expus... Cel de la care aţi cumpărat aparatul n-a vrut să-mi spună cu cât l-a vândut, eu însă vă pot oferi pe radiocasetofon patru mii de lei. Poftim, chiar patru mii cinci sute.

— Asta-i foarte interesant! Nu mă pricep la radio-casetofoane, oferta dumneavoastră însă m-a făcut să înţeleg că am cumpărat un lucru foarte bun. Şi. evident, acum, cu atât mai mult n-o să-l cedez.

— Deci, nu mai are rost să insist?

— E o concluzie inteligentă. Exact asta am vrut să înţelegeţi.

Şi-a cerul scuze că m-a deranjat şi a întrerupt legătura.

Nu ştiusem că un radiocasetofon poate costa atâţia bani; gândindu-mă că făcusem o achiziţie, am vrut să continui aranjarea bibliotecii, stomacul a scos însă un sunet coclit de protest. Nu, nu era cazul să-l contrazic, ştiam cât de egoist poate fi. Ce să-i faci, nimeni dintre noi nu-i perfect. Şi-n consecinţă, m-am îmbrăcat şi am ieşit în oraş.

M-am hotărât, fără să stau prea mult pe gânduri, pentru bufetul expres din apropiere, unde felurile de mâncare sunt ca şi modelele de pantofi bărbăteşti – aceleaşi de acum un deceniu. Avantajul era, având în vedere cuvântul „expres”, că puteam să rezolv problema mesei fără să mai pocnesc de zeci de ori din degete după chelner.

A fost exact aşa, raţionamentul meu s-a dovedit grandios. Am stat o bună jumătate de oră la coadă pe o căldură slinoasă, timp în care m-am gândit în voie la stress şi la factorii stressanţi, temă ce făcuse obiectul unei recente emisiuni de televiziune, realizată cu participarea unor teoreticieni eminenţi.

Dar totu-i să fii optimist şi, pentru a evita depunerile de grăsimi, siesta mi-am făcut-o căţărându-mă pe cele două scaune suprapuse, apoi îngenunchind mereu şi mereu, pentru a extrage sticle goale din funduri de dulapuri. Am cărat totul – sticle şi cărţi – la maşină, le-am dus la garaj şi am continuat acolo cu gimnastica liberă. În cele din urmă lucrurile au fost puse în ordine, fiecare la locul destinat, şi – cum eram încălzit, iar „Lamborghini Espada” era udă de ploaie, deci cu murdăria bine muiată – am luat în primire furtunul.

Se făcuse aproape 6 când am ajuns acasă frânt de oboseală, dar mulţumit de ceea ce realizasem. M-am băgat repede sub duş, am pus apoi de cafea şi, cum ştiam ce-i place Ioanei să bea, m-am apucat să prepar după o reţetă proprie, rezultată din lungi şi chinuitoare degustări, un amestec pe care l-am botezat „Pasternak” în memoria marelui scriitor rus.

A intrat candidă şi s-a lăsat pe canapea cu un: „Uf!”

— Nu te-am lăsat să vii să mă iei pentru că distinsul meu consultant ştiinţific nu vrea să mă lase în pace. M-

aştepta în stradă cu o lucrare franţuzească... Acum o săptămână mi-a adus ceva în engleză... cu toate că-i spusesem că singurele cuvinte pe care le ştiu în limba lui Shakespeare sunt *Y am sorry*. Şi le-am învăţat de la tine...

— Asta nu i-ai mai spus.

— Asta nu i-am mai spus. Hai, arată-mi ce mi-ai cumpărat, mor de curiozitate să aflu. Sau ai zis doar aşa, ca să mă scoţi din casă? M-a întrebat, privindu-mă deodată bănuitor.

Am adus radiocasetofonul şi i l-am arătat, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Cu alte cuvinte, nu mai am voie să pun mâna pe „Uher”-ul tău.

— Asta-i tot ce găseşti de cuviinţă să-mi spui?!

— Nu, nu-i tot... Uite ce-i, îmi place şi „Trei stele”, dacă îl bem împreună, dar nu mi-l prezenta drept „Metaxa”, „Camus” sau „Bisquit”!...

Nu sunt omul căruia să-i ia piuitul o directă ca asta, însă Ioana s-a ridicat şi mi-a astupat gura cu palma. Ce mai tura-vura, trăsesem un necâştigător cu Ioana!

— Îţi mulţumesc foarte mult, radiocasetofonul e într-adevăr tare drăguţ! a spus şi m-a rugat să-i dau drumul.

Am apăsat butonul respectiv, în timp ce Ioanei i s-a părut a o recunoaşte pe Ella Fitzgerald, am pus cuburi de gheaţă în pahare şi am adus *shacker*-ul ca să împart amestecul în pahare.

— „Pasternak”? m-a întrebat, bucurându-se aşa cum ar fi trebuit să se fi bucurat la vederea radiocasetofonului.

Când s-a terminat melodia, i-am arătat care sunt butoanele radioului şi care ale casetofonului, am făcut demonstraţii, atrăgându-i atenţia, aşa cum m-a avertizat Apostol, că toate comenzile trebuie să treacă prin „stop”...

— Microfonul unde-l cuplezi? m-a întrebat deodată Ioana.

— Microfonul? am rămas surprins.

— Ce, microfon nu ţi-a dat?

— Uite, de microfon am uitat. Şi, să spun drept... Radiocasetofonul maşinii n-are microfon!...

— Ei, asta-i! Toate au microfon. Cum o să fac exerciţii dacă nu mă pot înregistra?

— Stai niţel, am spus. Îl sun îndată pe cel de la care l-am cumpărat. I-o fi scăpat şi lui din vedere...

Am găsit hârtia pe care notasem telefonul şi adresa lui Apostol şi am format numărul.

Nu răspundea nimeni.

— Fir-ar el să fie de escroc!

— Poate ai greşit numărul...

— Nu cred, am spus, şi cu hârtia sub ochi am încercat din nou.

Fără rezultat. Şi în momentul în care am aşezat receptorul în furcă, soneria telefonului a sunat strident şi prelung, aşa cum sună când eşti chemat din provincie. Mai mult ca sigur, mă chema maică-mea de la Govora. Dar nu era ea, ci o asistentă medicală de la Complexul balnear, care m-a anunţat că bătrâna a căzut pe scară şi mă roagă să vin îndată la ea. Nu e nimic grav, dar...

În timp ce îmbrăcam în grabă sacoul, i-am spus Ioanei să-l sune pe Apostol în numele meu, să-i zică că am fost obligat să plec urgent din Bucureşti şi să-i ceară microfonul.

— Astăzi să-l suni! Şi să-l iei din scurt! am învăţat-o fără să fie nevoie: Ioana este ea poetă, dar numai atunci când intră în starea specifică poeziei.

Ce-i drept e drept, mare lucru e o autostradă! Iar a noastră are şi avantajul faţă de cele pe care avusesem ocazia să conduc că nu-i plicticoasă. Ba traversează o cireadă de vite, ba iese un tractor dintr-un lan de porumb, lăsând pe asfalt hartane de noroi pe care faci apoi piruete sau chiar un *tête-à-queue* fără să vrei, ba întoarce un camion de pe un sens de rulare pe altul, trecând peste zona zisă şi verde, ba răsare o căruţă de după un cot de pădure...

Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, pentru că am intrat întreg în Piteşti, sub straşnica supraveghere a unui echipaj al Circulaţiei, care veghea drastic cu radarul să fie respectată viteza de 60 de kilometri pe oră acolo unde era câmp şi şosea, dar o tablă indicatoare decreta că începuse oraşul. N-am căzut în capcană, căci automobiliştii care veneau din sens invers îmi semnalizaseră că sunt aşteptat, încă de pe când pe cerul

răpănos abia apăruseră, întinzându-se fără sfârşit, balaurii acestui secol, cu mult mai feroci şi mai eficienţi decât cei din poveşti.

Drumul spre Râmnicu-Vâlcea a fost foarte puţin aglomerat, iar de acolo până la Govora n-am întâlnit decât o maşină sau două, şoseaua era goală ca palma. Îi ţinea în casă pe toţi vremea urâtă.

Bătrâna se afla în camera ei, scăpase uşor, doar cu o julitură pe spate şi o sperietură zdravănă; îi părea rău că mă alarmase degeaba. Am rămas trei zile cu ea, i-am căutat o gazdă unde să stea încă o lună după ce va încheia tratamentul, căci aerul staţiunii îi făcea foarte bine, şi cum încă de luni se făcuse cald şi frumos, am dus-o pe Valea Oltului, am ospătat-o la „Împăratul romanilor" în Sibiu, miercuri am făcut ruta Govora – Târgu-Jiu şi i-am arătat mănăstirile Hurez, Dintr-un lemn, Arnota şi Novaci, iar joi dimineaţa, cu conştiinţa că o las cu un moral ridicat, m-am despărţit de ea şi am luat-o spre casă.

Mă aştepta o surpriză care m-a făcut să rămân în prag înlemnit: totul era răscolit, uşile dulapurilor deschise, sertarele de la *secrétaire* pe jos, lucrurile răsturnate. Era clar, cât se poate de clar că mă călcaseră hoţii. Nu văzusem niciodată cum arată o spargere, dar aveam acum un *fotoliu de orchestră*.

Am pătruns în camera mea – aspectul era şi mai dezolant; nu arăta mai bine nici camera maică-mii. Uşile comodei fuseseră forţate, şurubelniţa care îşi avea locul la bucătărie se afla deasupra televizorului...

Avusesem grijă să nu ating nimic, am scos batista şi am ridicat cu ajutorul ei receptorul, căci totul e să fii optimist, la 055 mi s-a dat numărul de telefon al secţiei de miliţie în raza căreia domiciliez, am sunat şi am fost asigurat că un ofiţer de la judiciar va sosi în câteva minute la mine.

A fost într-adevăr aşa, n-a trecut mult timp, sunam la uşa vecinului, când a apărut, urcând scările, căci liftul era defect, un maior de miliţie nu prea înalt, care mi s-a părut masiv şi greoi.

— De dumneavoastră e vorba? m-a întrebat cu intuiţie sigură şi, scoţându-şi chipiul, şi-a şters transpiraţia de pe frunte.

Buzele nu prea groase şi aproape fără contur îi erau striate şi arse de parcă rabd ase de sete intr-un pustiu.

— Da, eu dau petrecerea, i-am răspuns. Poftiţi!

Şi-a spus numele şi funcţia, maior Ion Hîncu, s-a oprit în dreptul uşii pe care a examinat-o dintr-o privire şi apoi a intrat.

— Uitaţi-vă, am zis arătându-i, au scotocit peste tot.

— Au umblat după bani, după bijuterii... a pus imediat diagnosticul.

— Bijuterii n-am, iar banii îi ţin la C.E.C. Şi am grijă să nu rămână prea multă vreme acolo...

— Păi, ce faceţi cu ei? s-a mirat, neînţelegând ce vrusesem să spun.

— Mă străduiesc să-i distrez. Nu sunt omul care să se bucure ştiind că adună.

— Înseamnă dă-i câştigaţi destul de uşor! a remarcat şi s-a uitat cu suspiciune la mine.

Era cât pe-aci să-mi ies din ţâţâni. Am vrut să-i spun că mă dau câteodată cu capul de toţi cei patru pereţi pină găsesc o comparaţie mai sugestivă, mai plastică, mai colorată, că arunc pagini după pagini şi o iau de la capăt de zeci de ori pentru ca textul să curgă liber, că stau câte şaisprezece ore pe zi la masa de lucru, fără să ies din casă două-trei luni... M-am abţinut, nu i-am spus, i-sam zis monocord că, dacă nu mă înşel, altul este obiectul vizitei sale la mine.

A schiţat un zâmbet, de parcă ar fi muşcat dintr-un măr pădureţ, am impresia că nu i-a plăcut ce auzise.

— Ce vă lipseşte? m-a întrebat.

— Nu mi-am dat încă seama... Am lăsat totul neatins, ca să nu distrug eventualele urme.

— Asta-i foarte bine! m-a lăudat. Dar din ce-aţi putut constata la prima vedere...

— Am aruncat o privire prin şifoniere, costumele sunt...

— Azi nu se mai fură haine. Sunt şi greu de vândut şi periculos. Şi-apoi ce: poţi lua pe-un costum vechi, când unul nou e-n jur de-o mie de lei? Hoţii îşi fac socoteala... V-am spus, asta caută ei: bani, bijuterii... Altceva?

I-am răspuns că o să mă uit după ce va termina treaba cu urmele şi i-am spus căam plecat duminică după-amiază la Govora şi că m-am întors de o jumătate de oră.

— Deci, duminică, luni, marţi şi miercuri, a numărat. Patru nopţi. Au avut timp să vă pândească.

— De ce să mă pândească? De unde ştiau hoţii c-o să plec din oraş?! C-o să lipsesc patru nopţi?

Nu mi-a răspuns, s-a îndreptat spre uşa balconului şi m-a întrebat dacă o lăsasem întredeschisă.

— Parcă da... Şi am adăugat după ce am stat câteva clipe pe gânduri: Nu-mi amintesc, mă grăbeam. În orice caz – am continuat, ştiind ce o să constate maiorul când va veni pe balcon – cu vecinii nu se pune nici o problemă.

Maiorul Hîncu a făcut o scurtă inspecţie balconului, s-a uitat în cel al vecinilor, apoi, revenind în cameră, s-a interesat dacă aceştia au copii. I-am spus că da, au un băiat de 14 ani, Virgil, un copil foarte bun.

— Nu, nu, am insistat la zâmbetul uşor ironic al maiorului, la el nici să nu vă gândiţi!

— Eu trebuie să mă gândesc la toate! a precizat cu voce seacă maiorul.

Am înţeles că nu-i omul care să admită că poate fi şi contrazis.

— Vecinii mei sunt în afară de orice bănuială, am insistat iarăşi. Vă rog să-i excludeţi. Am o femeie care vine o dată pe săptămână să facă curăţenie, să spele... şi când se întâmplă să fiu plecat, las cheia la vecini. Mai bine zis, i-o las lui Virgil, pentru că el e dimineaţa acasă.

— Aşa aţi procedat şi de data asta?

— Nu. Mă grăbeam foarte taie... Şi-apoi, ziua în care vine femeia e vineri.

— Şi dacă, grăbindu-vă, n-aţi închis bine uşa? Aveţi o yală...

Am stat să-mi amintesc, parcă auzisem zgomotul acela specific făcut de zăvor.

— Ia să vedem! mi-a propus maiorul

L-am urmat în vestibul şi, văzând ce experienţă vrea să întreprindă, l-am oprit.

— Nu mai încercaţi, uşa alunecă foarte uşor. Mi s-a întâmplat o dată sau de două ori să rămân pe dinafară Noroc că erau vecinii acasă, ca să pot trece din balconul lor în al meu. O dată i s-a întâmplat şi femeii, dar ei i-a fost teamă să sară peste balustradă, a sărit Virgil, care apoi i-a deschis uşa.

Suna telefonul, m-am dus să ridic. In .receptor se auzea muzică, dar persoana care mă chemase tăcea. Cam bănuiam despre ce era vorba şi nu m-am putut abţine: „Vezi, şi tăcând poţi să-ţi demonstrezi prostia”, am spus cu îngăduinţă şi am aşezat receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat maiorul.

— N-a vrut să vorbească. A auzit probabil că-mi plac anonimii.

— Înainte de-a pleca... Cu câteva zile înainte de-a pleca aţi mai primit telefoane din astea?

— Am primit; mereu mă sună aşa.

— E cel mai bun sistem de-a verifica dacă este sau nu cineva acasă. Probabil că aşa s-a şi procedat. V-au sunat o dată, de două ori... în timpul zilei, apoi noaptea... Când au văzut că nu răspundeţi şi nici lumina nu se aprinde în casă, au ştiut că pot opera. Cu ce vă ocupaţi?

I-am spus, şi maiorul m-a întrebat dacă am încasat în ultima vreme o sumă mai importantă de bani.

— Ar putea fi un fir! mi-a atras el atenţia. Asta au şi căutat!

N-am fost de acord. Cine mai ţine astăzi banii în casă? I-am explicat apoi că femeia care vine săptămânal este şi ea în afară de orice bănuială, maică-mea îi lasă casa pe mâini fără să încuie nimic, şi mi-am adus aminte de forţarea uşilor de la comodă.

— Este adevărat, am precizat, când pleacă la sora ei, sau cum s-a întâmplat acum, la Govora, încuie comoda, dar nu temându-se de femeie. Are nişte lucruşoare ale ei... Broşe, inel, lanţ, ceasul de la tata... Treburi din astea

— Şi mai sunt? V-aţi uitat?

I-am spus că nu, nu m-am uitat, şi am intrat amândoi în camera bătrânei. Toate lucrurile care se aflaseră în comodă erau pe jos, am căutat prin cearceafuri şi în scurt timp am dat peste poşeta de seară, din mărgele negre, in care maică-mea îşi ţinea obiectele mai de preţ. Se aflau înăuntru.

— Aţi avut noroc! a remarcat maiorul. Ei, ce drac: n-au pipăit, n-au căutat? Mama dumneavoastră n-a avut şi bani în poşetă?

— După câte ştiu, nu. Are un alt loc...

Curios să văd dacă îi găsiseră ascunzătoarea, am introdus mâna între spătarul fotoliului şi pernă, unde stofa de mobilă formează un fel de buzunar, şi am dat peste pacheţelul cu obligaţiuni C.E.C. în care maică-mea îşi păstrează banii în speranţa, lună de lună nutrită, de a se întâlni cu şansa unui câştig.

Maiorul a remarcat ceva în sensul că femeile se pricep cel mai bine să găsească un loc unde să-şi ascundă economiile, dovadă fotoliul; cui să-i dea prin cap să caute banii acolo? Pe mine, însă, mă preocupa cu totul altceva, ceva care, de fapt, trebuia să-l preocupe pe el, pe maior, adică condiţiile acestei spargeri; l-am chemat după mine şi i-am arătat şurubelniţa.

— Uitaţi-vă, locul ei este în bucătărie. Au căutat, se vede, un cuţit cu care să forţeze sertarele comodei şi au dat peste şurubelniţă. Au preferat-o; e mai solidă. Dar asta înseamnă că au venit nepregătiţi! De ce? Când vii să dai o asemenea lovitură, te gândeşti că poţi găsi dulapuri sau sertare încuiate şi îţi iei un set de chei de la unu la cinci, un şperaclu... în sfârşit, te înarmezi cu tot ce-ţi trebuie.

— Mare mirare dacă treaba asta nu-i făcută de copii la să vedem bucătăria şi baia! Bucătăria are balcon sau o uşă care dă pe scara de serviciu? s-a interesat maiorul.

Am spus că nu şi i-am deschis uşa de la baie. Maiorul s-a urcat pe marginea cadei pentru a ajunge la fereastra care era chiar deasupra, a scos capul afară şi a spic triumfător:

— Clar! Pe-aici s-a intrat. Se vede o urmă de pantof. Şi a adăugat coborând. Dacă ăştia care v-au intrat în casă n-or fi copii să-mi faceţi mie ce vreţi! Haideţi la bucătărie!

Bucătăria este perete în perete cu baia, dar la fereastra ei nu se poate ajunge decât cu o scară de înălţimea a trei etaje şi pe care hoţii ar fi trebuit s-o instaleze în curte, ceea ce era totalmente exclus. Odată constatate toate acestea, maiorul m-a chemat în baie şi m-a invitat să mă uit la urma de pantof.

— În exterior, pe marginea de zid a ferestrei! mi-a atras el atenţia.

M-am uitat, dar n-aş putea afirma că am văzut o urmă în adevăratul înţeles al cuvântului, ci doar – deranjat

oarecum – praful aşezat acolo cu anii. E drept, chiar alături se ridică peretele de sticlă al casei liftului şi al coşului de evacuare a gunoiului; cu puţină acrobaţie se poate ajunge la fereastra băii, numai că, în cazul acesta, ar fi existat semne cât de cât evidente. Or, asemenea semne nu existau.

Reflectând la toate acestea, am simţit nevoia să-mi aoord o bomboană de mentă, aşa că am coborî! şi am-spus:

— Fereastra e destul de îngustă, ar fi rămas fire de la haine pe toc!

— V-am zis eu c-a intrat un copil!... Ce mai, ipotenuza apoteozei! a apreciat năucitor maiorul şi a continuat sigur de el: Aţi băgat mâna-n foc pentru băiatul vecinilor... Ei bine, trei cavaleri din ăştia, între paişpe şi cinşpe ani, mi-au dat în câteva luni, anul trecut, în vară, douăzeci şi patru de *găuri*! Intrau tot aşa pe fereastra de la baie sau de la bucătărie. Mă umpluseră de cazuri, derbedeii dracului! Şi unul din ei e băiat de procuror. Cu ochelari şi glas mieunat, un ăla de ziceai că stă toată ziua cu nasu-n carte! Au rămas ca la dentist şi mă-sa şi tat-su când ne-a arătat îngeraş... (aşa îl alintau) unde ascunsese banii furaţi. Asta furau; bani. De altceva nici nu se atingeau. Ca la dumneavoastră.

În timp ce maiorul stătea la masă şi scria procesul-verbal, a sunat la uşă un tinerel spilcuit şi finuţ, şi mai ales preţios, care şi-a mutat, cu o gravitate uşor flegmatică, servieta dintr-o mână în alta, cu care ocazie am remarcat un ceas de ultima modă, şi s-a prezentat: „Locotenent de miliţie Dorin Ghioceanu”.

— Îl căutaţi, probabil, pe tovarăşul maior Hîncu... Este aici, l-am informat şi l-am invitat în casă.

A păşit în vestibul şi, după felul cum îşi înfigea călcâiele în covorul din hol, ai fi zis că-i cel mai important om din lume. Când a dat cu ochii de maior, locotenentul şi-a scos cu un gest brusc ochelarii de soare, care, dealtfel,. îi veneau foarte bine, şi a bătut din călcâie. „Să trăiţi, tovarăşe maior! Ordonaţi!” – a rostit el cu respect formula de prezentare, dar şi cu note de voioşie şi bucurie în glas, ca şi când i-ar fi crescut sufletul la vederea lui Hîncu.

Pe buzele pârlite ale maiorului a lunecat o clipă un zâmbet de satisfacţie; în câteva cuvinte, l-a pus la curent pe locotenent cu cele petrecute la mine. Cuvinte pe care locotenentul le-a însoţit, stând în poziţie de drepţi, cu un: „Am înţeles” mereu repetat.

— Eu cred că treaba asta-i „semnată” de copii, a încheiat maiorul.

— Cu experienţa dumneavoastră!... l-a flatat locotenentul, lipindu-şi pe faţă un zâmbet admirativ.

— Cam asta este concluzia mea, a adăugat, maiorul.

— Dacă îmi permiteţi, aş trece la treabă... i-a cerut locotenentul încuviinţarea.

— Foarte bine! Vezi ce poţi să găseşti...

Locotenentul şi-a aşezat servieta pe un scaun, înainte de a o deschide şi-a pus ochelarii de soare, a aruncat o privire plictisită prin cameră, de parcă ar fi vrut să spună că cele întâmplate la mine erau prea neînsemnate pentru posibilităţile sale, a scos apoi o lupă, o pensulă şi câteva cutioare cu prafuri, pe care le-a rânduit cu grijă pe *secrétaire*, cu atâta grijă incit am avut impresia că se pregăteşte să oficieze o slujbă divină, iar lupa, pensula, cutioarele erau de fapt obiecte de cult.

Privindu-i mâinile, am remarcat că are unghii înguste şi palide – unghii de idealist după *Semnătura astrală*. Calitate care se accentuează dacă subiectul sughiţe când este vorbit în absenţă. Dar pe mine mă interesa mai puţin dacă se accentuează sau nu această calitate a lui, eram mulţumit cu faptul că i-o aflasem. Aşa că am continuat să-l asist. Nu numai din curiozitate, dar mai ales ca să-i ofer satisfacţie. I-am oferit-o mirându-mă tot timpul sau punând întrebări de profan. Mi-a explicat astfel că pe hârtie rar pot fi descoperite urme ale desenelor papilare, adică amprentele degetelor, cum se spune în limbajul curent, şi mi-a vorbit pe larg despre glandele sudoripare, unicitatea desenelor, clasificarea acestora, despre metodele de prelevare a urmelor, adică ce învăţase la şcoală. Acolo însă mă îndoiesc să fi avut siguranţa de sine pe care o afişa faţă de mine.

Ne găseam în hol, care serveşte şi drept sufragerie, şi deodată l-am auzit pe maior adresându-i-se:

— Vezi pe uşile şifonierului, că-s lucioase!

În momentul în care l-a auzit pe maior vorbindu-i, locotenentul a lăsat totul baltă şi s-a repezit spre camera mea, la al cărei birou maiorul îşi scria procesul-verbal.

— Am înţeles, să trăiţi! Dumneavoastră vă gândiţi exact la ce trebuie! Asta în spirit autocritic v-o raportez!

— Ce să fac, trebuie să mă gândesc!...

— Ei, ce bine, ar fi să fie toţi ca dumneavoastră!... De aia şi sunteţi aşa de bine apreciat!

Prelevarea de urme, adică operaţiunea executată de locotenent, n-a durat prea mult, pentru că s-a dovedit că nu avea ce preleva, cele câteva impresiuni digitale mai clare stabilindu-se, prin examen comparativ, efectuat cu ajutorul lupei, a fi ale mele. „Sinistrodeltice”, sau cam aşa ceva.

Înapoindu-ne în camera mea, locotenentul i-a spus superiorului său că aşa este, a avut perfectă dreptate când a fost de părere că la mine a operat un copil. „Şi-ai dracului copii, a continuat, au învăţat din filmele astea de la televizor să lase totul «curat», o urmă nu găseşti!”

Am vrut să zic că ipoteza aceasta s-ar putea dovedi falsă, dar a intervenit maiorul, care m-a invitat să semnez procesul-verbal.

— N-am trecut deocamdată verigheta, stiloul şi nurcile, poate daţi peste ele...

În timp ce locotenentul înaintase cu examinarea mobilei, încercasem să stabilesc cu precizie ce anume fusese furat, aşa constatasem, pe rând, lipsa unui stilou scump, pe care îl primisem cadou şi-l păstram, în cutia originală, într-unul din sertarele *secrétair*-ului, o verighetă a tatălui, ţinută de maică-mea lângă fotografia lui înrămată, aşezată pe radioul din camera ei, şi, în cele din urmă, a nurcilor din şifonier.

— N-am înţeles, m-am mirat, cum o să dau peste ele când nici verigheta, nici stiloul, nici nurcile nu-s nicăieri?

— Dar dacă mama dumneavoastră a împrumutat cuiva nurcile? Sau a pus verigheta undeva bine? De ce să mă-ncărcaţi cu un caz?

— Iar n-am înţeles! am spus. Cum să vă-ncarc eu cu un caz?

— Păi cu autori necunoscuţi...

— Sunteţi un om perspicace: ştiţi de pe-acum că vor rămâne necunoscuţi!

— Ei, cum o să ştiu? Cum o să ştiu de pe-acum? De ce vorbiţi aşa? s-a arătat maiorul Hîncu jignit. N-aveţi idee câte avem noi pe cap!...

— Tovarăşe maior, dacă-mi permiteţi, eu aş putea pleca? a intervenit locotenentul, scotându-şi ochelarii de soare, ca şi când nu s-ar fi cuvenit, ar fi fost o lipsă de respect să i se adreseze maiorului purtându-i la ochi. Şi s-a grăbit să adauge: Eu aş rămâne, pentru că de la dumneavoastră, vă raportez, am de fiecare dată ceva de învăţat, dar parcă-l aud pe tovarăşul căpitan Mirea: „Când pleci la câte un caz cu tovarăşul maior Hîncu, acolo te uită Dumnezeu!” Aici a fost vorba de tovarăşul scriitor, altfel mă trimitea cu tovarăşul maior Gheorghiu la cazul din Toporaşi.

— Bine, du-te!

Şi am dat să-l conduc pe locotenent spre vestibul. Când am ieşit din cameră, s-a oprit şi, întorcându-se spre mine cu o jumătate de corp, mi s-a adresat, ca şi când ar fi fost vorba de o confidenţă, dar a avut grijă ca ea să fie auzită perfect de maior:

— N-aveţi idee ce nas de poliţist are! Păi ce, există cineva să-l tragă în piept?! Doamne!... Nu s-a născut încă ăla!...

Am vrut să-i spun că sunt complet de acord, asta-i şi impresia mea, dar locotenentul a pornit spre ieşire.

— O să faceţi carieră frumoasă! i-am prezis la uşă, în timp ce ne strângeam mâinile.

— Mă străduiesc!

— Numai că daţi puţin pe dinafară!

Locotenentul a zîimbit mânzeşte.

— Pe părinţi şi pe şefi nu ţi-i alegi!... a zis şi m-a privit semnificativ de după ochelarii de soare cu ramă neagră, subţire cât o aţă, ochelarii noii generaţii care venea s-o schimbe pe cea a maiorului Hîncu. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Să trăiţi! m-a salutat şi ne-am despărţit.

M-am reîntors la maior, dar n-am intrat bine în cameră, că el a şi început să vorbească.

— Eu mi-am format o părere despre acest caz – a spus cu gravitate în voce, o gravitate pe care o pregătise în timp ce lipsisem – o să vedeţi că aşa-i: aici a operat un

copil. Punem noi mâna pe el! Dacă a dat *gaura* asta, o să mai dea şi altele, nici nu vă-nchipuiţi cum ne sprijină pe noi populaţia!

Maiorul Hîncu mi-a povestit apoi că are trei copii, trei băieţi, dar nu există „să mişte unu în front", la şcoală şi acasă, atât! „Nevasta şi copiii, cum îi creşti, aşa îi ai." Cu această ocazie am băut un păhărel de coniac albanez şi, după ce am semnat procesul-verbal, mulţumit că hoţii nu-mi furaseră şi alte lucruri din casă, ne-am despărţit, cu promisiunea că ne vom telefona reciproc. Maiorul Hîncu să-mi spună despre „mersul cercetărilor", eu, în cazul că aveam să constat lipsa şi a altor obiecte din casă.

Mă dau în vânt după perspective din astea, mi-am oferit încă un păhărel de coniac, am aprins o ţigară şi, aşezându-mă în fotoliu, am aruncat o privire prin cameră. Nu m-a încântat ce vedeam. Senzaţia unei prezenţe străine; a cuiva care pătrunsese, care umblase prin lucrurile mele cele mai intime, mă domina neplăcut. Trebuia să mă apuc să pun totul la loc, dar ceva nedefinit, ceva care venea dinafara mea parcă, mă făcea să amân.

„Să fie treaba asta opera unui copil?" m-am întrebat şi am respins versiunea pe care mi-o propusese maiorul. Stiloul şi verigheta, în scopul vânzării, puteau tenta un băiat; dar de ce a luat nurcile? Nurcile şi nu „Uher"-ul? În primul rând valora de câteva ori mai mult decât o pereche de nurci, mai ales că cele ale mamei nu erau de mult noi, şi apoi un magnetofon e foarte uşor de vândut! Ca şă nu mai vorbim de un „Uher"!

Să fi fost vorba de volum? În cazul în care hoţul ar fi fost nevoit să iasă pe unde venise, adică pe fereastra de la baie, problema s-ar fi putut pune... Dar el ieşise mai mult ca sigur pe uşă! Atunci?

Şi încă ceva: scăpase nu numai ,,Uher"-ul, ci şi un tranzistor „Grundig", nu prea mare. E drept, acesta se afla pe fereastra dinspre balcon, şi draperia îl masca într-o oarecare măsură; ţinând însă seama de felul cum fusese scotocită întreaga casă, nu cred că aparatul trecuse neobservat.

Făcând consideraţiile de mai sus, m-am surprins că mă învârt prin cameră ca un câine care încearcă să-şi

apuce coada cu dinţii şi am simţit nevoia să vorbesc cu cineva despre cele petrecute la mine.

L-am sunat întâi pe Emilian Pascu, dar mi s-a spus că „tovarăşul maior este plecat în provincie”, şi atunci i-am telefonat colonelului Banu de la Miliţia Capitalei.

Mi-a recunoscut imediat vocea şi l-am auzit râzând:

— Iar ai încasat o amendă, colega?

— Înseamnă că stai foarte prost cu satisfacţiile dacă ai ajuns să le extragi dintr-o treabă ca asta! am ricanat.

De parcă n-ar fi auzit, a continuat să râdă în hohote.

— Poate îţi ia într-o zi şi carnetul, colega, numai aşa ai să te potoleşti! Am auzit că era să-l omori pe şeful Circulaţiei Capitalei! Asta numai tu eşti în stare!

— Da’ de unde-ai auzit? m-am mirat.

— Păi cum, ştie toată Miliţia Capitalei! Atunci de ce nu m-ai sunat, colega, să intervin?

— Pentru că eşti prea mic ca să mă fi putut ajuta eu ceva!

* * *

Şi aşa şi era, cu întâmplarea aceea, la un concurs de ghinioane, aş fi avut asigurat nu numai locul întâi, dar şi marele premiu al juriului. Urma să plec cu avionul la Cluj şi să mă întorc de acolo cu ultima cursă, şi eu ce mi-am zis: mă duc cu „Espada”, o depun la parcarea aeroportului, în felul acesta maşina mă va aştepta la sosire. Mai comod nici că se poate! Am plecat însă de acasă târziu (n-are importanţă de ce) şi încercam să recuperez timpul pierdut.Odată ieşit din virajul din spatele Ateneului Român, am accelerat, dar pe strada Nicolae Golescu un autobuz 37 abia se târa. M-am asigurat şi am intrat în depăşire, numai că, în momentul dublării, m-am trezit cu încă un autobuz, şi tot articulat, chiar în faţa celui pe care tocmai îl depăşeam. Să reintru în spate nu mai puteam, pentru că locul fusese ocupat de maşinile din urmă, şi cum ştiam de ce sunt în stare cei aproape patru sute de cai ai „Lamborghinei Espada”, am înfipt piciorul în accelerator, după teoria că o depăşire cu cât e mai rapidă cu atât e mai sigură, în clipa în care începusem însă să dublez şi cel de-al doilea autobuz, din faţă mi-a apărut o „Dacia 1300”. M-am lipit de autobuz cât am putut mai mult, şoferul „Daciei” s-a urcat cu o

roată pe trotuar şi aşa am scăpat amândoi de o coliziune frontală.

Totul a durat o fracţiune de secundă, în cea următoare frânam la roşul semaforului din bulevardul Magheru. Cât am aşteptat verdele, inima mi-a venit la loc, am dat drumul la radio şi mi-am spus că totul e bine când se sfârşeşte cu bine.

Dar îndată ce am traversat bulevardul, am auzit sirena miliţiei în spatele meu. Suna imperios şi autoritar, parcă mai autoritar şi mai imperios ca altă dată; gândindu-mă că este vorba de o coloană oficială, am tras pe dreapta şi am oprit. Pentru că trebuie să ştiţi, oameni buni, sunt un conducător auto care respectă cu stricteţe regulile de circulaţie.

În oglinda retrovizoare nu se vedea nici o coloană venind, însă lângă geamul portierei a răsunat deodată o voce ascuţită şi rece:

— Sunt colonelul de miliţie...

Era un bărbat cu o înfăţişare plăcută (mai puţin de data aceea), numele lui îmi era cunoscut; auzindu-l, am ştiut că doar ministrul de interne îmi mai putea salva carnetul, de la două luni suspendare.

— Prezentaţi carnetul de conducere! mi-a cerut imperativ colonelul. Vocea îi tremura uşor de enervare şi am avut impresia că nu era cazul să-l contrazic. Ştiţi pentru ce? a continuat. Pentru ce aţi comis cu câteva minute în urmă!

N-am spus nimic, am oscilat între o mină perplexă şi una spăşită, am hotărât că ultima, cu toate că nu m-am văzut niciodată aşa în oglindă, îmi stă mult mai bine şi era deci de preferat în clipa aceea. Am scos carnetul din buzunarul portierei şi, întinzându-i-l colonelului, am avut senzaţia că acesta – evident, despre carnet este vorba – îmi zâmbeşte trist şi cu părere de rău. Mai cu seamă că primăvara abia începuse.

Colonelul a avut amabilitatea să-mi restituie coperta din plastic şi să ia carnetul cu el, fără să-mi mai spună nimic altceva. Apoi „Dacia” albă m-a depăşit.

Am stat să mă gândesc ce era de făcut. Cu maşina nu mai puteam circula decât pentru a o duce acasă. Iar ca să ajung cu altceva la Aeroportul Băneasa era un nonsens să încerc. Aşa că m-am întors frumuşel la garaj.

Părăsind ,.Espada” în întunericul lui, am vrut să-i spun câteva cuvinte de îmbărbătare, dar, fir-ar să fie, n-am găsit nimic la îndemină. Hotărât lucru, raza solară care mă guvernează – pentru că, da, noi, oamenii, suntem nişte solari! – raza mea era ecranată de ceva în ziua aceea.

Şi totuşi, după o cafea, câteva ţigări, şi, ca să fiu pe pe deplin sincer, un păhărel de coniac, – asta, însă, ca o excepţie de la regula pe care mi-am impus-o: nici un fel de alcool înainte de prânz – am hotărât, ajutat şi de o bomboană de mentă, să-i telefonez colonelului. Trecuse destul timp ca el să se fi detaşat de cele întâmplate, şi apoi aveam şi eu dreptul să ştiu ce decizie se luase.

Mă cunosc de mult: când hotărăsc ceva, trec îndată la fapte. De data aceasta, însă, am ezitat şi am stat să judec ceea ce judecasem şi iar judecasem. Aşa se face că am mai băut o cafea şi un păhărel de coniac, oferindu-mi apoi o nouă bomboană de mentă, m-am concentrat pentru a-mi aduce aminte cum arăta colonelul, pentru a-l descoperi cu ajutorul *Semnăturii astrale*. Adică să încerc să-i descifrez „trăsăturile de caracter” şi, înarmat astfel, să ştiu cum să-l iau.

Primul lucru care mi-a venit în minte era că avusese nările supărate. Dar starea asta a nărilor lui era o treabă le moment, stare provocată, necaracteristică deci, aşa că un trecut peste nări şi m-am oprit la ochi. Fir-ar să fie, fusesem atent la culoarea ochilor lui. Ceea ce ştiam era doar că-şi schimbaseră tot timpul nuanţele. Asta înseamnă „imaginaţie şi onestitate în afaceri”. Şi în clipa următoare mi-am amintit că avea părul buclat.

M-am repezit şi am luat *Semnătura astrală* editată de Biroul psihic din Bârlad (încă !) în 1934, căci lucrurile erau prea importante pentru a mă lăsa doar pe seama memoriei, şi iată ce-am găsit: „Subiecţii cu părul ondulat de la natură sunt de o rară modestie, nu le place să se vorbească despre ei şi tocmai de aceea, blânzi şi recunoscuţi ca bonomi, devin aspri cu cei care îi laudă; părul buclat denotă veselie, afecţiune, un caracter romantic, fire simţitoare, care iubeşte societatea, literatura şi artele, muzica.”

„Asta e!” am strigat. Îi voi duce o carte. Şi am format numărul de telefon al centralei Inspectoratului de Miliţie.

De la cabinetul şefului Circulaţiei Capitalei mi-a răspuns o voce feminină al cărei „alo” cântat mi-a răsunat cald şi catifelat în ureche; am spus, cu kilograme de miere în glas: „Sărut mâinile, fiţi amabilă, cu tovarăşul colonel”... Funcţia de secretară nu-i de neglijat niciodată. Ca să nu mai vorbim într-un caz ca al meu! M-a întrebat cine îl caută, i-am spus, şi vocea ei n-a mai fost nici caldă şi nici catifelată.

— A, dumneavoastră sunteţi scriitorul care era să-l omoare pe tovarăşul colonel! Un moment, să văd dacă este în birou.

Am înţeles: colonelul se afla în birou, problema era dacă voia sau nu să vorbească cu mine. Am avut noroc, după puţin timp, în receptor s-a auzit o voce binevoitoare şi blândă ca o ghilotină:

— Nu puteţi avea nici o justificare! Iar dacă vreţi totuşi să staţi de vorbă cu mine, poftiţi după-amiază la 5, când am audienţe. Bună ziua!

Am stat şi m-am gândit ce trebuie să înţeleg din cele auzite şi nu mi-a plăcut concluzia La care am ajuns în cele din urmă. Mai aveam însă o şansă, e adevărat şansa asta valora cam cât o vrabie chioară, dar totu-i să fii optimist!

În virtutea acestui dicton, la 4 şi jumătate mă aflam la Biroul de informaţii, instalat la rând pentru bilet de intrare. L-am luat şi, în timp ce aşteptam în curte să se facă ora de acces în clădirea cu un aer atât de blajin, l-am zărit pe colonelul Banu printre lucrătorii ce soseau la serviciu.

Nu avea cum sa mă ajute – asta presupunând că ar fi vrut să o facă, ceea ce nu sunt deloc sigur – iar ca să-i povestesc toată tărăşenia numai ca el să se amuze, mi se părea o treabă total antipatică. Aşa că m-am tras cu o mişcare uşoară în spatele unui bărbat ce aştepta alături de mine, şi Banu a trecut fără să-mi remarce prezenţa.

Puteam să fac prinsoare că voi fi primul sosit la cabinetul colonelului, când colo, pe coridorul din faţa anticamerei, aşteptau de-acum vreo cinci sau şase persoane. Iar printre acestea şi o tânără decorativă, ceva

în genul unei prăjituri cu glazură, care mi-a stârnit interesul. Şi am găsit că-i foarte indicat să mă informez de la ea dacă a venit sau nu colonelul.

— Nu, n-a venit, dar nu mai întârzie mult, mi-a răspuns documentat şi s-a uitat la ceasul-brăţară.

— Şi dumneavoastră v-au ridicat carnetul? am întrebat.

— Nu, la mine e o chestiune mai complicată. În legătură cu maşina, a adăugat. Şi a devenit dintr-odată ostilă: Da' de ce sunteţi curios?

— Iertaţi-mă... Când eşti la necaz, aşa se întâmplă: simţi nevoia să-l împărtăşeşti confratelui de suferinţă.

— La mine este vorba de cu totul altceva! a ţinut să precizeze şi s-a prefăcut a căuta ceva în poşetă.

— Sunt bucuros, am spus, zâmbind cu gura până la urechi. Mie, însă, uraţi-mi noroc!

— Sigur că da... şi a trebuit să zâmbească şi ea.

A fost o retragere strategică, pentru că toţi cei care aşteptau acolo îmi urmăriseră pe furiş tentativa. M-am aşezăt apoi pe o bancă şi, deschizând servieta, am scos cartea pe care o pregătisem pentru colonelul şi am recitit dedicaţia: „Tovarăşului colonel – urma numele – pe care doream de mult să-l cunosc şi iată că ăstăzi, străduindu-mă, ocazia... s-a ivit".

Era aproape 5 şi jumătate, tânăra cu decolteu generos stătea rezemată de fereastră, cu un şold scos puţin în afară, ca o pară coaptă care aşteaptă doar să fie culeasă, şi în clipa următoare a apărut colonelul. De data aceasta era îmbrăcat în uniformă. L-am salutat reţinut. În loc de răspuns mi-a aruncat o privire ca trasă cu praştia. Ceea ce, am încercat să cred, nu era un semn din cele mai bune. S-a adresat tinerei, invitând-o în birou.

N-a trecut mult timp, sau cel puţin aşa mi s-a părut, şi fata a ieşit pe coridor. Arăta cam opărită. Alte amănunte n-am mai avut cum să remarc, pentru că mi-am auzit numele. Fusese pronunţat de un maior, ce mă aştepta în uşă.

În cabinet, în afară de colonel, se mai aflau, aşezaţi în fotolii, doi ofiţeri superiori, locotenent-colonei sau chiar colonei, nu m-a încântat atmosfera: prea erau grade multe şi mari pentru o singură cameră!

— Dumnealui este! m-a prezentat colonelul colegilor săi. Şi a continuat: Săptămâna trecută i-am dat şoferului cinci zile de arest pentru că a intrat în intersecţie pe galben, şi azi-dimineaţă, după ce a reuşit să evite accidentul cu tovarăşul, îmi zice: „Vedeţi, tovarăşe colonel, pe noi ne ardeţi de ne stingeţi pentru cea mai mică greşeală, şi uitaţi-vă, ăsta era să ne omoare!”

— Tovarăşe colonel, vă rog să-mi permiteţi!

— Nu vă permit nimic! Dacă şoferul n-avea prezenţă de spirit, în cel mai bun caz eram acum la spital! Imaginaţi-vă şi dumneavoastră ce s-ar fi întâmplat cu „Dacia 1300” în impact frontal cu un motor de doisprezece cilindri – un mastodont! – cum e cel al „Lamborghinei Espada”!

— E adevărat, am acceptat, dar să vă spun... Şi cum colonelul a ridicat mâna pentru a mă opri, am ripostat cu vehemenţă ponderată: Am dreptul şi eu la cuvânt!... Veţi lua măsura pe care o credeţi de cuviinţă... în conformitate cu legea, dar lăsaţi-mă să vorbesc! i-am cerut, îmbunătăţindu-mi pe parcurs tonul.

— Vă duceţi mai întâi cu tovarăşul maior... O să vă ascult după ce vă întoarceţi.

Nu înţelegeam unde trebuie să mă duc şi i-am văzut pe cei doi colonei mustăcind cu complicitate prudentă.

Am ieşit condus de maior, am urcat două etaje pe scări, întrebându-mă unde mă duce cu zâmbetul acela interior pe care i-l simţeam ca pe o satisfacţie secretă; în cele din urmă am intrat într-o cameră. Maiorul, foarte manierat, m-a invitat să iau loc la una din mese, a deschis un fişet şi, întorcându-se la mine, mi-a întins un chestionar de examen.

— Aveţi douăzeci de minute la dispoziţie, m-a făcut ei atent, ca să răspundeţi la toate întrebările. S-a uitat la ceas şi a adăugat: Notaţi cu „X” răspunsul corect.

„Ei, fir-ar să fie!” mi-am zis şi, cum nu era timp de pierdut, m-am apucat de lucru. Fiecare pachet de întrebări conţinea câte o capcană, dacă nu chiar şi două, am încercat să nu cad în ele. Când am terminat, maiorul mi-a luat foaia.

Verificarea răspunsurilor a durat foarte puţin, pentru că a fost făcută cu un şablon dintr-un material transparent, cu care prilej am vrut să fac o remarcă, mai

bine zis un calambur ce îmi venise în minte; am luat însă cuvintele şi le-am băgat înapoi.

— Aţi vrut să spuneţi ceva? m-a întrebat maiorul, sesizând intenţia mea.

Am negat şi el mi-a zis „să mergem” fără a mai adăuga altceva.

Însoţindu-l pe coridor, apoi la coborârea pe scări, mă simţeam ca suspendat într-un cârlig de măcelărie. Nemaiputând răbda, l-am întrebat dacă am răspuns bine sau nu.

— Patruzeci şi patru, a zis.

— Patruzeci şi patru? Asta ce-nseamnă? am cerut precizări.

— Patruzeci şi patru din patruzeci şi şase. Un singur răspuns aţi ratat. Şi încă pe cel mai simplu.

— Răspunsurile simple sunt cele cu adevărat complicate! am filozofat mai mult pentru mine, simţindu-mi inima mult mai uşoară.

La colonel în birou era aceeaşi paradă de grade, maiorul i-a întins colonelului chestionarul cu răspunsurile mele, pe care notase probabil într-un colţ rezultatul examenului, pentru că şeful său a aruncat doar o scurtă privire asupra hârtiei şi mi s-a adresat cu o voce ca un glaspapir nr. 6:

— Legea, văd, o cunoaşteţi... Dar de ce nu respectaţi prevederile ei?

— Ceea ce am făcut eu a fost în primul rând o greşeală de conducere. O gravă, o prostească greşeală. M-am asigurat în prealabil, am semnalizat, din sens invers nu venea nimic... Din punct de vedere al legii circulaţiei, manevra am făcut-o corect; de un singur lucru n-am ţinut seama: că ar putea exista încă un autobuz în faţa aceluia pe care voiam să-l depăşesc. Iar pentru o asemenea manevră., porţiunea care mai rămăsese, până la viraj, până la virajul de pe Cosmonauţilor, era prea scurtă. Am încercat să renunţ la depăşire, dar în spatele autobuzului se instalaseră maşinile care veniseră în spatele meu. Eram lansat, m-am bazat pe repriza maşinii...

— Aveţi bani la dumneavoastră? m-a întrebat colonelul, întrerupându-mă.

I-am spus că da, am. Şi vă rog, oameni buni, să mă credeţi, i-am răspuns fără nici un fel de regret.

— Tăiaţi-i atunci tovarăşului chitanţe în valoare de două sute cincizeci de lei! i-a ordonat colonelul maiorului, înmânându-i carnetul de conducere. Şi a adăugat cu voce coclită: Să nu se mai bazeze pe repriza maşinii!

* * *

Colonelul Banu continuă să râdă în hohote, l-am rugat să înceteze şi i-am spus că mi-au spart hoţii casa.

— Bine ţi-au făcut, colega!

— Eşti foarte spiritual azi!

— Tu vorbeşti serios că ţi-au spart casa? Sau îmi pregăteşti vreo drăcie?

— Vorbesc foarte serios! Am fost plecat câteva zile, m-am întors azi şi am găsit casa întoarsă pe dos. Maică-mea e la Govora, la ea am fost.

— Şi n-ai reclamat la secţia de miliţie?

— Ba am reclamat. A venit un maior, apoi un locotenent care a căutat urme... Nu le-a găsit...

— Şi ce-a zis maiorul? El ce părere are?

— A zis c-ar fi treaba unor copii. Şi nu cred că-i omul care poate fi contrazis.

— Te pricepi tu mai bine? Ce ţi-au furat?

— Un stilou scump, o verighetă, o pereche de nurci. Cam asta.

— Atunci zi mersi c-ai scăpat ieftin.

— Credeam că cel puţin tu gândeşti ceva mai evoluat! Scuză-mă, m-am înşelat,

— Bine, tu ce-ai vrea? Să-ţi trimit un om de-al meu? N-am nici un om disponibil şi nici nu mă pot amesteca. E de competenţa lor. Ei, dacă ţi-ar fi golit toată casa... Stai, stai! Fii politicos! Acum vorbesc serios: trebuie să ai răbdare, o treabă ca asta nu se rezolvă cât ai bate din palme! Uite, mă sună pe firul celălalt, probabil mă cheamă la şef. Mai vorbim, a încheiat, ţine-mă la curent.

Punând receptorul în furcă, m-am uitat prin camera răvăşită şi iată ce întrebare mi-am pus: ziua sau noaptea fusese săvârşită operaţia asta? Cutiuţa era alături de telefon, mi-am acordat o bomboană de mentă şi, meditând cu ajutorul ei îndelung, am hotărât că, mai

întâi, trebuia să stabilesc dacă se putea pătrunde sau nu în apartament prin fereastra de la baie.

Mi-am pus blugii şi o cămaşă mai proastă; când să caut pantofii cu tălpi de crep, am auzit zgomot în balconul vecinilor. Sunasem la ei înaintea venirii maiorului, dar nu-mi răspunsese nimeni la uşă, probabil că se întorsese Virgil acasă. Dacă da, voi începe cu el investigaţiile mele şi, în cele din urmă, îi voi pune colonelului Banu rezultatul în palmă!

Ieşind pe balcon, am constatat că raţionamentul meu fusese corect, aşa că l-am rugat pe băiatul vecinilor să lase puţin bicicleta pe care se apucase s-o demonteze şi să vină la mine. Ce-o să-i arăt merită să fie văzut. A zis „imediat" şi s-a precipitat spre casă. Ceea ce nu mi-a plăcut a fost că a încercat să-mi evite privirea.

I-am deschis şi i-am făcut semn să intre.

— Isuse! a exclamat cu glas in schimbare, oprindu-se în prag. Da' ce s-a-ntâmplat?

— Tu ce crezi?

— Asta-i o treabă făcută de hoţi!

— Exact, şi voiam să te-ntreb dacă n-ai auzit zilele astea vreun zgomot la mine, pentru că am lipsit tot începutul săptămânii de acasă.

Virgil a încercat să-şi amintească şi a clătinat din cap.

— Nu, n-am auzit. Şi a adăugat: Uşa de la balcon era deschisă, am observat când udam florile... Să vorbiţi cu părinţii, poate după-amiază, când au fost ei acasă...

— Tu n-ai avut cumva prieteni în vizită? Pe care i-ai lăsat în casă în timp ce te-ai dus să cumperi ceva?

— La mine vine doar Sorin. Iar pe el îl cunoaşteţi. E un băiat foarte bun. Şi nici el n-a fost zilele astea. Marţi dimineaţa ne-am dus la un film.. N-a urcat, m-a fluierat de jos şi mi-a făcut semn să cobor.

I-am mulţumit, şi pentru că tot eram la capitolul acesta, am coborât să stau de vorbă cu portăreasa. Tanti Maria, cum îi spuneam toţi, o femeie în jur de 50 de ani, clădită compact, cu coapse scurte şi groase, este şi fochist şi portar, ştie să schimbe o garnitură de robinet, să remedieze o pană de curent, şi mai ales ştie tot ce se întâmplă în bloc.

Am găsit-o la post, făcându-şi cafeaua în spatele unui birou scos la reformă de cine ştie ce locatari, şi am

întrebat-o dacă m-a căutat cineva, pentru că am lipsit câteva zile.

— V-a căutat poştaşul c-o recomandată şi o duduie din provincie. Nu v-a lăsat un bilet în cutie?

În afară de un aviz poştal, nu găsisem nimic altceva în cutie. „Din provincie?” m-am întrebat şi am încercat să-mi imaginez cine m-ar fi putut căuta.

— De unde din provincie? N-a spus din ce oraş? am chestionat-o.

— Nu, asta n-a spus. A spus doar că stă o singură zi,

— Cum arăta?

— Înaltă, frumuşică foc... Cu nişte ochelari de soare din ăştia mari şi rotunzi, de se poartă acu. Ce mai, zmeoaică! Am găsit-o sunând la uşă. Vedeţi dacă nu staţi acasă... m-a dojenit tanti Maria. Şi a adăugat: Credea că mă duce pe mine: „O să trec, zice, mai târziu. Dacă nu-l găsesc, poate o fi soţia acasă sau altcineva, ca să-i las un bilet.” „Ei, ce soţie, zic, că nu-i însurat. Iar coana-mare e plecată la Govora. Aşa că lăsaţi-i biletu’ în cutia de scrisori. Da’ eu zic c-o să-l găsiţi dumneavoastră. Numai să nu se fi dus undeva cu maşina, că duminică a plecat cu ea valvârtej. Şi, de atunci nu l-am mai văzut.”

— Când a fost asta? În ce zi?

— Păi, staţi să vedem, Dacă azi e joi. Nu ieri, alaltăieri v-a căutat poştaşul... Aşa că luni a fost dânsa. Luni pe la prânz.

— Altceva ce-a mai zis?

— Nimic, ce să mai zică? A coborât cu mine în lift. Mirosea tare frumos. M-am dat jos la unu’ că aveam treabă la doamna Dinescu. De, când nu-i să fie, nu e şi pace! a spus tanti Maria cu părere de rău pentru mine şi a sorbit cu poftă din cafea.

— Da’ nişte copii străini de bloc n-ai văzut? Sau pe cineva care ţi s-ar fi putut părea, să zicem, suspect?

— Nu. Da’ ce s-a-ntâmplat? a întrebat, speriată deodată.

— M-au călcat hoţii, asta s-a întâmplat.

— Cum? Când? Se poate?

— Uite că se poate. Am anunţat miliţia, a venit un maior... El zice c-ar fi o treabă făcută de topii. De asta te-am întrebat.

Tanti Maria a stat pe gânduri o clipă.

— Aşa, copii mai vin în bloc... Vin la băiatu lui domn' arhitect Pavelescu, la... Da-s elevi de liceu. Nu-s din ăştia să spargă o uşă!

I-am spus portăresei că nu pe uşă s-a intrat în apartament, ci, aşa cum se presupune, pe fereastra de la baie. Am discutat pe marginea acestei ipoteze, şi tanti Maria a fost de părere că hoţii au putut opera în cursul nopţii, pentru că, de câteva zile, yala de la intrarea în bloc iar e stricată, ştie ea cine o strică mereu.

— Din locatari? am întrebat.

— Păi sigur! Dacă n-o fi pictoru', să-mi faceţi mie ce vreţi! Să nu mai coboare de la opt să dea drumu damelor, noaptea. Că una pleacă, alta vine.

Etajul opt este format în întregime din garsoniere, în una din ele locuieşte fiica portăresei, care, spre deosebire de aceasta, are o înfăţişare eterică, parcă imaterială, ca şi când nici n-ar mânca, nici n-ar bea, şi care nu luase de la maică-sa decât o frunte lipsită de spiritualitate ce contrasta cu întregul aspect. Era membră a unui reputat ansamblu de dansuri şi cu un an în urmă tanti Maria dăduse ca sigură căsătoria fetei cu pictorul.

— Veniţi să vedeţi! m-a chemat portăreasa, dându-şi seama că nu eram prea convins de temeinicia acuzaţiei sale, A înfundat gaura broaştei, a continuat ea pe drum, cu beţe de chibrituri şi le-a rupt înăuntru. Aşa că a trebuit să blochez yala.

Era într-adevăr aşa, tanti Maria mi-a spus că a chemat un mecanic de la cooperativă, acesta i-a promis că o să vină, dar aşteaptă să fie adus cu taxiul. În timp ce vorbea, mi-am zis că treaba cu înfundarea broaştei ar putea fi într-adevăr opera unor copii.

„Să fie cei care au intrat la mine?" m-am întrebat deodată şi am hotărât să trec la acţiune, pentru a verifica versiunea pe care mi-o oferise maiorul. Era ca un desen de colorat versiunea aceasta, dar, cine ştie, in viaţă de multe ori lucrurile sunt cât se poate de simple.

Când am intrat în casă, suna telefonul. Am alergat şi am ridicat receptorul, însă nu se auzea nimic pe fir. Am spus de câteva ori ,.alo", în zadar, persoana care mă chemase nu voia să vorbească şi în scurt timp a întrerupt legătura.

„Ei, fir-ar să fie! Iar vrea cineva să afle dacă sunt acasă sau nu?” mi-am spus în timp ce mă duceam să-mi pun pantofii cu talpă de crep şi iar am auzit telefonul sunând. Am ridicat, am spus alo şi cum, şi de data aceasta, n-am primit nici un răspuns, am zis cu amabilitate:

— Dacă-ţi face plăcere, mai sună-mă; e foarte inteligent ceea ce faci!

S-a produs o hârâitură şi în receptor s-a auzit vocea Ioanei:

— Îţi mulţumesc, numai că nu sunt eu de vină, ci telefonul public de la care vorbesc.

— Ai mai sunat o dată? am vrut să ştiu.

— Am sunat, şi era ocupat.

— Ocupat? m-am mirat. Când ai sunat şi era ocupat?

— Acum un minut sau două. Nu-i răspunsul pe care-l doreşti.

— Nu. Acum un minut a sunat cineva care n-a binevoit să vor bească A vrut să-mi audă vocea şi atât.

— Se-ntâmplă... Eşti cam întors pe dos.

— Sunt. Şi mai ales casa-i întoarsă pe dos. Cât am lipsit, m-au vizitat hoţii. Te asigur că ai ce vedea.

Ioana mi-a spus că o să ia un taxi, numai că eu nu eram dispus să stau să aştept. Mi-am încălţat pantofii cu talpă de crep şi am ieşit pe coridorul etajului.

Chiar alături de uşa apartamentului, formând unghi drept cu acesta, este casa liftului; în prelungire, cea a tubului de evacuarea gunoiului; vine apoi uşa apartamentului situat vizavi de al meu. Cum blocul e compus din două corpuri în formă de „U”, la apartamentele laterale, ferestrele băilor şi bucătăriilor răspund într-o curte interioară, mărginită într-o parte de spatele casei liftului şi al tubului de gunoi. Iar peretele acesta, între grinzi, este format dintr-o structură metalică acoperită cu geamuri.

Problema care se punea era dacă se putea ajunge sau nu prin intermediul acestui perete la fereastra băii mele, care se afla la douăzeci şi cinci – treizeci de centimetri de capătul lui. Şi mi-am răspuns, aşa cum a presupus şi maiorul, că se poate ajunge numai de la etajul de sus.

Am urcat şi, deschizând uşa, am constatat că de la fereastra din spatele tubului de gunoi lipsea geamul.

Escaladarea nu era o treabă prea complicată. Mai întâi, însă, m-am apucat să examinez stratul de praf, depus cu anii, pe cadrul de metal din exteriorul peretelui şi, în special pe marginea grinzii transversale ce duce spre fereastra băii.

Lumina era destul de slabă, mi-ar fi trebuit o lanternă, cu ajutorul ei aş fi putut investiga fiecare centimetru pătrat. Lipsindu-mi o asemenea sculă, m-am aplecat peste marginea ferestrei metalice până am ajuns într-un echilibru foarte precar. Oricât m-am străduit, n-am putut descoperi însă nici un semn care să-mi vorbească despre vreo urmă.

Acestea odată constatate, am trecut, prin escaladare, pe partea cealaltă a peretelui de sticlă şi mi-am dat drumul până am ajuns cu vârful pantofilor pe marginea grinzii de beton. De-abia în poziţia aceasta, lipit de perete, mi-am dat seama că până la fereastra băii nu era o distanţă de nestrăbătut.

Mă găseam, însă, la înălţimea a trei etaje şi jumătate, betonul de jos nu semăna deloc cu o saltea, mi-am luat un *time-out* şi, înainte de a-mi desprinde o mână de pe chenarul metalic, m-am întrebat dacă experienţa asta, nu era cumva de competenţa miliţiei. Şi mi-am zis că ea nu putea fi în nici un caz o treabă privată.

Era un răspuns cu care m-am declarat mulţumit şi, încurajat astfel, am făcut cale întoarsă. Cea mai sigură cu putinţă, adică aplecându-mă peste marginea ferestrei spre interior până am atins duşumeaua cu mâinile. În poziţia asta m-au găsit Ioana şi tanti Maria.

— V-am zis eu că în altă parte n-are unde, să fie! a vorbit aceasta din urmă.

— Nu răspundeai la uşă şi nu ştiam ce să cred, s-a justificat Ioana. Şi m-a întrebat cu nerăbdare în glas: Pe aici au intrat?

M-am adunat de pe jos şi i-am răspuns că aşa s-ar părea.

— în orice caz, mâine comand nişte gratii pentru fereastra din baie. Şi cred că şi la bucătărie nu strică să pun tot aşa nişte gratii.

— Fir-ar ai dracului ei de derbedei! a drăcuit portăreasa. Uite ce le-a dat prin cap! Înseamnă c-au

venit în bloc, au studiat situaţia! Da' cum de-au ştiut că sunteţi plecat de-acasă? Asta nu pricep eu!

— Au sunat, au văzut că nu răspunde nimeni... Spune-mi, tanti Maria, geamul de la fereastra asta lipseşte de mult?

— Păi ce, numai ăsta lipseşte?! Lipsesc geamuri la mai toate etajele. Da’ eu degeaba vorbesc, degeaba spun că lipsesc şi se face curent când deschid uşa la gunoi să fac curăţenie! Nu pe locatari îi trage curentul, pe mine mă trage! Şi-atunci de ce să dea bani pentru geamuri! Asta-i la noi: când e vorba de bani, toţi se trag înapoi.

Am vrut să părăsesc câmpul experienţei, eram plin de praf din cap până-n picioare, dar tocmai starea aceasta m-a făcut să mă întorc – escaladarea lăsase urme probabil.

Aşa mi-am dat seama că săvârşisem o mare greşeală: căutasem urmele infractorului în exteriorul peretelui şi sub nivelul ferestrei în loc să mă uit în interior şi în sus, adică spre locul unde m-am prins cu mâinile în mod instinctiv, pentru a mă ajuta la escaladarea ferestrei. Iar aici fuseseră probabil urme cu duiumul, urme pe care le ştersesem eu degetele.. Semenele lor se vedeau pe geam şi pe chenarul metalic cit se poate de clar.

În schimb, pe marginea grinzii, acolo unde mă sprijinisem cu vârful pantofilor, oricât m-am uitat, nu am văzut nimic, ea şi când nici, n-aş fi atins-o.

Aşa-i: totu-i să fii optimist

Întotdeauna am fost de părere că Ioana nu-i omul cu care s-o scoţi la capăt cu una, cu două. După ce i-am povestit cele întâmplate şi am pus lucrurile răvăşite la loc prin dulapuri, pentru că a doua zi trebuia să vină femeia să spele şi să facă curat, a zis că n-are rost să mâncăm în oraş, ar însemna să pierdem o grămadă de timp, iar ea stă prost la capitolul acesta; în frigider sunt o mulţime de lucruri din care ar putea încropi la repezeală ceva.

Aşa am şi procedat, şi tot discutând cu Ioana, am hotărât să plec la Sinaia. Să plec poate chiar mâine la prânz, după ce va termina femeia treaba în casă. Un prieten lucra de vreo zece zile acolo, refăcea un scenariu, şi eu îi promisesem că o să vin să-l citesc; din discuţii se nasc mai totdeauna idei formidabile.

— Şi laşi totul baltă aici? -s-a arătat Ioana uşor contrariată.

— Cum baltă? Cui i-aş fi de folos rămânând? Cercetările îşi urmează cursul obişnuit... Asta presupunind că, în cazul meu, acest curs va fi existând.

— Bine, dar ai aflat unele lucruri pe care maiorul nu le cunoaşte! El nu ştie; de pildă, că yala de la intrarea în bloc a fost defectată. Or, asta înseamnă că la tine s-a operat noaptea.

— E o presupunere doar! Tot atât de bine puteau opera dimineaţa, când toată lumea e plecată la serviciu. Tanti Maria mi-a spus că liftul s-a defectat abia ieri, nu se circula deci pe scări. Aşa că riscul era foarte mic. Şi dacă într-adevăr treaba a fost făcută de copii, atunci cu siguranţă au operat dimineaţa.

— Sper că n-ai în vedere nişte copii de grădiniţă! Ca să le fie frică de întuneric!

— Nu de grădiniţă... Cei care i-au făcut atâtea necazuri maiorului, după cum mi-a spus el, nu erau mai mari de cincisprezece ani. Au aruncat o minge în curtea de lumină, ca să aibă un pretext în cazul în care ar fi fost

găsiţi escaladând fereastra la coşul de gunoi... Sigur, improvizez...

— Asta-i! Or, la tine nu s-a mers pe improvizări. Tu singur ai spus că ţi se pare o treabă gândită.

— Adevărul este că nici eu nu mai ştiu ce să cred. Dar casa liftului e luminată toată noaptea de câte un bec la fiecare etaj, peretele din spate şi cel lateral sunt din sticlă... Abia acum mi-a venit în minte acest amănunt. Deci nu se punea problema de-a opera pe întuneric.

— Te-a sunat la telefon, apoi la uşă...

— Te gândeşti la cea din provincie?

— E-o întrebare!

— Vorbeşti serios? am cercetat-o.

— Ia o bomboană de mentă, ca să-ţi dai seama. O fi vreo cititoare de-a ta...

— Aşa am presupus şi eu. În orice caz, nu cineva cunoscut, pentru că nu ştia că nu-s însurat.

— Acum a aflat. Şi dacă e o cititoare consecventă, o să mai vină, nu-ţi face probleme!

N u mi-a convenit subiectul.

— Dacă n-aş fi distrus urmele cu propria-mi mână, am spus, i-aş fi cerut maiorului să-l trimită pe locotenent să le preleveze, dar aşa... Şi apoi n-am de gând să stau mai mult de-o săptămână. Dar-ar Dumnezeu ca în timpul ăsta să afle maiorul ceva! Eu, însă, nu cred şi mai ales nu cred că vor putea fi recuperate cele furate. O să-l caut imediat cum mă întorc.

Dar altfel s-au petrecut lucrurile, e formidabil să ai o femeie care vine o dată pe săptămână să facă curat!

Dimineaţa am ieşit după cumpărături în oraş, m-am dus apoi cu maşina la *service* să schimb uleiul la motor şi s-o spăl, am făcut plinul de benzină, iar la capitolul ăsta „Lamborghini Espada” e sărăcie curată, îmi mănâncă o jumătate din banii pe care-i câştig. „Renault 16” pe care îl pierdusem la Viena şi în locul căreia îmi fusese lăsată în custodie „Espada” era colosal, mai mult de opt la sută nu consuma. Şi mai ales era al meu.

Odată treburile încheiate, m-am întors acasă, cu gândul de-a pleca imediat după aceea la drum. Apropiindu-mă, însă, de masa de lucru, am văzut, pus special ca să-mi atragă atenţia, un nasture bleumarin cu

reflexe metalice, de mărimea celor care se cos la sacou, un nasture bărbătesc, cu alte cuvinte.

Femeia era la bucătărie, m-am dus s-o întreb. Mi-a spus că l-a găsit în camera mea sub fotoliu, zicându-şi că a căzut de la vreo haină, l-a pus la vedere, pe masă. Nu aveam la nici un costum asemenea nasturi. Îmi era totalmente străin. Dar ca să fiu mai sigur, am zis să verific. Aşa era, nasturele nu căzuse de la o haină de-a mea. Şi mi-am amintit că duminică dimineaţa, făcând ordine în bibliotecă şi desfiinţând teancul de cărţi ce se aflase între fotoliu şi perete, descoperisem sub fotoliu o revistă pe care nu mai ştiam unde o pusesem, şi ca să ajung mai lesne la ea, trăsesem fotoliul. Nu văzusem nici un nasture acolo. Deci, dacă el ar fi existat, culoarea lui distonând pe fondul parchetului, nu se putea să nu-l fi observat.

„Atunci?" înainte de a răspunde, mi-am oferit o bomboană de mentă şi neuronii mei s-au pus imediat în mişcare: nasturele aparţinea cu siguranţă celui care m-a vizitat prin efracţie. Iar dacă era aşa – şi altfel nu putea fi! – nasturele acesta, prin calitatea şi eleganţa sa evidentă, înlătura ipoteza că la mine operaseră nişte copii!

Stimaţi cititori, sunt un om care mă ţin de cuvânt; aşa cum am promis c-o să fac, m-am dus să-i pun în palmă maiorului rezultatul investigaţiilor mele.

Ofiţerul de serviciu de la secţia de miliţie mi-a comunicat că tovarăşul maior Hîncu e plecat la o spargere, dar că a telefonat cu un sfert de oră în urmă şi se întoarce curând, şi m-a invitat să iau loc pe un scaun. Atmosfera din cameră era cât se poate de antiseptică, am zis că o să-l aştept mai bine pe stradă.

— Vă rog, însă, nu chiar în faţa clădirii, că se face un aspect cam urât! mi-a pus în vedere ofiţerul de serviciu.

Corect, principalul e să fii fotogenie. M-am instalat mai spre colţul străzii şi mi-am aprins o ţigară. În timp ce o fumam pe a doua, a apărut şi maiorul. Venea cu un mers obosit, faţa lui latră de om hotărî' nu era deloc veselă.

— Aţi mai descoperit ceva lipsă? m-a întrebat, şi, oricât m-am străduit, n-am descoperit în vocea lui nici o notă de încântare.

— Nu, dar am stabilit cu certitudine că nu este vorba de copii. Cea mai bună dovadă este acest nasture, am spus şi i l-am arătat maiorului.

— Şi ce-i cu el? a întrebat, uitându-se la nasture ea şi când ar fi privit o scrumieră vârfuită cu mucuri.

— Uitaţi-vă mai bine la el l-am insistat.

Maiorul s-a uitat mai întâi la mine, dar nu cu admiraţie, cel puţin aşa am avut impresia, şi după sceea a luat nasturele.

— L-am găsit în casă, sub fotoliul din camera mea. Şi nu este de la nici una din hainele mele, am spus. Şi văzând că maiorul rămâne tăcut, evident, dat gata de proba materială pe care i-o adusesem, pentru că altă explicaţie a tăcerii sale nu putea exista, am continuat: Mai mult, duminică, înainte de-a pleca din Bucureşti, acest nasture nu se afla sub fotoliu. Asta ştiu cu precizie! Întâmplător, în ziua aceea am dat fotoliul la o parte. Deci, a apărut în perioada cât am lipsit! Cu alte cuvinte, nu poate să aparţină decât infractorului! I-a sărit de la haină în timp ce se întindea sau se apleca să cotrobăiască prin casă.

— S-ar putea... a concedat egal.

Dar eu nu terminasem şi i-am servit concluzia zdrobitoare:

— Fapt este că nasturele pe care-l ţineţi în mână, prin calitatea şi eleganţa sa, nu provine în nici un caz de la haina unui copil!

Pe faţa maiorului a apărut un zâmbet rigid ca o scândură.

— Ba ar putea să provină! m-a contrazis strepezit. Dacă haina i-a fost făcută din cea a lui taică-său.

Ans rămas descumpănit câteva clipa; revenindu-mi, am ripostat:

— Ei, asta-i! Mai poartă copiii de azi haine prefăcute din cele ale părinţilor lor? Când există atâtea confecţii! Moderne şi la preţuri accesibile...

— Ai mei poartă. Pentru că am trei, iar nevastă-mea nu are serviciu. Am scos-o, să vadă de creşterea lor. Copiii cum îi creşti aşa îi ai! În orice caz, păstraţi nasturele – m-a sfătuit maiorul, întinzându-mi-l – poate o să avem nevoie de el.

— Problema este că trebuie să plec chiar acum la Sinaia...

— Foarte bine, m-a întrerupt maiorul, plecaţi sănătos!

— Da, numai că eu voi lipsi o săptămână, poate chiar două. Aşa că vă las un număr de telefon unde mă puteţi anunţa dacă se întâmplă ceva ori dacă aveţi nevoie de mine, am spus încercând să-i inoculez optimism, un optimism robust, care trebuie să ne caracterizeze pe toţi. Plec cu maşina, aşa că n-o să fie o problemă să vin, am adăugat, pentru a-mi duce intenţia până la capăt.

— N-aveţi nici o grijă! m-a asigurat maiorul Hîncu şi a dat să se despartă de mine.

— Un moment, am zis, o să vă furnizez încă o informaţie, care nu este de neglijat. Ba chiar s-ar putea dovedi foarte importantă, în cazul în care acest sistem a mai fost folosit! Să fie adică un *modus operandi*.

— Da' asta cu *modus operandi* de unde o mai ştiţi? s-a mirat maiorul cu un zâmbet sleit.

— Păi am terminat Dreptul...

— Aha.!... a făcut. Şi a adăugat grăbindu-se: Ziceţi, că mai am o grămadă de treburi!

I-am relatat povestea cu înfundarea broaştei de la uşa de intrare în bloc, fapt care a determinat portăreasa să blocheze zăvorul, şi am început să-i expun consideraţiile mele.

— Dacă doriţi, m-a întrerupt maiorul la un moment dat, mergem sus în birou. Să mă aşed pe un scaun.

Ceea ce mi-a confirmat că spusele mele îi stârniseră tot atât de mult interesul cât îl stâmise pe al meu peretele casei de peste drum.

Ne-am despărţit, deci, strângându-ne mâinile. Fac prinsoare, oameni buni, că maiorul Hîncu n-o să-mi resimtă prea greu lipsa.

Am trecut pe acasă şi mi-am făcut valiza ca pentru o şedere de două săptămâni, am pus într-o geantă de voiaj câteva cărţi care îşi aşteptau rândul la citit şi, pentru orice eventualitate, şi cele necesare scrisului; printre acestea, evident, şi cutiuţa cu bomboane de mentă. Ca să n-am o nouă surpriză, am închis fereastra de la baie şi pe cea de la bucătărie.

După ce am aşezat bagajele în maşină, am trecut pe la portăreasă şi am rugat-o să grăbească repararea yalei de

la intrare, să-i plătească mecanicului şi taxiul numai să vină. Când am demarat, însă, mi-am propus să fac abstracţie de cele întâmplate, nu avea nici un sens să mă las preocupat de nişte treburi pe care, oricum, plecat fiind, nu le puteam rezolva. Trebuia să mă relaxez, ăsta-i cuvântul!

Numai aşa se face că, odată trecut de Casa Scânteii, atunci când o tânără mi-a făcut semn s-o iau în maşină, am apreciat din priviri situaţia şi am oprit. Arăt ca un Făt-Frumos în ,.Lamborghini Espada".

— Sinaia, a spus tânăra, zâmbind promiţător, în timp ce deschideam portiera din dreapta.

— Bine, urcaţi-vă, am zis. Şi am adăugat: Dar dacă doriţi, vă puteţi şi răzgândi. Am adăugat, şi mi-a părut rău: Circumstanţele pot fi înşelătoare.

N-a spus nimic, aşa că în maşină a intrat cu o sfială trucată întâi un picior, care nu arăta deloc rău. De aceeaşi calitate era şi restul, rar mi s-a întâmplat în desele mele călătorii cu maşina să văd o asemenea autostopistă. Iar când totuşi s-a întâmplat, fir-ar să fie, nu eram singur.

N-am pornit însă bine, şi dinspre Fântâna Mioriţei a apărut în mijlocul şoselei o uniformă pe tocuri, care mi-a făcut semn să opresc. Era o invitaţie irezistibilă, ador invitaţiile astea.

— Dar n-am depăşit şaizeci pe oră! m-am apărat şi am strâns cu nevinovăţie din umeri, în timp ce eram salutat în poziţie de drepţi, cinste de care în armată n-am avut parte.

De fapt, ştiam pentru ce fusesem oprit, şi cum în faţă aveam o agentă de circulaţie (miliţiană sună urât), dintr-o politeţe elementară am ieşit din maşină, nu se cuvenea să stau jos, mai cu seamă că era al naibii de nostimă, o brunetă cu ochi verzi. Am auzit-o spunând:

— Am zis eu asta? Prezentaţi, vă rog, actele!

M-am conformat. În timp ce-mi examina permisul de conducere auto – altă conducere nu mi s-a încredinţat încă şi nici speranţe nu sunt – am observat că avea mâini frumoase, cu degete lungi şi subţiri. Iar asta înseamnă, conform *Semnăturii astrale*, că era predispusă la gută şi reumatism. Am remarcat apoi că-i stă bine albul caschetei şi n-am mai continuat, spiritul meu de

observaţie ar fi putut s-o irite. Nu ăsta era interesul meu, v-o spun cât se poate de sincer.

— De ce-aţi oprit? Sunt câteva semne acolo, la rând, care interzic acest lucru!

— N-o să spun că nu le ştiu sau că nu le-am văzut...

— Nici n-ar ajuta! m-a întrerupt.

— Duduia aştepta în plin soare, puneţi-vă în locul ei...

— Nu. asta nu!... m-a întrerupt din nou, nuanţând.

— Am vrut să spun că pe o asemenea căldură...

Iar m-a întrerupt:

— Sunteţi un om caritabil... Respectaţi, însă, mai întâi legea! V-ar putea costa o amendă. Şi nu numai atât!... m-a avertizat pe un ton scăzut. Privindu-mă semnificativ, a adăugat: Abia a coborât dintr-o maşină... Apoi mi-a înapoiat actele şi a dus mina la cozorocul alb care se armoniza atât de bine cu ochii ei verzi.

I-am mulţumit şi am spus „sărut mâinile”, avea un năsuc tare ispititor.

— Ce-a vrut? m-a întrebat cu o ironie uşor insolentă proaspăta pasageră.

— A ţinut să mă cunoască, i-am răspuns. Asta-i tot ce-a vrut.

Tânăra n-a spus nimic, după ce-am demarat şi-a aranjat părul printr-o mişcare a capului, apoi şi-a ales o poziţie care să-i pună mai bine în lumină picioarele, cu toate că scaunul anatomic şi lipit aproape de podea al „Lamborghinei Espada” făcea din proprie iniţiativă o asemenea treabă; deschizându-şi poşeta, a scos un pachet de „Snagov”.

— Fumaţi? m-a întrebat, oferindu-mi o ţigară.

— Vă mulţumesc, fumez, însă cât mai rar în timp ce conduc.

Am tratat-o cu un „Kent”, şi am vrut să continui spunându-i că abstinenţa aceasta nu se datorează pericolului în sine al unei ţigări în plus, pericolul este când o aprinzi sau o stingi. Am renunţat însă şi am băgat o casetă la întâmplare în aparat. Nimerisem bine, era cea cu Marie Laforêt, pe cealaltă parte Becaud cânta *Nathalie* şi *Quand il est mort le poète*. Mă gândeam tocmai că fruntea înaltă şi uşor bombată a fetei nu putea însemna nimic altceva decât că ea era „dedată la contemplaţie”, când mi-am auzit pasagera vorbind:

— Îmi daţi voie să aleg nişte muzică?

I-am dat voie. Avea lucruri de calitate şi de bun-gust pe ea, deloc *shocking*, cum se spune. Este ceea ce mi-a plăcut când am oprit, chiar şi fusta albă era moderat mini; în orice caz fata nu vorbea prin ţinută. Era, bineînţeles conştientă de atracţia ei, numai că gesturile, prin care se grăbea să se pună în valoare, ca într-un joc „cine-pe- cine seduce", erau primitive, rudimentare şi, uneori chiar stângace.

Se întorsese cu bustul spre mine, mereu se apleca pentru a lua când o casetă, când alta, astfel că bluza dezvăluia insistent ceea ce se lăsa doar intuit. Privirile conducătorului auto trebuie să fie în continuă mişcare, da, dar numai între parbriz şi oglinda retrovizoare!

În cele din urmă s-a hotărât pentru „Rolling Stones" şi, după un timp, am auzit-o chestionându-mă cu vădită curiozitate în glas:

— De unde aveţi o maşină atât de frumoasă?

I-am tras o minciună spunându-i că o cumpărasem din Germania Federală, unde am stat un timp mai îndelungat.

— E cumva „Maserati"?

— Vă pricepeţi la maşini?

— Ooo, foarte bine! m-a asigurat.

— E o „Lamborghini Espada".

— „Lamborghini Espada"? Formidabil! Deci asta-i „Lamborghini Espada"!... Atunci de ce nu mergem mai tare? s-a mirat contrariată.

— Mergem cu o sută pe oră, am zis, arătând spre kilometraj. Dacă ştiţi, însă, că la Sinaia se dau măsline fără rând, atunci mergem mai tare...

— Doriţi măsline? Vă fac eu rost... s-a oferit.

— Aveţi o ,,pilă" aşa de mare? m-am mirat.

— Mama lucrează în alimentaţia publică, m-a lămurit, aşa că vă pot procura. Când mă întorc la Bucureşti.

— Şi la Sinaia ce faceţi?

— Nimic. Mă odihnesc. Stau la o soră de-a mamei care n-are copii. Soţul i-a murit...

— Sunteţi în concediu probabil.

— Nu, nu sunt în concediu. Am fost angajată până am terminat liceul. Dar numai formal; pentru că la seral aşa se cere: să fii încadrat undeva.

Nu mă pricep la predici şi nici nu era locul să-i ţin una, am tăcut, un timp şi deodată am auzit-o spunând cu un anumit patos în voce:

— Eu cred în forţa dragostei. Pentru că dragostea poate să-ţi ofere la un moment dat ceea ce munca nu-ţi poate da o viaţă întreagă!

Nu puteau fi cuvintele ei, era mai degrabă un text, fraze învăţate, din care voia să facă sau chiar îşi făcuse o filozofie de viaţă.

— Unde aţi citit asta? am întrebat-o.

— N-am citit nicăieri... a negat fără să mă convingă. Este concluzia mea.

Şi a schimbat repede vorba, întrebându-mă de ce mă duc la Sinaia.

I-am spus şi în acelaşi timp i-am făcut cunoscut – i-am făcut cunoscut cu un anumit gând, de ce să fiu ipocrit şi sa nu recunosc?! – că voi locui într-una din vilele de pe Cumpătu.

Mi se făcuse teribil de sete. Când am ajuns la Popasul Româneşti, am virat în curtea acestuia şi, oprind la parcare, i-am propus să coboare.

— Dar nici nu ne cunoaştem! a protestat şi, curios, şi-a tras privirea într-o parte.

— Asta-i foarte uşor de făcut... i-am spus ieşind din maşină. Dacă vă referiţi la prezentare... Dacă aveţi, însă, altceva în vedere, îmi pare rău, n-am luat dosarul de cadre cu mine. Şi pentru un pepsi, nici nu-i nevoie de el!

— A, sigur că nu! a luat ea în serios ceea ce îi spusesem. Şi a adăugat deodată cu voce alintată: Numele meu este Lola. Vă place cum sună? Lola!

— Sună foarte frumos! Mai exotic... De la Elena probabil? am zis, negăsind alt nume mai la îndemână.

— Nu. În buletin este trecut Maria. Dar mie nu-mi place. E un nume banal. Şi foarte comun, a adăugat supărată pe numele de Maria şi ochii ei mari şi apoşi s-au dilatat pentru o clipă; privirea a căpătat o fixitate ciudată.

Oi fi eu cum oi fi, am păcatele mele, nu zic, dar vreau să ştiţi, oameni buni, că după fixităţi din astea nu mă omor cu firea deloc.

În curte se vindeau bere şi miei şi nişte ţigani făceau o hărmălaie teribilă. Am intrat aşadar în clădirea localului.

Era aranjat în stil rustic, de pe rafturile barului defilau tot felul de băuturi cu nume străine, dar pepsi-cola n-aveau, apă minerală încă nu le sosise, iar paharele erau opace de slin. Am ales ce aveau – o oranjadă caldă şi putredă şi care, pe deasupra, mirosea a doagă. Când am ieşit din clădire, m-am întors şi am aruncat, o privire asupra urării „Bine-aţi venit”, înscrisă cu litere din material spongios, şi tot acolo repetată în trei limbi străine;

Odată urcaţi în maşină, Lola a pus o nouă casetă, m-a asaltat cu întrebări despre calităţile „Lamborghinei Espada”, întrebări din care mi-am putut da seama că este destul de bine informată în materie de maşini, mi-a spus că ştie toate astea de la fratele ei mai mic, Sandu, care aleargă la carting, şi mi-a mărturisit că visul ei este să aibă într-o zi o maşină ca „Lamborghini Espada”.

— Dacă erai cu o „Dacia” sau un „Fiat”, nici nu te opream, m-a măgulit Lola, trecând, în compensaţie probabil, la persoana a doua.

— Sunteţi foarte amabilă!... am spus râzând.

— Dacă ţi-am spus că mă cheamă Lola, înseamnă că poţi să-ţi dai seama de situaţie!... mi-a adus ea la cunoştinţă. Şi a continuat: Sigur, acum, când ne cunoaştem, e altceva...

Nu prea înţelesesem ce vrusese să zică, adică despre ce fel de situaţie trebuia să-mi dau seama, şi că acel „altceva” tot cam în dodii vorbise, aş fi putut să răsucesc toate acestea în minte şi cu ştiutele-mi calităţi deductive – dacă nu v-aţi convins încă de ele, stimaţi cititori, veţi avea de aici înainte destule prilejuri, v-o jur! – deci, cu ştiutele-mi calităţi deductive, să ajung la o concluzie inechivocă. Îmi stăruia însă în minte acea fixitate apărută deodată în privirile ei, aşa că am înlăturat cuvintele Lolei cum înlături un fir de praf de pe haină, şi am întrebat-o dacă nu-i periculos să călătorească cu maşini de ocazie.

— Eu numai aşa călătoresc... Când vin sau mă duc la Sinaia. Dar nu opresc decât maşini care-mi plac.

— Şi nu ţi-e teamă?

— Mie-mi place să fiu o enigmă... a tremurat uşor vocea ei, şi în acest tremur era şi încordare, şi mai ales bucurie secretă.

Aş fi vrut s-o privesc, dar mă lansasem în depăşirea unui şir de camioane şi nu mi-am permis să-mi dezlipesc ochii de pe parbriz. Am spus doar că nu înţeleg.

— Uite, aşa, o enigmă... Ce crezi, a continuat, le spun tuturor ce ţi-am spus ţie? Numai cu tine am vorbit atâi de deschis. Şi asta din cauză „Lamborghinei Espada". Să-ţi aprind o ţigară? s-a oferit, luând din cutia radiocasetofonului pachetul de ,,Kent" pe care i-l lăsasem la dispoziţie.

Am acceptat.

A apăsat bricheta de la bordul maşinii şi m-a întrebat deodată cu o vădită curiozitate în glas:

— Spune-mi, cum mă găseşti?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Aveam un răspuns, dar părerea mea adevărată nu puteam s-o pun în cuvinte. M-am întors şi, în loc de curiozitate, am găsit doi ochi atenţi, calculaţi şi reci.

— Ai tot ce-ţi trebuie... Şi chiar ceva pe deasupra. Eşti mulţumită?

A sărit peste întrebarea mea c-o întrebare:

— Atunci de ce nu mi-ai propus încă nimic? s-a mirat.

Judecând silogistic, cuvintele ei erau un fel de: „Constrânge-mă!" Sau ceva în genul acesta. Şi aducându-mi aminte de ceea ce se spune că femeia poate ierta pe cel care, forţează prilejul, dar nu va ierta niciodată pe cel care-l scapă, am hotărât să-mi acord un *time-out*.

— Nu ne_am despărţit încă... am spus. Şi am luat iniţiativa, pentru a nu mai rămâne în defensivă, aşa cum mă aflasem tot drumul: Dar tu ce crezi că ţi-aş fi putut eu propune?

— De pildă, să mergem să dansăm undeva într-o seară. Tot stăm amândoi în Sinaia!...

— Şi dacă m-aprind? am forţat nota, pentru a clarifica lucrurile.

— Ha-ha! Lasă, că te sting eu!...

— Te pricepi? am întrebat ca să întreb.

— Ai să fii mulţumit, a zis şi mi-a cerut să-i dau o hârtie pe care să-mi scrie adresa ei din Sinaia.

I-am întins carnetul de bord care avea prins de copertă un pix, şi cum Lola se urcase în maşină doar cu o geantă de voiaj nu prea mare, am întrebat-o dacă

lucrurile ei, rochiile şi tot restul sunt la Sinaia. Mi-a răspuns că da, a fost la Bucureşti doar pentru o singură zi. Aici ceva şchiopăta, dar am trecut peste asta.

Când am ajuns, m-am oferit s-o duc până acasă, a spus că nu, vrea să treacă mai întâi pe la tanti Dorina, aşa o cheamă pe mătuşă-sa, s-o las, dacă nu-mi este greu, la hotel „Palas”. Nu sunt omul pe care să-l supere greutăţile, am trecut eu prin altele şi mai rele, aşa că ne-am despărţit în faţa hotelului.

Mi-am continuat drumul. Artera care înconjoară parcul hotelului mă scotea în şoseaua naţională pe care trebuia doar s-o traversez ca să ies exact pe strada ce duce spre Cumpătu. După câteva sute de metri m-am trezit însă cu un semn de sens interzis; nu-l ştiusem acolo, îl plantaseră de curând şi a trebuit să întorc.

Coborând în direcţia centrului, o cabină telefonică, plasată chiar aproape de colţ, mi-a amintit deodată că maică-mea mă rugase să sun o prietenă de-a ei ca să-i spun că nu-i o problemă să-i găsească o cameră la particulari, rugăminte de care uitasem complet din cauza surprizei care mă aşteptase acasă. Am făcut aşadar cale întoarsă în direcţia centrului, unde se află Telefoanele.

Greu a fost până am găsit un loc de parcare. Apoi treaba propriu-zisă n-a durat mult, iar doamnei Dumitriu nici prin cap nu i-a trecut că am vorbit cu ea din Sinaia. Ce mai încolo-ncoace, telefonul automat e-o invenţie colosală! Şi în timp ce făceam reflecţia asta, am văzut-o deodată pe Lola urcându-se într-o ,,Dacie 1300” care oprise alături de ea, pe şosea.

Intrase în hotel de ochii mei... Dar de ce? Ce rost avusese să-mi tragă atâtea minciuni? Mi-au reapărut în priviri ochii ei dilataţi, acea fixitate stranie şi ciudată. Ca să se constituie în enigmă? m-am întrebat. Probabil, mi-am zis, şi nu mi-am mai bătut capul cu ea.

Vlad lucra în cameră, învăluit intr-o pâclă de fum slinoasă şi acră de ţigări proaste. Mi-a spus că este în mână, a rescris aproape în întregime scenariul, crede că în două-trei zile îl termină, noua formă a căpătat mai multă carne, eu alte cuvinte este mai consistentă, mai rotundă, a eliminat foarte multe dialoguri, nu se mai vorbeşte atâta; în sfârşit, era cât se poate de mulţumit

de treaba făcută. M-a întrebat apoi de ce n-am venit săptămână trecută, m-a aşteptat şi sâmbătă şi duminică, apoi m-a sunat la telefon luni, a încercat şi marţi... I-am spus că a trebuit să plec Ia Govora şi am ieşit amândoi ca să rezolv problema cazării. Mi s-a dat o cameră foarte bună, la două vile distanţă de cea a lui Vlad. Am cărat valiza şi ce bagaje mai aveam; la câţiva zeci de metri mai jos este un refugiu, am dus „Lamborghini Espadă" acolo şi am parcat-o lângă o „Skoda". După alţi câţiva zeci de metri se află o cabană-restaurant, loc cât se poate de prielnic şuetei, pe care l-am preferat unei camere austere de lucru.

— Ce-i nou? a început el. Ai auzit de Andone

Şi după o jumătate de oră ştiam ce schimbări se vor face, cine va urca şi cine va coborî, în cadrul unei rotiri mai masive, „o adevărată vârtelniţă", cum ţinuse el să sublinieze, şi mi-a spus chiar şi o vorbă care ar fi la ordinea zilei: „Cine se-nvârte nu se roteşte", a trecut apoi la capitolul unor legi care ar urma să apară, ce şi cum o să fie, fantezia lui aproape că nu avea limite.

Ştiam – şi ştia şi el că eu ştiu – că-mi serveşte gogoşi de mărime regală – nu erau primele şi nici ultimele nu aveau să fie – dar felul cum se pricepea să mi le prezinte, amănuntele şi micile istorioare pe care le presăra ici-colo, pudra cu alte cuvinte, mă făceau să-l ascult cu atenţie şi de multe ori am fost chiar aproape să-l cred.

Cea mai neînsemnată întâmplare, cea mai banală poveste o umflă până devine caz; anul trecut o mulţime de lume mă rugase să povestesc cum scăpasem din accidentul cascadoresc pe care Vlad îl inventase pe baza simplului fapt că într-o noapte, vrând să traversăm bulevardul Magheru, ne ferisem din calea unei maşini care trecuse cu viteză prin intersecţie în timp ce semaforul arăta „roşu".

Tocmai datorită acestei însuşiri hotărâsem să nu scap o vorbă despre vizita pe care mi-o făcuseră hoţii acasă. Vlad era în stare să brodeze Dumnezeu ştie ce poveste şi să umple tot târgul cu ea. Altceva însă nu i se putea reproşa, şi mai ales nu ştia ce este invidia, acest sentiment care de multe ori cariază şi macină prietenii din cele mai trainice.

Exerciţiile fizice fiind indicate în orice perioadă a zilei, am trecut în colţul cu jocuri mecanice de înfulecat bani. Un timp am rezistat eroic – Vlad scosese trei valeţi – ne-am convins apoi încă o dată şi cât se poate de temeinic că jocurile acestea nu fuseseră făcute să lucreze cu pierderi planificate, acoperite din bugetul de stat, şi am urcat să mâncăm. În sala de mese ne-am întâlnit cu alţi confraţi, şi obişnuitul film de vineri seara, o peliculă cu Claudia Cardinale, după cum reţinusem din ziar, a rămas văduvit de privirile noastre.

După o noapte mai dură şi un somn prelungit se impune de regulă puţină mişcare, aşa că m-am dus să beau o cafea-filtru la restaurantul-cabană. O fac grozavă, şi dacă vrei, îţi servesc şi frişcă la ea. Ceva mai indicat dimineaţa nici că se poate.

Coboram panta. Ajungând în dreptul „Espadei” i-am aruncat o privire şi am observat că uşa din dreapta nu era bine închisă. „Ei, fir-ar să fie!” Doar controlasem portierele când depusesem maşina acolo!

Apropiindu-mă, am constatat fără prea mare greutate că uşa fusese forţată chiar lângă broască. N-am mai apucat să văd, însă, şi restul, căci de pe fotoliul din dreptul volanului, dând dintr-un ciot de coadă, zâmbitor şi voios ca o stewardesă, se ridicase un căţel, cu o mutrişoară cât se poate de nostimă, dar îngrozitor de murdar.

— Ce-i cu tine aici? am exclamat fără să vreau, neputând pricepe cum ajunsese în maşină, şi în clipa următoare am remarcat lipsa radiocasetofonului.

„La naiba, am spus, au dat lovitura!”

Dar totul e să fii optimist! De un optimism robust şi cât se poate de fotogenic. Cu aceste gânduri am dat afară câinele din maşină şi am trecut la primele constatări.

Lipsea nu numai radiocasetofonul, dar şi casetele din cutia carcasei care cobora ca o prelungire a tabloului de bord, încorporând jos lângă podea levierul schimbătorului de viteze. Se operase cu brutalitate, după toate aparentele, fusese folosită o şurubelniţă în chip de pârghie, aceeaşi şurubelniţă probabil care servise şi la forţarea portierei.

Constatând toate acestea, am simţit nevoia unei bomboane de mentă. Cutiuţa o lăsasem în cameră, însă, în torpedoul maşinii, păstrez, pentru orice eventualitate, o rezervă masivă. Ca să nu distrug urmele, mi-am pus o mănuşă, am deschis cu grijă capacul şi mi-am oferit o bomboană. Stimulată astfel, materia mea cenuşie se va pune îndată la lucru.

Aşa s-a şi întâmplat. Ceea ce mă intriga era faptul că spargerea maşinii se petrecuse în acest cartier atât de liniştit al Sinaiei, excentric şi într-un fel rupt de oraş, deloc frecventat de localnici, afară doar de cei care îşi au serviciul aici, şi tot atât de puţin vizitat de turişti.

În al doilea rând, de la cabana-restaurant plecasem cu întreg grupul pe la 12 şi ceva noaptea, urcasem spre casă pe lângă „Espada”, dar nu observasem nimic deosebit la maşină. Este adevărat, acuitatea privirilor mele se afla diminuată întrucâtva, însă nu într-atât încât să nu fi observat o portieră întredeschisă!

Deci ea fusese închisă când am urcat pe lângă maşină. Şi era logic să fi fost aşa. Pentru că infractorul avusese tot interesul ca furtul să fie descoperit cât mai târziu cu putinţă şi, deci, trebuie presupus că el a creat aparenţe de normal. Dar atunci cum de-a intrat câinele în maşină? În clipa următoare am auzit un lătrat scurt, ca o chemare. M-am întors, era căţelul.

— Ei, drăcie, îmi citeşti gândurile?

Mi-a răspuns printr-un „ham”. Nu cumva a vrut să spună că da? Stătea în poponeţ, puţin mai la vale, aplecând capul când într-o parte, când în alta, mă privea de parcă ar fi vrut să vadă cum reacţionez la afirmaţia lui, mă mir sau ce fac? Nu ştia că eu învăţasem să nu mă mai mir de nimic.

Nu mă prea pricep la rase de câini, bănuiam, însă, că era un foxterier sârmos, fox sârmos, cum li se spune pe scurt; avea picioare zvelte şi lungi. Cât despre păr, acesta era atât de murdar, încât nimeni din lume n-ar fi putut, spune care era adevărata-i culoare. Căţelul trecuse cu siguranţă prin multe, dormise cine ştie pe unde, în vreo magazie de cărbuni, dacă nu chiar într-o ladă cu funingine scoasă din sobă.

Văzându-se examinat, a întins spre mine mutrişoara-i simpatică, de parcă ar fi vrut să mă miroasă de la

distanţă, şi ochii săi inteligenţi m-au privit deschis şi într-un fel nerăbdători.

— Cum de-ai intrat în maşină? l-am întrebat cu asprime.

S-a apropiat gudurându-se, ipostază care m-a făcut să mă întreb cine de la cine a învăţat să se comporte aşa: câinii de la oameni sau oamenii de la câini? Am o vagă impresie că în prima variantă se află răspunsul corect; demnitatea e foarte puţin profitabilă. Cu toate că o anumită categorie de funcţii îşi trage numele de la acest cuvânt şi nu de la altul.

— Pleacă de-aici! l-am gonit.

Nu acestea erau problemele mele. Trebuia să reclam imediat furtul, cu atât mai mult cu cât „Lamborghini Espada" îmi fusese predată cu tot inventarul, inclusiv radiocasetofonul şi casetele. Se impunea, deci, o reclamaţie scrisă, înregistrată... şi câte formalităţi ar mai fi.

Cum, din cauza portierei, nu puteam părăsi maşina pentru prea multă vreme, am hotărât să sesizez miliţia prin telefon, să rog să fie trimis cineva. Am coborât, deci, la cabana-restaurant, unde, la intrare, se află un telefon public, şi, comandând un filtru dublu, de care mai ales acum aveam atâta nevoie, l-am rugat pe barman să-mi dea numărul de telefon al miliţiei. L-am liniştit printr-un gest, nu, nu era vorba de el, toate erau în perfectă regulă în ceea ce îl privea, şi i-am spus că mi-au spart maşina azi-noapte.

Omul a fost cât se poate de amabil, mi-a dat şi a fisă, restul s-a desfăşurat simplu: am povestit ce se întâmplase şi unde, mi s-a spus să aştept lângă maşină, dar să nu umblu la ea, va veni imediat cineva. „N-aveţi nici o grijă, punem noi mâna pe derbedei!" am fost asigurat. Şi vocea de la celălalt capăt al firului a continuat: „Am avut tot aşa un caz vara ailaltă, nici două ore n-au trecut şi-am descoperit autorul".

N-am întârziat prea mult cu băutul cafelei. Când am ieşit, am văzut, foxul sârmos aşteptând cu privirile aţintite spre uşă. Dar asta nu era totul. Apariţia mea l-a făcut să se bucure într-atâta, încât, după un lătrat scurt şi fericit, a executat o tumbă prin aer.

— Ce-i cu figurile astea, băiete? l-am întrebat cu mirare, şi cum el nu mi-a răspuns, am zis că tumba o făcuse de foame. Ceea ce cu siguranţă învăţase de la oameni.

M-am asigurat întâi că nu se apropiase nimeni de maşină, aleile erau pustii, apoi m-am întors în local şi l-am întrebat pe barman dacă poate să-mi dea ceva de mâncare pentru un căţel ce s-a pierdut de stăpân. Mi-a zis să aştept puţin şi în scurt timp s-a întors cu o farfurie plină cu tot felul de resturi. Când am vrut să scot bani, m-a oprit:

— Nu costă nimic!

— Dar farfuria?

— Farfuria mi-o aduceţi, c-o avem în inventar. O bagă fetele în maşină, nu spală ele, avem acum maşină de spălat vase.

N-aş putea spune că foxterierul era chiar atât de înfometat, în orice caz nu cât mă aşteptasem. A mâncat doar jumătate din ce-i adusesem, şi mai ales alegând, la capitolul ăsta se pricepea de minune. Odată sătul, s-a aşezat pe picioarele din spate şi s-a uitat la mine cu privirea lui deschisă şi întrebătoare. Dorea să ştie probabil ce vreau să-i zic. I-am spus:

— Hai, gata! Acum, roiu! Caută-ţi alt stăpân, nu fac pasiuni pentru căţei! Singura şi unica mea pasiune e să fiu furat cât mai des.

N-a fost însă chip să scap de el. L-am alungat de câteva ori, m-am aplecat pa şi cum aş fi vrut să iau o piatră de jos, a lătrat de fiecare dată în chip de protest şi tot ce am obţinut a fost o mărire a distanţei. Când m-am oprit lângă maşină, şi-a ales un loc la umbră şi s-a culcat pe burtă fără să mă scape din ochi.

N-am aşteptat mult şi a apărut o „Dacie” a miliţiei. Când a oprit lângă mine, am văzut pe canapeaua din spate un exemplar superb de lup-alsacian, nu mi-a fost greu să pricep pentru ce fusese adus. A coborât întâi un ofiţer de miliţie tinerel şi simpatic, care avea inteligenţa înscrisă pe faţă cu litere mari, apoi subofiţerul şi câinele.

Arătându-le cele întâmplate la maşină, le-am relatat în amănunt toată povestea, că sosisem ieri spre seară la Sinaia şi aşa mai departe. După ce am terminat, locotenentul-major a examinat locul de unde fusese

extras aparatul de radio şi a fost de părere că autorul faptei e un diletant în asemenea treburi, a operat rudimentar; după cum a lucrat, n-a venit pregătit pentru a fura aparatul. A văzut maşina şi i-a venit în minte să dea lovitura.

— Dealtfel, în Sinaia n-avem hoţi de maşini. Şi nici din maşini, a ţinut să precizeze locotenentul-major. Aşa, câte un derbedeu...

Apoi şi-a deschis trusa, trusa criminalistică, sau cum i-o mai fi spunând, şi a trecut, începând cu portiera forţată, la depistarea de urme. M-am servit cu o bomboană de mentă, avusesem grijă să iau mai multe din torpedo.

Praful alb pe care ofiţerul îl pensulase cu îndemânare pe geam şi pe suprafaţa vopsită a uşii relevase o mulţime de urme digitale; privind, mă întrebam dacă este cazul sau nu să-i spun ofiţerului ce fel de aparat fusese furat şi ce hram purtase acesta atunci când Suzanne venise cu maşina în ţară. Mi-am răspuns că nu, nu era cazul, aş fi stârnit curiozitate şi, deci, întrebări, lucrurile erau prea complicate ca să le poţi explica pe scurt şi în câteva vorbe. Iar în postura de ins misterios nu voiam să apar. Şi apoi, nici nu ştiam dacă aveam voie să vorbesc, chiar fiind el ofiţer de miliţie.

Odată operaţiunea încheiată, locotenentul-major mi-a luat, pe rând, mâinile, s-a uitat cu atenţie la buricul fiecărui deget în parte pentru a citi desenele lor papilare, apoi m-a rugat să-i dau voie să mi le dactiloscopieze cu tuş pe o foaie de hârtie; are impresia că a găsit ceva. I-am dat, bineînţeles, voie. În timp ce îmi ştergeam degetele de negreală, cu o cârpă muiată în benzină pe care mi-o adusese şoferul de la maşina miliţiei, locotenentul-major mi-a făcut cunoscut că toate urmele, cât de cât comparabile, pe care le relevase îmi aparţin.

— Au învăţat să-şi pună mănuşi! a adăugat el şi a înjurat cu ciudă.

— Să-i dau drumul lui Ruf? l-a întrebat subofiţerul, ce nu părea să aibă mai mult de 20 de ani. Trebuie să ne spună el nouă ceva!

— Ia să vedem! a încuviinţat ofiţerul.

După coborârea din maşină, însoţitorul dusese câinele la umbră, îi ordonase „Culcat!”, acesta se executase şi nu se mai mişcase din poziţia ordonată. Repaosul luase sfârşit, subofiţerul i-a pus cureaua la zgardă, l-a adus lângă mine şi l-a pus să mă miroase, apoi l-a condus la maşină şi, arătând spre interiorul acesteia, i-a strigat: „Ruf, urma!” Câinele a sărit înăuntru, a început să adulmece totul în jur, de la covoraşe până la pernele fotoliilor; apoi, edificându-se, a coborât din „Espada” cu nasul băgat în pământ şi a pornit energic la drum.

Numai că acest drum ducea spre foxterierul sârmos, care, în loc să se sperie de năvala supergreului Ruf, a început să facă pe răul, rânjindu-şi dinţişorii la el. Norocul lui că subofiţerul l-a reţinut pe Ruf de curea, ordonându-i cu enervare „Culcat!”

— Ce-i cu tine? l-a admonestat.

— Nu certaţi câinele, am intervenit, căţelul a fost în maşină!

— Aaa, asta era!... s-a bucurat subofiţerul.

A dus apoi câinele în interiorul „Espadei”, i-a ordonat din nou să ia urma şi din nou a pornit Ruf energic la drum, ţinând nasul în apropierea pământului. De data aceasta direcţia sa a fost alta; câinele şi însoţitorul s-au îndreptat cu paşi repezi la vale.

— Urmaţi-mă, vă rog, Cu maşina! i-a cerut subofiţerul superiorului său.

Luându-şi rămas bun de la mine, locotenentul-major mi-a spus că n-ar fi exclus ca infractorul să fi ascuns aparatul şi casetele undeva în pădure, cu intenţia de a vedea ce se întâmplă, ca apoi, după câteva zile, să vina sa le ia de la locul ştiut.

— Dar-ar Dumnezeu să fie aşa! am zis în timp ce ofiţerul se urca în maşină.

— Vă ţin la curent, mi-a promis.

Aş fi dorit să particip la acest „mers pe urmele infractorului”, dar nu-mi puteam permite să părăsesc „Espada” neîncuiată: primul lucru care se cerea făcut era căutarea unui garaj. Şi mi-am adus aminte că in Sinaia există un *service* destul de măricel, unde, eventual, aş putea repara broasca portierei; limba zăvorului era strâmbată, nu ruptă.

Aşa mi-am dat seama – o idee decurge din cealaltă, formidabilă e o bomboană de mentă! – că puteam circula cu „Espada” dacă legam din interiorul maşinii portiera cu o sfoară şi, bineînţeles, cu condiţia să merg cu atenţie. Sfoară n-aveam, dar era imposibil să nu găsesc un asemenea articol la cabana-restaurant.

Am luat-o într-acolo şi l-am văzut pe foxterier ridicându-se şi dând cu bucurie din ciotul de coadă. Adică, merge şi el, e grozav să mergi în doi la plimbare!

— Ce doreşti? am întrebat. Ştiam ce doreşte, şi am continuat: Treci aici şi păzeşte maşina! i-am ordonat, arătându-i locul cu mâna. Ţi-am dat să mănânci, fă treabă!

M-a privit aplecând capul într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă mai bine cele spuse de mine, şi a lătrat scurt: „Ham!” Nu aveam timp de pierdut cu el, am plecat după sfoară, însă pe drum, din curiozitate, am întors capul. Stătea în acelaşi loc şi mă urmărea cu privirea.

Făcusem rost de sfoară berechet, mă întorceam grabnic cu ea, spunându-mi că aş putea ajunge din urmă maşina miliţiei, care, din cauza câinelui, era obligată să meargă la pas, când, de după curbă, am văzut-o urcând panta. Să fi găsit aparatul pitit undeva, aşa cum spusese? m-am întrebat. Aveam să aflu îndată. Şoferul „Daciei” mă zărise probabil prin oglinda retrovizoare, pentru că a oprit maşina.

— Câinele ne-a condus până aproape de pod şi acolo a pierdut urma, m-a informat locotenentul-major. Iar asta ne face să presupunem că infractorul s-a urcat în acel punct într-o maşină. Altă explicaţie nu există.

— Adică a oprit o maşină care trecea? Parcă nu-mi vine să cred, mi-am spus părerea. Avea aparatul la el...

— Poate îl ţinea într-o geantă... Sau să nu fie unul din şoferii care transportă lemnele din pădure. M-am gândit şi la ei. Drumul lor se bifurcă spre dreapta, însă din bifurcaţie maşina dumneavoastră se vede perfect. Am constatat singur acest lucru. Atit doar că ei lucrează până la trei. Iar dumneavoastră spuneţi că aţi sosit pe la şase seara, în orice caz, o să verific.

— Dar dacă a oprit un taxi? Un taxi care a adus pe cineva din oraş?

— Atunci e-al nostru! Asta şi intenţionez să fac în următoarele ore: să stau de vorbă cu taximetriştii.

— După părerea mea, la maşină s-a umblat după unu noaptea. Adică după ce s-a închis restaurantul. V-am spus, am plecat de la restaurant pe la douăsprezece, douăsprezece şi un sfert, am urcat cu întreg grupul pe lângă maşină... Cred că infractorul s-a temut să opereze înainte de închiderea restaurantului. Risca să fie surprins. Şi mai e ceva. Ceva care nu-mi dă pace deloc. Cum a ajuns căţelul în maşină? Portiera am găsit-o închisă. Şi cu siguranţă infractorul aşa a lăsat-o... A închis-o cât i-a permis zăvorul strâmbat, ca furtul să fie descoperit cât mai târziu cu putinţă. Altfel, primul trecător s-ar fi sesizat că s-a operat la maşină! Atunci, cum de-a intrat înăuntru căţelul? Portiera ,,Espadei" e cât două portiere normale! Este adevărat că-i perfect echilibrată... Dar asta pentru cazul în care patrupedul ar fi vrut să iasă din maşină! Împingând-o cu lăbuţele, şi-ar fi putut face loc... Dar să intre? Cum a intrat?

— Sigur, e o întrebare, mi-a dat dreptate locotenentul-major şi mi-a spus că se duce în oraş să stea de vorbă cu taximetriştii, poate află ceva.

În timp ce legam uşa, mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să mă întorc la Bucureşti, pentru că nu era vorba numai de broască. Marginea portierei, acolo unde infractorul o forţase cu şurubelniţa, era îndoită. Nu mai aveam nici un chef să rămân la Sinaia. Eram însă sigur că prietenul meu nu mă va înţelege. Numai un automobilist ştie că şi o simplă zgârietură pe vopseaua maşinii îţi produce multă vreme amărăciune în suflet.

Repararea unei broaşte nu-i o treabă care să entuziasmeze vreun mecanic de service, „Lamborghini Espada" a stârnit, însă, imediat interesul tuturor – pe asta mă şi bazasem de fapt. Au înconjurat-o cu toţii, şi automobilişti şi mecanici; „Espada", cu forma ei de trabuc, desenată de celebrul Bertone, constituie şi în Occident o apariţie. Maşină de serie foarte mică, fabricată numai la comandă, şi, la douăzeci de mii de dolari, cât văzusem negru pe alb într-un catalog, editat cu doi ani în urmă, iar preţurile urcaseră de atunci, nu-i dă mâna oricui să cumpere o „Lamborghini Espada"!

Au început să curgă întrebări, am povestit mai întâi cele păţite şi, din simpatie pentru maşină, şeful *service*-ului a trimis un ucenic să-l cheme pe „nea Petre”.

— Avem un tinichigiu foarte bun, mi-a explicat, dar oricât de atent ar lucra, oricât ar feri-o cu ciocanul de cauciuc, vopseaua tot o să sară. Păcat de vopsea, dumnezeii lui de derbedeu, nu s-a gândit ce maşină e asta?!

În scurt timp a apărut şi tinichigiul, un om mai în vârstă şi greoi, cu urme de vărsat pe faţă. După ce a evaluat dintr-o privire maşina şi a aflat de la şeful *service*-ului cele întâmplate cu ea, a examinat cu atenţie broasca, tabla îndoită la margini şi a dat verdictul:

— Cu broasca oi vedea cum m-oi descurca eu, da’ vopselei n-am ce-i face.

— Nici cu ciocanul de cauciuc? l-a întrebat şeful.

— Ciocanul de cauciuc n-are putere aici. Trebuie *s-o scot la linie*, a spus nea Petre şi m-a întrebat dacă n-am puţină vopsea de rezervă.

Vopsea de rezervă nu aveam. Era într-adevăr vorba de o culoare dificilă, un havan foarte frumos, un havan-deschis şi în plus metalizat, însă în această privinţă îmi puneam toate speranţele într-un vopsitor din Bucureşti, un adevărat artist; potrivise un bleu-ciel metalizat pentru maşina unui prieten până la identitate perfectă cu nuanţa 3 vopselei originale.

Tinichigiul s-a dovedit a fi un meseriaş de clasă, şeful nu-l lăudase degeaba. A desfăcut cu grijă tapiţeria portierei, a demontat broasca, apoi limba-zăvor şi, cu o răbdare pe care n-aş fi bănuit-o la el, a reuşit s-o îndrepte fără s-o rupă.

Mi-am şters uşurat transpiraţia de pe frunte, pentru că n-aş fi avut de unde să fac rost de o asemenea broască, ar fi însemnat să condamn „Espada” pentru mult timp, pentru foarte mult timp, la întunericul şi singurătatea garajului. Cu alte cuvinte s-o privez, tocmai acum, vara, de plăcerea de a rula în societatea mea la aer şi soare.

Cu aceeaşi pricepere şi tot aşa, ajutat de privirile mele, a aranjat tinichigiul şi tabla de la marginea uşii, aducând-o, cum spusese, *la linie*; porţiunea nu prea mare, câţiva centimetri pătraţi, unde sărise vopseaua

sub loviturile de ciocan, a dat-o cu grund şi cu chit şi a montat lotul la loc. Eram pe deplin mulţumit de treaba făcută, şi-a dat seama şi nea Petre de asta.

Service-ul era chiar în apropiere de centru. Când să ies pe strada principală, am avut pentru o clipă tentaţia s-o caut pe Lola la adresa pe care mi-o scrfeesepe carnetul de bord. Se făcuse însă 2 şi jumătate, riscam să pierd masa şi eram aşteptat cu siguranţă de toţi. Auziseră despre spargerea „Espadei" de la cei care mă văzuseră cu miliţia la maşină şi cărora le spusesem în câteva vorbe ce se întâmplase; nu mă îndoiam, evenimentul se afla în centrul discuţiilor. Aşa că am luat-o spre Cumpătu.

Ei bine, oameni buni, cine credeţi că mă aştepta la locul refugiului? Foxterierul. L-am zărit de cum am început să urc panta de după viraj. Recunoscând maşina, a început să latre şi să sară ca şi când cineva i-ar fi ţinuţ deasupra capului o bucată de carne.

Apoi s-a potolit ca prin farmec şi s-a dat la o parte. Parcarea unei maşini e o treabă serioasă, fă-o ca lumea, eu doar te asist, voia el parcă să spună, şi doar ciotul de coadă nu şi-l putea stăpâni. Când am coborât însă să încui portiera, a reînceput săriturile. Adică, vezi Doamne, se bucura că eram din nou împreună.

— Ce, te-ai sonat? Oi fi tu simpatic, dar eşti tare murdar! Şi-apoi cum ai intrat în maşină? Tu asta să-mi spui!

Se liniştise în timp ce-i vorbeam, privindu-mă cu felul lui curios. Când am terminat, a lătrat scurt, o singură dată, şi a rămas tăcut. Nu-mi ardea nici mie de conversaţie şi am înţeles că-i este foame şi lui. Spre deosebire de el, eu nu băgasem, însă, în gură decât cafeaua de azi-dimineaţă, aşa că patrupedul putea să aştepte până aveam să mănânc.

Aşa cum presupusesem, eram aşteptat – cu toţii voiau să ştie ce descoperise câinele miliţiei – văzând că întârzii, crezuseră că o să le aduc un roman poliţist „gata scris".

Fapt este că masa de prânz s-a cam prelungit, dar n-am uitat de foxterierul pe care-l lăsasem pe terasa din faţa intrării. Îi cedasem carnea de lângă os, cu toate că partea asta a antricotuiui e cea mai gustoasă, adunasem

în două şerveţele de hârtie oasele din alte câteva farfurii şi o rugasem pe fata care servea să-mi aducă şi de la bucătărie câteva resturi.

Când am ieşit, foxterierul stătea la umbră, cu capul culcat pe lăbuţe, şi după oasele albe, lustruite, ce se aflau răspândite în jur, am înţeles că îşi face siesta. Credeam că, astfel, voi trece neobservat, dar n-a fost aşa. Cu toate că ieşisem în mijlocul grupului de confraţi şi nu scosesem o vorbă, a ridicat brusc capul şi a venit vesel la mine: „Gata, şi eu am mâncat!" M-am făcut că nu înţeleg, i-am desfăcut pe iarbă cele două şerveţele cu bunătăţi şi el s-a apucat să le înfulece.

După-amiaza o destinasem muncii: Vlad va lucra la scenariu, eu voi trece la citit cele scrise de el, având pregătite pixul şi o foaie de hârtie pentru a nota tot ceea ce era de notat. Asta şi făceam când, în liniştea de afară, a izbucnit o voce ca un bomfaier ruginit.

— Fir-ai tu al dracului, ţi-arăt eu ţie acu! Stai niţel, că ţi-arăt eu ţie acu!

Era madam Stan, cum îi spunem noi femeii care face curăţenie în vilă, şi în scurt timp am auzit un schelălăit prelung şi plin de durere. Mi-am spus că fusese probabil foxterierul şi din nou a răsunat vocea lui madam Stan, însă de data aceasta bomfaierul fusese dat cu ulei:

— Mai pofteşte de te culcă pe scară! Auzi, javra. Unde-a găsit să se culce!

M -am îmbrăcat şi am ieşit să văd ce-i cu foxterierul, dar nu l-am găsit nicăieri.

După masa de seară am văzut în holul vilei lui Vlad *Un şerif la New York*, însă emisiunii atât de umoristice de după serial i-am preferat o şuetă la cabana-restaurant. Când am ieşit, oprindu-ne să ne luăm rămas bun, pentru că drumul se bifurca, am perceput un scheunat abia auzit, ca un plânset fără putere, şi am văzut foxterierul culcându-se la picioarele mele, aşezându-şi boticul pe vârful pantofului. Înduioşat, m-am aplecat să-l mângâi, dar părul îi era atât de unsuros şi năclăit de murdărie, încât mi-am retras mâna, cu senzaţia că mi-am umplut degetele de catran

— Uite la el cum te iubeşte! Încă nu te-a citit!... a remarcat Vlad.

I-am spus o vorbă duioasă şi m-am adresat foxterierului:

— Mă, să ştii şi tu: pe noi, oamenii, asta ne mănâncă cel mai rău şi mai rău: pizma! Hai, şi-oi vedea ce-oi face cu tine.

Controlând portierele ,,Espadei", m-am gândit să las foxterierul să doarmă în ea, dar nopţile erau reci, iar în maşină era tot atât de frig ca şi afară. E adevărat, însă, m-am gândit şi la scaune, pe care abia le ştersesem de slinul părului său. Am hotărât, deci, să-l aduc în vilă şi să-l culc în camera mea.

Abia când am intrat şi am aprins lumina, mi-am dat seama că şchiopăta de un picior. Era cu siguranţă locul unde îl omenise madam Stan. Patrupedul trebuia scăpat de femeie şi mi-a venit ideea să-l deghizez. La plecare aprinsesem gazele în sobă, se făcuse cald, foxterierul nu avea cum să răcească. L-am chemat la baie.

Cazanul era fierbinte, cu toate că focul nu mai ardea, îl stinsese de curând probabil vecinul, un pictor pe care îl văzusem la restaurant cu câteva mese mai încolo de cea a grupului nostru. Prin urmare, toate erau – cum s-ar spune – în regulă; de un singur lucru nu eram sigur: cum va reacţiona foxterierul la transpunerea în fapt a intenţiei mele.

Îmi dădusem seama, se ataşase de mine, poate, cum spusese Vlad, chiar mă iubea, dar tradiţia ne învaţă că dragostea nu-i suficientă, mai trebuie şi autoritate la ea. Ca s-o câştig, aveam însă nevoie să ştiu cum îl cheamă. Chinuindu-mi aşadar memoria – un dicţionar cu nume de câini nu avem încă, fir-ar să fie! – am început să-l strig cu zeci de nume, începând de la Kuki şi până la Rex. Foxterierul a rămas pasiv, adică n-a recunoscut pe nici unul, şi am spus „vax" la adresa eforturilor mele. Ei bine, spre totala mea uimire, căţelul a lătrat scurt şi a început să dea cu voioşie din coadă. „La naiba, doar nu te-o chema chiar aşa am spus şi, privindu-l, în minte mi-a venit numele de Max. „Max!" l-am strigat; foxterierul s-a bucurat şi mai tare.

Era un succes incontestabil. Totdeauna am fost de părere că în viaţă totul este să ştii să perseverezi. În timp ce-mi sorbeam satisfacţia, a intrat pe uşă vecinul.

— Ce dracu faceţi aici? m-a întrebat, răspândind efluvii spirtoase şi uitându-se la mine de parcă m-ar fi văzut înghiţind cada de baie.

I-am explicat despre ce este vorba şi cum stau lucrurile cu madam Stan.

— Foarte bine, a zis, ridicând mâna în sens de *OK*! Să ţinem, maşinile la distantă!

Şi, întorcându-se, a plecat.

Vorbirea i-a fost cam abstractă, dar plină de sens. Mi-a plăcut..

Era cazul să trec la treaba pentru care venisem acolo. Făcându-i semn spre cadă, am spus foxterierului: „Hai, Max!”, şi el, ajutat de mâinile mele, m-a ascultat. Am potrivit temperatura apei, temându-mă că, auzind-o curgând, o să sară afară din cadă. Nu, a stat liniştit şi cuminte, şi în loc să-mi urmărească mişcările, ca să vadă ce vreau să-i fac, m-a privit tot timpul în ochi. N-a protestat nici la contactul cu apa şi nici cu săpunul, şi doar mârâia uşor când spuma îi pătrundea pe nări sau gură. Cu toate că „Rexona” e un săpun destul de plăcut. Ce să mai vorbim, nici pentru el şi nici pentru mine nu era cea mai agreabilă treabă din lume, vă rog să mă credeţi.

Cel mai anevoie mă lăsa, însă, să-i spăl piciorul drept din spate, traumatizat zdravăn, se vede, de lovitura lui madam Stan. Încerca să-l ferească de mâinile mele şi da să scheune de durere. Curios, îşi reprima această pornire, şi tot ce răzbea era un scâncet abia auzit, ca şi când i-ar fi fost teamă că scheunatul lui ar fi putut să mă supere.

Părul scurt şi creţ căpătase culoarea iniţială, albul alterna cu bej, ambele punctate ici-colo cu negru, foxul era cu adevărat de nerecunoscut. Entuziasmat de treaba făcută, am sacrificat puţină spumă de ras „Plaisir” – săpunul îl terminasem – şi, într-adevăr, părul a căpătat elasticitate şi mai ales strălucire.

A urmat la rând sacrificarea unui prosop, noroc că luasem destule cu mine. Uscat astfel, am dus foxterierul în cameră, i-am pus un covoraş lângă sobă, i-am ordonat să se aşeze acolo, după care m-am dus să frec cada de baie. Văzusem o cutie cu tix lângă chiuvetă; până terminam cu frecatul, avea să se încălzească şi apa în

cazan. Perspicace cum sunt, avusesem grijă să reaprind focul. Când am terminat, începuse să se crape de ziuă, foxterierul dormea făcut covrig lângă sobă; l-am acoperit cu o pătură ce se găsea în şifonier, de rezervă, şi m-am grăbit să-l imit.

M-a trezit pe la 10 lătratul lui furios. Dezmeticindumă, am înţeles că cineva se afla la uşă. Am deschis, era madam Stan.

— Aveţi un căţel? Că nu l-am văzut ieri! s-a mirat băţoasă.

— A fost în maşină! însă noaptea e frig... am încercat să-i explic, în timp ce foxul mârâia în spatele meu.

— O fi frig, nu zic, da' în vile nu-i voie de adus câini! Ştiţi c-a fost interzis şi ce tămbălău a ieşit când pocitania aia a doamnei Oprea era să muşte copilul lui domn' Pârvu!

Ascultând-o, m-am gândit să verific în ce măsură a reuşit deghizarea la care muncisem până dimineaţa la 4.

— Doamna Stan, sincer vorbind, ai mai văzut dumneata un căţel aşa de frumos? am întrebat-o şi, deschizind uşor uşa, i-am arătat foxterierul, căruia i-am ordonat să stea jos, ca nu cumva patrupedul să se repeadă la ea.

Femeia l-a cercetat cu suspiciune în priviri şi s-a strîmbat a dezgust.

— Câinele care nu-şi face serviciu în curte... Ala e câine care-şi face serviciu! Şi oricum ar fi, n-are voie în vilă! E dispoziţie de la tovarăşu director!

— Treci şi dumneata cu vederea; ştii bine că la plecare nu te uit niciodată!... am încercat s-o înduplec.

— Păi dacă-i dispoziţie... Să-mi pierd pâinea? a spus femeia pe un ton mai concesiv şi s-a uitat în jos, ca şi când ar fi vrut să vadă cum ar fi dacă şi-ar pierde ea pâinea.

— Cu tovarăşul director mă descurc eu!... am asigurat-o. Am să-i spun că habar n-ai avut c-am adus căţelul în vilă; l-am ţinut mai mult în maşină

— Numai să nu reclame doamna care-i la unu... s-a referit ea la camera cu acest număr. Şi a adăugat: Că-i plină de nazuri şi nici n-am mai văzut-o pân-acu venind la vreo vilă. Cică pătura-i plină de praf. De te-năbuşi, zice O fi, pătura adună... Eu ce să-i fac? Am trei vile în

primire, nu una. Plus camera mea, că şi-acolo tot eu fac curăţenie.

— N-avea nici o grijă, vorbesc eu cu doamna. La prânz. Stăm alături la masă.

Numai că la prânz n-am deschis eu vorba, ci doamna Panait, şi nu despre căţel, ci despre orele mele de baie şi mai ales cât poate să dureze o asemenea treabă.

A doua zi am telefonat la miliţie şi am întrebat de locotenentul-major Dragomir. Mi s-a spus că era plecat pe teren. Spre seară, însă, în timp ce discutam cu Vlad despre scenariu, ne-am trezit cu simpaticul ofiţer căutându-mă la vilă.

— Nu v-aduc nici o veste care v-ar putea bucura, mi-a făcut el cunoscut de la bun început, clătinând cu dezamăgire din cap. Nu iese nimic, şi pace. I-am luat pe toţi şoferii de taxiuri la rând... Unul singur a avut o cursă pe Cumpătu la şapte seara. Şi atât. M-am interesat şi printre şoferii care transportă buşteni. Tot nimic Am venit aici direct de la cabana-restaurant, unde am stat de vorbă cu chelnerii. Ei mai întârzie... Până îşi fac socotelile. Iată ce-mi zice unul din ei. Are o fată la una din vile, a trecut pe la ea şi, pe la două şi ceva, a luat-o spre casă. Când a ieşit pe drumul care duce spre pod, a văzut înaintând o „Dacie—1300”, albă, şi, după cum i s-a părut lui, ,,Dacia” până atunci staţionase. Era o femeie la volan. În privinţa asta, însă, nu e prea sigur. Când s-a apropiat de el, a aprins faza mare. Orbit, chelnerul i-a tras o înjurătură şi s-a uitat după maşină. Crede că la volan era o femeie. „Acu, zice, de când cu pletoşii ăştia, Dumnezeu mai ştie care-i femeie şi care-i bărbat!”

— Nu mai era nimeni altcineva in maşină?

— Nu. De asta e sigur doar femeia.

— O femeie singură, la două noaptea? La două şl ceva noaptea, aici? Cred că s-a înşelat. Era, vorba lui, vreun pletos.

— În cazul acesta, faptul că maşina staţiona şi a pornit la apariţia chelnerului – aşa i s-a părut lui cel puţin – dă şi mai mult de gândit! mi-a atras atenţia locotenentul-major.

— A auzit motorul pornind?

— Şi eu l-am întrebat. Nu ştia. A auzit doar demarajul maşinii şi a văzut luminile avansând deodată.

— Luminile de poziţie? Sau fazele?

— De poziţie. Faza, faza lungă, a aprins-o imediat după aceea. Şi m-am gândit că maşina a staţionat cu motorul în mers. De asta n-a auzit motorul pornind. Demarorul. Era o linişte de mormânt, iar el a coborât pe o cărare făcută între vile. Aşa că apariţia lui a fost destul de neaşteptată.

— Ştiţi care-i impresia mea? a intervenit Vlad. Că alergaţi după o pisică neagră prin întuneric.

— Ai citat din scenariu? încă n-am ajuns la replica asta mortală!

— Am vrut să spun, i s-a adresat Vlad ofiţerului de miliţie, că declaraţiile chelnerului pot fi subiective! După închiderea localului, a băut cu siguranţă un păhărel, două... Când s-a dus la fată, a luat şi-o sticluţă cu el... Poate că are şi-o fantezie bogată...

— Da, s-ar putea, a aceeptat locotenentul-major. El a reţinut însă că numărul maşinii începe cu 7–B... Şi-apoi, există câteva coincidenţe. Întâi, cam în porţiunea aceea de drum a pierdut câinele urma...

— Adică „Dacia” s-a întors după ce chelnerul şi-a continuat drumul? nu s-a lăsat Vlad. Cu alte cuvinte, tipa de la vplan a revenit ca să-şi aştepte complicele? Care în timpul ăsta opera la maşină? O punere în scenă ca pentru spargerea unei case de bani! Fiţi serioşi, domnilor, aparatul a fost furat de-un borfaş!

— Ai dreptate, am spus, dar borfaşul ăsta s-a urcat într-o maşină. Iar maşina ar putea fi, aşa cum a presupus şi tovarăşul locotenenl-major, „Dacia 1300” pe care a văzut-o chelnerul!

— Nu vă luaţi după el, s-a adresat Vlad ofiţerului, vrea să-i găsiţi aparatul.

Şi a izbucnit în râs.

Nu i-am acordat importanţă şi m-am întors spre ofiţer, întrebându-l:

— Şi alte coincidenţe? Alte coincidenţe care ar mai fi?

— Timpul când s-a operat la maşină. Bineînţeles, cu aproximaţie... Aveţi dreptate, şi eu cred că maşina a fost spartă după închiderea restaurantului.

I-am spus locotenentului-major că miercuri dimineaţa voi pleca la Bucureşti, i-am explicat, fără să intru în prea multe amănunte, că am în custodie „Lamborghini

Espada” şi că-mi trebuie, spre justificare, un răspuns scris cu privire la rezultatul cercetărilor. Mi-a promis că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a recupera aparatul şi casetele, şi cu asta ne-am despărţit.

Lola îmi revenise de câteva ori în minte, marţi, imediat după masa de prânz, cum tot trebuia să merg în oraş pentru a telefona la Govora, m-am hotărât s-o caut la adresa pe care mi-o scrisese minuţios pe carnetul de bord: „Lola Glincea, str. Crinului 14, uşa a doua din curte, soneria pentru Dorina Cristescu”. Mai întâi însă trebuia să-l hrănesc pe Max, care aştepta în cameră întoarcerea mea de la masă.

Era un căţel cam ciudat, putea să stea ore întregi cu boticul aşezat pe lăbuţe, urmărindu-mi fiecare mişcare, ca deodată să latre scurt o dată sau de câteva ori, pe tonalităţi diferite, ale căror semnificaţii erau ştiute numai de el. Sau tot aşa, din senin, să-l apuce joaca, o joacă epuizantă, cu urcări şi coborâri de pe pat şi mai ales cu tot felul de sărituri fanteziste, ca şi când ar fi vrut să-mi arate de ce-i el în stare, încât, la un moment dat, m-am gândit că este vorba de un repertoriu şi că Max a fost câine de circ, pierdut prin cine ştie ce împrejurări în Sinaia. În orice caz, stăpânul său, chiar dacă nu fusese dresor de profesie, se ocupase temeinic de el, pentru că foxterierul era atent şi chiar preocupat de orice reacţie a mea în ceea ce îl privea şi mai ales asculta de ordin.

Ca să văd de ce este în stare, îl dusesem într-o poiană apropiată, dar acolo lucrurile se petrecuseră exact invers: cele câteva comenzi pe care i le dădusem îi arătaseră cât se poate de limpede că nu ştiu nici ce anume să-i cer şi nici cum, că eram, adică, un profan, un nepriceput, incapabil să comunice până şi cu cel mai bun prieten al omului. Aşteptase noi ordine, aplecând capul când într-o parte, când în cealaltă, se uitase la mine cu acest fel al lui curios de-a privi, făcuse apoi din proprie iniţiativă câteva salturi prin aer, şi din nou mă privise, ca şi când m-ar fi îndemnat: „Hai, spune! Zi-mi.” Dar eu nu ştiusem ce anume să-i zic şi, la un moment dat, privirile lui căpătaseră un luciu ironic, iar năsucul, de un roz delicat, se mişcase într-un fel caraghios. Sau poate mi se păruse doar? Fapt este că se cenzurase rapid, şi ca să

disimuleze probabil, începuse să alerge ca un nebun prin poiană, apoi să se ascundă ba în spatele unui copac, ba al altuia, de parcă mi-ar fi propus binecunoscutul joc al copiilor.

Apropiindu-mă de vilă, l-am văzut aşteptându-mă la fereastră şi brusc dispărând; probabil că mă zărise şi el. Când îi aduceam mâncare sau mă vedea pregătindu-mă să-i dau să mănânce, nu sărea de bucurie şi nici nu-şi manifesta nerăbdarea, cum fac alţi câini. Se aşeza pe lăbuţele din spate şi privea când jos, spre farfurie, când în sus, spre mine, şi nu trecea să mănânce până nu-i spuneam „liber”. Era cuvântul cu care anulam ordinele: „Stai jos” sau: „La picior”, adică să meargă chiar alături de mine, şi asta era cam tot ce ştiam. Ce să mai vorbim, în materie de comenzi nu mă dă fantezia afară din casă; întotdeauna am fost de părere că nu sunt dotat pentru şefie.

A mâncat tot ce i-am adus, şi cum după masă se impune puţină mişcare, l-am luat în căutarea Lolei. S-a bucurat că-l scot la plimbare, dar mai ales s-a bucurat când a văzut că ne îndreptăm spre „Lamborghini Espada”.

— Lasă veselia! l-am apostrofat. Şi i-am cerut: Tu să-mi spui cum ai intrat în maşină! Cum?

M-a privit, prefăcându-se a nu înţelege, şi a făcut „ham”.

Cu siguranţă că fostul stăpân al foxterierului era proprietar de maşină, pentru că Max, după ce s-a urcat în „Espada”, a trecut imediat, printr-o nouă săritură, pe canapeaua din spate. I se explicase oare că la o frânare mai bruscă putea să ajungă – centuri de siguranţă pentru câini, după câte ştiu, nu s-au inventat încă – în parbriz sau în tabloul de bord? S-ar putea.

Odată ajuns în oraş, am întrebat în stânga şi în dreapta de strada Crinului, dar nimeni nu a ştiut să mă îndrume. Singura soluţie, mi-am zis. era să întreb la miliţie, a cărei clădire se găsea nu prea departe de locul unde oprisem.

— Dar de ce vă interesaţi? m-a chestionat un plutonier cu banderolă pe braţ, în camera ofiţerului de serviciu, şi m-a cercetat cu privirea.

— Fă şi mata un efort de gândire... l-am invitat. Poate ghiceşti.

— Mie nu-mi plac ghicitorile! mi-a tăiat cu asprime

— Nici mie. Dar de la un timp am parte numai de ele.

— Înseamnă că nu vă pregătiţi pentru învăţământu politic! a tras plutonierul concluzia.

Aveam un răspuns, dar am preferat să-l păstrez pentru mine.

— Caut o cunoştinţă, am zis. Şi pe cine am întrebat n-a ştiut să-mi spună.

— Asta-i altceva, s-a îmbunat omul. Crinului? şi a stat câteva clipe pe gânduri. Parcă n-am auzit de o stradă ca asta. Apoi, după un alt minut de tăcere, s-a hotărât: Să ne uităm în cărticică.

A scos, ezitând oarecum, dintr-un sertar al biroului greoi şi demodat, un nomenclator al străzilor oraşului şi, ferindu-l de privirile mele ca pe un document cu parafa „strict secret", a început să caute pagina respectivă.

— Nu există nici o Crinului, a zis în cele din urmă.

— Ei, cum aşa? m-am mirat.

— Dacă spui... Poftim, uită-te şi mata, şi mi-a făcut semn să vin mai aproape. Crizantemei este, da' Crinului, nu.

Nu-i cerusem Lolei adresa, n-o întrebasem unde stă şi nici măcar o aluzie nu făcusem că aş intenţiona s-o caut... Atunci? Care era sensul acestei false adrese? Şi, mai ales, cu atâtea amănunte, încât să inducă perfect în eroare? În ce scop? Ce-a urmărit Lola prin asta?

Urcându-mă în maşină, mi-a trecut prin minte să mă duc la hotel „Palas" şi să încerc să aflu dacă există o salariată cu numele de Dorina Cristescu. Mi-am spus că, fără îndoială, era şi acesta un nume fictiv, şi Lola n-avea în Sinaia nici un fel de mătuşă; pur şi simplu, o inventase, aşa cum inventase şi adresa.

Sincer să fiu, când locotenentul-major povestise despre femeia pe care chelnerul o văzuse staţionând în noaptea furtului, cu „Dacia 1300", în porţiunea de drum unde câinele miliţiei pierduse urma, pentru o clipă gândul îmi zburase la Lola. Apoi, acest gând revenise de câteva ori, mă ajutasem cu câteva bomboane de mentă, încercând să fac o legătură între acea femeie şi Lola, dar lucrurile rămâneseră la fel de tulburi ca la început.

Ceea ce mă intriga şi determina gândurile să revină la Lola era faptul că maşina în care ea se urcase la Sinaia fusese o „Dacia 1300”, albă, adică exact culoarea „Daciei 1300” pe care chelnerul o văzuse pe Cumpătu, cu a femeie la volan. De aici o mulţime de întrebări ce decurgeau unele din altele, întrebări legate de felul cum o cunoscusem, de minciunile pe care mi le servise, inclusiv aceea cu falsa adresă, întrebări care mi se învălmăşeau în cap-şi se transformau într-un vârtej.

Seara, după ce m-am despărţit de Vlad – a zis că mai are câteva pagini de scris, se întoarce cu mine la Bucureşti – ca să nu fiu perturbat de căţel şi să mă pot concentra, m-am plimbat multă vreme pe drumul ce duce în pădure. N-am reuşit însă să storc din creierul meu nici o idee. Vreau să spun, o idee cât de cât închegată. Adică rotundă şi cu miez. Mai mult, stârnisem şi mai tare vârtejul

Se ştie, însă, chiar şi în timp ce dormim, creierul nostru nu intră în repaos total, subconştientul continuă să lucreze. Ba în perioada somnului e şi mai activ. Aşa se face că dimineaţa, fără nici o hotărâre prealabilă, în loc să mă îndrept direct spre Bucureşti, pe varianta şoselei naţionale destinată camioanelor, am urcat în oraş şi am oprit în faţa hotelului „Palas”.

Primul om întrebat a fost portarul; au urmat garderobiera şi recepţionerul. Ca să nu mai pierd timp, am apelat la director. Aşa cum prevăzusem, nu avea nici o angajată cu numele de Cristescu Dorina. Avuseseră barul de zi o picoliţă Cristescu, dar o chema Nela şi era prea tânără pentru a fi mătuşa unei fete ca Lola; o concediaseră pentru că era prea amabilă cu clienţii şi mai ales cu cei cane nu ştiau româneşte.

Distracţia preferată

Curios, Max, care stătuse tot drumul liniştit pe canapeaua din spate, în momentul în care am intrat în Bucureşti, a început să alerge de la o fereastră la cealaltă şi din când în când să latre, cu bucurie în glas, de parcă ar fi recunoscut străzile pe care treceam.

— Ce te-a apucat, blondule? s-a mirat şi Vlad, adresându-se foxterierului. Te pomeneşti că-i fi bucureştean! Şi mi-a spus, chicotind: Să vezi ce-o să se bucure maică-ta când o să dea cu ochii de el!

— Ei, află că s-ar bucura... Numai că eu nu intenţionez să-l păstrez. Trebuie scos la plimbare, şi aşa mai departe. Poate găsesc pe cineva să mi-l ia...

Acasă erau toate în regulă. Foxterierul a examinat holul şi camera mea, mirosind totul în jur, apoi, în timp ce-mi desfăceam bagajele, a plecat să recunoască şi restul. S-a întors dând din ciotul de coadă, adică era mulţumit, îi plăcea casa. L-am invitat pe balcon şi a sunat telefonul.

Era maiorul Pascu, i-am recunoscut imediat vocea.

— Pe unde umbli, maestre? Am auzit că m-ai căutat... Cum o mai duci?

— O duc excelent! Dar sunt optimist...

L-am auzit râzând reţinut şi l-am întrebat:

— Tu?

— Cam în genul celor spuse de tine... Numai că la mine nu-i banc. Şi nici nu ştiu dacă pot fi sau nu optimist.

— e, un caz dificil? l-am cercetat. Sesizasem o anumită amărăciune în vocea lui şi mi-am zis că are neplăceri la serviciu.

— Dificil... Şi a adăugat după o clipă de tăcere: Traian a abandonat şcoala şi a plecat de-acasă.

— Traian? m-am mirat. Cum vine asta? De unde vorbeşti?

— De la birou.

— Nu vii încoace? M-am întors de la Sinaia acum o jumătate de oră.

— Da, că te-am căutat şi aseară. A plecat duminică, în timp ce Aura era în oraş. Ne-a lăsat un bilet...

— De groază!

— O să-ţi povestesc... Acum îmi e imposibil să vin, însă după două, două şi jumătate sunt liber. Maică-mea e distrusă... Totalmente distrusă.

— Şi n-ai luat măsuri să-l găseşti?

— E la ai mei, la ţară. Nu ţi-am spus că mi-a lăsat un bilet?! Nu s-a dus însă să stea câteva zile... Şi-a luat toate hainele... Acum, la sfârşit de an şcolar! Un an hotărâtor pentru el. Când trebuie să intre în liceu. Începuse şi un tratament cu acupunctură... Am fost acasă, să stau de vorbă cu el... Tace. Nu vrea să scoată o vorbă. Bine, a încheiat Emil. Trec în jur de două şi jumătate.

Am pus receptorul în furcă şi un timp am rămas cu mâna pe el, nevenindu-mi să cred ce auzisem; era ultimul lucru la care m-aş fi putut aştepta. Îl ştiam pe băiat din cele povestite de Pascu, era un copil aşezat şi cuminte, timid, poate chiar prea timid pentru vârsta lui. Pascu venise de câteva ori cu Traian la mine, ştiam cât îl iubeşte pe taică-su şi mai ales ştiam cât este de bolnav.

Îl chinuia un astm bronşic pe bază alergică, care îi provoca din senin, ziua şi noaptea, la şcoală, pe stradă sau acasă, crize de tuse. Boala, aşa cum îmi povestise Pascu, apăruse când Traian nu împlinise 5 ani, la început sub o formă uşoară, dar care se agravase cu anii, cu toate că Emil nu precupeţise nici bani, nici eforturi. Traian fusese consultat de cei mai mari specialişti, pentru depistarea agentului sau agenţilor iritativi i se făcuseră când la un braţ, când la celălalt zeci de teste, fusese găsit alergic întâi la puful de pernă, apoi la praful de cameră, de cretă, la diferite mirosuri, în special al celor de flori, urmase tratamente de desensibilizare la Bucureşti şi la clinica unui profesor din Cluj, fusese ţinut, cu bunica, aproape trei ani la Breaza şi urmase acolo primele clase de şcoală.

Nici un medicament nu se dovedise cu adevărat eficient, şi chiar cele de ultimă noutate, ale căror prospecte promiteau marea cu sarea, nu-i aduceau decât

o ameliorare şi numai pentru o perioadă nu prea lungă de timp. După care crizele reizbucneau cu oarecare vigoare, şi atunci punea el în acţiune un fel de *atomiseur*, un *Disnee inhal* pe care îl avea în permanenţă la el şi de care nu se despărţea niciodată.

Când apăruse teoria tratamentului prin şedere în salină, Pascu îl trimisese cu bunica la Slănic-Prahova, apoi în Polonia, la o salină de lângă Kracovia, amenajată ca un sanatoriu, cu medici specializaţi şi cu experienţă în asemenea tratamente. Crizele încetau câtă vreme se afla în salină şi rar apăreau noaptea, dar e posibil oare să trăieşti într-o grotă o viaţă întreagă?

Numeroşi specialişti preconizaseră că alergia ar putea să dispară odată cu pubertatea, şi Traian era exact la o asemenea vârstă. Ar fi fost o adevărată minune, singura în care se mai putea spfera, de speranţa aceasta se agăţaseră şi Pascu şi părinţii acestuia la care crescuse Traian o bună bucată de vreme.

Îi cunoscusem cu ocazia căsătoriei lui Emil cu Aura, tatăl era învăţător şi mai preda încă la şcoala din comună. Vorbind despre Traian, îl lăudase că-i ambiţios şi tenace şi, într-adevăr, altfel nici n-ar fi putut el să ţină pasul cu colegii de clasă. După o criză care îl seca de puteri, evident, nu-i era prea uşor să se apuce de lecţii sau să reia lucrul la ele. Îl salva o memorie foarte bună şi voinţa de a nu se număra printre cei cu notele cele mai slabe.

Printr-o împrejurare oarecare, Emil făcuse rost de un medicament foarte nou, englezesc; vorbind cu Aura la telefon, o întrebasem ce rezultate dau pastilele respective. „Ca şi cum nu le-ar lua, îmi spusese. Şi continuase: Traian, când simte însă că-l apucă criza şi Emil e acasă, se ascunde în W.C.-ul de serviciu sau iese pe stradă, prefăcându-se că are de mers undeva. Pentru ca taică-su să nu-l audă cum tuşeşte: ştie el ce se petrece atunci în inima lui Emil.

Iubindu-şi atât de generos tatăl, cum de-a putut Traian să abandoneze şcoala şi să plece de-acasă? Ce se putuse întâmpla? Ce se putuse întâmpla atât de grav pentru ca Traian să facă un asemenea pas? Şi mi-am răspuns s-a numai ceva în legătură cu Aura.

Nu ştiam nimic despre relaţiile ce se creaseră între ea şi băiat. Emil nu-mi vorbise şi, bineînţeles, nici eu nu-l întrebasem. Îmi spusese doar, şi asta la început, că se sfătuise cu el şi că, atunci când i-o prezentase pe Aura, Traian se arătase încântat de ea şi se pronunţase deschis, chiar prea deschis: „E foarte mişto. Îmi place. Acum poate n-ai să mai lipseşti atât de-acasă.” Şi se adresase Aurei „Nu-i aşa. Aura? Cred că n-o să vrei să-ţi zic mamă, pentru că o să fim cu siguranţă prieteni.” Aşadar, lucrurile debutaseră sub cele mai bune auspicii. Şi nici n-o vedeam pe Aura, să fie ea cea care să le fi deteriorat.

La început, lucrând în grupa operativă al cărei şef este Pascu, îşi cenzuraseră amândoi sentimentele, şi dacă Aura fusese aceea care făcuse primul pas aceasta se datorase numai faptului că ea îşi dăduse seama că Emil nu-şi va permite să-l facă. Nu fusese atât vorba de situaţia ierarhică a lui Pascu sau de diferenţa substanţială de ani, cât de băiatul său, Traian, rezultat din prima căsătorie.

Demult, chiar în ziua in care îl cunoscusem pe Emil, glumind pe seama unor eroi de roman ce se purtau pe vremuri, Pascu îmi spusese că are un flăcău cât el de înalt. Mă mirasem, Emil nu arăta să aibă mai mult de douăzeci şi opt – treizeci de ani. Îmi răspunsese că are treizeci şi cinci, dar că la douăzeci era de-acum însurat. Adăugase apoi „A fost o mică-mare poveste” şi trecuse la altceva. Mai târziu, discutasem de multe ori despre Traian, dar Pascu nu se mai referise la acest episod, aşa cum nu-mi vorbise niciodată despre relaţiile ce se creaseră între Aura şi băiat.

Am vrut s-o sun pe Ioana şi să-i spun că m-am întors de la Sinaia, dar soneria telefonului mi-a luat-o înainte. Era inginerul Strejan, fostul proprietar al bloculeţului în care am garajul şi al cărui acoperiş formează terasa apartamentului său. Am crezut că mă sună ca să-mi spună că am de plată lumina sau apa.

— Dumneata ai văzut ce-i cu uşa garajului, m-a întrebat.

— N-am văzut. Ce-i?

— Atunci, să ştii că ţi-a spart cineva garajul. Vino repede!

„Şi garajul?” mi-am zis în timp ce aşezam receptorul în furcă. Mi-au spart casa, maşina, acum şi garajul... Mai rămânea să mă răpească, ca să fie tacâmul complet. Dar totu-i să fii optimist, de un optimism cât mai robust! Îmbrăcându-mă, am aruncat o privire în oglindă ca să-mi potrivesc zâmbetul cel mai festiv. Să vă fac această mărturisire: n-am reuşit. În câteva minute am fost la garaj, inginerul mă aştepta în stradă. Coborând panta, am văzut întreaga uşă deplasată în partea de jos, împreună cu toc, spre interiorul garajului. Se forma astfel o deschizătură destul de largă prin care, aplecându-mă, m-am strecurat fără nici o greutate şi am aprins lumina ca să văd ce mi se furase.

Încă pe drum făcusem inventarul lucrurilor mai de preţ pe care le aveam în garaj: cele două cauciucuri nounouţe, de „Renault 16”, se aflau la locul lor pe lada masivă în care ţineam cărţi, în schimb lipseau de pe poliţă claxonul cu cinci tonuri şi aprinderea electronică. Se pricepuseră ce să ia, ambele valorau în jur de cinci-şase mii de lei. Făcusem rău că nu le vândusem; le păstrasem ştiind că voi rămâne într-o zi fără bani.

Claxonul îmi fusese adus de un prieten care stătuse câteva luni în Italia şi omul crezuse că o să-mi facă o bucurie cumpărându-mi-l, mai ales că preţul claxoanelor muzicale scăzuse la jumătate, dacă nu şi mai bine, după ce folosirea lor fusese interzisă prin lege. Măsură care n-ar strica să fie luată şi de organele noastre de circulaţie nu atât pentru combaterea poluării sonore – asemenea claxoane nu sunt prea numeroase la noi – cât a prostului gust. În ce priveşte aprinderea electronică, aceasta era o adevărată bijuterie produsă de ,,Bosh”, pe care o achiziţionasem de la un pilot pentru fosta maşină, dar ca să fie montată la un „Renault 16” mai era nevoie de un releu. Cu ocazia călătoriei în Austria, îl cumpărasem de la Viena, numai că el dispăruse, odată cu maşina, la Salzburg.

— Ei, ce-i? l-am auzit pe inginer întrebându-mă nerăbdător.

Era un om trecut de 70 de ani, rămăsese afară ca să nu-şi deranjeze ţinuta întotdeauna pusă la punct, cu nelipsita batistă albă la buzunarul de la butonieră. În garajul acesta ţinuse el „Buick”-ul său de pe vremuri.

Am ieşit din garaj şi, spunându-i ce anume fusese furat, am examinat uşa. Lacătul, de fabricaţie chinezească, destul de masiv şi cu broască gen yale, se afla la locul lui, neatins, cele patru canturi ale uşii nu prezentau nici o urmă de forţare; după toate probabilităţile, se operase cu o rangă al cărei capăt fusese introdus în partea inferioară a tocului uşii, între aceasta şi zid.

Trebuia să telefonez imediat la miliţie. Am făcut-o din apartamentul inginerului Strejan şi l-am rugat pe ofiţerul cu care vorbeam să trimită şi un câine ca să ia urma.

— Păi ce, suntem la ţară? s-a mirat el. Un moment, să vi-l dau pe tovarăşul maior care o să vină la faţa locului.

— Maiorul Hîncu la telefon, v-ascult, s-a auzit vocea lui pozitivă, care îmi era de-acum cunoscută.

— Aaa, tovarăşe maior, vă salut! şi i-am spus cine sunt. Aveţi vreun rezultat? Ceva nou? m-am interesat.

— Deocamdată nimic.

— Nici cu proba pe care v-am dat-o?

— Care probă? m-a întrebat după un moment de tăcere.

— Proba cu nasturele... Şi am continuat, pentru că din nou rămăsese tăcut: Cu nasturele de la haină, cu nasturele pe care l-am găsit sub fotoliu! Ce naiba, aţi uitat?

— N-am uitat, dar nu înţeleg. Am fost doar o dată la faţa locului!... Şi apoi mi-aţi spus că plecaţi la Sinaia.

— Am fost plecat, m-am întors acum câteva ore şi am găsit garajul spart.

— Care garaj? m-a întrerupt contrariat.

— Garajul meu. Garajul în care ţin maşina.

— Deci, tot al dumneavoastră? a zis, parcă nevenindu-i a crede.

— Da, tot eu dau şi petrecerea asta. Ce să fac, mi-au aflat distracţia preferată.

Am vrut să-i spun că la Sinaia îmi spărseseră „Lamborghini Espada” şi îmi furaseră radiocasetofonul maşinii; m-am răzgândit, ca să nu-l zăpăcesc şi mai tare.

— Ei, fir-ar al dracului!... Şi v-au furat ceva dinăuntru? Maşina, după cât am înţeles, a fost cu dumneavoastră, nu?

— Mi-au furat lucruri în valoare de cinci-şase mii, şi v-aş ruga să aduceţi şi câinele. Poate ia o urmă...

— Vin eu îndată şi vedem.

— Staţi niţel! l-am oprit, dându-mi seama că vrea să întrerupă legătura. Garajul îl am la numărul cincizeci şi şase. Chiar vizavi de staţia autobuzelor.

Şi am precizat că îl aştept în faţă, pe stradă.

În timp ce doamna Strejan mă servea cu o cafea – era tot ce-mi doream – i-am telefonat Ioanei. A ridicat chiar ea receptorul.

— Ai mare noroc...

Am întrerupt-o:

— Eşti o femeie unică: spui întotdeauna ce trebuie! Sunt într-adevăr un om norocos.

— Dar ce s-a mai întâmplat? Am vrut să zic că ieşeam tocmai pe uşă.

I-am povestit în câteva cuvinte şi am rugat-o să vină la garaj, ca să-i dau cheile de la casă. O să-l aştepte pe Pascu şi o să-i explice unde sunt şi ce fac.

Când am ieşit în stradă, maiorul Hîncu tocmai venea şi era, ca de obicei, năduşit. Şi-a scos chipiul cu acelaşi gest reflex, şi-a şters cu o batistă transpiraţia de pe frunte, apoi mi-a spus:

— Haideţi să vedem! Şi ziceţi că v-a luat lucruri în valoare de cinci mii de lei? m-a întrebat în timp ce coboram panta, parcă nevenindu-i a crede; era probabil convins că exageram.

— Chiar mai mult de cinci mii! l-am asigurat şi n-am mai continuat, pentru că ajunsesem la uşă.

— Ei, aşa ceva n-am mai pomenit! a exclamat maiorul, examinând zidul de unde fusese dislocat tocul uşii.

— Au operat cu o rangă probabil... Dar de ce nu se cunosc urme de rangă?

— Nu se cunosc, a zis. Asta mă uit şi eu. Mă uit şi mă mir. Şi lemnu-i brad, ar trebui să se cunoască. Nici pe cărămidă nu sunt. Nici pe tencuială... Ei, drăcie, cu ce-a forţat-o atunci? Asta ar fi una. Apoi să-ntrebăm ce-au auzit ăştia de-aici, şi a arătat spre fereastra ce răspunde spre panta garajului. Treaba a fost făcută roaptea, aşa că nu se putea să n-audă ăştia de stau la subsol!

Am vrut să-i spun că bătrâna care ocupă camera locuieşte la copii şi vine foarte rar pe acasă, dar maiorul

s-a lovit deodată cu palma peste frunte, ca şi când brusc, şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Stai, domnule! Nu stă aici Paraschiv? Aicea stă! La subsolul lui cincizeci şi şase.

— Care Paraschiv? am întrebat.

— Uşurel! a zis maiorul cu un gest semnificativ şi mi-a cerut să deschid garajul.

Masiv şi greoi cum era, n-avea cum să se strecoare prin deschizătura prin care intrasem eu cu puţin mai înainte.

Din cauza poziţiei la care fusese adusă, uşa opunea rezistenţă, dar în cele din urmă am reuşit s-o deschid. Maiorul a examinat dintr-o privire încăperea şi m-a întrebat ce anume am constatat că-mi lipseşte. I-am spus că aprinderea electronică şi claxonul cu cinci tonuri.

— Şi cât poate să coste aşa un claxon? s-a interesat

— Cam trei mii. Dar sunt nebuni – cel puţin aşa am auzit – care plătesc şi patru.

— Şi aprinderea?

— Eu am dat pe ea o mie cinci sute de lei...

— Unde le aveaţi?

I-am arătat poliţa de perete şi i-am explicat că şi claxonul şi aprinderea erau în cutiile lor originale, aşezate, una peste alta, pe poliţă.

— E un băiat aici, în bloc, Paraschiv. Un băiat blond, îl ştiţi?

Mi-am dat imediat seama că despre Mihai este vorba. I-am răspuns că îl ştiu de când era mic, venea mereu să mă asiste când făceam câte ceva la maşină. Mă ajuta uneori s-o spăl...

— De ce? Nu cumva credeţi că el ar fi autorul? l-am întrebat cu ironie în glas.

— Da-n ultima vreme a mai fost? a sărit maiorul peste zâmbetul meu.

— Parcă da. Acum vine rar, foarte rar. Băiatul a crescut...

— Când a fost ultima dată vă mai amintiţi?

— Exact n-aş putea să vă spun... în urmă eu vreo două-trei săptămâni.

— Şi cutiile erau pe poliţă, nu?

— Îl bănuiţi în zadar, Mihai n-ar face o treabă ca asta! am spus cu certitudine în voce. Îl cunosc!

— Ce vorbiţi? Da’ uşor mai luaţi oamenii pe garanţie! Dar c-a stat un an la corecţie pentru spargeri de maşini, asta ştiţi?

— Mihai? am întrebat fără să vreau, nevenindu-mi a crede.

— Da, da, Mihai Paraschiv. Înhăitat cu alţi doi ca şi el. A fost judecat, condamnat...

Şi în timp ce maiorul vorbea, mi-am adus aminte că într-o zi mă mirasem în sinea mea când apăruse în uşa garajului în timp ce făceam nu ştiu ce la maşină: îl ştiam puşti, un adolescent, deşirat, şi el devenise bărbat.

— Aveţi dreptate. De fapt, nu ştiu nimic despre el, am zis, şi imediat mi-a părut rău.

— Ei, vedeţi?

— Dar asta nu înseamnă că e vinovat de spargerea garajului meu...

— Nu înseamnă, dar e de presupus! O să stabilim noi, n-aveţi nici o grijă!

— E un băiat inteligent, n-ar face o asemenea prostie. Cel puţin, atâta minte are ca să-şi dea seama că datorită antecedenetelor sale ar putea fi bănuit.

— Nu ştiu câtă minte are, ea însă nu l-a ajutat cu nimic până acuma. Dacă ar fi avut minte, n-ar fi ajuns la corecţie! Eu asta pot să vă spun.

Ioana cobora panta garajului, i-am dat cheia de la casă şi, aducându-mi aminte de foxterier, am pus-o în ternă:

— Am adus un căţel de la Sinaia, cumpără-i pe drum ceva de mâncare. Îl cheamă Max, şi vezi ce vorbeşti! i-am atras atenţia. înţelege absolut tot, aşa că nu mă bârfi, o să-mi spună. Şi mai poţi face ceva ca să nu te plictiseşti aşteptându-l pe Emil. Scoate-l pe balcon. Vezi că-i o perie acolo pe care i-am cumpărat-o în dotare, perie-l ca să nu lase păr pe covoare. Şi vorbeşte-i tot timpul. E foarte drăguţ, o să-ţi placă, i-am promis.

În timp ce spuneam toate acestea, Ioanei i-a apărut pe buze un zâmbet perplex, apoi altul leneş şi în cele din urmă unul supus.

— Am înţeles, să trăiţi! a zis scotându-şi pieptul în afară, vătămător vederii şi fără un asemenea gest. Şi m-a întrebat, arătându-şi dantura: Da’ un „Pasternak” pot să-mi fac?

I-am spus că da, poate, şi m-am întors la maiorul Hîncu, cu fraza elaborată pe drum:

— Problema este când a fost spart garajul. Pe mine m-a sesizat domnul inginer Strejan... Terasa asta e a lui, am arătat. I-a scăpat o cârpă, a venit s-o ia şi a constatat că uşa-i dislocată din zid.

— Aşa-i, că aici nici dracu n-avea cum să vadă...

Într-adevăr, garajul nu avea cea mai fericită poziţie. Şi nu numai din acest punct de vedere. Scoaterea şi mai ales introducerea maşinii în garaj îmi dăduse destule probleme. Din stradă se pătrundea sub un fel de pasaj cu boltă, căci deasupra se ridicau etajele blocului, construit, aşa cum demonstrau aparenţele, imediat după primul război mondial. În partea dinspre stradă se afla intrarea principală a locatarilor, iar din capătul celălalt al pasajului pornea o pantă lungă şi destul de abruptă, panta garajului. În felul acesta, existenţa lui putea fi remarcată din stradă doar cu greu. Iar din cauza distanţei dintre intrarea în bloc şi garaj şi a nivelului coborât la care era situat, nici locatarii nu avuseseră cum să observe ce se întâmplase la uşă.

— Ia să vedem dacă-i cineva acasă la Paraschiv! a propus deodată maiorul.

Am luat un levier şi, folosindu-l în chip de pârghie, am mutat tocul uşii până l-am adus la loc. Când am sosit în stradă, pentru că la subsol se ajungea prin intrarea de serviciu care se află la cealaltă extremitate a casei, inginerul Strejan se întorcea de la cumpărături. Văzându-ne, a grăbit paşii.

— Auziţi, a început, la alimentara m-am întâlnit cu doamna Stăiculescu care stă în blocul de-alături. Cică Mihai a intrat azi-dimineaţă în garaj: „Cei cu garajul vostru? m-a întrebat. Că l-am văzut azi-dimineaţă pe băiatul care stă la subsol ieşind printr-o deschizătură dinăuntru. Şi uşa-i închisă.”

Stă la patru, şi bucătăria ei dă spre garaj. „Udam florile la fereastră”, zice...

— Şi unde-i doamna asta acum? s-a interesat maiorul

— Dacă nu s-o fi dus în altă parte, aici trebuie să fie. Eu am rămas să fac coadă şi la casa ailaltă, pentru smântână... Auzi, dom’le, ce modă, nu poţi să plăteşti toate alea la o singură casă, trebuie să faci două cozi.

Parcă-i cineva plătit să le-ncurce! O coadă la casă, o coadă la vânzător. Altă coadă la altă casă, altă coadă la alt vânzător!

— Păi, dumneavoastră sunteţi pensionar!... Ce altă treabă aveţi? s-a supărat maiorul. Dar imediat şi-a îmblânzit vocea: Aţi avea ceva împotrivă dacă m-aţi conduce la doamna de care ne-aţi vorbit?

— Să duc astea în casă...

Am rămas singuri şi maiorul mi-a reproşat

— Ei, vedeţi pentru cine băgaţi mâna-n foc?!

— La asta mă gândeam şi eu, i-am mărturisii. Un singur lucru nu înţeleg: ce-a căutat azi-dimineaţă în garaj dacă este adevărat că el a forţat uşa, că a forţat-o azi-noapte? Ce nevoie mai avea să intre din nou azi-dimineaţă? Claxonul şi aprinderea electronică le-a luat după ce a forţat uşa, nu le-a lăsat pentru mai târziu! Pentru a doua zi dimineaţa! Risca să fie văzut! Aşa cum dealtfel, s-a şi întâmplat!

— Stabilim noi!... a spus maiorul şi s-a uitat cu nerăbdare spre uşa de intrare a blocului.

Îmi era penibil să-l văd pe Mihai pus într-o asemenea situaţie şi i-am spus maiorului că rămân la garaj.

— Trebuie să vină un prieten cu care am ceva urgent de vorbit... am încercat să-i explic. Duduia care a fost mai înainte aici – m-am referit la Ioana – s-a dus să-l aştepte acasă, ca să-i spună că sunt la garaj. Vine şi nu mă găseşte...

— Nu se poate! s-a opus Hîncu. Am nevoie de doi martori dacă-i fac percheziţie. De ce credeţi că l-am rugat pe inginer să vină cu mine?! Lăsaţi-i prietenului un bilet pe uşa garajului. Vă dau eu un ac, să-l prindeţi pe uşăîntâi însă mergem să vedem, poate-i cineva acasă la Paraschiv – m-a pus în temă maiorul în timp ce scotea acul cu gămălie dintr-un colţ al reverului – şi-i facem după aceea o vizită doamnei în cauză.

Când m-am întors de la garaj, maiorul se afla cu Strejan. Am pătruns cu toţii, printr-o uşă de fier, într-un gang îngust, ca un tunel pe sub casă, care ne-a scos într-o curticică asfaltată, un fel de curte interioară prinsă între calcanele a două blocuri vecine. Aici sunt ţinute recipientele pentru gunoaie menajere, ceva mai încolo

începe scara de serviciu a etajelor, iar în fund se află uşa ce duce la subsol.

Înainte de a intra, maiorul l-a întrebat pe inginer a cui este fereastra care dă spre panta garajului; nu cumva e chiar a locuinţei lui Paraschiv? Strejan l-a informat că este vorba de o încăpere deţinută de o femeie în vârstă, că aceasta plăteşte cu regularitate chiria la stat, dar de cota de întreţinere e scutită pentru că, de câţiva ani, stă la un băiat al ei, în Balta Albă, şi vine pe acasă doar ca să vadă ce s-a mai întâmplat; vine şi pleacă, iar încăperile ocupate de familia lui Paraschiv au făcut parte înainte din locuinţa şoferului pe care l-a avut aproape douăzeci de ani la maşină. Odată lămurit, maiorul Hîncu ne-a făcut semn să intrăm şi, pătrunzând pe coridor, am sunat la uşa indicată de inginerul Strejan.

Ne-a deschis chiar Minai. Ne-a deschis şi, văzându-ne, a pufnit în râs. Într-un râs înecat, abia auzit şi în acelaşi timp imposibil de stăpânit.

— Ce râzi, mă? Te-a apucat râsul?! l-a apostrofat maiorul.

Mihai a devenit brusc serios, s-a uitat la maior şi l-a întrebat cu mirare:

— De ce? A apărut vreo lege care a interzis râsul? Apoi şi-a ferit privirile şi a adăugat: Tocmai mă gândeam că n-ar fi exclus să veniţi. Un moment, să iau nişte textile pe mine.

Era în maiou şi chiloţi şi a dat să se îndrepte spre camera de alături.

— Lasă, vă nu suntem domnişoare! a încercat maiorul să-l oprească.

— De dumneavoastră sunt sigur... a spus Mihai cu condescendenţă exagerată. Cu toate că, la prima vedere...

Şi a pornit în direcţia camerei.

— Mă iei la mişto? a ricanat maiorul. Faci garagaţă de mine?!

Mihai s-a oprit şi, uitându-se la maior, l-a privit cu dezaprobare.

— Ce cuvinte urâte! Dumneavoastră sunteţi nu numai organe de represiune, ci şi de educaţie! Cel puţin, la „academie”, aşa ni s-a spus!... Chiar mă întrebam într-o zi: expresiile astea argotice cine de la cine le-nvaţă –

dumneavoastră de la pungaşi sau pungaşii de la domniile-voastre?

— Mă, tu râvneşti iar la nişte ani!... l-a prevenit maiorul.

— Râvnesc. Asta-i expresia! a confirmat Mihai printr-o mişcare a capului, şi a intrat în cameră.

Maiorul Hîncu l-a urmat, dar n-a intrat, a rămas în uşă.

— E camera ta? s-a interesat el.

— A fost a mea, s-a auzit răspunsul lui Mihai, care a subliniat prin intonaţia vocii cuvântul „a fost". Şi a precizat: Acum e a scumpului meu tată.

Apoi a ieşit din cameră, punându-şi o cămaşă pe el.

— Ştiu ce s-a întâmplat, mi s-a adresat Mihai, cu zece minute în urmă v-am sunat acasă, dar n-a răspuns nimeni.

Am rămas tăcut: Ioana era acasă. În locul meu a vorbit maiorul:

— Mai ştii şi alte poveşti?

— Mai ştiu, i-a răspuns Mihai, dând afirmativ din cap. Şi s-a întors spre mine: V-am sunat şi azi-dimineaţă. Apoi pe la nouă şi jumătate.

— Da, nu eram acasă, am spus. Am fost plecat la Sinaia.

— Dar acum e cineva acasă, aşa parcă spuneaţi? m-a luat maiorul din scurt. Tovarăşa... şi a făcut un semn cu mma în sensul că cea care a fost la garaj şi a plecat.

— Da, trebuie să fie acasă, am confirmat.

Mihai m-a privit drept în faţă:

— N-a răspuns nimeni! m-a asigurat. Şi-am format corect numărul. Înainte de-a suna... Aici Mihai s-a oprit ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva şi, întorcându-se, a arătat spre măsuţa telefonului! Poftiţi, cartea e deschisă la numele dumneavoastră. Am verificat numărul înainte de-a suna.

M-am uitat; era într-adevăr aşa.

— Trucuri! a zis maiorul zâmbinu ştiutor şi ironic.

Nu eram de aceeaşi părere. În fond, de ce să fi avut nevoie Mihai să regizeze treaba cu cartea de telefon? Era un amănunt neesenţial în apărarea sa. Nu ştiam, dacă este bine sau nu să intervin şi nici timp n-am avut, pentru că maiorul Hîncu l-a chestionat cu asprime:

— Paraschive, da’ tu de ce stai acasă şi nu eşti la lucru?

— M-au dat afară.

— De poamă!...

— Ei, cum aţi ghicit? A fost spart lacătul unui dulap la vestiare... a început Mihai să povestească, şi s-a oprit. Apoi, privind o clipă în gol, s-a întors spre mine, adresându-mi-se cu voce schimbată, neutră şi egală, dar mai ales neutră, ca şi când ar fi fost vorba despre altcineva, nu despre el; despre altcineva ar fi fost vorba în cele ce urmau: La şcoală, încă din primele clase, când se anunţa că s-a furat ceva, aveam întotdeauna senzaţia că toată lumea mă bănuieşte pe mine, că eu sunt singurul bănuit, şi îmi venea chiar să cred că da, am furat, am furat cu adevărat acel lucru. Ba, mai mult, îmi venea să mă ridic şi să spun că eu l-am furat. Aşa de puternic era sentimentul acela.

Maiorul Hîncu a făcut un gest cu mâna, adică să mai termine cu poveştile.

— De-aia te-ai apucat să spargi maşinile oamenilor!... Tu spune, recunoşti sau nu recunoşti c-ai intrat în garaj?

Mihai a continuat, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Nu s-a aflat cine a spart lacătul, dar pe mine m-au dat afară. Degeaba a zis sindicatul că nu-i legală măsura, directorul nici n-a vrut să audă. Gata, am scăpat de murdăria de sub unghii, a zis Mihai cu zâmbet amar şi a întins palmele spre mine.

Mâinile au început însă să-i tremure, şi le-a retras repede.

— O să aflăm noi şi cu treaba aia cum e!... Tu răspunde, însă, la ce te-am întrebat! a reluat mai potolit maiorul. Ai intrat sau nu în garaj?

Şi în timp ce Mihai se pregătea să răspundă, s-a auzit soneria de la uşă. Mi-am zis că sună Pascu, probabil, şi am ieşit după Mihai în antreu.

Aşa şi era. Nu ne văzusem ele cel mult o lună, dar el mi s-a părut schimbat, cu faţă parcă hepatică. Salutându-mă, mi-a zâmbit aşa cum zâmbeşte Emil, larg şi deschis, ochii însă i-au rămas trişti şi în colţurile gurii i-au apărut cute mici de amărăciune ascunsă.

I-am spus lui Mihai că este un prieten, îl rog să mă scuze. În timp ce reintram în cameră, l-am întrebat pe Emil dacă Ioana a rămas acasă.

— M-a aşteptat în stradă, mi-a răspuns Pascu. Şi, înmânându-mi cheia pe care i-o dădusem Ioanei, a adăugat: N-a putut intra din cauza câinelui. Am urcat cu ea, dar n-a fost chip să facem un pas înăuntru, se repezea ca un nebun să ne muşte şi lătra ca scos din minţi.

Imaginindu-mi-l, am izbucnit fără să vreau în râs – ăsta da paznic!

— Să ne sfâşie, nu altceva! s-a adresat Pascu tuturor.

Şi deodată, în pauza ce se făcuse, mi-am dat seama că Mihai nu minţise când îmi spusese că mă sunase, dar nu-i răspunsese nimeni la telefon. Ioana fusese oprită de căţel să intre în casă. Era de datoria mea să limpezesc lucrurile. Am făcut-o şi l-am luat ca martor pe Emil.

— N-are nici o importanţă dacă a telefonat sau nu! mi-a spus maiorul, uşor iritat. Şi s-a întors, spre Mihai: Mă, eu te-am întrebat un lucru: ai intrat sau nu în garaj? Ce, fac exerciţii de vorbire cu tine?!

— Vă spun îndată cum s-a întâmplat.

— Tu dă-mi întâi răspunsul şi-apoi spune ce vrei!

— Scrie asta undeva? Cât am stat arestat, am învăţat tot codul de procedură penală, da' de treaba asta n-am auzit!

— Zi, asta ai învăţat tu la şcoala aia de corecţie?!

— Nu, acolo am învăţat meserie şi engleza, *Sir!* Binevoiţi a cunoaşte! a adăugat el într-o engleză destul de corectă, înclinându-şi uşor capul. Şi a continuat: Ne-ar fi pus să învăţăm pe de rost şi *Sfânta Scriptură* numai să n-avem timp să ne gândim la prostii! Corect. Vedeţi, eu am făcut şcoala de corecţie şi ştiu englezeşte, dumneavoastră n-aţi făcut-o şi nu ştiţi... a zis el, încheind cu un zâmbet zeflemitor.

Acelaşi zâmbet a apărut şi pe faţa lată şi muncită de răbdare a maiorului.

— Deci, nu vrei să răspunzi?

— Ba răspund, da' aşa cum vreau eu!

— Bine, răspunde, a concedat maiorul.

— Luaţi loc! ne-a invitat Mihai trecându-ne în revistă. Luaţi loc, domnule Strejan! s-a adresat el inginerului,

care stătea stingher într-un colţ. Ştiu, sunteţi jenat din cauza situaţiei mele, a continuat Paraschiv, dar eu trebuie să mă obişnuiesc de-acum înainte cu asemenea treburi. Poate vine şi scumpul meu tată. Doamne, ce s-ar mai bucura să scape încă o dată de mine! Ar fi din nou stăpân nestingherit peste toate.

— Păi cine te hrăneşte pe tine dacă nu el? După ce-i mănânci pâinea...

— Nu-i adevărat! Nu mănânc plinea lui! a protestat Mihai vehement, întrerupându-l pe Hîncu. Mănânc pâinea mamei, şi numai de când m-a dat afară directorul întreprinderii. Azi-dimineaţă, înainte de-a pleca la serviciu, mama mi-a lăsat opt sute de lei şi mi-a zis să-i duc doamnei Stamate de la etajul trei. Îi împrumutase săptămână trecută. I-am dus pe la nouă, şi când să intru în bloc, mi s-a părut că la uşa garajului e ceva în neregulă, dar nu m-am oprit. Abia la întoarcere, am coborât spre garaj şi am văzut că uşa-i forţată. Gândindu-mă la maşină – am zis că forţaseră uşa ca să fure ceva de la ea – am băgat capul prin deschizătură şi mi-am dat seama că maşina nu era înăuntru, garajul era gol. Am intrat în casă şi v-am sunat la telefon, mi s-a adresat Mihai. Ca să vă spun ce-i cu uşa. Dar n-a răspuns nimeni. Apoi, după vreun sfert de oră, v-am mai sunat o dată. Şi... şi, luându-mă cu treaba, am uitat. Mi-am adus aminte când v-am spus că am sunat din nou. Eu dorm acum în camera din spate. în camera care are perete comun cu garajul, însă n-am auzit nimic azi-noapte. Şi, normal, ar fi trebuit să aud.

— Aşa trebuia să spui de la bun început! i-a reproşat maiorul cu o voce neaşteptat de blândă. Şi a continuat, prevenind printr-un gest intervenţia lui Mihai: Ce zici, eşti de acord să-ţi fac o percheziţie domiciliară?

Mihai a ezitat o clipă, apoi a strâns cu indiferenţă din umeri:

— Faceţi. Faceţi şi percheziţie, a spus.

— Avem doi martori, ca să fie totul legal... a precizat maiorul, în timp ce scotea din servietă o coală de hârtie şi un pix. Uite, scrie... l-a îndemnat, aşezindu-le pe masă în dreptul lui Mihai. Scrie că n-ai nimic împotriva unei percheziţii...Pierdem timp până aduc ordinul procurorului...

— Cunosc... Cunosc... l-a oprit Mihai cu un gest semnificativ al mâinii. Spuneţi-mi ce trebuie să scriu, i-a cerut. Formula. Care este formula?

În timp ce maiorul Hîncu era ocupat cu Paraschiv, retrăgându-mă cu Emil în cealaltă parte a camerei, i-am povestit cum am găsit uşa garajului, ce mi s-a furat dinăuntru, i-am dat amănunte cu privire la Mihai, despre cele întâmplate aici, şi maiorul Hîncu ne-a întrerupt.

— Fiţi bun, i s-a adresat el lui Emil, şi semnaţi ca martor pe declaraţia lui Paraschiv.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Pascu, dar nu pot avea calitatea de martor în asemenea situaţii.

Şi, scotând legitimaţia de serviciu, i-a prezentat-o maiorului.

Acesta a dat confirmativ din cap, apoi mi-a făcut semn să semnez eu. Mi-am pus semnătura sub cea a inginerului Strejan, după care maiorul ne-a rugat să-l asistăm. Am trecut cu toţii în cealaltă cameră, unde am continuat cu Emil discuţia întreruptă.

— Poate îmi spuneţi, totuşi, şi mie, ce căutaţi? l-a întrebat la un moment dat Mihai pe maior.

— Tu ce crezi?

— Dacă v-aş spune, v-aţi supăra. Şi nu-i în interesul meu să vă supăr.

— Cam târziu ţi-ai dat seama! a remarcat maiorul, continuându-şi treaba începută.

Mihai şi-a trecut mâna peste faţă cu un gest de parcă ar fi vrut să înlăture un fir de păianjen, apoi s-a întors spre mine, adresându-mi-se:

— Ce vi s-a furat din garaj? Pentru că tovarăşul maior caută de parcă v-ar fi dispărut un briliant! a zâmbit el cu tristeţe.

— Un claxon muzical, i-am spus, şi-o aprindere electronică.

— Claxonul îl ştiu. Mi l-aţi arătat chiar dumneavoastră! Era acolo, pe poliţă. Spuneaţi că-i claxon de papiţoi şi-o să-l vindeţi, şi-a adus Mihai aminte. Parcă *La cucaracha*... Asta era melodia, nu?

— Exact, am confirmat.

— Tovarăşe Paraschiv, i s-a adresat Pascu, iartă-mă că te întreb, ce calificare ai obţinut la şcoala de corecţie?

— Electrician-auto.

— Ei, te pricepi deci la aprinderi, la claxoane... a intervenit cu maliţie maiorul.

— Nu şi la cele electronice. Aici, ca să te pricepi, trebuie să fii inginer. Inginer electronist, a precizat Mihai.

— Şi la ce întreprindere ai lucrat? s-a interesat Pascu.

— La întreprinderea de reparaţii auto Dudeşti. Şapte luni, şi m-a dat afară directorul. Mi-a spus că n-are el nevoie de hoţi în întreprinderea lui.

— Bine, a continuat Pascu, dar în certificiatul de absolvire nu scrie că ai obţinut calificarea la o şcoală de corecţie. Şcoala numărul cutare... şi atât. Cum de s-a aflat?

— Mai este unul acolo, Predescu, care a ieşit înaintea mea cu câteva luni. Da-i neam cu contabilul-şef. El a bătut toba.

În vreme ce maiorul a percheziţionat camera următoare, i-am povestit lui Emil cum mă călcaseră hoţii acasă, cum mi se furase la Sinaia radiocasetofonul „Lamborghinei Espada”, aparat care el ştia foarte bine la ce servise şi Suzannei şi şefilor ei. În cele din urmă, prin- trun coridor, am ajuns la baie şi la bucătărie şi apoi în camera lui Mihai, care încă de la intrare mi-a apărut ca un adevărat atelier de pictură. Văzând ce-i înăuntru, m-am mirat în sinea mea că Mihai nu-mi pomenise niciodată despre această pasiune a lui.

Camera era micuţă şi insuficient luminată. L-am auzit pe maior întrebând:

— Ce ţi-a trecut prin cap să faci aici? şi a arătat spre şevalet.

— Ce vedeţi, i-a răspuns cu voce calmă Mihai.

— Ia poftiţi, tovarăşe maior! l-a invitat Hîncu pe Emil, care intrase în spatele meu şi rămăsese lângă uşă.

Inginerul s-a dat la o parte ca să ne facă loc şi, intrigat de cele auzite, m-am uitat la cartonul de pe şevalet. Paraschiv pictase un bărbat stând cu spatele şi urinând pe zidul unei hale industriale, la picioarele căruia era abandonată o pancardă din acelea purtate la mitinguri, cu câteva cuvinte ilizibile.

În tăcerea care se lăsase, l-am auzit pe Pascu:

— Generalizezi un caz particular, Paraschiv!

— O fi particular, da-i al meu!

— E-al tău, e-adevărat... a acceptat Pascu. Şi a continuat cu aceeaşi voce egală: Nu te poţi apropia însă de artă cu atâta brutalitate...

— Viaţa nu-i brutală?

— Stai, stai, asta-i cu totul altceva!.... Şi văzând că maiorul Hîncu avea de gând să ia cartonul cu el, Emil l-a oprit adresându-i-se: Lăsaţi-l, tovarăşe maior! E ceva, să zicem, ca o discuţie cu el însuşi. Sau aproape aşa. Apoi s-a întors spre Mihai: Nu te supăra, Paraschiv, e un puştism!... E un puştism ce-a-i făcut tu.

— Tovarăşe maior, a intervenit Hîncu, nu cred că...

— Tovarăşe maior... i-a zâmbit Pascu larg, cu bunăvoinţă. Ce facem cu claxonul... cu aprinderea... Pentru ele am venit!...

Hîncu n-a mai spus nimic şi a început să caute în tăcere prin cameră, sub pat, în dulap...

Pereţii cămăruţei erau plini de tablouri: multe cu flori sau câmpuri cu flori, lucrate în pete de culoare, şi acestea păreau a fi şi cele mai reuşite, băiatul nu era lipsit de talent.

Percheziţia a luat sfârşit în scurt timp am trecut cu toţii în prima cameră, un fel de sufragerie, unde maiorul s-a apucat să redacteze procesul- verbal. Odată acesta încheiat, aveam de gând să părăsesc scena. Tot ce băgasem de azi-dimineaţă în gură era o cafea, şi stomacul meu scotea tot felul de sunete, unul mai ciudat decât altul.

— Ce zici, m-am adresat în şoaptă lui Emil, ca să nu-l deranjez pe Hîncu, mergem să mâncăm undeva? La „Raţa”. Găsim o masă mai retrasă şi stăm de vorbă, i-am propus şi mi-am adus aminte de foxterier. Nu ştii, Ioana i-a cumpărat căţelului ceva de mâncare?

— I-a cumpărat, doi cremvurşti şi i-a aruncat în antreu; erau acolo, nu i-a mâncat.

— Nu i-a mâncat? m-am mirat.

Erau exact grijile care-mi lipseau!

I-am povestit cum am găsit foxterierul pe scaunul „Lamborghinei Espada” şi care era întrebarea la care nu reuşisem să răspund: cum pătrunsese el înăuntru. La un moment dat, am auzit vocea maiorului Hîncu:

— Cel mai înţelept, Paraschive, e să spui adevărul! Adevărul de la bun început.

Mihai a rămas tăcut; m-am uitat, maiorul se apucase să-i ia băiatului o declaraţie, şi cum Pascu îmi cerea amănunte despre primul furt, am început să-i relatez circumstanţele cunoscute, care era părerea maiorului Hîncu şi ce credeăm eu despre versiunea propusă de el.

La un moment dat, Emil m-a întrerupt primr-un gest al mâinii şi s-a adresat maiorului Hîncu:

— Tovarăşe maior, poate e-ar fi bine să-şi scrie singur declaraţia...

— Ca să pierdem timp fără rost?

Şi maiorul Hîncu şi-a potrivit ochelarii pe care îi coborâse pe nas pentru a privi pe deasupra lor spre Emil.

— Tovarăşul Paraschiv ştie carie, nu?

— Da, dar o să se piardă-n amănunte! Şi ne-apucă noaptea aici! Sunt aproape gata.

— Dacă n-a redactat-o cu propria mână, a continuat Emil ca şi când nu l-ar fi auzit, măcar s-o citească.. Vedeţi, dumneavoastră l-aţi întrebat dacă recunoaşte c-a intrat în garaj: ,.Am băgat doar capul. Am băgat capul să văd dacă maşina se află înăuntru", a spus Paraschiv. Iar dumneavoastră aţi scris... îmi daţi voie, a zis Pascu şi, aplecându-se, a luat declaraţia. Iar dumneavoastră aţi scris: „Recunosc că am intrat în garaj, dar nu recunosc că am furat aprinderea şi claxonul care ştiu că erau înăuntru".

Stătusem în spatele maiorului Hîncu. Pascu se uitase de câteva ori în direcţia mesei, dar eu crezusem că o face în mod maşinal, ca pentru a se gândi mai bine la ce-i povesteam, un mod de a se concentra asupra spuselor mele. Formidabil lucru e atenţia asta distributivă, calitate care – iată – mie-mi lipseşte. Credeţi-mă, o zic cu mare regret!

— Adică să reiasă situaţia... Să fie limpede cum a fost. Că l-a văzut şi-o doamnă din blocul de alături c-a intrat în garaj! Chiar dumnealui mi-a spus! a arătat Hîncu spre inginerul Strejan.

— Declaraţia asta – şi Pascu a pus palma deasupra declaraţiei de pe masă – n-o semnează însă doamna aceea. Şi nici dumnevoastră, tovarăşe maior. Declaraţia asta o semnează Paraschiv! Aşa că trebuie să fie a lui.

Cuvânt cu cuvânt! Iar dumneavoastră ştiţi acest lucru. Îl ştiţi tot atât de bine ca şi mine!

Hîncu a rămas tăcut şi Emil a continuat:

— Dacă nu aveţi timp, îl invitaţi la secţie. Şi Paraschiv o să-şi scrie acolo declaraţia. O declaraţie amănunţită şi mai ales o declaraţie în apărarea lui. Poate că ar fi mai bine să faceţi aşa, nu credeţi?

— Bine, atunci să citească procesul-verbal de percheziţie. Şi i s-a adresat lui Mihai: Citeşte, şi semnează!

Când am ieşit în stradă şi ne-am luat rămas bun de la Hîncu, acesta mi-a spus, parcă scuzându-se:

— Azi n-o să mai am timp să stau de vorbă cu doamna aceea... La cinci am chemat o mulţime de lume la secţie.

— Şi când mai mâncaţi? l-am întrebat, gândindu-mă la propria-mi foame. E cinci fără un sfert...

— Seara. Seara, când vin. Mănânc şi cad frânt, a spus. Şi s-a adresat lui Pascu: Tovarăşe maior, eu nu zic, aţi avut dreptate... Da' Paraschiv e un hoţ!

— E un om! Înainte de toate, Paraschiv e un om!

Trei ceasuri chioare şi încă ceva

— Eu aş avea o altă propunere, a început Pascu, în timp ce ne îndreptam spre casă, în faţa căreia îmi lăsasem maşina. Sau, mai bine zis, o rugăminte: să ne repezim la ai mei.

— Da' bineînţeles! Trebuia să-mi fi spus de cum ai venit! Îl lăsam pe maior; îşi găsea el alt martor...

— Sincer să fiu, nici eu nu mai ştiu ce să fac. Am fost doar alaltăieri seara acasă!... Imediat ce am aflat de la Aura. Poate-i mai bine să-l las câteva zile în pace. E încăpăţânat... M-am interesat la şcoală, am vorbit cu diriginta... gândindu-mă c-a făcut mai ştii ce trăsnaie. Nu, acolo totu-i în ordine. Barem să vorbească, să lămurim lucrurile!

— Bătrânul nu te-a sunat?

— Ba da. Mi-a zis că nu vrea să spună nimic. Tace.

— Formidabil! Mergem şi încerc şi eu să stau de vorbă cu el.

La colţ e un magazim cu pâine, magazinul are şi un telefon public. În timp ce Emil o suna pe Aura ca s-o înştiinţeze că se repede cu mine la ai săi, am cumpărat câteva chifle ca de anul trecut, tocmai bune de spart un parbriz. Aşa că n-am mai trecut pe acasă şi ne-am urcat în maşină.

Pascu e dintr-o comună din apropierea Buzăului. I-am spus că-i adevărat, drumul prin Urziceni e mai scurt, dar cum Colentina este închisă din cauza construcţiilor ce se desfăşoară acolo, prefer varianta Ploieşti. Cu toate că pe şoseaua de centură ce ocoleşte Ploieştiul e o adevărată încurcătură de maţe, plus vreo patru bariere.

— Când te-ai dus la ţară şi-ai dat ochii cu el, ce ţi-a zis? am reluat discuţia, virând spre bulevardul Magheru.

— M-a rugat să nu insist. Ce-a avut de spus a scris în bilet.

— Şi-n bilet?

— C-a luat o hotărâre îndelung gândită... Aşa începe: „Am luat o hotărâre îndelung gândită şi definitivă: plec

de acasă şi mă mut la bunici. Este singura soluţie posibilă. Explicaţii nu pot da şi orice încercare de a le obţine va fi zadarnică." Şi ne asigură că pleacă de casă nu pentru c-ar fi supărat pe mine sau pe Aura, să nu ne facem asemenea gânduri. „Motivele, încheie el, mă privesc numai pe mine."

— Uşor puberal-dramatică... „îndelung gândită şi definitivă"...

— Exprimarea... Dar faptul rămâne fapt! Ce se-ntâmplă cu şcoala? Până la sfârşitul anului mai sunt doar câteva săptămâni! Şi n-are note proaste...

Ştiam, Emil nu era adeptul unei educaţii rigide, îmi vorbise chiar despre nevoia de personalitate a tinerilor, despre acel „nu" tutelar al părinţilor, despre felul cum privesc tinerii ceea ce numise „autocraţia maturilor", că ei discern foarte bine, mult mai bine decât ne imaginăm noi, adevăratele valori dincolo de aparenţe...

Mârâiturile stomacului meu, acomodat repede cu noua poziţie, mi-au întrerupt gândurile; am pus rozeta caloriferului la poziţia deschis şi am băgat cele trei chifle în hota acestuia, pentru a le aduce într-o ipostază mai propice ingurgitării.

— E adevărat, a rupt Pascu deodată tăcerea, în ultima vreme am fost extrem de ocupat... Mereu plecat. Dar nici Aura n-a observat vreo schimbare la Traian. Nici cea mai mică schimbare. Totul decurgea perfect... Se înţelegeau amândoi foarte bine... Aura e o fată inteligentă – pe asta m-am şi bazat – a ştiut cum să se apropie de Traian. Nu prin fraternizare, nu intrându-i mereu in voie pentru a-i capta simpatia, aşa cum des se întâmplă în asemenea cazuri. A început să-i ofere exact ce-i lipsea şi ceea ce eu, oricât m-aş fi străduit, nu i-aş fi putut oferi. În primul rând, s-a făcut simţit că e o femeie în casă. Apoi mici atenţii care erau distribuite egal între mine şi el... Pentru prima dată, de ziua lui a putut să-şi invite colegii acasă... S-au dus amândoi în oraş şi au făcut cumpărături, au pregătit sandvişuri... Aura i-a aranjat un tort cu lumânări. A îndeplinit singură rolul de gazdă, pentru că eu am fost nevoit să plec în provincie... în ajun îi dădusem cadoul amândurora, un casetofon, aşa cum şi-l dorea el dar Traian a ştiut că eu n-am avut timp să umblu după casetofon... Mă urmăreşti?

— Bineînţeles.

— Dar închide naibii caloriferul, că murim de căldură! a izbucnit deodată. Ai făcut din maşina asta etuvă! Numai la stomacul tău te gândeşti!

M-am supus fără să spun un cuvânt. Deschisesem de câteva ori capacul hotei, dar chifla, ca de ghips, nici gând să se înmoaie.

— Aşa că treaba cu Traian a venit ca un trăsnet, a reluat Pascu după un timp. Un trăsnet din senin. Şi-i exact măciuca, bâta care lipsea la carul cu oale. Am un caz, băga-l-aş în mă-sa, căruia nu-i pot da de capăt şi pace! O scurgere inexplicabilă de informaţii.

— Ooo, ar fi un subiect! am exclamat fără să vreau.

— Cu totul inexplicabilă! a continuat Pascu ca şi cum nu m-ar fi auzit. Iau mereu bătaie de la colonelul Dumitrul, el, la rândul lui, ia bătaie de la şef... Şi informaţiile se scurg. Şi peste toate astea a reieşit că Aura a făcut o gafă. A reieşit tocmai acum, când e-n luna a şaptea... Şi ne miram cu toţii de ce un individ şi-a luat zborul deodată şi nu mai revine de atâta vreme în ţară. Când el îşi organizase aici o treabă temeinică. Om cu experienţă, obişnuit să nu se încreadă nici în maică-sa, să nu lase nimic neverificat, i-a întins Aurei o cursă, o cursă foarte abil concepută, şi ea a scrântit-o. Nu-i singura vinovată, dar e principala. Îţi dai seama, numai de-o poveste ca asta n-avea nevoie în situaţia ei!

Emil nu-mi spusese că vor avea un copil şi imediat m-am gândit la Traian. Nu cumva gestul lui pornea de aici?

— Nu-ţi mai spun, a continuat Emil ca şi când mi-ar fi citit gândurile, că plecarea lui Traian de-acasă Aura o pune pe seama copilului. Şi ce complexe de vinovăţie faţă de băiat, faţă de-ai mei, faţă de mine au ieşit de aici!

— Cu Traian ai vorbit? Cum a primit vestea că va avea un... frăţior în curând?

— N-am vorbit eu; i-a spus Aura. Ce era să fac? Să-l anunţ? Să-i cer părerea? a spus Emil cu o voce uşor iritată. Aura a rămas... Şi-apoi ea îşi doreşte un copil! E perfect normal şi de înţeles! Nu ştiu, mi-a fost parcă peste mână să vorbesc cu Traian despre asta. Iar când formele Aurei au început să se cunoască, n-a mai avut rost. Şi ţi-am spus doar ce caz am pe cap...

După un timp, în care am tăcut amândoi, oferindu-i o ţigară şi aprinzând şi eu una, am revenit la Traian.

— Ce-a zis Traian când i-a spus Aura?...

— „Şi ce-i cu asta?” Atât a zis.

— Adică cum?

— Adică Aura i-a spus: „Ştii, Traiane, voi avea un copil”, iar el i-a răspuns, ridicând din umeri: „Şi ce-i cu asta?” „Nimic, a zis Aura, surprinsă oarecum de această reacţie a lui. M-am gândit că ar putea să te incomodeze; ăştia mici ţipă, ştii cum e...” „Ei, cum ai putut să crezi aşa ceva?” s-a mirat el din nou şi a ridicat receptorul, să sune un coleg. Tu ce concluzii ai trage?

Am stat să mă gândesc.

— Că puţin i-a păsat.

— Aşa am zis şi eu. Aşa îi zic şi Aurei!... Ca s-o liniştesc că nu copilul este cauza plecării lui Traian de-acasă.

— Şi eşti absolut convins? l-am întrebat direct, fără nici un menajament.

— Nu. Nu, nu sunt convins. Dar ce pot să fac? Te gândeşti probabil...

Emil a făcut o pauză şi am continuat eu:

— Poate că atunci când Aura i-a spus despre copil, Traian era preocupat de ceva... Preocupat, eventual, chiar de cele ce urma să discute la telefon cu prietenul lui! Mai târziu însă... când formele Aurei au devenit evidente, când lucrurile au căpătat concreteţe, el a stat să se gândească mai bine cam cum o să fie, şi nu-i exclus să-şi fi zis că, odată cu apariţia copilului vostru...

— Vrei să spui, m-a întrerupt Emil, că Traian nu s-a gândit în primul moment că acest copil este şi al meu?

— Aura i-a spus că va avea un copil... Ea va avea...

— Şi s-a văzut frustat de dragostea mea, împins undeva pe planul al doilea... Şocat, a plecat la bunici. Să zicem că ar fi aşa. Dar de ce n-a aşteptat să termine anul? Putea s-o facă după ce dădea treapta, examenul la liceu! Sau de ce n-a făcut-o chiar atunci când talia Aurei a început să se îngroaşe? Când lucrurile, cum ai spus, au căpătat concreteţe? De ce duminică? De ce acum? Asta nu pot înţelege.

Un cetăţean cu un „Moskvici” se instalase cu optzeci pe oră pe banda de lângă linia mediană; îi făcusem semn

cu farurile încă de departe să-mi dea voie să trec, lui însă nici că-i păsa, voia să mă ţină în spate. Să te pui cu proştii, înseamnă după mine să fii şi mai prost decât ei. Am dat să-l depăşesc prin dreapta. În momentul în care am trecut însă pe banda întâi, a executat şi el aceeaşi manevră fără să se asigure cât de puţin. Accidentul era ca şi făcut, pentru că lansasem „Espada". M-am şi văzut intrând cu botul maşinii în burta ,,Moskviciului". Am frânat puternic şi am deviat spre dreapta „Espada", cât mi-a permis marginea de pământ a şoselei; numai aşa am scăpat.

Curios, când, revenind pe banda a doua, am executat depăşirea, nu i-am spus omului – care nici nu bănuia ce era să păţească – măcar o singură vorbă duioasă, şi asta mi-a dat de gândit. Pascu n-a rezistat, eu cum naiba m-am abţinut? Oameni buni, n-am un răspuns.

— Cred că prostia e cea mai mare calamitate din lume! l-am auzit pe Emil comentând după o vreme. Cutremurele, inundaţiile, focul vin şi se duc, au un sfârşit. Prostia rămâne. Şi-i cea mai păgubitoare din toate. În sfârşit. Ar trebui să-l determinăm pe Traian să vorbească. Dar dacă nu vrea? Nu l-am bătut niciodată, nu i-am dat o singură palmă. Mama a făcut-o, când era mic, şi rezultatul a fost exact invers. Astă-toamnă, vin într-o zi acasă şi-l găsesc ras în cap. Chilug. Ai văzut, are un păr frumos, buclat, îi stă bine cu el mai mărişor. „Mă, zic, ce-i cu tine, ce-i cu capul ăsta al tău?" „Nimic, zice, mă tot ameninţa diriginta să mă tund, că de nu, intră cu foarfeca în părul meu. Să mai intre şi acum..."

Am râs.

— Şi aşa a umblat ras până-n primăvară, a continuat Emil. Se ducea la frizer şi-şi rădea capul. Stai să vezi altceva însă. Chiar alături de noi stă o fetiţă, Mariana, de vreo şase ani, nu mai mult. Se-ntâlneşte Aura cu ea într-o zi şi fetiţa o întreabă: „De ce şi-a ras Traian capul? Ca să fie mai *sexy*?" „Cum, adică, mai *sexy*?" s-a mirat Aura, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. „Aşa, *sexy*, cum e Kojak, şi Kojak e *sexy*." Auzi, domnule, ce le poate trece prin minte! Unei fetiţe de şase ani! De unde ştia ea ce-i aia *sexy*? Nu, nu, nu de la părinţi, maică-sa-i profesoară...

I-am spus o anecdotă pe tema precocităţii copiilor şi m-am surprins vrând să dau drumul la radio.

— Dacă îmi pare rău de ceva, am spus, este că mi-au furat radiocasetofonul maşinii. Cu un aparat ca ăsta nu mă mai întâlnesc eu! De-o selectivitate şi cu o acustică excepţionale!

— Totuşi, tu ce părere ai despre spargerile astea? Casa, maşina, garajul. într-o singură săptămână!

— Nici eu nu mai ştiu... Trei ceasuri chioare deodată. Patru ani la rând n-am avut o singură pană de cauciuc, o singură pană, şi-ntr-o duminică dimineaţa, cu „R-16”, am făcut trei. Mă duceam la Mdgoşoaia şi-o luasem prin Griviţa... Trei cuie pe o distanţă de numai câţiva kilometri! La primul, am pus rezerva. La cea de a doua pană, făcută în Bucureştii Noi, m-am murdărit ca naiba până ce am băgat o cameră pe care o aveam în portbagaj... Al treilea cui l-am luat imediat după ce-am trecut linia de centură. Nu eram singur şi-mi făcusem planuri mari pentru ziua aceea... S-a dus totul dracului.

Pascu a râs neîncrezător.

— Nu, te rog să mă crezi, n-am fabulat! S-a întâmplat exact cum ţi-am spus.

— Posibil, a acceptat. N-avem noi suficiente maşini de măturat; tot cu târnul se mătură – când se mătură – da’ perii magnetice!

Avea dreptate, Bucureştiul a devenit unul din cele mai neîngrijite oraşe din ţară, puţine or fi existând cu pavaje în asemenea hal, iar noaptea străzile sunt cufundate în beznă de parcă am fi oraş de lilieci... Şi i-am spus lui Emil că voi scrie un articol la ziar...

Emil tăcea, nu spunea nimic, m-am întors spre el să văd ce are de zis.

— A-lu-lu, á-bu-lu, a zis rotunjind silabele.

Am avut noroc. în timp ce ne apropiam de prima barieră de pe şoseaua ce ocoleşte Ploieştiul, braţele acesteia tocmai se ridicau şi lungul şir de autoturisme şi mai ales camioane era gata să se pună în mişcare. Nu se producea. însă, nimic şi atunci a izbucnit un vacarm de claxoane. „Haideţi odată, c-am pierdut şi-aşa o grămadă de timp!” voiau parcă să spună şoferii claxonând.

Un camion rămăsese în pană chiar lângă barieră, am fost nevoiţi să aşteptăm până s-a scurs întreaga coloană de maşini ce veneau din sens invers.

— Din câte te cunosc, a reluat Pascu după ce-am terminat depăşirile, ai încercat cu siguranţă să vezi dacă se poate ajunge în apartament prin fereastra din baie.

— Am încercat, dar era destul de periculos şi n-aveam poftă să risc, am recunoscut deschis.

Pascu ştia că sunt un om plin de curaj; bineînţeles, un curaj cu măsură şi înţelept şi nu împins la extrem.

— De ajuns însă se poate ajunge, am adăugat.

— Cu puţină acrobaţie.

— Cu foarte puţină. În orice caz, pentru agilitatea unui puşti nu-i o problemă de ajuns la fereastră. Asta dacă luăm în consideraţie varianta maiorului Hîncu. Dar eu nu cred în ea. Şi nu cred şi din cauza nasturelui – despre el am uitat să-ţi spun – a nasturelui pe care femeia, făcând curăţenie, l-a găsit sub fotoliu. Un nasture elegant, albastru cu reflexe metalice, un nasture de sacou bărbătesc. Duminică, înainte de-a pleca la Govora, am făcut ordine în bibliotecă şi am dat fotoliul deoparte, ca să scot de sub el o revistă care alunecase acolo; dar n-am văzut nici un nasture. Şi normal ar fi fost să-l văd. Cu condiţia ca el să fl existat.

— Deci, presupui că nasturele aparţine celui care ţi-a răscolit casa?

— Ai înţeles? Bravo! În afară de maiorul Hîncu şi de locotenentul care a venit să preleveze...

— Prele... ce? m-a întrerupt Pascu şi a izbucnit în râs. Mai ai puţin, foarte puţin, şi ajungi criminalist sută-n sută!

Sunt un ins modest şi am continuat ca şi când n-aş fi auzit elogiul lui Pascu:

— ...şi de locotenentul care a venit să preleveze eventualele urme, altcineva n-a intrat în casă.

— Iar urme nu s-au găsit.

— Nu. Şi cea pe care mi-a arătat-o maiorul Hîncu pe stratul de praf de pe marginea exterioară a ferestrei ca aparţinând unui vârf de pantof, după părerea mea, nu constituie o urmă.

— După câte ştiu, cada din baie e chiar sub fereastră. N-ai găsit murdărie de la încălţăminte în ea?

Pascu avea dreptate, abia acum îmi dădeam seama că aşa ar fi trebuit să se întâmple; cum naiba nu mă gândisem? Într-adevăr, dacă se cobora pe fereastră, cada nu putea fi evitată.

— Ce-i? m-a întrebat Pascu, văzând că întârzii cu răspunsul.

— Mă gândeam...

— Lăudabil... Nu oricine e-n stare.

— Mă copleşeşti cu elogii... O să devin încrezut.

— În cazul ăsta, îmi permit să deduc lipsa oricărui semn de murdărie în cadă.

— Aşa este.

— Înseamnă c-a avut aripi. A călcat pe stratul de praf, s-a căţărat sprijinindu-se cu pantofii de zid, iar de pe fereastră a planat, ca să nu lase urme în cadă.

— Atunci, pe unde-a intrat? Broasca de la uşă era neatinsă.

— De unde ştii?

— Ne-am uitat şi eu şi maiorul.

— Înainte de a coborî la subsol, m-am dus şi m-am uitat la uşa garajului. Curioasă forţare!... Cum a dislocat tocul? Cu ce? Nu se vede nimic. Şi lemnul şi zidul sunt neatinse. Nu prezintă o singură urmă. Este adevărat, din câte mi-am dat seama, tocul nu era prea zdravăn fixat: în partea dinspre tavan poţi să bagi o mână între ramă şi zid.

— Aşa lucrează Icralul. Înaintea mea, garajul a fost deţinut de un tapiţer bătrân care păstra în el vechituri; când mi-a fost repartizat, garajul avea o uşă rulou, ca la magazinele de pe vremuri. Făcea un zgomot infernal, nici nu îndrăzneam să bag maşina noaptea în garaj, însemna să scol toată casa. În cele din urmă, mi-au pus o uşă de lemn, dar au făcut-o aşa cum ai văzut.

— Părţile laterale însă... A, de aia n-am văzut ghilimelele...

— Ce n-ai văzut? n-am priceput.

— Ghilimelele. Aşa le spun zidarii. Nişte bucăţi pătrate de lemn implantate între cărămizile zidăriei. De ghilimelele astea este fixat tocul.

— Şi la mine de ce nu le-au pus?

— Pentru că nici n-au avut nevoie de ele. La o uşă rulou, efortul nu-i distribuit lateral, ca la cele obişnuite,

ci de sus în jos şi de jos în sus. De rulou tragi sau împingi...

I-am dat dreptate şi Pascu a continuat:

— Când ţi-au montat noua uşă, au băgat tocul fest şi s-au mulţumit cu atât. O treabă făcută cam de mântuială. Totuşi, a ţinut... Cum şi mai ales cu ce l-au dislocat?

— Nici eu nu pricep...

— Curios... a spus Emil ca pentru sine. Se sparg maşini. Maşini lăsate pe stradă. Dar nu garaje. Au vrut să fure „Lamborghini Espada"? În nici un caz! E-o maşină cu semnalmente unice la noi. Şi-ar fi tăiat lacătul!... Deci, ţinta a fost alta. Care? Ce poţi să ţii într-un garaj? În cel mai bun caz un cauciuc sau două.

— Stai niţel! l-am oprit, aducându-mi deodată aminte. Am două cauciucuri în garaj, două cauciucuri nou-nouţe, cumpărate pentru ,,R-16". Sunt, nu le-a luat.

— Deci, cauciucurile sunt... Sigur, a preferat ce era mai uşor de ascuns.

— Te cred. Aprinderea electronică a băgat-o în buzunar, iar cutia în care se aflau claxoanele muzicale a ascuns-o sub haină.

— Numai că trebuia să fi ştiut că existau acolo! Nu spargi la noroc un garaj!... Asta am vrut să spun. Deci, problema ar fi dacă, în afară de Paraschiv, mai ştia cineva de claxon şi de aprinderea electronică.

— Nimeni. Absolut nimeni.

— Atunci, în mod normal, bănuielile ar trebui să se îndrepte spre Paraschiv, a spus Pascu şi s-a referit la modul în care l-a abordat pe Mihai maiorul Hîncu. Ai în faţă un bănuit, a continuat, şi vrei să obţii de la el ce ai nevoie să ştii?... Mai întâi i te faci simpatic. Interogatoriul e-o treabă care vine mult mai târziu. Şi chiar atunci, foarte multe lucruri depind de tonul pe care îl imprimi discuţiei. Să găseşti întotdeauna cel mai potrivit ton. Nu numai întregii discuţii, ci şi fiecărei întrebări în parte. Mai intri, însă, îl determini să-ţi vorbească despre el... Cauţi o temă care-i este apropiată... Şi, bineînţeles, trebuie să ştii să asculţi. Canalizând încet-încet lucrurile spre ce te interesează pe tine. Aşa îl poţi cunoaşte, îl poţi descifra, îl poţi înţelege, poţi afla ce reprezintă, ce gândeşte, ce-i în sufletul lui, ce ascunde... Sigur, cazurile noastre sunt altele, şi mai

ales materialul uman este altul decât cel cu care are de-a face maiorul Hîncu, însă...

— Am băgat bine la cap, pe viitor voi fi cât se poate de atent când discut cu tine ceva.

— Nu sunt convins...

— Spuneai, am reluat, că, în mod normal, bănuielile ar trebui să se îndrepte spre Paraschiv... Crezi că el nu s-a gândit la asta? Nu s-a gândit că va fi primul bănuit?! Mai ales că are şi antecedente penale! Şi-apoi, Paraschiv putea să aştepte... avea toate posibilităţile să pândească un moment prielnic pentru a scoate şi cauciucurile. Cauciucuri originale, pe care ar fi putut lua, ca popa, o mie de lei! Şi mai este ceva. Capul de acuzare împotriva lui Paraschiv constă în faptul că el a fost văzut intrând în garaj azi-dimineaţă. Adică noaptea a dislocat uşa, dar de intrat a intrat dimineaţa? Când risca să fie văzut? N-are nici o logică treaba asta! Ştia că aprinderea şi claxonul se găsesc pe un raft al poliţei... întunericul nu constituia un impediment. Asta, presupunând că nu şi-a luat o cutie de chibrituri cu el. Atunci de ce a mai revenit dimineaţa? Care hoţ face o asemenea treabă?!

— De acord. în acest caz, cine? Şi de ce?

Pascu şi-a aprins o ţigară; aruncând fumul spre parbriz, a continuat:

— Nu-mi plac ceasurile astea chioare, cum le spui tu... Poate într-o singură săptămână. Nu mă încântă deloc coincidenţele. Nu pot să le sufăr! Deci, ai plecat duminică la Govora şi-ai revenit joi dimineaţa. Ai plecat pe neaşteptate... Iar în perioada asta de timp ai fost vizitat. Foarte bine... Prima grijă a hoţilor este să nu fie nimeni acasă. Iar ca să nu fie surprinşi, operează în doi. Nu este o regulă, dar cam aşa se întâmplă. Când, în ce zi s-a intrat oare la tine? Chiar duminică? Sau poate luni?

— De unde dracu să ştiu? Alta-i problema! Maiorul Hîncu zice că la mine e-o treabă făcută de copii. Bine, au luat verigheta, stiloul... Dar de ce nurcile? Când puteau să ia „Uher”-ui! Am un tranzistor „Gründig” – cred că-l ştii – pe care-l ţin la fereastră. Nici de el nu s-au atins. Erau obiectele cele mai tentante în cazul versiunii maiorului. Foarte uşor de vândut. Şi mai ales pe „Uher” puteau să ia o grămadă de bani. Au preferat nurcile. Mama îşi păstrează obiectele mai de preţ – broşe, inele,

lanţ – într-o poşetă micuţă de seară, pe care-o ţine între cearceafuri. Au forţat uşile comodei, dar printre cearceafuri n-au căutat. Mai stă în cazul acesta în picioare ipoteza maiorului, că ei au răscolit toată casa pentru că au umblat după bijuterii, după bani? Ştie oricine că într-o gospodărie, femeile îşi ţin de obicei banii între cearceafuri. Atunci? Şi mai este ceva, am continuat. Hoţul sau hoţii au venit complet nepregătiţi. Fără o cheie, fără un şperaclu, fără un instrument cu care să poată forţa eventuale încuietori de la şifonier, de la birou şi aşa mai departe. Cea mai bună dovadă este că au forţat uşile comodei cu şurubelniţa pe care au găsit-o în bucătărie.

— Deci, după părerea ta, treaba asta nu-i făcută de-un copil, cum presupune maiorul?

— Dar a ta? Părerea ta care-i?

— Încă nu mi-am format-o. Tot ce mi-ai spus aparţine de domeniul aspectelor... Bune şi ele. Nu întotdeauna însă se întâmplă aşa cum presupunem noi că ar trebui să se întâmple. Cum presupunem noi în mod logic. Zici c-au răscolit toată casa...

— Pur şi simplu au întors-o pe dos! Totul era răvăşit, lucrurile aruncate pe jos...

— S-au grăbit poate. Neştiind cât lipseşti de-acasă.

— Încă o chestie... La uşa de intrare în bloc avem o yală, şi după unsprezece seara nimeni nu poate pătrunde dacă n-are cheie. Ei bine, gaura broaştei a fost înfundată cu beţe de chibrituri. Şi portăreasa a fost nevoită să blocheze zăvorul.

— Când s-a întâmplat? a sunat întrebarea lui Pascu

— Cu câteva zile în urmă.

— Iată un răspuns foarte exact!

— Cu câteva zile înainte de-a mă călca hoţii.

— Te-aş ruga să afli cu precizie ziua. Ori e prea greu pentru tine?

Am sărit peste întrebare.

— S-ar putea deci presupune, am continuat, că s-a operat noaptea, dar oare aşa procedează nişte copii? Se aventurează ei în operaţii nocturne? Când dimineaţa toată lumea-i plecată şi nu-i aproape nimeni în bloc?

Emil a rămas tăcut; am aruncat o privire spre el.

— A-lu-lu, a-bu-lu... a repetat vorbirea de data trecută.

— Asta ce-o mai fi? Mai ştii? n-am rezistat.
— Mai ştiu.
— Hai, dă-i drurnu! Goleşte sacu, nu fi egoist!
— Totul la timpul său...
— Numai să nu uiţi, mă omor după chestii din astea!
— Cunosc. Apropo, ai terminat cartea?
— Cum altfel?!
— Şi-acum ce faci?
— Sunt în remont.
— Adică?
— Citesc şi mă vântur. Am predat-o editurii, aştept să fie citită... M-a cam stors cartea asta. Şi-acu mă simt ca o gumă de mestecat lipită după ureche.
— Bine, atunci adu-ţi aminte cam ce-ai făcut înaintea duminicii în care ai plecat la Govora. Poate ar fi interesant de ştiut. În săptămâna dinaintea plecării.
— Nimic.
— Iată alt răspuns foarte exact! Măi, omule, eu te-am rugat...
— Când mă săturam de citit, mă duceam la fereastră, prindeam câte o muscă, îi rupeam o aripioară şi mă uitam cum se descurcă numai cu una.
— Nu se descurca.
— Nu. Altceva mai interesant n-am făcut. Şi aş fi putut face, am adăugat, aducându-mi aminte. Stai să vezi, mai e o poveste... în timp ce eram plecat la Govora, m-a căutat o tipă pe care portăreasa a găsit-o sunând la uşă. I-a spus că-i din provincie – fără să precizeze de unde-i – şi că-mi lasă un bilet în cutia de scrisori. Biletul nu l-am găsit şi nici nu ştiu cine ar putea fi zmeoaica, cum i-a spus tanti Maria. O cunoştinţă în nici un caz. „O să trec mai târziu, i-a zis portăresei, poate o să fie soţia acasă sau altcineva, ea să-i las un bilet.” Deci, habar n-avea că nu-s însurat.
— Şi tu, de obicei, ai grijă ca acest amănunt să nu rămână secret.
— Nu-i chiar aşa o ruşine.
— Când s-a-ntâmplat?
— Luni. Luni pe la prânz.
— În cazul zmeoaicei i-ai cerut deci precizări portăresei. Broasca yale e o broască şi nimic altceva.

— Ceea ce nu-mi place este că tipa a aflat de la portăreasă că nu-i nimeni acasă. Nu cumva asta a şi urmărit, zicând că o să mă mai caute ca să-mi lase un bilet? Iar tanti Maria i-a spus că nu-s însurat şi că maică-mea e plecată la Govora, să-mi lase biletul în cutia de scrisori. Dacă biletul n-a fost un pretext cu care s-o descoase pe portăreasă, de ce nu l-am găsit în cutie, aud?

— A-ci-chiri, a-mi-chiri.

Mi-am desprins privirea de pe parbriz şi l-am văzut pe Emil mustăcind.

— E-n acelaşi dialect african cu „a-lu-lu, a-bu-lu”? l-am întrebat. Şi nu m-am putut stăpâni: Aaa, acu vin de-acasă. Cu de-alde astea ai luat tu examenul de maior!...

— Exact! Bine, casa, garajul... dar de ce maşina? Şi de ce la Sinaia?

— Asta-i chiar o coincidenţă nenorocită! Sau vrei să spui c-am fost urmărit? l-am întrebat deodată.

— Ca să-ţi fure radiocasetofonul?

Intrasem în Buzău. Emil m-a dirijat până ce am ieşit la şoseaua ce duce la Brăila şi eu i-am povestit cum o cunoscusem pe Lola şi cum mă servise ea tot drumul, inclusiv la Sinaia, cu sos de gogoşi.

— Dacă fata arăta cum mi-ai spus, şi era plină de daruri, şi nici nu părea a fi pisicuţă de bar, cum de te-ai abţinut şi nu i-ai lansat încă de pe drum o invitaţie? Cum de n-ai invitat-o să mergeţi chiar în seara aceea să dansaţi undeva? Ţi-a promis doar c-ai să fii mulţumit!

— Pur şi simplu, mi-a lipsit inspiraţia.

— Găseşte alt răspuns dacă vrei să te cred. Ai mirosit mai curând că-i genul jucăuş care la o adică ştie să schimbe macazul...

— Nu, nu-i genul ăsta. Ce nu mi-a plăcut la ea a fost ca-mi evita mereu privirea. Ca şi când s-ar fi ştiut vinovată de ceva. Iar pe deasupra, am surprins o dilatare nefirească şi stranie a ochilor. Nişte ochi mari şi apoşi, care uneori căpătau un luciu, o fixitate... Uite, nu mă entuziasmează fixităţi de genul acesta şi nici după stranietăţi nu mă dau în vânt. Alta-i problema. Problema este că în noaptea în care mi-a fost spartă maşina, o ,,Dacie 1300”, cu o femeie la volan, a staţionat chiar în apropiere de locul unde câinele a pierdut urma...

— Şi-o asociezi cu Lola.

— A-lu-lu, a-bu-lu? i-am întrebat.

— Exact! Dar stai o clipă. Cine a văzut maşina? Treaba asta cu maşina a stabilit-o locotenentul-major?

— A stabilit-o discutând cu un chelner de la restaurantul-cabană. Băiatul întârziase la o fată... După închiderea restaurantului se dusese la o fată de la una din vile, stătuse la ea o oră sau două şi, luind-o spre casă, a văzut o „Dacia 1300” albă îndreptându-se spre el. O „Dacia” cu număr de Bucureşti, 7-B şi nu mai ştie cât. La volan era o femeie; zice că l-a orbit cu farurile. Şi că, după cum i s-a părut lui, înainte de-a apărea el, maşina ar fi staţionat. Este clar deci că tipa aştepta acolo pe cineva. Şi că nu dorea să se vadă asta.

— O fi aşteptat şi ea un prieten...

— La două şi ceva noaptea?

— Tocmai de aceea nu i-a convenit să fie văzută. Văzută şi eventual recunoscută. Poate era venită chiar la una din vile...

— Exclus. Pentru că aş fi remarcat maşina. În refugiul în care parcase „Lamborghini Espada” era o „Skoda”, pe o alee stătea un „Opel”, pe alta o „Dacie 1300” albastră, şi atât.

Am vrut să continui, dar Pascu mi-a atras atenţia că nu mai avem mult şi intrăm în comuna lui.

După puţin timp, opream în faţa unei case vechi şi solide, cu siguranţă foarte arătoasă pe vremuri, estompată acum de casele noi, una chiar cu etaj, de pe o parte şi alta a uliţei cu garduri şi porţi lucrate în fier, cam de acelaşi model gen pânză de păianjen, probabil o modă născută dintr-o întrecere tacită.

Mirosea a iarbă cosită; în timp ce intram pe portiţă s-a auzit vocea mamei lui Pascu strigând cu putere şi uşor tânguit „Traian!”, şi ne-a ieşit în întâmpinare bătrânul. Strângându-ne mâinile, ne-a spus că băiatul a fugit când a auzit maşina oprindu-se.

— A luat-o prin vie, a continuat, arătând, pentru mine desigur, spre partea cealaltă a curţii. Citea acolo, sub cireş... Odată a sărit în picioare. Maică-ta striga păsările, i s-a adresat el lui Pascu, parcă disculpându-se.

Cu o figură de faun, iradiind vigoare şi forţă, tatăl lui Emil, la cei aproape 70 de ani, arăta neverosimil de

tânăr: riduri puţine; prin părul bogat, cu largi onduleuri, abia se distingeau firele albe; cu greu îi dădeai 50. Văzându-l de departe – şi statura sa îl făcea remarcat de îndată, la căsătoria lui Emil fusese cea mai impozantă prezenţă – te-ai fi aşteptat la o privire severă, chiar aspră. Dimpotrivă, avea ochii plini de voioşie, ca şi când s-ar fi bucurat mereu de ceva, de ceva ştiut numai de el. Avea o greblă în mână, a rezemat-o de peretele casei şi ne-a făcut semn să poftim.

— Maică-ta s-o fi dus să se aranjeze puţin, i-a motivat el absenţa când am ajuns lângă masa instalată sub un nuc nu prea mare, şi a vrut să continue.

Dar Pascu l-a întrerupt:

— Ce face? Tace, nu? şi, cunoscând parcă răspunsul, a strigat spre casă maică-sii că ne e foame. N-aţi putut scoate nimic de la el?

— Nimic. Citeşte, asta face. Citeşte tot timpul. Cum încerci să deschizi vorba, cum ia poziţia mutului.

Pascu s-a dus după băiat, l-a strigat, l-a căutat prin vie, în câmpul care începe dincolo de marginea ei, şi după vreo jumătate de oră s-a întors fără să-l fi putut găsi.

Spre şfârşitul mesei, în timpul căreia tatăl lui Pascu şi cu mine am încercat să închegăm o conversaţie, mimând amândoi interes, bătrâna, care rămăsese tot timpul tăcută, i s-a adresat deodată lui Emil, cu fermitate în voce:

— Prietenul tău n-o să se supere, dar după ce terminaţi de mâncat, ar fi bine să nu mai rămâneţi. Traian n-o să se întoarcă şi nu vreau să-l ştiu ascuns cine ştie pe unde!

Ultimele cuvinte au răsunat cu o asprime care m-a surprins, aşa cum m-a surprins tonul energic cu care i s-a adresat lui Emil. Micuţă şi firavă, îmi făcuse impresia unei femei blânde; aşa-i era şi privirea, mereu îndatoritoare, temătoare parcă să nu supere cu nimic şi pe nimeni.

— Ei, lasă, că nu-i fată... Şi nici şapte ani nu mai are... a intervenit bătrânul concesiv.

— Uite, mamă, a început Emil calm, întorcându-se încet spre ea, dă-mi dumneata o soluţie. Spune-mi dumneata ce să fac... Şi eu te ascult. Pentru că ştiu la ce

te gândeşti. Te gândeşti... te gândeşti, ca şi mine, că din cauza Aurei, că din cauza copilului a plecat Traian de acasă. Aşa bănuieşte şi Aura, aşa crede şi ea.

Bătrâna a vrut să spună ceva, dar a podidit-o plânsul şi, ridicându-se de pe scaun, s-a îndreptat cu paşi repezi spre casă.

— Problema este, a început tatăl lui Emil să vorbească în tăcerea grea care se lăsase, că băiatu pierde anu. Că riscă să-l piardă. Ăsta ar fi necazul acum. Pentru că, aşa cum îl ştiu, şi-l ştii şi tu, din moment ce-a făcut pasul ăsta şi a hotărât să vină aici, prea curând n-o să se întoarcă. Aşa că maică-ta zice să-i scoatem un certificat medical, ca să salvăm ce se mai poate salva...

Pascu şi-a izbit genunchiul cu pumnul şi s-a ridicat de pe scaun. Faţa îi era marcată de enervare, eram sigur că va izbucni dintr-o clipă în alta, dar el, printr-un gest stângaci şi ridicol, şi-a băgat mâinile în buzunarele hainei şi, ţinându-le acolo într-un fel caraghios, ca şi când ar fi fost un copil ce îmbrăcase pentru prima dată un costumaş şi se mândrea că are buzunare la haină, buzunare ca la hainele celor mari, a spus cu o voce măsurată, aţintindu-şi privirea în pământ:

— El să hotărască. Să hotărască singur.

— Dacă nu vorbeşte... Dacă ar vrea să vorbească, am şti. Am şti ce să-i zicem... cum să-l luăm.

— Nu, s-a decis Pascu deodată, lăsaţi-l aşa! Lăsaţi-l în boii lui. Nu forţaţi nota. Nu-i mai spuneţi nimic. Tace? Să tacă. Cum stă cu crizele?

— O, bătu-le-ar sfântu de crize! Fără două nu scapă pe zi. Cam pe la vremea prânzului şi spre seară. Noaptea însă nu l-am mai auzit să tuşească. Îi punem patul pliant în cerdac, deschidem toate ferestrele... Am fost atent şi eu şi maică-ta; noaptea nu l-am mai auzit să tuşească. Şi-a adus toate medicamentele cu el...

— Am văzut. Lăsaţi-l să rumege singur ce-a hotărât. O să rumege... Cu încăpătânarea, cu asta-i mai prost.

Pe drum, când am ieşit din comună, Pascu mi-a spus că Traian îi comunicase doar cu o lună înainte de a pleca de acasă hotărârea lui de a se face geolog; a chibzuit bine – îi spusese – cu astmul lui, „asta e profesiunea cea mai potrivită din toate”.

Am tăcut un timp destul de îndelungat. Surprinzându-mă ducând maşinal mâna spre locul unde fusese radiocasetofonul maşinii, mi-a venit în minte cel pe care i-l cumpărasem Ioanei.

— Ai vrut să pui muzică? a remarcat Pascu.

— Da.

— Când ai întins mina, a fost exact clipa în care am simţit şi eu nevoia de ceva care să-mi bruieze puţin gândurile.

— La mine-i vorba de obişnuinţă... I-am cumpărat Ioanei nu demult un radiocasetofon, un radiocasetofon bun şi pentru maşină, dar, îţi dai seama, nu poţi să ceri înapoi un cadou.

— Scump? Ce marcă? s-a interesat Pascu.

— Parcă „Mayer", i-am spus, încercând să-mi amintesc numele înscris cu litere mici, nichelate, sub butoanele radiocasetofonului. În orice caz, vest-german. Frumos desenat şi, după cum mi s-a părut, destul de solid. Două mii cinci sute de lei. Cred că l-am luat ieftin, pentru că n-am ajuns bine acasă şi m-a sunat o doctoriţă care mi-a oferit cinci sute în plus, apoi a urcat la patru mii cinci sute.

Pascu a fluierat a uimire.

— Zicea că vrea să-l facă cadou fratelui ei care împlinea douăzeci şi unu de ani şi-şi dorea exact radiocasetofonul pe care îl cumpărasem.

— Nou?

— Aproape. Omul de la care l-am cumpărat... cred că-i bişniţar, pentru că mi-a oferit colonie franţuzească... Am luat un cartuş de „Kent", dar a zis că poate să-mi facă rost şi de whisky...

— Şi cum l-ai găsit?

În timp ce-l lămuream, mă gândeam la modul în care-mi pusese întrebarea. Parcă încerca să disimuleze un brusc interes. Am trimis mâna după o bomboană de mentă şi am spus:

— Nu cumva de la casetofonul ăsta... Ceasurile chioare... n-or fi legate de el?

— A-hi-len, a-bi-len...

— A-ci-chiri, a-mi-chiri.

— Apropo de microfon... S-ar putea ca radiocasetofonul să aibă microfon încorporat. O grilă micuţă

situată de obicei lângă scală. Noile tipuri aşa se produc: au microfonul încorporat în carcasă. Aşa are şi casetofonul pe care i l-a luat Aura lui Traian.

— Asta n-am mai ştiut-o.

— Sun-o pe Ioana şi întreab-o, ai să vezi că aşa e.

Întotdeauna am fost de părere ca sunt formidabil

Uitasem totalmente de căţel; când să bag cheia în broască, l-am auzit sărind pe mozaicul vestibulului şi am înţeles că se bucură. „Înseamnă că mi-a recunoscut paşii, mi-am spus cu uimire, având în vedere că nu avusese timp să înveţe zgomotul paşilor mei. Cum naiba o fi intrat în maşină?...”

M-a primit cu o mutrişoară radioasă, dar expresia aceasta s-a transformat imediat în mirare. Şi am văzut că se uită la mâinile mele. Când la una, când la cealaltă. „Ham”, a lătrat supărat şi chiar cu o anumită enervare, cu o anumită iritare în voce.

— Sperat-ai să-ţi aduc ceva? l-am întrebat şi am zărit cu surprindere lângă piciorul cuierului cei doi cremvurşti cumpăraţi de Ioana. Era încă o dovadă că fostul stăpân al foxterierului se ocupase cât se poate de serios de căţel. Mănâncă! l-am îndemnat.

S-a uitat la mine, apoi la cremvurşti, şi şi-a întors boticul, în semn de refuz.

Am inspectat casa, să văd cum se comportase în lipsa mea, şi am constatat că făcuse ce era de făcut pe balcon. Toate bune, lui însă îi era cu siguranţă teribil de foame Am tăiat cremvurştii bucăţele, numai aşa i-a mâncat.

Odată rezolvată problema; am făcut repede un duş, după aceea am simţit că mi-ar prinde bine un pahar c-o tărie, m-am conformat fără inutile dileme şi, aprinzându-mi o ţigară, am sunat-o pe Ioana.

— Fetiţo, am zis auzind-o în receptor, uitasem să-ţi spun că radiocasetofoanele au microfonul încorporat în carcasă.

— Încorporat în carcasă? s-a mirat.

Surprinderea era mai mare decât mă aşteptasem, şi mai ales nu mă aşteptasem ca ea s-o trădeze.

— Sigur... am continuat. Trebuie să fie o grilă micuţă în stingă sau în dreapta butoanelor. Apostol... cel de la care-am cumpărat aparatul, ce-a zis?

— Nu l-am găsit. L-am sunat de câteva ori în seara aceea, dar n-a răspuns nimeni. Luni nu l-am putut suna, c-am fost toată ziua la Biblioteca Academiei; l-am sunat însă marţi... N-a răspuns nici marţi.

— Ia uită-te la aparat, i-am cerut. Caută, aşa cum ţi-am spus, o grilă micuţă.

— Dar nu mai am aparatul.

— Nu mai ai aparatul?! Cum aşa? am întrebat cu stupefacţie. Cu stupefacţie numai în voce, pentru că neuronii mei mi-au furnizat pe dată răspunsul. Ţi l-au furat! am spus cu certitudine.

— Ei, mi l-au furat? Te fură pe tine, că eşti prozator!

— Atunci?...

— Am făcut un schimb. Un schimb foarte bun

Undeva, în subconştient, îmi încolţise ideea să-i cumpăr Ioanei alt casetofon, iar cel pe care i-l făcusem cadou să-l montez la „Espada”. Eram de-a dreptul pleoştit!

— Cum ai făcut schimb?

— M-am dus la Consignaţia, aşa cum m-a sfătuit Paula, să-i găsesc un microfon. Şi pe stradă, chiar în faţa magazinului respectiv, m-a oprit un tânăr care m-a întrebat ce vreau să cumpăr. I-am spus, cu gândul c-o să mă ajute să aleg ceva bun, tinerii se pricep la lucruri din astea. S-a întâmplat însă ca un prieten de-al lui, care era şi el acolo pe stradă, să aibă un minimagnetofon în cutie... adică nou-nouţ... Japonez, „Nivico”, şi, bineînţeles, cu microfon. Lui îi trebuia unul pentru maşină... Şi-am făcut schimb. Toată lumea ştie că japonezii sunt neîntrecuţi în electronică! a adăugat Ioana, văzând că rămân tăcut. O să ţi-l arăt, are role, nu casete, nişte role micuţe... Oricum, e mult mai bun decât un casetofon. Nu eşti în culmea entuziasmului, văd!

— Ai o intuiţie genială...

— De ce, pentru că era cadoul tău?

— Spune-mi, ştii cumva câţi ani trebuie să stai în Africa pentru ca să devii negru?

— Nouăşpe! Şi nu mă mai sâcâi cu şaradele tale!

A doua zi dimineaţa, în timp ce mă pregăteam să mănânc, l-am auzit deodată pe foxterier mârâind, apoi a pornit ca din puşcă în direcţia vestibulului; lătratul său furios a răsunat în toată casa. În clipa următoare, cineva

a sunat la uşă. Gândindu-mă că din pricina lui Max o să am neplăceri cu locatarii din bloc, m-am dus să deschid.

— Treci la bucătărie! l-am gonit.

M-a ascultat fără să crâcnească şi am deschis, zicându-mi că trebuie să fie ofiţerul despre care Pascu îmi spusese – la despărţire – că o să-l roage să vină la mine.

Aşa şi era, s-a prezentat: „Locotenentul-major Milcău”. Frumuşel şi solid, cu o faţă ce crăpa de sănătate, nu alta.

— Aveţi un paznic ca ăsta şi totuşi v-au călcat hoţii?! s-a mirat ofiţerul. Înainte de-a suna, m-am uitat la broască şi am încercat uşa. M-a simţit. A simţit că-i cineva afară.

I-am spus că îl am pe Max doar de câteva zile şi mi-am invitat musafirul în casă, propunându-i să bem o cafea.

— Beau, vă mulţumesc, dar după ce examinez uşa. Asta ar fi a treia pe ziua de azi. Cafea, bineînţeles, nu uşă, a precizat zâmbind.

— Dar de fumat, fumaţi? am vrut să ştiu.

— Fumez. Am însă ţigările mele, „Mărăşeşti”, şi nu le schimb cu nimic.

— Alcool?

— De ce mă întrebaţi? Doar n-oi fi adventist!...

— Păi arătaţi de parcă aţi fi ofiţer la curtea unei regine!

— Asta pentru că mă spăl pe dinţi de trei ori pe zi! a zis izbucnind în râs. Apoi, în timp ce deschidea o servietă tip diplomat, în care avea compartimentat de toate, a continuat: Tovarăşul maior m-a pus la curent cu cele întâmplate... O să vă spun de la bun început că aveţi o broască complet depăşită.

— Depăşită? m-am mirat. E-un yale original.

— Al cărui zăvor poate fi împins, cu o lamă subţire şi elastică de cuţit. De pilda, cu un cuţit pentru chit. Mai ales că între uşă şi toc există o diferenţă. Pe unde lama poate fi introdusă cu uşurinţă.

Între timp, locotenentul-major a scos o lanternă şi o lupă destul de puternică şi a început să cerceteze cu minuţiozitate zăvorul, iar în cele din urmă marginile uşii şi ale tocului din dreptul zăvorului.

— Nu vă pot spune cu certitudine, a început ofiţerul să vorbească, am însă impresia că pe aici s-a intrat. Lemnul tocului prezintă câteva comprimări…

— Înseamnă că a operat un profesionist? Ori…

— Nu, nu înseamnă, m-a întrerupt. Treaba asta cu lama de cuţit o ştiu şi copiii. Mă mir că domnea voastră n-aţi auzit.

— Se spun tot felul de poveşti… De pildă, că poţi deschide o yală cu pâine bine frământată în mână. Până devine pastă. Pe care o îndeşi apoi în gaura broaştei.

— Asta-i chiar o poveste! În Occident, profesioniştii folosesc pentru broaştele de tipul yale, să zicem, un dispozitiv special format din sute de pătrăţele micrometrice pe care o pârghie comandată le împinge în broască până la refuz. Iau astfel forma cheii respective. Sunt blocate apoi, sunt blocate în această poziţie, şi broasca se deschide la simpla învârtire a dispozitivului. De aia şi vedeţi în filme pe câte o uşă câte trei feluri de încuietori, lanţuri de siguranţă, zăvoare… Aveţi treburi urgente în oraş? Pentru că ar trebui să iau cu mine broasca.

— Nu, nu am nici o treabă urgentă.

— Bine. În două ore cel mult v-o aduc înapoi, m-a asigurat ofiţerul. Şi a continuat, în timp ce scotea o şurubelniţă din servietă: Ceea ce v-aş recomanda eu este să schimbaţi imediat broasca. Dacă nu doriţi să aveţi şi alte surprize.

— O schimb, da’ cu ce? Cu una din astea făcute de nu ştiu care cooperativă? Am auzit că se deschid eu otice cheie.

— Dacă vă interesaţi, o să găsiţi şi o broască mai ca lumea. În orice caz, nu cu un zăvor care se închide prin comprimare, ci cu zăvor lung şi acţionat printr-o dublă răsucire a cheii.

Am băut o cafea, Miclău a refuzat ţigara pe care i-am oferit-o, mi-a împuţit casa cu încă o mărăşească şi mi-a cerut cheia de la uşă. ca s-o ia odată cu broasca.

— Cheia de ce”? m-am mirat.

— Dacă tot m-am apucat de-o treabă, vreau să ştiu tot ce se poate afla. La dumneavoastră – a continuat după o scurtă pauză, oprindu-se, ca şi când ar fi stat la îndoială dacă să-mi spună sau nu – ar fi greu de crezut că s-a luat

un mulaj după cheie... Eu sunt obişnuit însă să verific şi cea mai absurdă ipoteză. Aşa-i la noi.

— Şi există posibilitatea de-a stabili cu certitudine o treabă ca asta?

— Există. O să vă spun, poate vă prinde bine la scris. Când se ia un mulaj, indiferent cu ce material, nu se poate să nu rămână pe cheie urme din acel material. De cele mai multe ori, sunt imposibil de observat cu ochiul liber, dar la microscoapele noastre ele apar. În cazul de faţă este mai greu, pentru c-a trecut destul timp, aţi folosit nu o dată cheia, ea s-a frecat de buzunar... Dar dacă ne spune totuşi ceva?

— Cheia a fost tot timpul la mine, mulaj nu avea cum să se ia... Şi nici vizite care mi-ar putea da de gândit n-am primit.

— Am avut un caz...

— Asta este, l-am întrerupt, la dumneavoastră cazurile au întotdeauna o miză majoră. La mine, o asemenea miză lipseşte.

— Indiscutabil, a acceptat locotenentul-major. Şi, aprinzându-şi o nouă ţigară, a continuat: Ceea ce mi-a dat de gândit, ceea ce nu mi-a plăcut este că pe o suprafaţa destul de întinsă din jurul broaştei, mai bine zis în partea de jos, în partea de sub ea, praful este mult mai subţire decât pe restul uşii. Ca şi când vopseaua ar fi fost lustruită acolo. Lustruită de curând. Aveţi o femeie în bloc... Şi mătură scările, culoarele... Se depune praf pe uşi. Nu se observă din cauza culorii închise a uşilor, pe culoar lumina e slabă... Şi-apoi, privirea nu cade pieziş, ca pe mobila din casă, ci perpendicular. Fascicolul lanternei mi- a arătat că praful n-are acelaşi strat peste tot. Pe restul uşii este mai gros, iar sub broască, pe o porţiune cu diametru cam de patruzeci de centimetri, cu mult mai subţire. De ce? Asta mă intrigă.

N-a plecat bine locotenentul-major, şi m-a sunat Pascu. I-am relatat cele constatate de colegul său de serviciu şi, în timp ce făceam aprecieri cu privire la acesta, Pascu m-a întrerupt:

— Ei, cum e cu microfonul? E încorporat în carcasă?

— Dacă vrei să-mi faci o plăcere, lasă baltă chestia asta. Iar dacă vrei să-mi faci încă una, sun-o pe Ioana şi întreab-o pe ea. Uite, notează-ţi numărul ei.

— Da’ ce s-a întâmplat?

I-am povestit cum s-a lăsat păcălită de unii care şiiu ce-i un radiocasetofon şi mai ales un radiocasetofon auto, primind în schimb nu ştiu ce minimagnetofon japonez.

— Trebuie să fi fost bişniţari. Roiesc în jurul Consignaţiei...

— Nu ştiu pe unde o mai fi Consignaţia... dar dacă a avut de-a face cu bişniţari, nu ei au fost cei păcăliţi...

Închizând telefonul, m-am uitat maşinal la ceas. Îmi pusesem în gând să caut prin magazine nişte cuie lungi şi solide în stare să pătrundă, din lipsă de ghilimele, cum le spusese Pascu, în cărămidă, iar apoi să mă duc la garaj şi să fixez cu ele de zid tocul uşii. O voi face, mi-am zis, după ce se va întoarce locotenentul-major. Până atunci era cazul să mănânc – simţeam de mult această nevoie – şi eram convins că şi Max se întreba de ce întârzii atâta cu micul dejun.

Mă aştepta cuminte la bucătărie. Ouăle erau pregătite, le-am mai bătut o dată, am pus în tigaie câteva bucăţele de muşchi ţigănesc şi, aşteptând să se rumenească un pic, ca să torn ouăle peste ele, m-am întrebat ce-aş putea să-i dau foxterierului de mâncare.

— Amice, i-am zis, mi-ai demonstrat, nu zic, că ştii să păzeşti casa. Ieri, cu Ioana şi Pascu, iar azi, cu arătosul ăla ai fost chiar la înălţime, dar să nu crezi cumva că din cauza ăsta o să stau eu dimineaţa la coadă ca să-ţi iau ţie lapte! Nuuuuu, amice! Mănânci ce mănânc şi eu, O.K.?.

A făcut „ham-ham”, s-a aşezat pe poponeţ şi nu m-a slăbit cu privirea. În consecinţă, i-am pregătit acelaşi scrob de ouă şi lui, l-am amestecat cu miez de pâine pe care i-l pusesem deoparte; coaja îmi place mie, şi cât mai bine prăjită. În timp ce-i răsturnam în crăticioară mâncarea, mi-am adus aminte de Lola. Aşa că am luat veioza din camera mamei şi, folosindu-mă de priza din vestibul, am început să examinez partea exterioară a uşii de la intrare. Locotenentul-major avusese perfectă dreptate, am depistat imediat porţiunea de care îmi vorbise şi am constatat ceea ce constatase şi el. Era un aspect nou, care modifica întrucâtva datele problemei şi, deci, lucrurile trebuiau gândite din acest punct de vedere. Am oscilat între o nouă cafea şi o bomboană de

mentă; în cele din urmă am hotărât să-mi ofer şi una şi alta. Simţeam o imperioasă nevoie să-mi limpezesc mintea. Odată pregătită cafeaua şi ceşcuţa adusă lângă fotoliu, m-am instalat, mai comod, mi-am aprins o ţigară şi, privind fumul albăstrui, am început să răsucesc în cap toate amănuntele celor trei furturi.

Nu ştiu cât timp a trecut, câte bomboane de mentă am consumat şi nici câte ţigări am fumat; ceea ce ştiu este că senzaţia pe care o încercam era că mă aflu într-un tren tras pe linie moartă. Trenul stătea, iar eu fugeam prin vagoane încolo şi încoace, prin vagoane care nu duceau nicăieri.

Şi deodată, la capătul unui vagon, mi-a apărut din nou chipul Lolei; în ochii ei uşor dilataţi lucea o fixitate ciudată. Din păcate, n-am reuşit să mă concentrez, căci în aceeaşi clipă s-a auzit soneria. Mare păcat: gândurile fug – se ştie prea bine – greu le mai prinzi ca să le aduci înapoi.

Iritat din această pricină, l-am trimis naibii pe Max şi l-am gonit la bucătărie, cu toate că, la drept vorbind, omu' nu-şi făcea decât datoria. Ajunsese înaintea mea în vestibul, îl găsisem lătrând cu furie, urcat cu lăbuţele din faţă pe scaunul cu care blocasem uşa. Am deschis – era ofiţerul de la curtea reginei din Saba.

— Am descoperit câteva striaţiuni pe zăvor, mi-a făcut el cunoscut de cum a intrat. Şi a continuat: De unde concluzia că aşa s-a pătruns în casă. Prin împingerea zăvorului cu o lamă. Trebuie să vă schimbaţi imediat broasca!

— O s-o schimb, l-am asigurat. Tot am treabă pe la ferometale, o să caut şi-o broască.

— Întrebaţi şi pe la atelierele de lăcătuşerie... Sunt câteva în Sfântu Gheorghe. Dar de ce e lustruită vopseaua pe o porţiune a uşii? Asta nu înţeleg. Am bănuit, mi-a mărturisit, c-au introdus ulei în broască, uleiul s-a prelins pe uşă, l-au şters... Dar nu este aşa. Am demontat vertaimurile – sunt uscate. Nici pe cheie n-au fost relevate urme care să ne conducă la ideea că s-a luat un mulaj de pe ea.

— Striaţiunile sunt însă o certitudine? am vrut să ştiu.

— Da, sunt. Asociate cu urmele de comprimare de pe tocul uşii, mă fac să cred, cum v-am spus, că aşa s-a

intrat la dumneavoastră în casă. Pentru că, veniţi să vedeţi, marginea blocului de metal în care alunecă zăvorul este perfect netedă, lustruită cu anii tocmai de această alunecare a zăvorului.

Aşa şi era, am examinat, marginea la lumina lanternei, apoi l-am imitat pe ofiţer, trecând buricul degetului peste ea.

— Deci, striaţiunile provin de la o lamă elastică de cuţit... am spus, mai mult pentru mine.

— După toate probabilităţile, da.

Locotenentul-major a montat broasca la loc, am coborât împreună în stradă şi aici, strângându-ne mâinile, i-am mulţumit încă o dată pentru tot ce făcuse.

— Chiar acum mă duc să caut o broască, l-am asigurat.

Nu era adevărul curat, pentru că inversasem urgenţele. Soneria îmi întrerupsese brutal gândurile, dar revelaţia avută în trenul oprit pe o linie moartă în care fugisem de la un. capăt la altul prin vagoane ce nu duceau nicăieri, revelaţia aceea – încă o dovadă că profunzimile minţii omeneşti sunt cu adevărat insondabile – nu mă părăsise o clipă. Aşa că, urcându-mă în maşină, m-am îndreptat spre Fântâna Mioriţei.

Năsucul ispititor nu se afla însă acolo. Nu l-am găsit nici la intersecţia de la Podul Băneasa. Mi-am continuat, drumul spre aeroport, apoi m-am întors şi am luat la rând stradă cu stradă. Nu mi-au scăpat cele două benzinării. *Service*-urile de lângă ele; fir-ar să fie, când ai nevoie de un agent de circulaţie nu-i nicăieri, în schimb, când îl doreşti mai puţin, apare de unde nici nu te-aştepţi! O spun dintr-o experienţă bogată.

La întoarcere, m-am oprit lângă miliţianul ce supraveghea circulaţia la sensul giratoriu din faţa Casei Scânteii.

— Era înainte de două sau după două? a cerut precizări.

— După două. Tocmai de aia am zis că săptămână aceasta ar putea fi în tura de dimineaţă. Şi i-am dat amănunte: O brunetă drăguţă, cu ochi verzi şi nas delicat.

— Da’ de ce vă interesează? m-a luat din scurt.

— E o chestiune particulară...

— Ei, dacă-i o chestiune particulară... a spus tărăgănat. Şi deodată vocea i s-a asprit: Aţi oprit nereglementar şi blocaţi circulaţia!

— Stai, tovarăşe, am oprit ca să-ţi cer o mână de ajutor! am protestat.

— Dacă-i o chestiune particulară, vă adresaţi la Batalion. Şi-acolo o să vă spună unde puteţi s-o găsiţi, şi-a mai îmbunătăţit el vocea. Şi mi-a explicat: Eu fac de două zile postu aici... Poate că şi pe ea au schimbat-o, or fi dat-o în alt post. La Batalion o să vă spună precis; ştiţi unde-i Batalionul de circulaţie?

— Colegii matale au avut grijă să aflu acest amănunt; acum ştiu drumul cu ochii închişi.

Miliţianul a râs. Cu gândul la şoferii de la diverse instituţii, şi nu dintre cele mai puţin importante, care zâmbesc cu gura până la urechi şi se salută cu agenţii de circulaţie, i-am oferit o ţigară, mi-am aprins şi eu una, şi ne-am despărţit amical.

În drum spre Batalion mi-am pregătit o minciună rotundă, vreau să spun, cât mai plauzibilă cu putinţă; miliţianul de la poartă m-a descusut mai întâi şi apoi m-a îndrumat spre un căpitan care-ar putea să-mi spună ce voiam să ştiu. În cele din urmă am nimerit într-un birou mic şi auster, în care un bărbat cu o faţă ascuţită, având înfipt în mijlocul ei un nas ca un mâner de tras apa la W.C., mi-a zis că da, el este căpitanul Dragotă.

I-am spus pe cine caut, am descris-o pe agenta de circulaţie fără să pomenesc că-i drăguţă şi are năsucul aşa şi pe dincolo, şi i-am dat amănunte cu privire la ziua şi ora când a făcut post la Fântâna Mioriţei.

— Ce vreţi să vorbiţi cu dânsa? a sunat întrebarea căpitanului în aerul greţos de bradolină al camerei.

Întrebarea nu m-a găsit nepregătit, am dat drumul minciunii:

— O „Dacia 1300” avusese un accident... Nu ştiu ce se întâmplase la pivotul roţii din dreapta şi maşina intrase cu aripa în bordură... Am preluat, cu bagaje cu tot, pasagera care se aflase în „Dacia 1300” şi care mergea la Ploieşti...

— Luaţi pasageri... a remarcat mai în glumă, mai în serios căpitanul, întrerupându-mă.

Nu m-am putut abţine:

— Da, nu-mi ajungeau cinci lei ca să-mi iau pachetul de „Dunhill” din ziua aceea. Fapt este, am continuat, că ea şi-a uitat în maşină o sacoşă. Oprisem în Ploieşti lângă o staţie de autobuz, o grăbisem să coboare, ca să nu încasez o amendă... Sacoşa alunecase, la vreo frână probabil, de pe canapeaua din spate... Am descoperit-o abia când am ajuns la Sinaia. Agenta de circulaţie a încheiat desigur un proces-verbal de constatare a accidentului...

— Am înţeles, a spus cât se poate de binevoitor căpitanul. V-aţi gândit că datele din procesul-verbal v-ar putea ajuta să daţi de urmele pasagerei. Agenta de circulaţie se numeşte Amariei Elena şi o găsiţi până la ora două în Piaţa Universităţii.

Dacă n-aş fi tăiat dramul prin Dorobanţi – Piaţa Rosetti aş fi găsit şi singur năsucul. Dar eu evitasem dinadins bulevardul Magheru a cărui *undă verde*, atât de necesară, este ca şi faţa nevăzută a Lunii – mă entuziasmează de mult cât de rapid progresează dirijarea circulaţiei în Capitală – şi mai ales evitasem sensul giratoriu din chiar piaţa cu pricina, ca să nu pierd o grămadă de timp şi să-mi fac o mulţime de nervi până să execut virajul la stânga. În orice caz, nu-i dă mintea afară din casă pe cei care au sistematizat circulaţia, cu rond de flori şi cafe-bar în pasaj, în cea mai importantă intersecţie a Bucureştiului!

Un sfert de oră mai târziu, reperând o uniformă pe tocuri, am oprit lângă ea. Nu era cel mai potrivit loc din lume pentru a purta o discuţie, aşa că am scos capul pe fereastră şi am zis cât am putut de repede:

— Tovarăşa Amariei, mă recunoaşteţi? Vreau să vă spun câteva cuvinte; opresc lângă Universitate, pe dreapta.

N-am mai aşteptat să-mi răspundă, din spate s-a auzit un claxonat scurt, aşa că m-am grăbit să deblochez circulaţia. Ajungând la locul fixat, am urcat „Espada” cu două roţi pe trotuar şi am coborât s-o aştept. Venea în direcţia mea, dar nu arăta c-ar arde de nerăbdare să afle pentru ce o căutam.

Mi-a răspuns la salut ducând mâna la cozorocul alb care se armoniza atât de bine cu ochii ei verzi şi, cu o

voce uşor intrigată, a dat drumul întrebării la care se gândise pe drum:

— De unde mi-aţi aflat numele? V-am recunoscut, dar de unde mi-aţi aflat numele?

— De la tovarăşul căpitan Dragotă, i-am răspuns, convenindu-mi întrebarea, pentru că răspunsul dădea astfel o notă cvasi-oficială discuţiei. Şi m-am grăbit să continui: M-aţi avertizat atunci, lângă Fântâna Mioriţei, i-am amintit, că oprirea m-ar fi putut costa o amendă. Şi aţi adăugat nuanţând: „Şi nu numai atât”. Apoi mi-aţi spus că duduia aceea abia a coborât dintr-o maşină. Privirile agentei de circulaţie căpătaseră sclipiri uşor maliţioase, m-am disculpat şi în acelaşi timp am pus-o în temă. Nu despre ce-aţi avut dumneavoastră în vedere e vorba, ci despre faptul că în seara zilei respective mi-a dispărut la Sinaia radiocasetofonul maşinii. Iar duduia aceea a coborât la Sinaia. Furtul este cercetat de miliţie... Iată de ce v-aş ruga să-mi spuneţi din ce maşină a coborât tânăra. Iar dacă aţi şti şi numărul maşinii, ar fi cu totul excepţional!

— Era o „Dacia-1300” de culoare albă...

— Formidabil! am exclamat, întrerupând-o. O „Dacia 1300” albă a fost văzută staţionând acolo unde câinele miliţiei a pierdut urma!

— Şi era o femeie în maşină? m-a întrebat curioasă.

— Era chiar la volan. Iar felul cum a discutat ea cu mine în drum spre Sinaia despre maşină, motor, tracţiune şi aşa mai departe mă face să cred că fata ştie să conducă. În timp ce staţiona cu maşina, prietenul ei opera la a mea. Nu cumva vă aduceţi aminte ce număr avea „Dacia”?

— Nu l-am putut descifra bine... Eram încă pe celălalt sens de circulaţie... Fusesem să beau puţină apă la ţâşnitoarea care-i acolo... Maşina a oprit, fata s-a dat jos şi bărbatul şi-a continuat drumul. Am vrut să-l opresc... După câteva secunde aţi venit dumneavoastră. L-am lăsat în pace... Cu 7-B parcă începea numărul..., a zis ea gândindu-se.

— Cu „7-B”? am spus nevenindu-mi aproape să cred. Ei bine, cu ,,7-B” începe şi numărul „Daciei” suspectate!

— Nu vă pot spune cu certitudine... Dar, după câte îmi amintesc, parcă aşa începea numărul: 7-B...

I-am mulţumit şi am luat-o spre Sfântu Gheorghe. Intrasem în posesia unor argumente puternice, i le voi pune în palmă lui Pascu, şi dacă-l mai aud cu „A-ci-chiri, a-mi-chiri” sau „A-lu-lu, a-bu-lu” nu ştiu ce-i fac!

Călcasem dimineaţa cu dreptul, pentru că ziua îmi mergea din plin. Mă aşteptam ca de la ferometalul din Sfântu Gheorghe să fiu trimis la cel din Obor, de aici la Matache şi aşa mai departe. Ei bine, vă rog să mă credeţi, am găsit chiar cuiele pe care le căutam. Mare minune! Căci nu ştiu cum se întâmplă, magazinele sunt pline cu de toate, dar ce cauţi nu găseşti. Şi, punându-mă bine cu vânzătorul de la raionul vecin, acesta a scos din funduri de tejghea o broască tip yale, de fabricaţie chinezească, cu zăvorul acţionat exact cum mă sfătuise locotenentul-major să caut.

Acasă îl aveam pe Max, un păzitor straşnic şi, cum nu puteam schimba singur broasca, m-am dus la garaj, cu intenţia de a fixa de zid, cu ajutorul cuielor cumpărate, tocul uşii.

Odată dislocat, tocul se mişca destul de uşor. În timp ce constatam toate acestea, deplasându-l spre poziţia iniţială, Sanda, un ţâşti-bâşti de fată de la etajul doi, venind din stradă, a virat cu viteză pe patinele ei cu rotile pe sub bolta intrării şi a frânat zgomotos. Avea ghiozdanul pe spate şi am remarcat fără să vreau:

— Chiar şi la şcoală te duci pe patine?

— Da, mama spune că patinajul o să-mi facă picioare frumoase. Singur reparaţi uşa? m-a întrebat uşor intrigată şi a început să coboare panta spre mine.

— Păi, nu-i mare lucru.

— Aşa spunea şi unul din muncitorii care au ajutat femeile să scoată căruciorul de aici.

— Ce cărucior? n-am înţeles.

—Aaa, nu ştiaţi? s-a mirat. Un cărucior din alea, pe două roţi, în care femeile adună gunoiul. S-a oprit în uşă şi a mutat-o din loc.

— Căruciorul?

— Da-da! a confirmat dând energic din cap.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile. Veneam tot aşa de la şcoală... Şi am găsit aici două femei chinuindu-se să urce panta cu el. Una trăgea, cealaltă împingea... Apoi a trecut fiecare

la câte o roată... Şi ce blestemau!... Drăcuiau. Şi căruţul şi pe cel care a vrut să-l pitească, ziceau. Le-au ajutat doi muncitori să-l scoată în stradă.

— Te referi la femeile care mătură străzile, am simţit nevoia unei confirmări.

— Da, sigur. În căruciorul ăla scuturã coşurile de gunoi după ce caută să vadă ce-i înăuntru, mi-a explicat Sanda, mirându-se oarecum că nu ştiu cum se petrec lucrurile astea.

— Nu poţi să-ţi aminteşti când s-a întâmplat? am rugat-o.

— Când s-a întâmplat? şi a stat să se gândească. S-a întâmplat acum trei, patru zile. Da, acum patru zile.

A fost rândul meu să stau o clipă pe gânduri şi, recapitulând ce-mi povestise Sanda, am întrebat-o pentru a clarifica pe deplin lucrurile:

— Când te-ai întors de la şcoală, femeile se chinuiau, ziceai, să scoată căruţul... Atunci cum ţi-ai dat seama că el a mutat uşa din loc?

— Aşa spuneau femeile. Una din ele spunea: „Hai, fa, că dacă vine ăsta care-i cu garaju şi-o vedea uşa...” „Păi ce, tu i-ai dat drumu la vale?!” a zis cealaltă şi a drăcuit foarte rău. Apoi au chemat doi muncitori care treceau pe stradă, ca să le dea ajutor. „Lăsaţi, a zis cel cu cizme de cauciuc, că dacă are el garaj, are şi bani să-şi repare uşa!”

— Ia să vedem, am spus mai mult pentru mine, unde a izbit căruţul uşa? Unde a izbit-o cu roţile?

Am tras canaturile uşii, dar pe tăbliile lor n-am descoperit ce căutam. Ceea ce nu era chiar în regulă – forţa căruţului dislocase tocul din zid. Şi am simţit nevoia unei bomboane de mentă. Fir-ar să fie, le lăsasem în maşină. Sanda a înţeles deconcertarea mea, pentru că am auzit-o vorbind:

— Roţile căruţului au benzi de cauciuc... De-aia nu se văd urme. Şi în ochii ei inteligenţi şi vioi s-au aprins, ca nişte licurici, două luminiţe de satisfacţie ghiduşă.

Am lăsat baltă treaba începută sau, mai bine zis, în curs de a fi începută, i-am mulţumit Sandei, gândindu-mă că ar trebui s-o recompensez, am vrut s-o chem la maşină şi s-o tratez cu o bomboană de mentă. M-am răzgândit, spunându-mi că o să-i cumpăr de la „Nestor”

o pungă cu trufe; presimţirile mă avertizau – şi ele nu m-au înşelat (o să se vadă, oameni buni, ceva mai departe) – că o să am nevoie de întreaga rezervă de bomboane pe care o păstrez în maşină la caz de Doamne fereşte. Cu comerţul nostru atât de organizat ştiinţific, nimic nu poţi să mai ştii! Am abandonat, deci, fixarea tocului uşii şi am plecat să caut femeile ce măturau străzile din acel perimetru.

N-a fost o treabă prea simplă, la un moment dat am avut impresia că joc „labirintul", dar nu cu creionul, ci cu „Lamborghini Espada". După un timp, am zărit un căruţ rezemat de zidul unei case – da, roţile aveau bandaje de cauciuc – şi în scurt timp am găsit o femeie odihnindu-se la umbra unui boschet dintr-un scuar răpănos. Mâncase – se vedea după un rest de pâine – şi acum îşi fuma ţigara.

Zâmbindu-i prieteneşte, i-am dat bună ziua şi am întrebat-o dacă mătură şi strada pe care am garajul.

— Nu, a clătinat ea din cap, aia-i strada lui Sofiţa. Strada aia la ea-i trecută. Da' n-a venit azi. Aşa-i ea: când se-mbată seara sau o bate bărbatu-su, nu vine la lucru.

— Aţi luat leafa... am făcut loc întrebării care urma.

— Nu. Lichidarea-i pe opşpe... Da' o fi luat şi ea un ban... O fi scos gunoiul din vreo curte şi ăia au cinstit-o. Da' ce-ai matale cu ea? m-a întrebat deodată, mutându-şi privirile de pe mine, ca şi când ar fi vrut să-mi arate că întreabă aşa, ca să întrebe...

— N-am nimic, am negat cu convingere. Aş fi vrut doar să aflu cum de-a nimerit căruţul în uşa garajului. Uşa am reparat-o... nici n-am avut mare lucru de reparat... Am împins-o la loc. Dar cum dracu a ajuns căruţul din stradă tocmai în uşa garajului meu? Dumneata n-ai auzit-o vorbind?

Femeia se codea, stând pe gânduri dacă să spună sau nu ce ştia, şi atunci am continuat:

— Treaba-i că un băiat din vecini e acuzat c-ar fi spart el garajul. Or nu-i aşa. De ce să sufere când nu-i vinovat? De asta întreb.

— Ia, nişte bagabonzi... Că altceva ce să fie? Au zis să-i pitească tomberonul. C-aşa se veselesc ăştia...

— Şi i-au dat drumul la vale?

— Păi cum altfel?! Că ea-l priponise de perete, lângă intrare.

— Aşa am auzit şi eu... Da' a putut tomberonul ăsta să mute uşa din loc?

— Dacă a luat viteză... Uite c-a putut. Că-i al naibii de greu. Iar roţile-s pe rulmenţi!...

— Dumneata ai ajutat-o să-l scoată de-acolo?

— Nţ... a făcut ea a negare.

— A mai fost o femeie cu ea... am insistat.

— O fi fost... O fi fost care s-a nimerit.

Nu eram deloc convins că nu fusese chiar ea cea care o ajutase pe Sofiţa şi am intrebat-o:

— Sofiţa şi cum o mai cheamă?

— Da' cine s-o ştie?! Că nu-i de mult în sector. Cică ar porecli-o Saltea.

— Uite ce-i, am zis, eu ţi-am explicat matale că un băiat e acuzat de spargerea garajului... Nu-i o glumă o asemenea treabă, înţelegi şi singură acest lucru! Şi deducând din pasivitatea cu care femeia recepta tot ce-i spuneam că n-o să pot obţine ceea ce vreau, am întrebat-o deodată, cu voce autoritară: Unde aveţi biroul?

Mi-a spus că ele ţin de strada Frâncului 23, aşa că m-am grăbit într-acolo. Au urmat întrebări şi răspunsuri, întrebările le-au pus mai-marii Sofiţei, eu le-am răspuns, explicându-le despre ce este vorba şi, în sfârşit, un bărbat, cu „Kent"-ul pe masă – marca asta de ţigări o găseşti unde nici nu te aştepţi – şi cu un „Ronson" aşezat peste pachet, s-a apucat să caute într-un registru.

— Strada Prelungirea Zarafului şaisprezece; Sofiţa Gheorghe, mi-a adus el la cunoştinţă. Şi m-a sfătuit: Dumneavoastră, însă, întrebaţi de Sofiţa Saltea; lumea aşa o cunoaşte.

— Asta-i de la o sminteală de-a ei... a intervenit, informându-mă, un bărbat cu capul chel ca o sobă. Apoi a adăugat râzând: Zice că nu poate dormi dacă n-are o saltea moale să simtă cum se scufundă în ea. Fiecare cu ţăcăneala lui...

M-am informat pe unde vine Prelungirea Zarafului şi m-am îndreptat spre Bariera Giurgiului, care îmi fusese dată ca punct de reper. N-a fost simplu să găsesc strada. Nimerisem în ce mai rămăsese dintr-o mahala sordidă a Bucureştiului, care mi-a amintit de *Groapa* lui Eugen

Barbu. Iarba creştea şi aici. Numai că blocurile care înaintau de jur-împrejur semănau între ele ca şi paltoanele de la „Adam”.

Îndrumat de un copil, am luat-o spre fundul unei curţi unde, în faţa unei coşmelii din paiantă, prăvălită într-o rână şi acoperită cu carton bituminat, pe care pietre mari, albe, fuseseră aşezate ca să reziste acoperişul la vânt, o femeie spăla rufe într-o albie de tablă zincată. Era cu spatele; auzindu-mi paşii, s-a întors şi m-a privit'cercetător.

N-avea mai mult de 40 de ani, faţa, suptă şi muncită de riduri, mai amintea încă de o frumuseţe trecută, o frumuseţe simplă, de ibovnică, cum întâlneşti la femeile de acest gen, cu ochi mari, aproape negri, în care lucea acum o privire de câine bătut. Ceea ce se păstrase erau genele, gene dese şi lungi ca nişte evantaie, gene pe care le-ar fi invidiat orice actriţă din lume.

I-am dat bună ziua şi, cu un zimbet care să-i arate că vin cu gândurile cele mai bune, am întrebat-o dacă ea-i Sofiţa Gheorghe. „Saltea” îmi fusese peste mână să spun.

— Da’ de ce? a bufnit şi şi-a şters de fustă mâinile ude de spuma săpunului.

Am luat-o încetişor, spunându-i despre ce este vorba, i-am explicat că un tânăr din bloc este bănuit de spargerea garajului, şi ea mi-a relatat fără nici o poftă şi chiar cu o anumită îndărătnicie ce aflasem cu câteva ceasuri în urmă. Se dusese, cu o altă măturătoare, să-şi cumpere pâine, apoi trecuseră pe la alimentara şi luaseră nişte salam, mâncaseră oprindu-se pe drum, iar când se întorseseră, nu mai găsiseră tomberonul unde-l lăsaseră, adică în stradă, sprijinit de peretele casei.

După ce a terminat de vorbit, am revenit la acest amănunt.

— Poate că mata ai dus tomberonul în gang şi-ai uitat? am întrebat-o, gândindu-mă că tomberonul o fi luat-o singur la vale.

Lucru foarte puţin probabil, deoarece de la intrarea sub boltă până unde începe panta garajului sunt câţiva metri buni, şase sau şapte, dacă nu chiar şi mai mulţi, de suprafaţă absolut dreaptă.

— Cum o să uit, a protestat, când eu dinadins l-am lăsat în stradă?! Să-l vadă tovarăşu Zidaru dacă trece-n control. Că dacă nu-l vede, zice că suntem la vrun ciubuc undeva şi... Adică el de ce n-ar bea o ţuică? De ce n-ar bea o ţuică şi el? „Că suntem în orele de program”, îşi zice el teoria. O fi orele, da’...

— Unul gras şi chel? am întrebat-o referindu-mă la cel din. biroul mai-marilor Sofiţei.

Dar nu pentru că eram curios să-l identific, ci ca să divaghez pe o temă care-i era apropiată, o temă care o durea chiar, şi am făcut-o cu gândul ascuns de a-mi deschide drum spre intrarea în coşmelia de casă. Cât timp vorbisem cu Sofiţa, în minte îmi stăruise obsedant imaginea unui pat cu tăblie înaltă de fier, ca de pe timpuri, cu o saltea groasă de puf, aşa cum se obişnuiesc în Ardeal, pilote parcă le spune.

— Chel, da’ numa piele şi os. Un ăla sfrijit şi cu ochi de broscoi. Cică i-o boală asta cu ochii lui...

— Mata însă ai fost o femeie frumoasă...

— Am fost, a zâmbit bucuroasă Sofiţa, aprobând printr-o clătinare a capului, şi brusc s-a întristat. Mai bine n-aş mai fi fost! Că bărbaţii... ştii matale cum sunt... ei râvnesc la aia de-a făcut-o mă-sa frumoasă. Râvnesc şi nu te lasă neam. Şi mie mi se făcea milă... Nu. zic... Da' mi se făcea şi milă... Mă înduioşam. Ei... cum e scris fiecăruia. Că scrisu ăsta nu poţi să-l ştergi cum ştergi cu cârpa podelele. Ce-i scris – scris rămâne. Asta aşa-i.

Întorcându-mă la garaj ca să fixez tocul uşii, m-am oprit la expresul de lângă casă, şi în timp ce mâncam, am trecut, din nou, în revistă povestea cu tomberonul. Au rezultat de aici două întrebări cât se poate de clare. Prima: dacă să-l caut pe maiorul Hîncu chiar în după-amiaza aceea, sau să încerc mai întâi să aflu singur câte ceva? A doua: de ce parizerul ţi-l taie în felii cât o bucată de rasol, iar rasolul – pentru că la felul doi asta mâncasem, rasol – cum ar trebui să fie o felie de parizer de groasă?

Mi-am dat răspunsurile fără să cer nimănui ajutor şi am purces hotărât spre ieşire. Odată ajuns însă la „Espada”, ca să-mi pun creierul în priză, ştiind că voi avea nevoie de el, mi-am oferit o bomboană de mentă, şi,

după ce-am terminat treaba la garaj, am trecut la investigaţiile plănuite.

Peste drum fiinţează o prestigioasă instituţie culturală; în faţa ei, deoarece strada se lărgeşte brusc, se admite parcarea – mare minune!, vine staţia de autobuz, iar alăturea se vând flori, îngheţată, loz în plic. Câţiva paşi mai încolo, zid în zid cu instituţia mai sus pomenită, se află două magazine: „Lenjerie femei” şi „Lenjerie bărbaţi”; pe la 10 dimineaţa vânzătoarele scot mese pe trotuar şi coşuri cu marfă pe care o expun, inclusiv *dessous*-urile cele mai intime, spre vânzare, în cadrul aşa-zisului „comerţ stradal” – în exhibiţii terminologice suntem prima-ntâi, pentru că el e, de fapt, tarabal – reînviat în capitala ţării de o gândire balcanică. Erau cele patru obiective vizate de mine.

Am luat-o întâi cu bătrânelul de la ghereta cu îngheţată şi dulciuri năpăstuite de soare.

— Domnule, am început după ce i-am făcut de trei lei vânzare, înfruptându-mă din paharul cu îngheţată, garajul meu e chiar vizavi... Unde-i intrarea aceea cu boltă, i-am arătat. Ce credeţi că s-a-ntâmplat? Femeia care mătură străzile s-a dus să-şi cumpere ceva de mâncare şi a lăsat tomberonul pe troutar. L-a sprijinit de peretele casei. Ei bine, cineva l-a luat de-acolo şi i-a dat drumul la vale pe panta garajului. De curiozitate, n-aţi văzut cumva cine a făcut treaba asta? Nu de alta, dar mi-a spart uşa garajului...

— Păi mata crezi că eu stau cu ochii pe stradă?! s-a burzuluit bătrânelul. Eu n-am răspundere aici? încasări de aproape o mie de lei!

— Nu, m-am apărat, am zis că poate, întâmplător, l-aţi văzut...

Dădusem peste un ciufut; a bombănit ceva auzit numai de el şi s-a apucat să-şi aranjeze în raft pacheţelele cu bomboane de diferite culori. Colorată era şi îngheţata pe care plătisem trei lei. Colorată şi rece. E de recunoscut: diabetul nu-i o boală uşoară şi, iată, fabrica nu produce doar îngheţată, face în acelaşi timp şi operă de profilaxie. Ştiinţa asta e tot mai vârtos practicată în ultima vreme.

M-am mutat alături, am cumpărat un loz în plic şi în timp ce tranzistorul de pe măsuţa remizierului difuza

Leonora de Beethoven, am pus placa. Povestea mea i-a stârnit remizierului interesul tot atât cât şi *necâştigătorul* pe care i-l arătasem şi pe care îl aruncase într-un coş ţinut la picioare.

— Se întâmplă tot felul de chestii, a spus el neutru. Şi mi-a atras deodată atenţia, arătând printr-o mişcare a capului în direcţia staţiei: Ia uitaţi-vă cum se pupă ăştia pe stradă! Păi exista pe vremea mea aşa un dezmăţ?! Unde-o s-ajungem, domle? a făcut revoltat, pălit brusc de grija viitorului nostru.

Am vrut să-i spun că o să ajungem unde trebuie chiar dacă nişte tineri se sărută pe stradă, dar a ieşit altceva:

— Pe Marte, am zis. După Lună, o s-ajungem pe Marte, am repetat văzând că nu înţelesese.

S-a strîmbat cu dispreţ.

Eşuasem deci şi aici. Ca să nu dau din nou greş, ca să nu dau greş şi cu cele două florărese – ele erau ultima mea şansă – am încercat să procedez mai ştiinţific. Le-am aruncat o privire; cea mai în vârstă ţinea capul aplecat într-o parte, ceea ce, după *Semnătura astrală*, denotă invidie, trăsătură de caracter care la ea era vădit accentuată, deoarece aplecarea aceasta era şi spre spate. M-am îndreptat, aşadar, spre florăreasa mai tânără şi m-am apucat să-i explic despre ce este vorba.

— Păi ce, nu te cunosc eu pe matale?! m-a întrerupt când am pomenit de garaj. Eşti cu maşina aia frumoasă de întoarce toată lumea capu pe stradă! Da' o dată n-ai venit să cumperi flori de la noi! Şi uite ce marfă avem! Iei din altă parte, aşa-i?

„Am dat-o-n bară şi-aici, fir-ar să fie!" mi-am zis şi am dat să mă apăr:

— Cumpăr şi eu din an în Paşti... Cumpără cei însuraţi... Să-şi spele păcatele.

— Păi, la gagică cu ce te duci, bre? Că *şanelu-i* o sută cincizeci şi nici nu-l găseşti. Tot cu flori îţi speli cel mai ieftin obrazu'! Şi degeaba zici, nu eşti mata, conaşule, om să te duci fără flori!

Îmi luase piuitul cu „Chanel"-ul, dar am încercat s-o aduc la oile mele:

— Dacă-mi fura maşina din garaj... am aruncat.

— Aaa, la matale a venit miliţia ieri? a priceput. Şi s-a întrebat, gândindu-se pentru o clipă la ceva parcă ştiut: Zi aşa, au vrut să-ţi fure maşina? Păi da...

— Au mutat uşa din loc cu tomberonul, dar maşina nu era în garaj, am dat drumul unui cârlig.

— Dacă n-o fi ăl de cerşeşte... a început florăreasa, întorcându-se spre cealaltă.

S-a oprit, admonestată de privirile acesteia. După priviri au urmat şi cuvintele:

— Taci dracului, ce te-a găsit? Scoate omu un ban... Că-i bătrân şi-o fi singur pe lume!...

Trebuia acţionat rapid şi mai ales decisiv.

— Uite, am zis şi am scos portvizitul, ai o sută de lei de la mine... Şi-ţi promit că nu va şti nimeni de la cine-am aflat. Mi-au furat o grămadă de lucruri! Şi i-am întins o hârtie de-o sută.

Întâi s-a codit, dar în cele din urmă i-a aprobat sutei transferul.

— Dracu ştie cu cine-o fi încurcat ăsta... a zis cu teamă şi mai mult pentru sine, după ce a făcut să dispară bancnota într-un buzunar adânc de la fustă.

— Vrei să spui...

— Ce să spun, că numa aşa trebuie să fie! Dacă n-o fi ăla de le vinde ponturi la hoţi, să-mi faceţi ce vreţi! Stătea îngheboşat colea – a arătat florăreasa spre gardul instituţiei culturale – adică să li se facă milă la oameni de el, da' cu ochii trăgea încolo şi-ncoace. S-a benoclat la maşină... Acu s-a mutat dincolo, la biserică. Acolo era când m-am dus după marfă. Stă iar la gineală...

Am luat câteva informaţii despre înfăţişarea vânzătorului de ponturi şi am pornit spre biserică. N-am ajuns însă prea departe şi am zărit venind pe trotuarul celălalt un bătrân împuţinat, cu mers târşit şi greoi. Nu arăta ca un cerşetor de profesie şi corespundea întru totul descrierii făcute de florăreasă. Mi-am văzut în continuare de drum, trăgând cu coada ochiului înspre el.

Purta haine ponosite şi roase, pantofi scâlciaţi; basca, veche şi ea, cu câteva numere mai mare, îi cădea peste urechi, ca o oală. Inspira într-adevăr milă. Inspira milă în special faţa lui îndurerată şi tristă; văzându-l sprijinit de zidul unei case – fiecare dintre noi are sau a avut un bătrân în familie – aş fi dus imediat mâna la buzunar.

L-am lăsat să se îndepărteze puţin şi, întorcându-mă, m-am luat după el. S-a oprit în staţia de autobuz. Ca să fiu pe deplin sigur, m-am strecurat prin spate şi i l-am arătat florăresei. Da, el era. Îl voi urmări şi, dacă va fi cazul, mă voi duce pmă la capătul lumii şi tot voi afla ce-i de aflat!” am hotărât cu unanimitate de voturi. Iar când iau o hotărâre – fie ea bună sau rea – n-o ascund în tufiş, oameni buni, o pun de îndată în practică.

Aşa am şi făcut, căci autobuzul intra chiar în clipa aceea în staţie. Vânzătorul de ponturi s-a urcat prin uşa din faţă, aşa că mi-am făcut loc cu coatele ca să fiu printre primii. Iar odată în autobuz, n-am stat degeaba – ameninţarea că el ar putea să coboare chiar la staţia următoare atârna deasupra capului meu ca sabia lui Damocles. E un loc comun metafora asta, dar alta n-am găsit. Deocamdată!

Nu scăpăm din ochi basca. La un moment dat, aceasta a dispărut însă, iar în locul ei s-a ivit un cap cu o chelie lucioasă ca o maşină ieşită de la „Ciclop'“. Apoi, deasupra capului s-a ridicat o mână care a şters transpiraţia de pe chelie. Şi eu, cu toate că n-aveam o bomboană de mentă în gură, am dedus că era chiar mâna lui!

Dar ceea ce m-a intrigat a fost altceva: operaţia aceasta vânzătorul de ponturi a executat-o cu o batistă ce contrasta izbitor cu hainele lui. O batistă de cea mai bună calitate, cu dungi în culori pastelate, împăturită şi netedă de parcă o scosese chiar atunci din sertarul unui scrin.

A coborât la Ştefan cel Mare şi, bineînţeles, l-am urmat. Numai că între cel ce coborâse şi cel ce se urcase în autobuz era o diferenţă care m-a făcut să tresar. Statura împuţinată şi uşor gârbovită se îndreptase şi se înălţase ca prin minune, fir-ar el de pungaş! Paşii greoi şi târşiţi deveniseră energici şi repezi. Era clar că se grăbea undeva. Dar şi mai clar era că vânzătorul de ponturi, avea o bogată experienţă infracţională, că de arta aceasta a deghizării, învăţată desigur prin puşcării, se folosise nu o singură dată. În orice caz, cu ea ar fi putut aspira la un „Oscar”. Şi spun asta fără să fi văzut cum îi arăta acum faţa! Pentru că, indiscutabil, se metamorfozase şi ea.

Urmărindu-l de pe trotuarul celălalt, ca nu cumva omul meu să simtă că are o coadă, gândul mi-a zburat la maiorul Hîncu. Un gând plin de satisfacţie. Doamne, ce ochi o să facă când i-l voi pune în palmă pe vânzătorul de ponturi!

A cotit pe strada Londra, formată, ca şi străzile învecinate – Paris, Roma, Praga – din vile cu un etaj sau două, cunoscut cartier al protipendadei de pe timpuri. M-a cam descumpănit faptul – nu stau nici azi cei puţin avuţi în perimetrul acesta de străzi! Dar surprizele erau abia la început. N-a durat mult, şi omul a deschis portiţa unei vile îmbrăcate în iederă, urcând cele câteva trepte, a băgat mâna în buzunar, a scos cheile şi, cu un gest sigur, a descuiat uşa masivă a intrării.

„Ei, fir-ar să fie! întâi batista, apoi schimbarea la faţă, o schimbare totală, vila... Ce-ar putea să însemne toate acestea?” m-am întrebat şi mintea a început să-mi lucreze febril. Au rezultat tot felul de supoziţii, şi pentru că imaginaţia mi se aprinsese până la incandescenţă, am hotărât să nu mă mulţumesc doar cu aflarea adresei, ci să merg mai departe. Adică până acolo unde îmi va permite situaţia mea de civil.

Aşadar, am luat-o înapoi spre vilă şi am refăcut traseul – portiţă – scări – uşă – pe care omul meu îl străbătuse din stradă. După toate aparenţele, vila era un duplex, cu *living*-ul şi bucătăria la parter, o scară interioară ducea la etaj, unde se aflau dormitoarele şi baia. Supoziţia aceasta îmi era confirmată şi de singurul nume, „Arh. Valentin Pârvulescu”, înscris pe o tăbliţă de alamă, prinsă deasupra vizorului.

Era prea de tot! Aşa că mi-am continuat acţiunea şi am apăsat energic pe butonul soneriei. Una singură şi ea. Şi totodată mi-am extras din minte cuvintele pe care aveam să le rostesc la deschiderea uşii. Unele, în cazul în care în prag va apărea chiar vânzătorul de ponturi, altele dacă uşa va fi deschisă de altcineva.

Am aşteptat un timp, şi cum nu apărea nimeni, am mai sunat o dată. Misterul creştea. În cele din urmă, din vestibul a răzbătut zgomotul înăbuşit al unor paşi, am simţit apoi o prezenţă în spatele uşii, ca şi când cineva s-ar fi uitat prin vizor, şi o voce hârşîită, care se voia energică, autoritară, m-a întrebat pe cine caut.

Era probabil bătrânul şi am dat drumul vorbelor pregătite:

— Pe tovarăşul arhitect Pârvulescu. Vin de la institut.

Înfăţişarea mea şi cuvântul „institut” i-au inspirat încredere, pentru că s-a auzit cheia acţionând broasca şi uşa s-a deschis. A deschis-o chiar vânzătorul de ponturi.

Avea acum o faţă neutră şi inexpresivă, ochii îi erau decoloraţi şi apoşi, bărbia moale, teşită, trăda slăbiciune; nu i-am dat mai mult de 65 de ani. Se schimbase, avea papuci în picioare, şi, în loc de cămaşă, o haină trei sferturi din mătase, destul de purtată, nu excesiv de curată şi, mai ales, prea largă.

— Tovarăşul arhitect este plecat în Libia, m-a informat şi a vrut să mă întrebe, se vede, de ce îl caut, dar nu i-am lăsat timp.

Întrebările trebuie să i le pun eu ţi nu el!

— E fiul dumneavoastră? am spus admirativ.

— Nu, e ginerele meu. Dar fiica mea e tot arhitectă! a afirmat cu mândrie. Şi a adăugat: Lucrează amândoi acolo la un proiect. Sunt plecaţi pentru trei luni.

— Iar dumneavoastră cerşiţi pe la colţuri de stradă! l-am acuzat brusc, cu voce ridicată. Fiica arhitect, ginerele arhitect, locuiţi în vilă şi cerşiţi bani de la trecători! Şi văzându-l cât este de speriat, cum nu ştie încotro să se uite mai întâi, la mine sau să vadă dacă nu ne-a auzit cineva, am continuat, cu speranţa, deodată aprinsă, că aş putea obţine de la el ceea ce nu căpătasem de la vânzătorii de îngheţată şi loz în plic: Cerşiţi şi vindeţi ponturi la hoţi!

— Ce ponturi? Ce hoţi? Domnule... Tovarăşe... a făcut el, dezorientat. Dar poftiţi în casă... Că nu e adevărat! Aşa ceva nu e adevărat! s-a apărat.

Din vestibul am intrat într-un *living* cu mobilă veche, florentină; tablourile, covoarele, vazele chinezeşti, cristalurile nu fuseseră cumpărate de ieri, de azi. Omul meu rămăsese să încuie uşa de la intrare; a fost un răgaz în timpul căruia şi-a mai venit în fire, pentru că l-am auzit întrebându-mă:

— Vă rog, nici nu mi-aţi spus cine sunteţi!

— Sunt ziarist! Degeaba negaţi, nu l-am lăsat, v-am văzut cu ochii mei cum cerşeaţi! Cerşiţi şi vindeţi ponturi la hoţi!

— Este o calomnie. Cine v-a spus asta? a protestat, gesticulând cu mâini tremurânde.

— Dar cu cel care a luat tomberonul din stradă... Tomberonul pe care o măturătoare l-a lăsat sprijinit de peretele casei... L-a luat din stradă şi a spart cu el uşa garajului! Cu el cum a fost?

— L-am văzut pentru prima oară în viaţă! Vă jur pe ce vreţi! Cum a spart uşa garajului? Care garaj?

— Garajul la care se intră prin gang.

— Dumnezeule, dar cine ar fi putut bănui?! Credeam că-i de la Securitate sau... Da, aşa am crezut. A stat două zile în maşină şi mi-am zis că urmăreşte ceva. Pe cineva care stă vizavi. Într-unul din blocurile de vizavi. Că supraveghează cine intră sau iese. Treburi din astea. Degeaba nu stă el în maşină, mi-am zis. Că cine are timp să piardă atâtea ore stând nemişcat în maşină? Şi chiar eram curios să văd ce se-ntimplă.

— Şi?

— Şi nu s-a întâmplat nimic. Dar cu tomberonul aşa a fost. La un moment dat nu l-am mai văzut în maşină şi atunci mi-am aruncat ochii spre blocurile de vizavi pe care le ţinea sub observaţie. Tocmai intra cu tomberonul în gang. Chiar m-am mirat, ce-i trebuia tomberonul. Dar nu ştiu cum a spart uşa, pentru că a ieşit imediat. N-a stat mai mult de o secundă sau două. Şi nici nu arăta să fie unul din ăia care să facă o spargere. Asta chiar că nu-mi vine să cred!

— Şi ce-a făcut după asta?

— S-a întors la maşină. Apoi nu mai ştiu ce-a făcut, c-am plecat. Trebuia să cumpăr câte ceva...

— Ce maşină avea? am pus întrebarea care mă chinuia de când îmi spusese că tipul pândise două zile stând în maşină.

— O „Dacia”! O „Dacia 1300”.

— Ce culoare?

— Albă. O „Dacia” albă.

— N-aţi reţinut cumva numărul?

— Nici nu m-am uitat. La număr nu m-am uitat.

— Dar pe el îl puteţi descrie, nu?

— Pe el, da. înalt, voinic, bine îmbrăcat... Cam la 50 de ani, nu mai mult. Un domn prezentabil.

— Şi era viu, am spus. Complet viu!

Bătrânul n-a sesizat ironia – ceea ce nu era prea în regulă – şi pe faţă i-a apărut o expresie de adâncă nedumerire.

— Amănunte mai semnificative nu-mi puteţi da? Amănunte după care, să zicem, ar putea fi recunoscut?

— Păi dacă stătea în maşină!

— Tot timpul a stat în maşină?

— Tot timpul. Stătea în maşină şi fuma.

— N-aţi observai cumva ce fel de ţigări fuma? Româneşti sau străine?... l-am ajutat, chestionându-l, cu gândul că un chiştoc de ţigară poate să spună uneori lucruri decisive, adică să furnizeze indicii absolut hotărâtoare într-o anchetă cum este asta întreprinsă de mine.

Şi aşa-i; mi-am adus aminte chiar în clipa în care am pus întrebarea: un distins poet şi prieten fumează strângând între dinţi filtrul ţigării, obicei deprins probabil în U.R.S.S., unde şi-a făcut studiile universitare, şi aceasta pentru că pe vremea aceea la sovietici ţigările erau în exclusivitate aproape cu carton pe care fumătorii îl îndoiau la jumătate sau îl strângeau între dinţi. Sau şi una şi alta. Aşa era moda. Născută demult, când lucrurile exterioare aveau cotă înaltă, iar stingerea între dinţi a cartonului semnifica sau voia să semnifice un stil proletar de-a fuma. Deci, întrebarea mea era cu adresă.

— N-am observat, mi-a răspuns. Maşina era trasă cu spatele la trotuar, iar eu stăteam mai departe. Mai depărtişor.

— Dar dacă l-aţi vedea, l-aţi putea recunoaşte, nu?

— Dacă l-aş vedea... Dacă l-aş vedea, sigur că l-aş putea recunoaşte. Şi chiar a spart el garajul? a întrebat deodată.

— Asta-i o chestiune secundară, am spus. Şi am adoptat un ton sever: Problema este că dumneavoastră practicaţi cerşetoria! Fiica şi ginerele sunt arhitecţi, staţi într-o asemenea casă... Casa e proprietatea dumneavoastră, nu?

Mutase jenat privirea într-o parte şi mi-a răspuns cu voce slabă şi fără să ridice ochii spre mine, că este a ginerelui, făcută pe numele acestuia de părinţi; tatăl băiatului e arhitectul Horia Pârvulescu, probabil că am auzit de el; la pensionare s-a mutat cu soţia la Breaza,

unde mai are o vilă. Şi vocea bătrân ului a prins deodată vigoare:

— Aşa a fost pentru unii. Viaţa mea n-a fost însă aşa. Pe fată eu am crescut-o. De la doi ani. Că maică-sa a fugit în patru’ş şase cu un derbedeu peste graniţă... Lucra cu mine la bancă... Era curieră. Eu la registratură... Aşa ne-am luat. Da-i plăcea luxul şi dusă a fost. N-am mai auzit despre ea. Pe Domniţa eu am crescut-o, eu am spălat-o, eu i-am făcut de mâncare, eu am dus-o la şcoală... Şi n-am lipsit o zi de la bancă. Treizeci şi nouă de ani, o zi n-am lipsit! O observaţie n-am luat! Treizeci şi nouă de ani, o observaţie n-am luat! Şi am ajuns statistician principal! Să v-arăt, dacă vreţi, cartea de muncă... s-a oferit şi a dat să plece.

— Nu-i nevoie! l-am oprit. Vă cred. Ceea ce nu înţeleg este de ce v-aţi apucat de cerşit! Când nu vă lipseşte nimic!

— Nu, nu de ăsta! s-a apărat. Sigur, nimic nu-mi lipseşte... Dar n-am oprit un ban pentru mine. Nici un leu. Avem la subsol o femeie care, pentru cameră, dă focul la calorifer... Are un băieţel... S-a născut şchioapă şi munceşte cu ziua. A lăsat-o bărbatul... Dar nu, nu pentru ca să-i... dau ei banii... Astă-iarnă aşteptam autobuzul la Colţea, în staţie... E un curent acolo al dracului şi pe deasupra batea şi-un vânt îngheţat. M-am adăpostit lângă biserică, care-i trasă mai înăuntru. Autobuzul nu mai venea şi, la un moment dat, o doamnă mi-a întins cinci lei. I-am luat fără să vreau. Nici nu văzusem ce-mi dădea. Când mi-am dat seama ce-am făcut, inima a început să-mi bată cu putere în piept, cum niciodată nu mi s-a întâmplat să mai bată. Mă gândeam că poate m-a văzut cineva. Un miliţian chiar. M-am uitat, nu mă văzuse nimeni. Dar inima tot aşa de tare bătea. Am ştiut că nu fac bine ce fac... Că m-ar putea recunoaşte cineva... Că m-ar putea prinde miliţia... Şi ce ruşine ar ieşi de-aici. Şi pentru mine, da’ mai ales pentru copii... O ruşine cum nu se poate mai mare. Adică, s-ar putea bănui... Orice s-ar putea bănui. Dacă eu cerşesc... Fumam... Când a fugit nevasta, fumam. M-am lăsat, că banul trebuia socotit leu cu leu. Şi era foamete şi inflaţie. Să cumperi pâine şi încă acolo ceva cu leafa pe care-o primeai. Nici băutură n-am mai pus în gură...

Colegii râdeau... Pentru mine nu puteau fi decât munca şi corectitudinea, şi să nu supăr pe nimeni, şi să fac tot ce mi se dă să fac... Dar pe ei tocmai asta-i supăra: că nu ziceam „nu” niciodată şi eram apreciat. Aşa c-au scorniţ c-aş fi adventist. Adică, nici tu femei... nu nimica. Era s-aduc femeile peste fetiţă-n casă?! Că atâta aveam: o cameră şi-o bucătărie la o mansardă. Până când vorbele au ajuns la cadre şi-ntr-o zi m-a chemat tovarăşa Moraru la ea. Femeie cumsecade şi om de-nţeles, cu toate că era şefa serviciului de cadre. Mi-a dat dreptate şi-am rămas în bancă. Acum, parcă mi-a luat cineva minţile. Mi-a luat minţile odată cu bătăile ălea de inimă. Şi, să spun drept, abia cu dumneavoastră aici mi-am venit în fire. M-am dezmeticit, cum s-ar spune. Şi de frică să n-ajung la ziar... Dar... M-am trezit din nebuneala asta a mea. Că mie-mi plăcea că era palpitant... O nebunealã curată.

O cucuvea fără cap

La secţia de miliţie am găsit o mulţime de lume aşteptându-l pe maiorul Hîncu şi am întrebat, ca la doctor, cine este ultimul. Mi-a răspuns o doamnă ale cărei forme se revărsau ca un sufleu peste marginile scaunului. Cu acest reper sigur, m-aş aşezat pe un capăt de bancă lustruită de funduri de pantaloni şi mi-am luat gândurile în primire.

Pe drum mă oprisem la un telefon public, îl sunasem pe Emil la serviciu şi îi pusesem în palmă rezultatul investigaţiilor mele. Aşa aveam de gând să fac şi cu Hîncu; de asta şi venisem la el. Pascu mă ascultase fără să scoată o vorbă, e posibil să fi avut chiar răsuflarea tăiată. În orice caz, n-a mai zis: „A-ci-chiri, a-mi-chiri”, sau: „A-lu-lu, a-bu-lu”. Dar – e drept – nici „Iabadabadu!” n-a strigat. Iar când m-am lansat în ipoteze, mi-a spus: „N-am loc de-ntors”. Era cu cineva faţă de care nu putea să vorbească, am tradus după ce-am agăţat receptorul, pentru că nici maşină şi nici car cu boi nu putea să aibă sus în birou; cu toate că la ei, ştiam bine, dacă trebuie, orice e posibil.

Mă aşezasem pe aşteptat, dar în scurt timp maiorul Hîncu a ieşit să conducă un bărbat plin de sine, şi cum mă ridicasem ca să fiu remarcat, Hîncu, căruia îi lipsisem cu siguranţă în ziua aceea, m-a poftit, peste rând, în birou. În cameră mai lucrau doi ofiţeri, fiecare din ei avea câte un invitat, aşa că, aşezându-mă pe scaunul de lângă masa maiorului, am scăzut vocea când i-am spus cuvintele pregătite special pentru el:

— Am o surpriză pentru dumneavoastră... şi mi-am presărat zâmbetul cu mister.

— Şi eu... s-a arătat vesel maiorul, cu toate că faţa lui mare şi lată era marcată de oboseală. Am şi eu o surpriză. S-o auzim mai întâi pe-a dumneavoastră... a propus.

— Ştiţi cu ce-a fost dislocată uşa garajului de n-a rămas nici o urmă?

— Cu ce? a întrebat curios.

— Cu un tomberon.

Şi i-am zis cum mi-a revelat Sanda povestea cu tomberonul, ce mi-au declarat cele două măturătoare, i-am dat adresa Sofiţei Saltea, i-am spus că am stat de vorbă cu bătrânul de la ghereta cu îngheţată şi dulciuri, cu remizierul de la loto-pronosport, pe florărese le-am omis, iar pe socrul arhitectului Pârvulescu l-am substituit cu o ţigancă ce ar vinde seminţe chiar acolo lângă staţia de autobuz. Şi am pus pe seama ei tot ceea ce aflasem de la acesta.

Maiorul Hîncu m-a ascultat tăcut, n-a intervenit decât de două sau de trei ori pentru a cere mici precizări. După ce-am terminat, am vrut să-i spun că ştiu la ce se gândeşte, pentru că gândurile acestea erau şi ale mele, dar el mi-a luat-o înainte şi a remarcat nu fără oarecare ironie în glas:

— Cu alte cuvinte, aţi făcut-o pe detectivul!...

Vocea a fost binevoitoare şi din ea a răzbătut chiar o anumită simpatie, ceea ce m-a surprins.

— Ziceţi-i şi aşa dacă vreţi. Când am auzit de la fetiţă cum s-a întâmplat cu tomberonul... Un lucru nu pricep: a stat tipul acela, care nu arăta a hoţ, a borfaş... Nu din cauza maşinii, maşină are oricine acum!... „Un domn prezentabil şi bine”, a zis ţiganca. Şi lor le trece atâta lume prin faţă! Sunt frecate de oameni, nu se-nşală ele cu una, cu două! Şi acest domn bine a pândit două zile garajul! Un garaj în care nu ştia ce-o să găsească!

— Poate ştia!... m-a contrazis Hîncu.

— Despre claxon şi aprindere nu aflase decât Paraschiv. Iar pentru un cauciuc, două, care s-ar putea găsi într-un garaj, nu faci o spargere!

— Staţi niţel! Acum doi sau trei ani am avut un caz tot aşa, c-un garaj. Dimineaţa, când să ia maşina, proprietarul a găsit lacătul tăiat. Avea un „Mercedes”. Hoţul îi furase bara din faţă, masca, farurile, rezerva din portbagaj... O mulţime de piese de schimb noi-nouţe. Şi un cauciuc tot aşa, nou-nouţ. Dă-i, suceşte, învârteşte... Treaba era că în garaj se găsea şi o haină de piele foarte frumoasă... Tovarăşul de care vă spun fusese în câteva ţări din ăstea capitaliste şi-şi adusese de-acolo, să aibă pe-o viaţă. Şi el, şi copiii. Ce mai, se procopsise. Şi haina

asta hoţul n-a luat-o, a lăsat-o în garaj. De aici am pornit. Şi-am mai pornit de la bara din faţă, de la mască şi faruri... M-am dus la Circulaţie, m-am interesat cine a avut un accident cu un „Mercedes” în ultimul timp... Am zis c-o fi vreun şofer peste care a dat năpasta, l-au pus să plătească reparaţia la maşină, şi-atuncr el... Pe dracu! Era un inginer, om în toată firea... Da’ mort după maşini. Îşi cumpărase un „Mercedes” de la unu care-l adusese tot aşa din străinătate... Da’ peste câteva zile a intrat în fundul unui camion şi praf şi-a făcut faţa maşinii. Şoferul de pe camion frânase brusc la o trecere de pietoni, inginerul n-a fost atent... Dacă n-a păstrat distanţa, l-au găsit vinovat. Piese, de unde? că nu există piese de „Mercedes”. Faruri, mască, bară... Nu le poţi îndrepta piesele astea. Şi-atunci a dat lovitura. I-am făcut percheziţie la garaj... în cinci zile am rezolvat cazul. Aşa că vedeţi...

— O a doua „Lamborghini Espada” nu se găseşte însă în ţară! am obiectat.

— De unde ştiţi?

— Pentru că maşinile astea sunt foarte rare şi-n Occident. Sunt produse în serie mică şi doar la comandă. Actriţele, fiii de nababi... Cei putrezi de bani. Tocmai ca s-arate că-s putrezi de bani îşi iau o maşină din asta.

— Bine, o să lămurim noi... Dar să v-arăt şi eu surpriza. Surpriza mea, a spus şi, ridicându-se, s-a întors spre fişetul din spatele biroului.

Când a revenit, mi-a pus în faţă cutia cu aprinderea electronică. Am rămas perplex. În orice caz, dacă, în locul ei, mi-ar fi aşezat pe masă un elefant împăiat, aş fi fost surprins mult mai puţin! Îşi bătuse joc de mine! Ascultase, cu răbdare şi chiar cu bunăvoinţă, o bunăvoinţă simulată, tot ce-i relatasem, în bătaie de joc! Căci găsind aprinderea, găsise, desigur şi hoţul! „Aşadar, tot Paraschiv”, mi-am zis disociind povestea cu tomberonul de furtul propriu-zis. Remarcase uşa mutată din loc, intrase în garaj şi furase de-acolo aprinderea şi claxonul pe care le ştia înăuntru.

Maiorul mustăcea: buzele-i pârlite, striate, îi intraseră aproape cu totul în gură.

— Aşadar, tot Paraschiv?... am întrebat, punând gândurile în cuvinte.

Cu toate că lucrurile erau cât se poate de clare şi întrebarea mea nu făcea altceva decât să-i dea satisfacţie maiorului Hîncu. Îl şi auzeam: „Când v-am spus eu!...”, sau: „Eu v-am spus de la bun început cine-i hoţul, dar n-aţi vrut să mă credeţi!” în orice caz, ceva de genul acesta. Dar altele au fost vorbele lui:

— Aşa am crezut şi eu, când am găsit aprinderea electronică. Dar să vedeţi... Azi-dimineaţă a sunat o doamnă la secţie şi a vorbit cu ofiţerul de serviciu, A zis că-i din blocul unde a fost spart garajul şi c-a văzut o cutioară ascunsă în jgheabul din curtea interioară a demisolului. „Dacă este aşa ce se vorbeşte, a zis, cutioara ar putea fi cea furată din garaj”. Plutonierul-major care era ofiţer de serviciu i-a cerut numele. Dar ea n-a vrut să şi-l dea. „Să nu se răzbune pe mine”, a zis, şi l-a rugat să nu spunem nimie de telefon. Adică, am găsit singuri cutia. Când m-am întors de la un caz, plutonierul-major mi-a raportat despre telefonul primit, aşa c-am pornit imediat într-acolo. Şi am găsit cutia în jgheab. Pe la mijlocul jgheabului.

— Habar n-am că există acolo un jgheab, am mărturisit. Vă referiţi la curtea interioară, unde sunt ţinute cazanele pentru gunoi?

— Exact. Unde începe scara de serviciu. E un acoperiş. Chiar deasupra capului, la intrare.

— În sfârşit, n-are importanţă. Şi?

— M-am înălţat pe vârful picioarelor, am cotrobăit cu mâna prin jgheab şi am găsit cutia. La Paraschiv nu răspundea nimeni... Că dacă-l găseam, îl luam. Îl luam la secţie. Inginerul era însă acasă, am chemat-o şi pe nevastă-sa, ca să am doi martori, şi am încheiat un proces- verbal. Pe drum, însă, întorcându-mă la secţie şi tot gândindu-mă la Paraschiv... „Mă, zic, când a ascuns ăsta cutia acolo, după percheziţie sau înainte?” Şi mi-am adus aminte de ploaia de azi-noapte.

— Azi-noapte a plouat? m-am mirat. Nu ştiu nimic.

— Şi încă ce ploaie! Rupere de nori. Nici eu n-am auzit, că era pe la două jumate şi mă culcasem frânt, da’ m-a sculat nevasta, să-nchid geamurile la balcon. „Dacă şuvoiu din jgheab, zic, n-a luat cutia – şi ar fi trebuit s-o ia, că aprinderea nu-i cine ştie ce grea, şi-a plouat, n-a glumit – cum de nu se cunoaşte nimic la cartonul

cutiei?!” Uitaţi-l, e bine mersi! a luat Hîncu cutia cu aprinderea electronică. N-arată să fi stat el în apă!... Şi-i carton, nu-i altceva!... Chiar dacă a avut vreme să se usuce! Să se usuce până şi apa care a intrat înăuntru! Tot se cunoştea că a stat o vreme în apă! Şi m-am întors înapoi. S-o caut pe cea care a dat telefon, ca să-mi spună când a observat ea cutia în jgheab. Da’ cum s-o găseşti? Că nu era să iau la rând uşile! Şi chiar dacă le luam... „Nu, tovarăşe, eu nu ştiu nimic... Habar n-am. Ce telefon?” Trebuia să merg la sigur cu ea. Să merg la sigur cu doamna aia de-a dat telefon... Şi-atunci am pus cutia pe locul unde fusese în jgheab şi mi-am făcut socoteala de la care din ferestre ar putea fi văzută. Şi-a ieşit că de la etajele doi, trei şi patru. Iar ca să fiu mai sigur, l-am chemat în ajutor şi pe inginerul Strejan. Apartamentele şase, nouă şi doişpe, astea erau cele cu ferestrele. Ingineru’ mi-a spus că ăi de la doişpe sunt plecaţi în concediu... La nouă am găsit o bătrână cu un ochi operat de albeaţă... Mama doctorului. Iar nevastă-sa-i internată în spital de-o săptămână. Şi m-am dus la apartamentul şase. Mi-a deschis o fetiţă. Cred că asta e Sanda, de care mi-aţi spus. Altcineva nu era acasă. M-am uitat pe fereastra din sufragerie: cutia se vedea. O lăsasem goală în jgheab, să controlez. Să fi telefonat de la serviciu mama fetiţei? Că aşa mi-a spus plutonierul-major că era vocea – nici tânără, nici prea bătrână.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— Pe la unu şi ceva.

— Da, plecasem s-o caut pe Sofiţa Saltea. Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Păi la ce concluzie să ajung? Ce, Paraschiv e chiar aşa de tâmpit să lase cutia acolo? După ce i-am făcut percheziţie şi-a văzut că-i bănuit?! Dacă n-o arunca, o ducea dracului cât mai departe de casă! Că-i corp delict, şi el ştie ce-i aia. Că-i foc corpul delict!

— Şi atunci?

Maiorul şi-a ridicat bărbia de la care porneau fălci mari, puternice, şi-a frecat-o cu mina, într-un gest maşinal, ca şi când ar fi stat la îndoială dacă să-mi spună sau nu.

— Şi-atunci m-am gândit la ce spunea Paraschiv despre taică-su vitreg. N-o fi telefonat chiar mă-sa?

— Cum puteţi crede? O mamă să-şi înfunde propriul fiu?!

— Ei, tovarăşe, câte nu ne trec nouă sub ochi!... Sigur, aşa-i cum spuneţi: pentru o mamă, fiul, oricât ar fi de-ncărcat cu păcate, tot fiu rămâne! Că-i trup din trupul ei! Da' se-ntâmplă... Câteodată se-ntâmplă şi altfel. Vedem noi destule... Şi l-am tras de limbă pe inginer cam cum e acasă la Paraschiv, ce fel de om e taică-su ăsta vitreg. Mi-a zis că de trei ani de când s-a mutat ăla la ei, dacă l-a văzut o dată sau de două ori la faţă. Bine, şi intrările sunt separate... Că-i un om rece. Ea vine cu banii pentru întreţinere... Maică-sa. Mama lui Paraschiv. Sau când e de discutat câte ceva. El nu se amestecă. Nimeni nu-l vede, nimeni nu-i ştie.

— Clar este că cineva îi vrea răul lui Paraschiv, am spus, scărpinându-mă în cap.

— Da, dar ăsta-i ăla care-a comis furtul!

Fiecare cu ce-l durea, cum s-ar spune. Eu, gândindu-mă la Mihai, maiorul – să-l descopere pe autor, ca să nu rămână „pe cap cu un caz". Un caz cu „autori necunoscuţi". Ceea ce nu-i o notă prea bună – strică statistica. Iar statistica e o ştiinţă la modă. Şi mi-am adus aminte de cuvintele unui cunoscut om de cultură francez: „Statistica ne poate da cifre foarte exacte. Ea ne poate furniza, de pildă, câţi oameni au intrat într-o biserică. Un singur lucru nu ne poate releva: câţi din aceştia cred cu adevărat în Dumnezeu şi câţi nu." Cam aşa ar fi, de pildă, şi cu filmele noastre artistice.

— A comis furtul, a continuat maiorul, chiar dacă n-a spart el garajul şi-a fost întâmplarea aia cu tomberonul. O s-o chem pe Sofiţa să-i iau o declaraţie... Dar înseamnă că-i cineva din bloc! Asta înseamnă. Şi telefonul, şi cutia găsită şi pitită în jgheab... Nouă-nouţă şi neatinsă de apă. Aş avea o rugăminte la dumneavoastră... a spus el deodată. Să-mi daţi o mină de ajutor.

— Da, cum să nu? şi în elanul meu, era să sar din pantofi.

— Vă puteţi apropia altfel de Paraschiv. Luaţi-l mai pe departe: că una, că alta... m-a instruit Hîncu. Poate aflaţi ce-i acolo acasă la el...

— Asta şi aveam de gând să fac, i-am mărturisit întrerupându-l.

Dar maiorul a continuat:

— C-ar fi bine să-l poţi lua pe fiecare cum scrie La carte... Da' nu te lasă lumea! Nu vedeţi ce-i aici? înainte se duceau de-aprindeau lumânări la biserică, acu vin şi dau acatiste la noi!

N-a avut loc încă – sau poate n-am aflat eu? – o întrecere patriotică „Pentru cel mai curat garaj din oraş", dar dacă ar fi avut loc, vă asigur că nu eu aş fi câştigat-o. Iată de ce curtea de serviciu în care sunt ţinute cazanele de gunoi îmi era străină şi, odată ajuns aici, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit unde se găseşte jgheabul cu pricina. Cum în faţă nu era şi nici în părţi nu se vedea, m-am întors şi l-am aflat chiar deasupra capului. Se putea ajunge foarte uşor cu mâna la el.

Acestea odată constatate, am sunat la uşa lui Paraschiv. Mi-a deschis maică-sa. După faţa umflată şi ochii roşii de plâns am înţeles că în casă avusese sau mai avea loc un conflict, aşa că am întrebat de Mihai, cu gândul de-a mă retrage apoi.

— A plecat. Şi-a zis că dacă i se aruncă un furt în spinare, barem să-l facă... a spus şi, podidind-o iar plânsul, a reintrat în casă.

Am priceput că e singură şi, gândindu-mă că poate doreşte să-mi vorbească, pentru că altfel ar fi aşteptat la uşă să plec, am urmat-o tăcut înăuntru. Aici, doamna Dobrescu, cum o cheamă după actualul soţ, şi-a şters nasul şi lacrimile cu un prosop care era la îndemână şi care, după aspect, servise de curând aceluiaşi scop, şi s-a aşezat pe un scaun. Am luat loc lângă masă şi deodată am auzit-o adresându-mi-se:

— Singurul meu ideal... tot ce-am dorit mai mult de la viaţă a fost ca Mihai să-şi facă un viitor. Să termine o facultate. Poate Politehnica... Să devină inginer. Inginer, ca şi taică-su. N-a fost însă să fie aşa. Sunt eu vinovată? Poate că sunt. Nu se poate să nu fiu vinovată. Cine altcineva ar putea fi?! Pentru că m-am recăsătorit... Dar şi Mihai a zis că da, „mamă, ia-l, e un om potrivit pentru tine, eu zic să-l iei". Şi l-am luat. L-am luat şi-am devenit slabă. Am fost slabă, asta a fost. Acum, însă, gata! I-am spus lui Dobrescu că nu se poate altfel, să se-ntoarcă la

soră-sa. Să se-ntoarcă de mâine, pentru că are unde să stea.

Mama lui Paraschiv a făcut o pauză lungă, în timpul căreia a încercat de câteva ori să continue, dar de fiecare dată şi-a reprimat cuvintele, ca şi când ar fi fost nemulţumită de ceea ce avea de gând să vorbească sau mai curând pentru că nu găsise o legătură firească cu cele spuse inai înainte.

— Am fost femeia unui singur bărbat, a reluat. Cu care m-am căsătorit când aveam şaptesprezece ani. Eram în ultima clasă de liceu... Iar el stătea cu chirie la noi... Ne luaseră o cameră. L-au mutat în scurt timp la Bucureşti. Am plecat cu el şi m-am căsătorit pentru că nu concepeam să stăm nici o singură zi unul fără altul. Era o mare diferenţă de ani între noi.... El împlinise treizeci şi nouă... Dar asta n-a avut nici o importanţă. Oameni ca fostul meu soţ se întâlnesc rar. Rar, foarte rar. A făcut infarct când Mihai abia împlinise trei ani. A fost prima lovitură, care a căzut ca un trăsnet. Despre durere nu mai vorbesc. Ei, dacă aţi şti prin ce-am trecut! M-a ţinut gândul la cei patru ani petrecuţi împreună şi mai ales gândul că Mihai îi va semăna lui. N-aveam serviciu şi locuiam în casa cumnatului. Fratele soţului. Medici şi el şi nevastă-sa la Bacău. Ne imploraseră să stăm la ei, să nu ne căutăm altundeva, că altfel le bagă chiriaşi şi n-o să aibă cum să-i mai scoată. Au dat şi-au împins şi-au venit la Bucureşti. Au venit, şi imediat mi-au pus în vedere să plec de la ei. Să-l iau pe Mihai şi să plec. N-aveam nimic. Mobila era toată a lor... Nu vă spun de şicanele şi insultele zilnice... Doctorul mă pândea şi atunci când credea că n-o s-audă vecinii cum strig, mă izbea cu spatele de zid. Ca să nu rămână semne, să nu-l pot reclama. „Dacă nu pleci, o să mori de plămâni!” mă ameninţa. Unde să plec? Şi cu ce bani? Aveam mamă vitregă; acasă, la Sebeş, nu mă puteam întoarce... în Bucureşti nu cunoşteam pe nimeni... Prin nişte prieteni doctorul a găsit un şofer bătrân, care locuia aici la subsol, şi care era dispus să-mi cedeze o cameră. Să mă primească în spaţiu contra a cinci mii de lei. Era o sumă foarte mare pe atunci. Iar ei îmi luaseră tot ce fusese al soţului. Obiecte... lucrurile de îmbrăcăminte. Chiar şi radioul pe care îl avusese la Sebeş. Petru lucrase mereu

pe diferite şantiere din ţară şi era în stare să-şi dea şi haina de pe el dacă i-o cerea cineva. Strânsesem ceva bani, dar se duseseră cu înmormântarea şi până a venit pensia de urmaş. Iar din ea ce să iei mai întâi? Tot ce-am reuşit să ascund a fost ceasul lui Petru şi un clasor cu timbre, ca să aibă Mihai o amintire de la taică-su. Am vândut lanţul şi cruciuliţa pe care io le aveam de la botez... Şi până la urmă a trebuit să vând şi ceasul. Şi ne-am mutat aici. Cu o dormeză şi o masă de bucătărie pe care ni le-au dat ei. Un reşou... Şi cam atât. Hainele le ţineam agăţate pe cuie. Şi-am început să umblu din instituţie în instituţie după serviciu. Până m-am angajat casieriţă la alimentara. Aşa l-am crescut pe Mihai. Îi vorbeam mereu despre taică-su şi-n totdeauna i-l dădeam ca exemplu. Seara răsfoiam împreună clasorul. Examinam timbrele cu lupa... comentam fiecare timbru şi făceam tot felul de presupuneri. Şi nu era duminică să nu merg la cimitir. Îl învăţasem pe Mihai cum să-şi facă rugăciunea de seară... Când avea nouă ani, într-un concediu... Petru îmi povestise că lucrase la Bicaz... Acolo, însă, fusese politic. Cum se-ntâmpla pe atunci. L-am dus la Bicaz, apoi la Borzeşti, la Săvineşti şi i-am spus tot ce ştiam de la taică-su. Şi despre oameni, şi ce făcuse ca inginer... Pentru că lui Petru îi plăcuse să povestească. Mai ales despre oameni îi plăcuse să povestească. I-am descris cum mi-i descrisese Petru... Şi eram mulţumită că Mihai îi semăna lui. Că învăţa bine, că-i plăcea matematica, fizica, şi că are aptitudini la tehnică şi-n loc să bată străzile şi să-şi facă cine ştie pe prietenii, s-a apucat să picteze. Ca apoi să-l cunosc pe actualul meu soţ. Îl ştiam mai demult contabil la noi. Şi el mi-a zis într-o zi: „Suntem amândoi singuri, de ce nu ne-am căsători?!” Poate n-o să mă credeţi, gândindu-vă cum sunt femeile azi, dar eu şi uitasem ce-i un bărbat. Îmi dădusem seama că-i plac... Pentru că încercase să-mi arate acest lucru, însă nu aşa cum făcuseră alţii, cum fac de obicei bărbaţii, îţi fac ochi dulci şi dau năvală. Lui îi fusese parcă teamă să nu mă supere, să nu mă jignească... îl ştiam om serios, reţinut, sobru... Şi toată lumea vorbea foarte frumos despre el. „Asta într-adevăr domn.” A cumpărat bilete şi m-a invitat cu Mihai la teatru. Adică, să-l cunoască şi băiatul. Să-l cunoască şi el

pe băiat. Apoi a venit într-o duminică la masă... în altă duminică... Mihai ştia despre ce e vorba. Chiar de la bun început a ştiut. Îi spusesem mai mult în glumă. Ca între doi prieteni... Pentru că nici nu înclinasem să cred că o să iasă ceva. Mă obişnuisem singură şi deodată... Dobrescu a fost cu Mihai aşa cum e el, sobru şi reţinut, şi lui Mihai i-a plăcut că n-a încercat să i se bage însuflet, să se dea, vezi Doamne, în prietenie cu el. Şi nu numai că a fost de acord, dar m-a îndemnat în fel şi chip să-l iau pe Dobrescu. Că el e de-acum mare... Şi câtă vreme să mai rămân singură? Că sunt încă tânără... Mai târziu o să fie greu să mă recăsătoresc. Că el, după facultate, o să fie repartizat undeva şi eu trebuie să am viaţa mea... Iar cu Dobrescu chiar că-i un noroc: un om fin, cult... Un intelectual. O să încep să trăiesc altfel, o să duc altă viaţă. Sigur, eu îi mai povesteam... Grijile de la serviciu le duci şi acasă. Îi spuneam de una, de alta... Că responsabilul a zis... Că aia a făcut şi cealaltă a dres... Că am avut un control şi cum a scăpat cutare... Despre Dobrescu ştiam doar că fusese avocat, că era de mult divorţat şi că stă la o soră mai mare de-a lui. Plecase şi lăsase totul soţiei, mi-a spus. Asta-i tot ce ştiam. Mă gândeam în tot felul. Mă făcuseră responsabilă... M-am bucurat. Era şi-o avansare... erau şi altele... Se nasc plusuri... Unele se nasc, altele ies la cântar.... Lucram de atâţia ani, nu eram străină, pricepusem de mult şi ştiam cum se face şi cum se rezolvă, cui trebuie dat mai departe... Mă descurcam binişor. Mă descurcam şi tot timpul mă gândeam, nu era zi să nu mă gândesc că, dacă o păţesc, ce va face Mihai şi ce se va alege de el. Iar Mihai îmi spusese de la bun început să nu primesc, să nu mă bag, c-aş putea da de dracu. „Pân' la urmă o s-o-nfunzi, mamă, o să vezi!" îmi spunea Mihai. Mă prevenise. Iar la noi ori mergi mână-n mână ori te dai deoparte. Asta şi eram hotărâtă să fac, să mă dau deoparte. Să trec îndărăt la casă. Eram hotărâtă, dar am vrut să văd ce zice Dobrescu. El cum gândeşte? Care sunt gândurile lui? Te-ntrebi, nu? Aşa m-a învăţat şi el şi mi-a spus cum să fac cererea şi ce să motivez ca să trec înapoi casieriţă. Apoi m-am căsătorit, şi el s-a mutat aici. M-a dus la prietenii lui... Sunt toţi pensionari, oameni trecuţi de şaizeci şi cinci de ani... Asta m-a cam mirat,

pentru că el abia făcuse 50. Se întâlneau sâmbăta şi duminica şi jucau bridge. Am învăţat remy... Că asta jucau soţiile lor... Altfel de lume... De două ori pe săptămână mergeam la teatru, la operă, la film... Aşa trăise şi până a ne căsători. Sigur, era bine... Dar când l-am rugat să-l luăm şi pe Mihai la câte-un spectacol, s-a opus. „El trebuie să aibă viaţa lui, noi pe-a noastră", a spus hotărât. Şi am cedat. îl rugasem pentru că începusem să simt o răceală la Mihai... O înstrăinare. Nu mai aveam timp acum să vorbim amândoi. Să-i spun eu şi să-mi spună şi el... Să vorbim aşa cum vorbeam. Ca doi prieteni. Şi nu numai asta. Au fost mai multe. Când nu ne duceam în oraş, Dobrescu îşi aducea de lucru acasă şi îi ocupa camera şi masa la care îşi făcea Mihai lecţiile. Băiatul se muta atunci în sufragerie, şi dacă intra să-şi ia ceva, Dobrescu se supăra că-i deranjat şi nu poate lucra. Nu-i spunea lui Mihai, mie-mi spunea. Şi mă punea să vorbesc cu Mihai. Principiul ăsta i l-a pus lui Mihai în vedere chiar în ziua mutării. „Trebuie să ştii, i-a zis, că eu în viaţa ta n-o să mă amestec. Pentru că n-am nici un drept. Tu trebuie să asculţi numai de mama, care te-a crescut şi este mama ta!" Nu se amesteca, da' nici nu schimba cu el – dacă schimba – câteva cuvinte pe zi. „Bună ziua" sau: „Mihai, mama te cheamă la masă". L-am rugat în câteva rânduri să-l luăm şi pe Mihai cu noi la teatru, la film... L-am rugat să vorbească şi el cu băiatul... Despre una, despre alta... „Dar noi n-avem nimic comun unul cu celălalt! Ce să vorbesc eu cu el?" zicea şi-mi făcea teoria importanţei cuvintelor. Mihai îi cam lingav, are felurile lui de mâncare... Lingav s-a nimerit şi Dobrescu. Dobrescu îmi aducea toţi banii în casă... Pe cine să împaci mai întâi? Şi când? Sâmbăta şi duminica, obligat, mergeam la bridge. Într-o seară sau două – ori la teatru, ori la film, ori la operă. Când să faci piaţa? Când să găteşti? Când să speli? Când să calci, când să coşi?... Şi trebuia să mă şi-mbrac, ca să fiu în rând cu soţiile prietenilor la care ne duceam! Şi-ntr-o seară, când Mihai s-a întors acasă, l-a găsit pe Dobrescu scoţând timbre din clasorul pe care i-l păstrasem de la taică-su. S-a repezit, i l-a smuls din mâini şi-a venit la bucătărie să mă-ntrebe dacă eu i-am dat voie. Cum era să-i dau eu voie? Şi în timp ce-i spuneam că nu, Mihai a

observat că din clasor lipsesc o mulţime de timbre. Timbrele cele mai scumpe. S-a întors în cameră şi-am crezut c-o să-l omoare. Dar nu, s-a aşezat pe scaun şi l-a întrebat liniştit unde sunt timbrele care lipsesc. Dobrescu i-a explicat că peste câteva luni contabilul-şef trebuie să iasă la pensie, că funcţia asta ar putea el s-o ocupe, totul depinde de director, de tovarăşul Avram. Lui i-a dus timbrele. Şi i-a promis că o să-i facă rost de altele. Iar dacă o să-l numească contabil-şef, înseamnă c-o să ne fie bine ia toţi, va aduce mai mulţi bani în casă. Mihai l-a ascultat fără să scoată o vorbă, şi când Dobrescu a terminat, s-a întors spre mine şi m-a întrebat că eu ce părere am. Am vrut să-i spun lui Dobrescu că timbrele astea sunt sfinte pentru Mihai, nu trebuia să se-atingă de ele, dar n-am putut. N-am spus nimic, am tăcut. Atunci Mihai s-a ridicat şi-a zis: „Deci, vreţi să ajungeţi contabil-şef cu timbrele tatii?” Şi jap, jap, l-a plesnit de două ori peste faţă. Am crezut că vrea să dea şi în mine. Mi-a întins clasorul şi-a zis că-i al meu. „Fă ce vrei cu el”, a zis şi-a plecat. A plecat şi dus a fost. Am aflat de el numai după ce l-au arestat. La vreo două luni după ce-a plecat, m-au chemat la miliţie... Acum iar o să facă ceva. Precis o să facă ceva!

Şi mama lui Mihai a izbucnit în plâns.

Am încercat s-o liniştesc; nu, Mihai nu va face o altă prostie, am asigurat-o că maiorul Hîncu nu-l mai bănuieşte pe el, chiar dacă a fost găsită în jgheab cutia cu aprinderea electronică, şi am rugat-o să-i spună lui Mihai să mă sune îndată ce vine acasă.

— Îl cunosc, întâmplător, am continuat, pe inginerul-şef de la ,,Automecanica”.... Este prieten cu o bună cunoştinţă de-a mea şi sunt sigur că-l va putea aranja pe Mihai la un service.

Când m-am urcat în „Espada” ca s-o bag în garaj, am dat cu ochii de broasca chinezească cumpărată în acea dimineaţă şi mi-am adus aminte de foxterier. Mă înjura în gând şi probabil chiar printre dinţi că-l lăsasem nemâncat de azi-dimineaţă. I-am transmis prin telepatie că totu-i să fii optimist! De-un optimism tonic şi cât mai robust. Pe viitor, mă voi mobiliza, mă voi preocupa, mă voi strădui... Şi tot cântecul.

Îmi pusesem în gând să mă duc la restaurantul scriitorilor pentru a afla ce mai e nou prin cetate (expresia e la modă), de una, de alta, ce se spune ce-au spus nespunând unii din mai vajnicii ei slujitori şi, odată cu aceste delectări intelectuale, să mănânc un creier dat prin mălai şi făcut la grătar. Am renunţat, ca să-l pot suna pe Emil, şi m-am abătut pe la alimentara.

Când m-am apropiat de casă, l-am văzut pe Mihai aşteptându-mă lângă uşa de intrare în bloc. Un fel de presimţire îmi spusese că el m-ar putea căuta, şi iată aşa şi era. Luându-i-o înainte, i-am spus că a făcut bine că a venit şi l-am chemat sus, să vorbim.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă, a zis în timp ce chemam liftul, dar parcă cineva e pus să mă-nfunde.

— Ştiu, l-am întrerupt, vin de la miliţie. E altfel. Găsirea aprinderii electronice nu te inculpă, ci, dimpotrivă, e-n favoarea ta. Chiar maiorul Hîncu mi-a spus-o!

— Maiorul? A spus asta maiorul? nu i-a venit lui Mihai a crede.

— O să-ţi povestesc, i-am promis.

În timp ce descuiam uşa, am auzit telefonul sunând şi am alergat să ridic receptorul. Era Pascu. Am zis: „Stai niţel la telefon” şi m-am întors în vestibul să-l conduc pe Mihai. L-am găsit vorbindu-i lui Max, care mârâia rânjindu-şi dinţii la el.

— Ia pleacă la bucătărie! l-am gonit şi nu m-am putut abţine să nu mă revolt în urmă-i. Ei, drăcie!...

— Mă mir, pentru că pe mine mă iubesc câinii! a făcut Mihai.

L-am invitat în camera mea şi am luat receptorul de pe măsuţă.

— Unde tot umbli? Că te sun de-o oră! Ia spune-mi, ce-i cu povestea aia cu tomberonul? Te-ai apucat de scris?

— Nu, e-o poveste adevărată! Şi mai ales e o treabă descoperită de mine! Una la mână! Doi, mai am şi alte noutăţi. Nu vii pe-aici?

— Ba da, plec chiar acum.

— Foarte bine, e şi Paraschiv, te aştept. Cu un „Pasternak”.

Mihai a preferat vodcă cu suc de roşii; întorcându-mă de la bucătărie, de unde luasem piper, cuburi de gheaţă şi o cutie cu suc şi unde, bineînţeles, îi dădusem lui Max de mâncare, Mihai m-a întrebat cu neîncredere şi nerăbdare în voee:

— Şi a spus maiorul... A spus maiorul că nu m-ar mai bănui?

— Mihai, maiorul n-are nimic cu tine... am încercat să-i explic. La început te-a cam luat repede, e adevărat. Dar şi maniera ta de-a discuta cu el a fost deplasată! Total deplasată! Sigur, nu scrie nicăieri că n-ai voie să iriţi un maior de miliţie... Oricum, după părerea lui, aprinderea electronică a fost pusă în jgheab de cineva care-ţi vrea răul. Nu cumva taică-tu vitreg?

M-a privit cu surprindere, cum m-am putut gândi la una ca asta, şi a clătinat din cap.

— Nu, aşa ceva n-ar face. N-ar face pentru nimic în lume! E-un om rece, uscat, egoist, dar... Aici, Mihai s-a oprit şi pentru o clipă m-a fixat cu privirea ca şi când s-ar fi întrebat deodată dacă întrebarea mea n-a ascuns o capcană. A respins, probabil, ideea şi a zis: V-aţi gândit c-a intrat în garaj? Sau c-a spart chiar garajul?

— De gândit s-a gândit maiorul Hincu. Dar nu c-a spart garajul. Pentru că uite ce-a reieşit. Şi i-am povestit întâmplarea cu tomberonul. Deci, am continuat, dislocarea uşii din zid este disociată de furtul propriu-zis. La impactul cu uşa, tomberonul a mutat tocul din loc; cineva din bloc, presupun, a observat deschizătura, a intrat în garaj şi a luat claxonul şi aprinderea electronică. Claxonul a fost uşor de vândut... Sau, eu ştiu, auzind c-a venit miliţia să cerceteze, s-a debarasat pur şi simplu de el... Şi pentru că a auzit şi despre faptul că tu eşti cel suspectat, a pus aprinderea în jgheabul curţii de serviciu, spunându-şi că astfel...

— Că astfel mă înfundă definitiv! m-a completat Mihai. Şi s-a întrebat: Dar cine ar putea fi din bloc?

Aranjîndu-şi stomacul pentru ziua aceea şi simţind nevoia de societate, Max venise în cameră şi se instalase vizavi şi la o anumită distanţă între noi doi, ca şi cum ar fi fost al treilea participant la discuţie. Dar, ceea ce era şi mai curios, ne urmărea ce vorbeam, mişcându-şi capul ba spre mine, ba spre Mihai, ca şi când ar fi ţinut cu tot

dinadinsul să nu-i scape nici un cuvânt. L-am văzut tresărind brusc, ca alertat de ceva, şi în clipa următore s-a auzit sunând la uşă:

— Şezi! i-am ordonat, ca să preîntâmpin lătratul lui furios, şi m-am dus să deschid.

Pascu a intrat râzând:

— Cum e cu tomberonul?

Era într-adevăr cazul să mă supăr.

— Nu văd ce găseşti de râs! Am făcut o prostie...

— De asta sunt sigur!

— Am făcut o prostie c-am fixat tocul uşii de zid; altfel aş fi trecut la o experienţă c-un tomberon.

— Şi asistat de Hîncu...

— În orice caz, el a fost mai receptiv decât tine!

Am intrat în cameră. Pascu s-a salutat cu Mihai. Apucându-mă să prepar un „Pasternak", i-am povestit lui Emil cum fusese găsită aprinderea electronică.

— Deci, cea care a sesizat miliţia despre existenţa cutiei în jgheab a rămas neidentificată... a reluat Pascu.

— Hîncu mai trebuie să stea de vorbă cu locatara de la apartamentul şase. Să nu fi telefonat de la serviciu. E mama Sandei, nu? l-am întrebat pe Mihai.

— Da, doamna Cristea, a confirmat el. Şi a adăugat: Eu însă nu cred, e ultimul om din bloc care ar fi putut face asta.

— Lucrurile or să se lămurească în cele din urmă... Problema este că nu poţi să stai fără serviciu. Îl cunosc bine pe inginerul-şef de la „Automecanica", o să vorbesc chiar mâine cu el să te angajeze la o unitate de-a lor. La un service. Ce zici?

— Da' de ce? s-a opus Pascu. De ce să nu-l reprimească acolo de unde a fost scos pe nedrept? Directorul l-a scos, tot el să-l şi reprimească! Cu el trebuie vorbit!

— N-o să vrea! ne-a prevenit Mihai.

— Dar tu ai vrea să te-ntorci acolo la lucru? l-a întrebat Pascu.

— Asta vreau, să mă-ntorc! Dar directorul... îl ştiu: n-o să admită. A vorbit pentru mine şi secretarul organizaţiei de partid, şi tot n-a vrut s-audă.

— Trebuie s-audă! Să mai încercăm.

Max îşi reluase locul de participant al discuţiei. L-am apostrofat, ca să închei capitolul Paraschiv.

— Ce te uiţi în gura noastră? Treci la treaba ta şi te joacă! i-am ordonat, arătând spre bebeluşul din cauciuc aflat pe covor, bebeluş pe care un prieten mi-l adusese de ziua mea, odată cu cele mai bune şi mai calde urări.

A doua zi dimineaţă ne-am dus la directorul întreprinderii de transporturi şi reparaţii auto Dudeşti. Ne-a primit în scurt timp un bărbat cât un stâlp de înaltă tensiune, cu un aer grav, de om cu răspundere. Pascu m-a prezentat, şi-a declinat calitatea, am fost invitaţi să luăm loc şi Emil a intrat în subiect:

— Am venit în problema lui Mihai Paraschiv.

— Ce problemă?! Că nu-i nici o problemă cu el! l-a întrerupt inginerul Ion Sandu, parcă lovit în autoritatea sa de director. Paraschiv a fost dat afară şi gata! a spus cu voce seacă, obişnuită să emită sentinţe indiscutabile.

— Păi nu-i deloc gata. Şi nici nu poate să fie. Paraschiv...

— Paraschiv e un hoţ! l-a întrerupt din nou directorul. Şi eu n-am nevoie de asemenea elemente în întreprinderea mea! Dar nu mi-aţi arătat delegaţiile! a spus deodată, văzând că notez într-un carneţel spusele lui, treabă care ţinea mai mult de regie decât de intenţia de a scrie ceva.

Îi propusesem lui Pascu să trec mai întâi pe la redacţia unui ziar despre care ştiam că ar putea să fie interesat să publice un articol pe o asemenea temă; aş fi spus că vin din partea ziarului respectiv. Emil a zis însă că n-are prea mult timp la dispoziţie, o să ne descurcăm şi aşa. Iată că nu ne descurcam. Am intervenit şi eu:

— N-am venit să ridicăm un camion reparat! Am venit să discutăm despre soarta unui om! A unui tânăr care abia păşeşte în viaţă... Să discutăm întâi... i-am lăsat o portiţă de retragere. Dar dacă nu vom găsi înţelegere... Societatea nu poate rămâne indiferentă... am dat drumul lozincii.

— Lăsaţi-mă cu teoriile astea! a izbucnit întrerupându-mă. Eu am plan aici de făcut! Şi nu societatea răspunde, a zis bătând cu pumnul în masă, dacă nu-mi îndeplinesc planul! Răspund eu! Eu sunt tras la răspundere!

— Dar ce are planul cu Paraschiv? s-a mirat Pascu.

— Are! Pentru că eu nu pot să-mi îndeplinesc planul dacă nu-i ordine şi disciplină în întreprinderea mea. Şi ordinea asta eu aşa o menţin: cum l-am prins pe unu cu ceva, cum l-am dat afară! Societatea... Societatea noastră e din cale-afară de caritabilă! Îi hrănim şi pe puturoşi, şi pe chiulangii, şi pe beţivi, şi pe derbedei... Ba-i hrănim la fel de bine cum îi hrănim pe cei care fac treabă şi-s harnici!

— Asta-i altă poveste! a intervenit Pascu. E puturos Paraschiv?

— Nu-i puturos, da-i hoţ! Şi eu n-am nevoie de hoţi în întreprinderea mea!

— Cum e hoţ Paraschiv? i-am cerut să-mi explice. S-a stabilit... au stabilit organele de miliţie c-a spart el lacătul?

— N-au stabilit, că nici nu le-am chemat Să fac de râs întreprinderea pentr-un ceas furat de la unu?! E hoţ pentru că a mai fost condamnat.

— Poate fi un accident!.... O întâmplare!...

Pascu rămăsese seara până târziu şi eu îi relatasem ce-mi povestise mama lui Paraschiv, aşa că Emil ştia împrejurările în care greşise Mihai.

— Cine fură azi un ou...

— Dar în cazul lui Predescu? în cazul lui Predescu n-aţi judecat tot aşa! l-a luat Pascu din scurt. Pentru că-i neam cu contabilul-şef! Paraschiv nu-i neam cu nimeni şi, iată, la el se aplică proverbul!

— Da, e neam cu contabilul-şef. Care-mi ţine de zece ani gestiunea fără să am măcar o dată o durere de cap! Hatârul ăsta i l-am făcut şi eu lui: să-l aibă sub ochi pe nepotu-su. Am plan, am şi dreptul să-mi aleg oamenii cu care să-l fac! Aşa am devenit întreprindere fruntaşă pe ţară – nu iert nimic! Nu, nimic!

— Aici însă nu-i vorba de-a ierta ceva, ci de-a repune în drepturi un om!

— Tot ce pot face e să-i dau transferul... Să-i schimb articolul cu care i-am desfăcut contractul de muncă. Îi dau transferul; să se ducă la Autobaza 3, că au nevoie de electricieni-auto!

— N-am venit să ne tocmim şi nici concesii nu vrem! Paraschiv a fost scos în mod abuziv! Cu încălcarea

Codului muncii! Şi trebuie să i se facă dreptate! E dreptul lui!

— Să mă dea în judecată atunci! a încheiat directorul şi s-a ridicat de pe scaun în semn că întrevederea s-a terminat. Şi dacă e – a adăugat, adresându-mi-se – să-mi puneţi beţe-n roate cu vreun articol la ziar, puneţi-mi-le, n-o să mor eu din asta! Se ştie ce treabă fac eu aici şi cum merge întreprinderea mea!

Pascu a mormăit ceva şi ne-am despărţit de director fără să ne mai dăm mina.

— Poate era bun şi transferul... am spus când am ieşit din clădire. Decât contractul desfăcut cu nu ştiu ce articol sau literă... Se transferă la „Automecanica”, am continuat văzând că Emil nu spune nimic.

— Mergem la primul-secretar al sectorului! a hotărât Pascu. îl ştiu, e un om dintr-o bucată... Nu se poate să nu găsim înţelegere!

Am avut noroc, dacă mai întârziam un minut sau două, nu-l mai prindeam: când am intrat în anticameră, primul-secretar tocmai ieşea din birou. Ne-a invitat la el, şi Pascu i-a povestit în câteva cuvinte cazul lui Paraschiv.

— Ştiu, aşa-i... a dat din cap primul-secretar. E cam patron tovarăşul ăsta director... îl iau eu acuş la telefon... întreprinderea, însă, el a pus-o pe roate.

A intrat şefa de cabinet, primul-secretar i-a cerut să-i facă legătura cu directorul Sandu, şi în curând „să trăiţi”-ul acestuia s-a auzit răzbătând prin receptor.

— Ce-ai zice, tovarăşe Sandu, dacă noi ţi-am retrage avizul? l-a luat din scurt primul-secretar. Ai zice probabil că te nedreptăţim. Că faci treabă bună, că munceşti bine, că întreprinderea e fruntaşă pe ţară... O să-ţi aduc aminte, însă, că anul trecut a trebuit să trimiţi optzeci şi cinci de camioane la strânsul recoltei; ai raportat în şedinţa de comitet că exact atâtea ai trimis, dar realitatea a fost alta. Pe teren... Ştiu, ştiu, cunosc motivele. Fapt este că ne-ai indus în eroare! Aşa că mă-ntreb dacă la dumneata nu s-ar putea repeta o asemenea treabă. Şi judec asta cu judecata dumitale! Dacă dumneata spui că ăl care-a furat o dată o să mai fure, o să fure chiar şi un bou, atunci spun şi eu că ăl care a minţit o dată o să mai mintă! Corect? De ce taci, tovarăşe Sandu?

— E vorba de Paraschiv? s-a auzit întrebarea directorului.

— E vorba să ne ocupăm şi de oameni. Să facem planul, să-l depăşim, dar să ne ocupăm şi de oameni. Nu în sensul de-a tolera... Ştii foarte bine, nu-s eu chiar omul blândeţii... Uite, ca membru de partid, ai sarcină de la mine – şi te rog să faci cunoscut asta la viitoarea şedinţă de partid – ai sarcină de la primul-secretar al sectorului să te ocupi de Paraschiv. Ai făcut întreprinderea să fie fruntaşă, fă şi din Paraschiv om! Acordă-i încredere... Gândeşte-te, găseşte metode să te apropii de el... O să controlez. Vezi că băiatul a-ntrerupt şcoala din clasa a unsprezecea... Poate-i creezi condiţii s-o continue la seral. Bine?

În timp ce ne îndreptam spre o adresă unde Pascu mă rugase să-l las, l-am auzit spunând, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare:

— Ce-ar fi dacă Paraschiv ar dispărea de-acasă?

Am rămas surprins.

— Asta ce idee mai e?

— N-ai înţeles? m-a întrebat, continuând să înoate în gândurile lui.

— Nu.

— De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere şi nici dracu nu se-nghesuie să dea! Poate te ajuţi c-o bomboană de mentă!...

— Haida-de!

— Vezi că pe prima la dreapta n-ai voie... Să dispară de-acasă ca şi când ar fi fost arestat.

— Am priceput chestia.

— Progresezi. Ţine-o aşa!

— Te gândeşti la cel care a pândit garajul?

— Da. Şi dacă într-adevăr este aşa...

— Aseară te convinsesem, nu ştiu ce mai caută condiţionalul aici?!

— Dacă n-ai adăugat nimic din imaginaţia ta, atunci treaba nu-mi place. Nu ca să se joace a trimis tomberonul în uşa garajului! Sau s-o facă pe măturătoare să-l caute. Fantezist rămâne faptul că acest tomberon a mutat tocul din loc. Sau, mai bine zis, că omul tău şi-a imaginat, a presupus asta. A scontat pe o asemenea treabă.

— Poate a examinat uşa... Timp a avut...

— Să construim puţin... Supraveghind garajul... Dar de ce? în ce scop? Care-i mobilul? Să fure aprinderea şi claxonul! Prostii! Nici nu ştia că se aflau acolo! Habar n-avea de existenţa lor! Ca să faci o asemenea treabă, trebuie să ai un mobil foarte serios! Sau cel puţin destul de serios. Dar să lăsăm deocamdată mobilul. Supraveghind garajul, a văzut măturătoarea sprijinind tomberonul de peretele casei şi părăsindu-l acolo. Şi-atunci i-a dat prin cap să-i dea drumul pe panta garajului.

— Cunoştea deci topografia!... Că spre garaj coboară o pantă abruptă. Abruptă şi lungă. Cunoştea prin urmare şi situaţia uşii!

— Claxonează când termini!

— Ai propus să construim!...

— C-a făcut o recunoaştere prealabilă, asta-i de la sine înţeles. Aşa şi-a dat seama că lacătul chinezesc nu poate fi deschis, tăiat, spart decât făcând zgomot. Iar el n-avea de unde să ştie că încăperea a cărei fereastră dă spre panta garajului nu-i locuită. Că bătrână nu stă acasă, că s-a mutat la un fiu. Zgomotul produs de tomberon la impactul cu uşa nu putea să treazească suspiciuni. Ziua, în amiaza mare... Cine l-ar fi auzit ar fi putut să creadă că meştereşti ceva la garaj. Şi chiar dacă, din curiozitate, s-ar fi uitat să vadă ce s-a întâmplat, ar fi văzut tomberonul. Apoi, se prea poate că el a mizat pe faptul că tomberonul o să disloce mai curând o tăblie a uşii decât tocul din zid. Şi poate că tocul nici n-a fost mutat atâta din loc. A fost dislocat doar, şi el a desăvârşit treaba. N-a fost o problemă să mai împingă puţin tocul pentru a lărgi deschizătura. A o lărgi cât să se strecoare prin ea. L-au tentat claxonul muzical şi aprinderea electronică? Ai spus că-i un bărbat în jur de cincizeci de ani... Vreau să stau şi eu de vorbă cu pensionarul. Azi nu pot, dar mâine îmi fac neapărat timp. Dacă era unul mai tânăr, claxonul muzical l-ar fi putut, să zicem, tenta. Sau, a luat claxonul şi aprinderea pur şi simplu pentru a da un mobil spargerii? Pentru a masca, a acoperi astfel adevăratul mobil? Dar să construim mai departe. Să construim pe baza faptului că aprinderea electronică a fost găsită în jgheab. Descoperită acolo

datorită unui telefon anonim. Când furi, nu te mai interesezi ce se întâmplă în urmă... Adică nu te-ntorci să vezi, să pândeşti. Dar dacă el s-a întors? A stat în maşină... Parcare... Stă un om în maşină... A stat, l-a văzut pe maior venind... Te-a văzut şi pe tine aşteptându-l pe maior... într-un cuvânt, a văzut tot ce era de văzut. Inclusiv că v-aţi dus la subsol. Că aţi ieşit mai întâi în stradă şi prin intrarea de serviciu v-aţi dus la subsol. Şi m-a văzut şi pe mine... Şi nu i-a scăpat faptul că am rămas cu toţii acolo o grămadă de vreme. De ce? s-a întrebat. Nu cumva pentru o percheziţie domiciliară? „Aşadar, lucrurile evoluează cum nu se poate mai bine, şi-a spus. Există de-acum un bănuit... Iar acel bănuit locuieşte la subsol." Dacă a mai stat în maşină, şi probabil aşa a făcut, atunci şi-a dat seama şi despre cine este vorba. Asta în cazul în care nu l-a văzut încă dinainte pe Mihai intrând şi ieşind de la subsol. Ceea ce lipseşte unor bănuieli e o probă... Şi s-a hotărât s-o servească. Lucru care a fost cel mai uşor de făcut. Prefăcându-se a căuta pe cineva la subsol, s-a uitat prin curtea de serviciu şi-a văzut jgheabul. Şi nu numai jgheabul. A văzut şi dacă prezenţa cutiei în jgheab poate fi remarcată de la una din ferestrele etajelor. Pentru a justifica telefonul. Iar când s-a întunecat, a pus în jgheab cutia cu aprinderea electronică.

— Aici e greşit! l-am întrerupt. Noaptea a plouat foarte tare... Ţi-am povestit, asta l-a şi făcut pe Hîncu să-ntoarcă lucrurile pe toate feţele. Dar dacă e aşa cum spui, atunci a fost, cred, şi mai prevăzător. Cutia-i de-un galben-aprins, iar ca mărime depăşeşte sigur marginea jgheabului. Şi lui i-a fost teamă că ea ar putea fi remarcată acolo. Remarcată dimineaţa, la plecare, de mama sau de tatăl lui Paraschiv. Dacă nu chiar de Paraschiv.

— Da, nu ştiu cum arată cutia.

— Şi-atunci a pus-o cu puţin înainte de-a, primi miliţia acel telefon anonim. Adică, treaba a fost organizată aşa. „Pun cutia şi te sun să telefonezi la miliţie." Dar de ce atâta râvnă? Atâta...

— Eu i-aş spune grijă. De ce atâtea precauţiuni? E-o întrebare. Tocmai de aceea n-ar strica, poate ca Paraschiv să dispară o vreme de-acasă. Să dispară chiar

de azi. Şi cine ştie... O să vorbesc cu Dumitru... La un cămin de nefamilişti.... Acolo ar putea sta un timp Paraschiv.

Am stabilit cu Emil amănuntele acestei mici puneri în scenă; când să opresc, mi-a propus deodată:

— Ce zici, poate bem diseară un şpriţ?

— Eşti omul meu! am spus bucuros. Şi-o iei şi pe Aura.

— La ea m-am şi gândit. S-o scot din câte i-au căzut deodată pe cap. Toate deodată. Şi la serviciu, şi cu Traian... îi spun că tu ne-ai invitat, trebuie să mergem, nu te putem refuza. „La Raţa”, nu?

— Să vin să vă iau?

— Nu, îţi mulţumesc. Găsesc o maşină sau iau un taxi... Fă altceva dacă vrei: ocupă din vreme o masă, pentru că înainte de opt n-o să am cum să scap.

Mai întâi a fost femeia

Primul drum l-am făcut la socrul arhitectului Pârvulescu, la pensionarul amator de emoţii, de emoţii tari la bătrâneţe. Era acasă, dar n-aş putea spune că s-a bucurat că mă vede. I-am explicat cărui fapt se datora vizita mea.

— Am impresia că domnul despre care mi-aţi spus că a stat în maşină, cel cu tomberonul, se află din nou în faţa garajului. După descrierea pe care mi-aţi făcut-o, el ar fi. De asta am venit. Sunt cu maşina. Poate îl recunoaşteţi.

A acceptat, l-am aşteptat să se schimbe şi pe drum am încercat să scot de la el lucruri noi despre individul care a proiectat tomberonul în uşa garajului. Mi-a repetat cam tot ce-mi spusese data trecută. L-am instruit apoi ce are de făcut şi cum să procedeze în cazul în care îl vede pe individ, unde să mă aştepte, am parcat „Espada” cu două străzi înainte de a ajunge la garaj şi, lăsându-l pe domnul Ioachim Slătineanu, cum îl chema pe bătrân, s-o ia înainte, l-am urmat, la o distanţă oarecare, de pe trotuarul celălalt.

Ca să-i las timp, m-am oprit la ghereta cu dulciuri şi, fără să-l scap din ochi, am cumpărat un pahar cu îngheţată super-dietetică, din care am început să mă înfrupt. Bătrânul nu mi-a făcut nici un semn. Recunoscându-mă, florăreasa cea tânără mi-a zâmbit generos – probabil cu gândul la suta de ieri –, mi-a zis: „Să trăieşti, conaşule!” şi m-a invitat să-mi dea nişte flori; după ce-am trecut de cele două tarabe ale magazinelor de galanterie, am luat-o pe o stradă laterală, aşa cum stabilisem cu domnul Slătineanu.

— Vă propun, i-am zis, să vă mai plimbaţi puţin, poate apare. Şi ne vedem peste o oră la maşină, ca să vă duc acasă. Bineînţeles, vă notaţi cu discreţie numărul „Daciei” lui. Am puţină treabă, într-o oră sunt la maşină. Şi vă duc înapoi. Bine?

A zis că da.

Mihai mă aştepta, am început prin a-i spune că dracul nu-i chiar atât de negru cum mi l-a descris el.

— În primul rând, am continuat, directorul a vrut să trimită el după tine. Şi-a dat seama că s-a pripit...

— Să trimită el după mine? s-a minunat Mihai. Asta v-a spus-o chiar el, directorul?

— Păi cine altcineva?! Te prezinţi mâine la lucru. Nici n-am avut ce discuta prea multe cu el. „Să se prezinte mâine dimineaţă la mine", a zis, şi cam asta a fost tot. Aşa că mâine...

— Aţi fost împreună cu prietenul dumneavoastră? s-a interesat.

— De ce? Da, am fost amândoi.

Paraschiv m-a privit gânditor, parcă trecând în revistă nişte lucruri ştiute.

— Mare minune! Asta cu directorul;

— Nu-i nici o minune. Poate fi impulsiv, coleric, cum ai spus, şi în acelaşi timp să nu fie un om rău!

— Nu vă supăraţi că vă-ntreb: ce-i prietenul dumneavoastră?

— Profesor de dans.

Mihai a izbucnit în râs, amuzându-se ca de un banc reuşit.

— Da, cam aşa arată... Se-mbracă în genul *Play-boy*... Că-i maior la Interne, asta ştiu...

— Ţi-am zis: predă dansul. Au o echipă de dansatori...

— Pe sârmă...

— Să lăsăm asta... Treaba cu serviciul s-a rezolvat. Dar faptul că cineva a vrut să te-nfunde cu aprinderea electronică ar putea fi real. Ai vreun duşman? Cineva care-ţi vrea răul?

Mihai a stat să se gândească şi a negat printr-o clătinare a capului. A clătinat, ezitând însă, ca şi când s-ar fi îndoit el însuşi de răspuns, ca şi când ar fi fost ceva la care trebuia să mai reflecteze.

— Poate ţi-ai făcut un duşman la corecţie... Sau înainte, cu ocazia cercetărilor...

Mihai a rămas pe mai departe tăcut, şi am continuat:

— Problema este că acel cineva a spart garajul. A spart garajul şi a vrut să-ţi arunce furtul în spinare. Ce-ai zice dacă am crea impresia că lucrul acesta i-a reuşit?

Şi că descoperirea aprinderii electronice în jgheab a dus la arestarea ta?

— Adică să fiu reţinut de miliţie pentru un timp? a întrebat cu suspiciune Mihai.

— Ei, nu!... Cred că nici n-ar fi posibil... Să nu vii o vreme acasă. Dar toată lumea din bloc să ştie că ai fost arestat. Ai unde să stai câteva zile?

— Aş avea, a spus după o clipă de gândire. La Giony. Numai că-i bişniţar şi... Face căminele şi să nu dau de dracu dacă...

— Ce face? Căminele? A, căminele de studenţi... m-am luminat.

— Cu studenţi străini. Am fost cu el la corecţie.

— O zi sau două... Până se aranjează să stai la un cămin de nefamilişti.

— Cine aranjează? Prietenul dumneavoastră?

— Da, am vorbit şi eu cu cineva la telefon... Şi mi-a promis un răspuns pentru mâine.

— Şi credeţi c-o să ducă la ceva?

— O să vedem. Ar putea să ducă.

— Eu nu prea văd cum... Dar dacă ziceţi... Bine. Sunt de acord. Şi eu aş vrea să ştiu cine ar putea fi. Dar ce-i spun mamei? Ei trebuie să-i spun, că i-am făcut destule... Acum se desparte de Dobrescu... I-am spus că nu face bine. Nu bea, nu fumează, nu vorbeşte urât, ţine la ea... Ce să-i faci dacă-i posac şi n-ar zâmbi o dată măcar? Că în loc de suflet are principii! Principiile lui! Trebuia să fi cedat. Eu să fi cedat. Pentru ea, pentru mama. O s-o rog să spună la toţi c-am fost arestat. Şi-o să-i explic de ce. O să trec pe la serviciu şi-o să-i spun.

I-am cerut voie lui Mihai să dau un telefon şi l-am sunat pe Emil. A răspuns chiar el.

— Cu bătrânul n-am făcut nimic, l-am informat. Dar optimismul nu m-a părăsit. Sunt la Mihai...

— Am înţeles, m-a întrerupt. S-a vorbit cu şeful maiorului Hîncu. Dacă n-a venit până acum, înseamnă că trebuie să sosească din clipă în clipă. Am rugat pe cineva să se ocupe şi de cămin.

S-a auzit sunând la uşă. în timp ce Mihai se ducea să deschidă, bănuind că este vorba de maior, am încheiat convorbirea cu Pascu.

Maiorul nu era singur, adusese şi un plutonier-major. Cum a intrat în cameră, ne-a grăbit, adresându-mi-se:

— Haideţi, că n-am prea mult timp! Ieşim şi mergem la garaj, să facem puţină panaramă. Nu pricep, a bombănit, de ce-i nevoie de ea, dar dacă-i ordin, cu plăcere!

Aşa am şi procedat. Odată ajunşi la garaj, maiorul l-a trimis pe plutonier după inginerul Strejan, după care mi-a explicat:

— Nu plecăm bine, şi toată lumea o să ştie că l-am reţinut pe Mihai Paraschiv. Că el ce altceva are de făcut? Mănâncă pensia, se plimbă... Eu cred că nu mai apuc să mă văd pensionar... Am o casă la ţară... Gândurile maiorului zburau undeva departe, spre lucruri idilice.

— Tovarăşe maior, am spus, aducându-l pe pământ, cu spargerea casei, cu prima spargere... o să le numerotez, nu se mai aude nimic, nu?

— Toate au mersul lor... m-a liniştit.

— Cum, v-au spart şi casa? s-a mirat Mihai.

În timp ce-i răspundeam, au venit plutonierul şi inginerul Strejan.

— Tovarăşe inginer, i s-a adresat Hîncu după ce ne-am salutat, v-aş ruga să spuneţi, să spuneţi, s-audă şi Paraschiv, unde-am găsit noi cutia cu aprinderea aia.

— În jgheab. În jgheabul de la subsol.

— Asta-i, mă Paraschive! s-a întors Hîncu spre Mihai. Faptu-i fapt şi corpu delict e corp delict! Poţi să spui tu „nu” cât ăi vrea!... Să mergem! a dat maiorul plecarea. Şi-a luat rămas bun de la inginer şi a adăugat la despărţire: De-acu încolo o să fie linişte, v-am scăpat blocul de Paraschiv!

Am rămas să închid uşa garajului. În acest timp, însoţindu-l pe Mihai, Hîncu şi plutonierul au ieşit în stradă. Am întârziat special, ca să fie văzuţi. Asta presupunând că cel interesat să urmărească o asemenea scenă se găsea prin preajmă, ceea ce mă îndoiam. Dar eu învăţasem, asistându-l pe Emil, că nimic nu trebuie neglijat, că şi cea mai neverosimilă ipoteză, cea mai absurdă versiune trebuie luată în considerare.

I-am însoţit un timp pe cei trei, am stabilit cu Mihai că-l voi căuta la serviciu şi m-am întors la „Espada”. N-a trecut mult şi a venit şi domnul Slătineanu.

— Nu-i, Azi n-a mai venit, mi-a comunicat urcându-se în maşină.

Conducându-l acasă, m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva bătrânul mă minte; l-a văzut pe individ, dar nu mi l-a arătat, gândindu-se că în felul acesta se va încheia povestea care, din punctul său de vedere, era în primul rând o poveste a lui. Şi mi-am zis că ar putea să fie şi aşa. Bătrânul nu ştia însă că şi Pascu dorea să stea de vorbă cu el.

Mă necăjea portiera cârpită cu chit. După ce m-am despărţit de bătrân, m-am dus la *service*-ul din Giurgiului, unde ştiam că lucrează vopsitorul care potrivise perfect culoarea la maşina unui prieten. Am avut noroc, era în tura de dimineaţă, i-am spus despre ce este vorba, şi Ciocan, Nelu Ciocan, cum îl cheamă pe vopsitor, a venit cu mine în stradă, unde lăsasem maşina, ca să vadă despre ce este vorba.

A cercetat admirativ ,,Espada", mi-a spus că are şi el un „Opel-Manta", cumpărat de la un şofer de la TIR, care l-a adus din Germania Federală, a examinat apoi vopseaua, trecând de câteva ori mâna peste capotă, a făcut umbre cu palma, ca să-şi dea seama probabil de reflexe, şi a dat verdictul:

— E-o vopsea cu cântec asta, dar eu îi ştiu cântecul. Aveţi timp după-masă? Pe la şase...

I-am spus că am. Mi-a zis să vin acasă la el, are tot ce-i trebuie, într-o oră sunt gata.

— Tabla-i bine îndreptată, chitu-i uscat, îl şlefuiesc cu apă... Durează doar până potrivesc culoarea şi metalizarea vopselei. Când oi da-o cu pistolu, să nu se mai vadă c-a fost ceva la vopseaua maşinii!

Era tot ce doream, i-am luat adresa şi i-am zis că o să fiu la 6 la el.

Urcându-mă în maşină, m-am uitat la ceas şi, ca şi când nu mi-ar fi ajuns treburile pe care le făcusem de azi-dimineaţă, am zis să rezolv şi celelalte două probleme care se cereau rezolvate. Probleme, de astă dată, domestice. Pentru că, trebuie să ştiţi, oameni buni, sunt un om gospodar, sunt... Dar n-o să mă apuc acum să vă înşir toate calităţile mele. Fapt este că din centru am luat-o spre Piaţa Matache, în preajma căreia

văzusem un atelier de confecţii metalice şi, din câte îmi aminteam, peste drum era şi un atelier de lăcătuşerie.

În primul se lucrau rame pentru închiderea balcoanelor. Mi s-a spus că au comenzi până în luna noiembrie, că iarna nu prea este de lucru, poate aştept până atunci; nu, ei nu ştiu cine ar putea să-mi pună mai repede un grilaj la fereastră. Arătam probabil dezorientat; ca să mă ajute, mai-marele atelierului mi-a dat o sugestie:

— Doar să găsiţi din ăia care fac fuşerai. Că un grilaj nu-i mare lucru... îl face din fier beton şi ştie el cum să-l scoată pe poartă. Îi dă de-o ţuică portarului şi l-a scos.

Am trecut peste drum, dar nici la atelierul de lăcătuşerie n-am avut mai mult noroc. Degeaba l-am îmbiat pe meşter că-l duc şi-l aduc cu maşina. A zis, vorbind de parcă şi-ar fi sprijinit falca în pumni, că nu se deplasează pentru o asemenea treabă, poate să iasă cu bătaie de cap, în timpul ăsta dă la manivelă şi-a făcut zece chei.

— A zece lei cheia... fă şi dumneata socoteala... mi-a propus.

— Bine, am acceptat, gândindu-mă că îmi face un preţ, atâta ai să încasezi şi de la mine.

Preţul mi se părea piperat, dar n-aveam ce face, trebuia să plătesc.

— Păi una-i să lucrez aici, şi alta-i deplasarea... a obiectat cu voce clocită.

— Poftim, am urcat preţul, îţi dau matale broasca cea veche. E-un yale!

— Păi ce să fac eu cu ea? a zis, căutându-şi peri în palmă. Treaba-i că asta chinezească s-ar putea să nu se potrivească la gaură. Chinezeasca să nu pice la gaura ăleia vechi. Încearcă şi matale la alt atelier.

Nu era prima dată când, în materie de „servirea populaţiei” – cam ăsta ar fi termenul pe care-l citim în ziare – banii nu-mi foloseau la nimic. Alături de ei mi-ar fi trebuit şi-o cărticică de rugăciuni. Uite aşa o să ajungem şi la dispariţia banilor.

În frigider, tot ce se mai afla erau tăviţele pentru cuburi de gheaţă. Trebuia să mănânc undeva, să-i duc şi lui Max de-ale gurii, apoi să mă apuc să-i fac şi frigiderului plinul. Lucrurile s-au desfăşurat întocmai,

cumpărăturile mi-au luat toată după-amiaza. Aici sar peste amănunte. De ce să scriu, ca apoi să tai şi să scot? O să se spună că romanul a început să treneze, genul ăsta de literatură are specificul său, particularităţi proprii, cu alte cuvinte sunt nişte treburi inutile.

Strada pe care stă vopsitorul se află în cartierul Băneasa, a doua imediat după pod, cum mi-a explicat el, ceea ce era perfect: prin Şoseaua Nordului o să pot ajunge în câteva minute „La Raţa”. Am fost punctual, dar l-am găsit lucrând la un „Renault-16” căruia îi făcea un retuş la o aripă ce fusese lovită.

M-am uitat, omul nu stătea rău: garaj pentru două maşini, construit probabil cu gândul la un viitor atelier, pentru că „Opelul-Manta” lăsa în jur loc berechet, grădină cu pomi fructiferi şi în fund casa. Nu prea mică nici ea. Ştiam că vopsitorii auto, şi îndeosebi cei foarte buni, câştigă bani grei, automobiliştii sunt preocupaţi foarte tare de estetica automobilului lor, care, aşa cum se spune, e cea mai frumoasă jucărie inventată pentru adulţi, dar nu mi-aş fi închipuit că Nelu Ciocan e chiar atât de prosper.

Am fost nevoit să aştept aproape o oră până a terminat treaba începută. Se făcuse 7 fără ceva când a trecut la „Espada”. Şi aici trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului. La a treia probă, culoarea preparată de el nu s-a mai deosebit cu nimic de cea originală. Aceeaşi intensitate, aceeaşi difuziune a avut-o şi ceea ce se cheamă metalizarea vopselei. Iar „Lamborghini Espada” nu are o vopsea oarecare, o vopsea ce s-ar găsi chiar în Occident în mod obişnuit în comerţ. O „Lamborghini Espada”, ca orice maşină de talia ei, ca orice maşină de serie mică, trebuie să se deosebească prin toate, inclusiv prin vopsea. Era şi motivul pentru care în sinea mea am fost oarecum sceptic că lucrurile or să se aranjeze atât de bine. Ştiam care este locul, mă uitam cu atenţie şi, cu toate acestea, aproape că nu reuşeam să deosebesc noua vopsea de cea veche.

L-am întrebat ce-i datorez, cât mă costă.

— E-o treabă de-o sută de lei. Şi chiar o sută e mult. Dar pentru potrivirea culorii trebuie să mai daţi încă două – în total trei sute de lei.

I-am dat, şi încă fără nici un fel de regret.

Întârziasem, am vrut să plec, dar vopsitorul m-a rugat să mai aştept un sfert de oră ca să se usuce vopseaua mai bine. N-am avut încotro, am rămas, sfertul de oră adăugat a însemnat 8; când am ieşit pe Şoseaua Nordului am băgat în draci herghelia de cai a „Espadei”.

Restaurantului îi spune „Parc”, dar cum chiar alături, pe un piedestal generos, se înalţă o raţă de bronz ce aduce a hipopotam – este exact statuia care lipsea Bucureştiului – am botezat localul „La Raţa”. În faţa lui se afla un număr destul de redus de maşini, asta m-a liniştit întrucâtva. Ca să nu pierd timp, am renunţat la manevrarea „Espadei” şi am băgat-o cu faţa spre pădure, parcând-o, cum s-ar spune, dintr-o bucată. Încuind însă portiera, am aruncat o privire spre uşa intrării şi nu mi-a plăcut ce-am văzut: lumea intra şi ieşea ca dintr-o biserică în seara Vinerii Mari.

Fusese o zi excesiv de călduroasă, oamenii erau dornici de răcoare şi restaurantul era plin. Dar cum totu-i să fii optimist, am pornit printre mese cu speranţa că unii mai harnici şi-or fi făcut de-acum plinul şi au de gând să cheme ospătarul la plată. Aspecte din prima ipostază am remarcat câteva, dar nu şi din cea de-a doua. Cu alte cuvinte, convivii erau cât se poate de ferm hotărîţi să rămână în schimb prelungit.

Şi, deodată, acolo unde mă aşteptam mai puţin, in partea dinspre lac a localului, partea cea mai căutată de toţi, motiv pentru care nici nu o prospectasem, am zărit o masă liberă într-un separeu format din arbuşti. Numai că în stingă şi în dreapta intrării aşteptau două grupuri a câte două perechi, pregătite să asalteze masa odată cu apariţia chelnerului.

Perspicace cum sunt şi trecut prin câteva reciclări, nu mi-a fost greu să-mi dau seama cum devine căzu cu respectiva masă. Am făcut repede un ocol strategic, ca să las impresia că vin pe un traseu sigur şi mai ales un traseu dinspre intrare, mi-am agăţat pe faţă un aer de siguranţă degajată şi am pornit la atac.

Odată ajuns în faţa celor două grupuri, le-am aruncat câte o scurtă privire, aşa cum ar arunca o privire directorul Operei Române unor spectatori gata să pătrundă în loja lui personală, şi tot cum ar face acesta m-am aşezat pe un scaun. M-am aşezat, am examinat cu

ochi critic tacâmurile puse pentru patru persoane, sticlele cu vin din frapieră, era Riesling de Târnave, mă puteam declara mulţumit, dar am strîmbat uşor din nas. Am mototolit apoi în pumn cartonul pe care scria „Rezervat” şi care se sprijinise de glastra cu flori şi m-am uitat nerăbdător după chelner. Am văzut cele două grupuri pornind, fiecare în altă direcţie, în căutarea unei mese mai puţin „ocupate” decât cea la care mă aşezasem.

Prima parte a bătăliei fusese câştigată, urma cea mai grea. Aerul de siguranţă degajată l-am înlocuit cu unul de importanţă guşată, dar ştiind că el nu prea mă prinde şi că nu dispun nici de atributele necesare, am pregătit la îndemână un argument mai concret.

N-am terminat bine operaţia, şi am văzut un ospătar tinerel venind glonţ în direcţia mea. L-am chemat cu degetul, ca pe un ţânc. Gestul l-a descumpănit, căci pe faţa rigidă ca o baionetă o apărut deodată un zâmbet profesional.

— Ascultă, i-am zis luându-i-o înainte, pentru că şedinţa asta trebuia s-o conduc eu şi nu el, ai pus aici un „Rezervat” cu intenţia de-a obţine nişte parale. Uite-le! I-am pus pe masă hârtia (bancnotă ar fi prea mult spus) de douăzeci şi cinci de lei. Şi am continuat: Aştept doi prieteni, aşa că va fi o masă bogată, de pe care vei culege o mulţime de stele din Calea Lactee! Vinul îmi place, mai adu câteva sticle de pepsi. Peşte aveţi?

— Morun la grătar, a răspuns şi a scos carnetul să-şi noteze comanda.

— Îmi dai, da-mi aduci şi un doctor la nota de plată! Să-mi ia tensiunea când tragi linia adunării.

— Vă fac atunci o saramură de crap. Cu mămăliguţă!

— Sună bine! am zis. Dar e crap get-beget sau din paiantă?

— Din ăsta...

— Nu, amice, eu ţin cu peştele românesc! Trei porţii de morun. Două când vin prietenii mei, una acum. Ai grijă să nu mi-l usuce, şi adu-mi şi-o jumătate de lămâie la el!

— Altceva?

— Restul îl comand mai târziu. Fii cu ochii pe masă, ca să nu-mi tremure mâna la nota de plată! Poţi să-i

furnizezi şi picoliţei informaţia asta! i-am cerut sec, aşa cum sec a sunat şi avertismentul cu nota de plată, pentru că ei ştiu, au învăţat de la noi că bacşişul – un obicei nu doar balcanic, altfel nu s-ar numi *pourboire*, *tip*, *trinkgeld* şi aşa mai departe – îl primesc indiferent dacă servesc bine sau prost. Răul principal, zic eu, în asta constă, şi mai puţin în faptul în sine. De condamnat şi el, fără discuţie, la noi mai ales, prin crearea de inechităţi sociale. L-am combătut într-o campanie dezlănţuită cu articole în ziare, afişe, lozinci pe pereţi, dar cum o minune – ca orice minune – nu ţine decât trei zile, conţinutul acestora a devenit nu după mult timp pretext de butade şi calambururi transmise apoi şi pe micul ecran. Şi oamenii continuă să dea încriminatul bacşiş, să-l dea chiar celor care nu-l merită. Este aici undeva şi nevoia unora de-a arăta, de-a se făli în acest fel primitiv că ei, iată, dispun, deci sunt cineva, un mod de-a se diferenţia, de-a ieşi în evidenţă în raport cu ceilalţi. E aici o sociologie asemănătoare cu cea a pachetului de „Kent” pe care cei mai mulţi îl manevrează ca pe un steag. Ca pe un steag şi-l procură, şi nu puţini, după zicala că „burta n-are oglindă”, şi-şi dau ultimul ban pe un „Kent”.

Orchestra a intrat într-o pauză şi clipocitul apei a răzbătut până la mine. Copacii foşneau... Mi-am spus că Emil avusese o idee foarte bună alegând acest local ca s-o scoată pe Aura, şi gândul mi-a zburat la Traian, la plecarea lui de acasă, la abandonarea şcolii, cu toate consecinţele ce puteau decurge de aici. Ştiam cât îl măcina pe Emil treaba asta; aseară, după ce-i povestisem cele petrecute în familia lui Mihai, împrejurările în care călcase acesta alături, Emil rămăsese câteva clipe tăcut, ca apoi să-mi spună deodată: „Am făcut aceeaşi greşeală pe care a făcut-o şi mama lui Paraschiv. Nu trebuia să mă fi căsătorit cu Aura. Când ai un copil!... Când ai un copil, soarta lui este tot ce contează.”

Chelnerul n-a întârziat prea mult (mă vizitase şi picoliţa), morunul s-a dovedit tocmai bine făcut, dar să mănânci morun la grătar şi să bei pepsi e ca şi când ai mânca banane cu hrean. Dar ce să fac? Conştiinţa mea de om nou îmi spunea că, pentru o plăcere olfactivă şi de

moment, n-aveam voie să risc o suspendare pe două luni a carnetului de conducere. Mai ales că vara abia începuse.

Mă găseam la a cincea sticlă de pepsi şi nu mai speram ca Pascu şi Aura să vină – ceva neprevăzut şi de ultim moment, aşa cum se întâmplă la ei, îl reţinuse probabil la slujbă – când din senin s-a stâmit o furtună. În clipa următoare, un fulger a luminat cerul chiar deasupra capului meu şi, în timp ce acesta se pierdea urmat de un bubuit asurzitor în apa lacului Herăstrău, de sus au început să se reverse torente de apă.

M-am salvat odată cu ceilalţi, luând cu asalt partea acoperită a restaurantului. Chelnerul care mă servise se refugiase şi el, şi se uita cu disperare să-şi descopere clienţii în mulţimea de lume. I-am făcut semn că vreau să-i plătesc. Nu mai avea sens să rămân, dispăruse şi ultima speranţă ca Pascu şi Aura să mai vină.

După ce am achitat nota de plată, mi-am făcut loc spre ieşire. Ajuns însă aici, am ezitat o clipă dacă să-mi continui drumul sau nu: ploaia cădea cu aceeaşi furie, ridicând băşici mari pe asfalt. Dar cum nu existau semne să înceteze curând, iar eu eram gata udat, am sprintat în direcţia „Espadei”. Distanţa nu era mică, am ajuns murat, şi până am descuiat portiera, ploaia m-a pătruns şi mai vârtos.

Adăpostit în maşină, am scos haina, pe care o simţeam udă pe spate, mi-am şters faţa şi părul cu batista şi nu mi-am crezut ochilor ce-am văzut. Din desişul de pomi şi arbuşti apăruse în perdeaua de ploaie, ca ieşind chiar atunci din apa lacului Herăstrău, o fiinţă feminină într-un furou cât se poate de fidel prin lipire. Nu, nu era o nălucire, pentru că făptura s-a repezit la portiera maşinii.

Am deschis, şi înăuntru a pătruns o mână ţinând o poşetă; poşeta nu mi-a făcut nici o impresie, dar când a intrat şi restul, am simţit furnicături din creştet până-n tălpi şi mi s-a tăiat respiraţia.

— Vă rog să mă iertaţi, sunt într-o situaţie groaznică... s-a scuzat tânăra, gata să izbucnească în plâns.

— Un bal mascat n-am auzit să fie în jur... Aşa că vă cred, am spus râzând.

M-a privit surprinsă o clipă şi a izbucnit în râs. Într-un râs din ce în ce mai degajat, cu inflexiuni care trădau o fată plină de temperament. Era de fapt o confirmare a primei impresii, când remarcasem tot ce fusese de remarcat: picioare triumfătoare, un mijloc cum scrie la carte, sâni orgolioşi, mari, explozivi, carne pietroasă, să omori un purice cu unghia, gura rotundă... Ce mai, fata era grandioasă!

S-a oprit deodată din râs şi a spus cu o voce la auzul căreia şi un crocodil s-ar fi lăsat mângîiat.

— Mi-e tare frig... Vreţi să puneţi caloriferul în funcţie?

— Da, cum să nu!

Am pornit motorul şi am acţionat maneta de la preîncălzitorul electric al suflantei caloriferului, după care, făcându-mi curaj, m-am repezit la portbagaj să aduc pielea de căprioară. Luând-o, am văzut pătura şi mi-am adus aminte de sticluţa de „Queen Anne” (e plată, iar capacul poate servi drept păhărel), pe care o păstrez acolo plină cu „Pasternak” – nu ştii cine-ţi intră în maşină, nu? M-am întors cu toate trei în habitaclu şi, întinzându-i sticla, am invitat-o să bea.

— Altfel nu scăpaţi de răceală! am îndemnat-o.

A băut, am insistat să mai bea, m-a ascultat fără să spună nimic şi i-am dat pielea de căprioară.

— Ştergeţi-vă cu asta, suge apa ca un burete. E-o piele de căprioară, nu-i prea curată, dar n-aveţi ce face, nu puteţi rămâne udă în asemenea hal! Şi vă înfăşuraţi după aceea în pătură.

Spunându-i toate acestea, mi-am aprins o ţigară şi, preluând sticla, am făcut-o să ajungă la propria-mi gură. Întâi, că pe o asemenea vreme dispăruse riscul de-a mă întâlni cu un agent de circulaţie, aşa că puteam face rabat conştiinţei; doi, era un antidot contra răcelii, căci eram şi eu ud; trei, pentru că fiorul care mă cutremurase la preluarea sticlei şi în care se regăseau şi senzaţia nesigură a unei atingeri, şi certitudinea ei materială continua să mă domine. În timp ce dădeam pe gât înghiţitura, am auzit-o adresându-mi-se:

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc...

— Vă spun eu: nu-mi mulţumiţi! O cunoştinţă de-a mea, un chirurg foarte bun, atunci când un pacient se

desparte de el cu astfel de cuvinte: „Vai, domnule doctor, nu ştiu cum să vă mulţumesc...”, îi sare imediat în ajutor: „Dar nu-i nici o problemă! Vă spun eu: beau *whisky*, fumez *«Kent»*...” Eu nu sunt medic... am adăugat râzând.

Şi am conectat faza de întâlnire a farurilor Fascicolele lor au pus deodată în evidenţă furia demenţială a ploii.

Am auzit-o vorbind.

— Ştiu, aţi fi putut încerca – pentru un bărbat este o ocazie... şi un pretext totodată... în situaţia mea aş fi fost obligată să accept, să nu spun nimic. Mă simt penibil... Ca şi când aş fi goală, ca şi când aş sta complet goală aici... Lăsaţi-mă să vă mulţumesc cel puţin pentru faptul că nu mă priviţi, că nu m-aţi privit.

Era o afirmaţie adevărată (aproximativ), dar acest mulţumesc mi-a dat impresia de eschivă, de alunecare într-o direcţie contrară fiorului care mă cutremurase cu puţin înainte.

— O să vă fac o mărturisire, am spus râzând. Am trecut de vârsta şcolii elementare şi am mai văzut femei dezbrăcate. E adevărat, nu toate erau atât de... ca dumneavoastră... Şi am adăugat pe un ton cântat şi uşor insinuant: Dar asta-i altă căciulă...

— Întotdeauna glumiţi aşa? s-a interesat şi s-a înfăşurat în pătură.

— Întotdeauna. Numai că nu întotdeauna eu atâta plăcere!

— O să vă povestesc imediat, a spus după o pauză, şi-o să vedeţi. Sunt ghidă la O.N.T. şi azi-dimineaţă am fost ataşată pe lângă un francez. Un importator de cherestea din Marsilia. Venit ca turist. După ce-am ieşit de la Muzeul Satului, i-am arătat partea aceasta cu lacuri, a Bucureştiului, şi când am ajuns aici – era şase şi ceva – mi-a spus că i s-a făcut foame. M-a invitat în restaurant... Şi s-a pus pe băut ţuică de Turţ. Complimente, tot felul de poveşti, şi în timpul ăsta şi-a pus mâna peste a mea. Mi-am retras-o. Ca ghidă, trebuie să ştii s-o faci pe inaccesibila... S-o faci la perfecţie. Îi sugerasem acest lucru, dar el a insistat cu avansuri. Îmi daţi şi mie o ţigară? mi-a cerut deodată, întrerupându-se.

I-am oferit o ţigară; aprinzându-i-o, am remarcat candoarea gropiţelor din obraji, şi ea a continuat:

— E buzat. Voluminos şi buzat. Şi cum ne-am urcat în maşină – aici o parcase şi el – a încercat să mă sărute. M-am ferit şi l-am dat la o parte. L-am dat ferm la o parte. A tăbărât cu mâinile ca un dement. Ca un apucat. Se ţinuse destul de bine, nu păruse beat... Am deschis portiera, să fug, dar m-a prins de breteaua rochiei! Ziua se anunţase călduroasă, îmi pusesem o rochiţă uşoară de voal... Iată ce-a mai rămas din ea, a spus, ridicând de jos o bucată de mătase îmbibată cu apă. S-a desfăcut întâi fermoarul... Cealaltă jumătate a rămas în mână la el. M-am ascuns printre copaci... Şi-n scurt timp a început să plouă torenţial. A trăsnit chiar lângă mine. Am crezut c-o să pier de frică...

— Nici nu-i de mirare! Unde locuiţi? am întrebat-o punând în mişcare „Espada”.

— Lângă Parcul Libertăţii. Dar cum să mă prezint în halul ăsta acasă? Şi-aşa-i tot timpul scandal că sunt ghidă şi... A adăugat după o pauză: Aş telefona unei prietene... Unei colege de facultate...

— Puteţi merge la mine... am spus egal, fără să-mi dezlipesc privirea de pe parbriz, conducând, vezi Doamne, atent. Şi am îmbunătăţit imediat propunerea: Puteţi telefona de la mine....

Am simţit cum întoarce capul în direcţia mea. L-am întors şi eu pe al meu.

— Merg, a spus simplu şi franc când privirile noastre s-au întâlnit.

Gura ei cărnoasă şi umedă a schiţat un zâmbet reţinut şi subţire, marcat de un tremur uşor al buzei de sus. Un tremur de-o clipă, dar care putea să corupă şi-un pluton de execuţie cu arma la ochi. La mine nu se punea o problemă ca asta, eram de partea ei de cum văzusem tot ce era de văzut.

Trebuia să spun ceva, şi încă repede, pentru ca acest „merg” să rămână în urmă, să se piardă ca un cuvânt oarecare printre alte cuvinte.

— V-aş sfătui să mai folosiţi antidotul din sticlă... i-am propus, negăsind altceva la îndemână.

Fir-ar să fie, parcă aveam mintea blocată, înfundată cu ziare!

— Florina, a zis. Aşa mă cheamă, Florina Mirescu. Da, vă mulţumesc, o să beau.

I-am spus la rându-mi numele şi, oprind maşina, i-am întins sticla pe care o pusesem în buzunarul portierei.

— Dacă vă este incomod, dacă nu puteţi bea direct din sticlă, capacul poate fi folosit ca pahar.

— Nu, nu este nici o problemă.

Privind înainte, am aşteptat-o să bea, am preluat apoi sticla, am tras şi eu o înghiţitură şi am repus maşina în mişcare. Felul cum pronunţase „merg”, cum îşi spusese numele, apoi cum acceptase să mai bea m-a făcut să intuiesc o fire nesofisticată, sinceră, directă, deschisă, o fată cu siguranţă tonică, veselă. Ce mai încolo-încoace, îmi cântau greierii în odaie.

Şi deodată, în lumina farurilor, a apărut maşina unui echipaj de circulaţie ce staţiona pe Şoseaua Nordului chiar în dreptul ieşirii din parc. Fără să-i spun nimic, piciorul s-a ridicat de pe accelerator. L-am trimis repede înapoi, căci altă soluţie nu există decât să-mi continui drumul spre cei care aşteptau să mă înhaţe.

— Dacă vedeţi ce văd şi eu, m-am adresat Florinei, atunci să ştiţi c-am încurcat-o! Am încurcat-o cât se poate de rău!

— Vă gândiţi c-aţi băut?

— Cam aşa.

— Asta din cauza mea... a spus c-o voce vinovată.

— Din cauza lor. Am zis că pe-o asemenea vreme n-o să-mi dea nimeni onorul. Făceţi-vă mică! i-am cerut deodată şi am acţionat maneta semnalizatorului de schimbare a direcţiei.

Mă apropiasem, dar ocupanţii maşinii alb-albastre nu ieşiseră să mă întâmpine. N-au ieşit nici când am oprit să mă asigur, cel de la volan se scobea cu aplicaţie în nas, şi am virat la dreapta, răsuflând uşurat.

— La scene din astea ar trebui să se vândă bilete! am zis, gândind cu glas tare. Şi am continuat comentând: „Nu consumaţi alcool în timpul conducerii!”... „Nu depăşiţi viteza legală!”... „Nu!” „Nu!” şi iar „Nu!” Poate ar trebui altfel... „Pe accelerator ştie să apese oricine, pentru asta nu-i nevoie de minte!” Sigur, improvizez... Ceva, gândit în genul acesta. Ar fi cu siguranţă mai eficient!

— Au văzut probabil forma impunătoare a maşinii..

— Am luminile de întâlnire aprinse, n-au avut cum să distingă ce fel de maşină vine spre ei. Ploaia... Asta mi-a salvat mie carnetul...

— Atunci n-ar mai fi stat! Ar fi plecat când au văzut că plouă atât de puternic, că ploaia n-are de gând să se oprească curând.

— Fac profilaxie.

— Daaa, a zis Florina ironic. I-aţi găsit... Ei ştiu doar să pândească! Dar de ce n-aţi vrut să fiu văzută de ei? m-a întrebat uşor intrigată.

— Un bărbat singur nu spune mare lucru... Când este însoţit însă de-o femeie şi vine şi din direcţia unui local... Şi dacă în plus femeia arată aşa cum arătaţi dumneavoastră...

— Dezbrăcată, vreţi să spuneţi...

— Nu, am vrut să spun altceva... Dar v-au spus-o probabil atâţia, încât, de teamă să nu fiu banal, mă abţin.

— Dar nici nu v-aţi uitat bine la mine! a remarcat cochetând.

— Atenţie, vă pot lua în serios!

A izbucnit în râs, într-un râs sincer şi spontan.

— Nu puneţi muzică? m-a întrebat deodată. Şi a continuat: Poftim, cu un sfert de oră în urmă credeam c-o să mor de frică, că o să înnebunesc pur şi simplu, eram într-o situaţie disperată, şi-acum râd şi vreau s-ascult muzică! Sunteţi un om reconfortant!

— Dumneavoastră aţi spus-o! am făcut-o atentă printr-un gest semnificativ.

— Îmi asum toată răspunderea! a glumit. Vesel şi reconfortant. M-aţi scos, m-aţi smuls aş putea spune, chiar din prima clipă, din situaţia mai mult decât penibilă în care mă găseam. în care mă găsesc. în care mă găsesc încă. Dar iată, curios, situaţia asta n-o realizez decât vorbind despre ea.

— Îmi pare rău că nu vă pot pune muzică, mi s-a furat radiocasetofonul maşinii. Mi l-au furat cu câteva zile în urmă în timp ce eram la Sinaia.

— Ei, cum aşa?

— Bine. Au forţat portiera la încuietoare şi au luat aparatul.

— Şi nu i-au putut prinde?

— Nu, şi era aparatul original, aparatul maşinii.

— Chiar voiam să vă-ntreb: ce maşină e asta? E ceva formidabil! a exclamat, şi privirile i s-au prelins pe bordul „Espadei”.

I-am spus, şi i-am plasat minciuna obişnuită, cum că aş fi avut o bursă pentru mai mult timp în R.F. Germania şi că aş fi cumpărat ,,Espada” de la cineva care voia s-o schimbe cu ultimul tip de „Lamborghini”, cu „Lamborghini Countach”, de patru sute cincizeci de cai.

— Dar unde lucraţi? m-a întrebat cu o voce uşor intrigată.

— Sunt scriitor.

— A, sigur... Sigur, din cauza asta mi s-a părut cunoscut numele dumneavoastră; v-am citit mai demult o carte...

Dar nu mi-a spus şi dacă i-a plăcut sau nu, pentru că ajunsesem acasă. Pe drum mă gândisem cum să procedez – doar nu era să intru în bloc cu Florina înfăşurată în pătură – am urcat, am luat balonzaidul din cuier, m-am repezit înapoi la maşină şi i l-am dat să-l îmbrace.

— O să vă compromit, arăt probabil de groază, a spus ieşind din maşină.

— Dimpotrivă, arătaţi foarte bine. Dacă v-ar vedea Cardin, sunt sigur c-ar crea un nou stil! Dumneavoastră – am spus în timp ce alergam spre intrarea în bloc – cred că v-ar sta bine şi îmbrăcată într-un sac de hârtie!

Lăsasem uşa liftului deschisă, n-o încuiasem nici pe cea a apartamentului şi am ajuns în casă fără să ne întâlnim cu vreun locatar. Max a privit-o şi a adulmecat-o de la distanţă, Florina a remarcat că e un căţel foarte frumos şi mi-am adus aminte de resturile de fripturi pe care mi le adusese picoliţa într-o hârtie. Le uitasem în maşină.

— Aş zice că în primul rând ar trebui să faceţi un duş... Sau, şi mai bine, o baie fierbinte. Ca să scăpaţi. de răceală, dacă nu chiar de-o pneumonie!

De-o asemenea treabă aveam nevoie şi eu, toate, erau ude pe mine, dar eu, oameni buni, aşa sunt de când mă cunosc: întâi am grijă de alţii, într-o uitare de sine ce-ar trebui să-mi dea de gândit!

— Da, aveţi dreptate, m-a aprobat, o să fac o baie fierbinte. Staţi singur?

I-am spus că stau cu maică-mea, dar ea e plecată la Govora, şi i-am arătat unde-i baia.

Trebuia să mă schimb, am zis însă să mă reped mai întâi la maşină ca să-i aduc pachetul lui Max. Întorcându-mă în vestiar, l-am găsit mirosind pantofii plini de noroi ai Florinei.

— Ei, fir-ai să fii! l-am apostrofat. Te pomeneşti că-i fi fost vreun Don Juan într-o viaţă anterioară! Tu să-mi spui cum ai intrat în maşină! Asta să faci! Nu…

Nu mi-a spus, m-am schimbat, am băut o tărie şi m-am dus să pun vinul la fiert. După-amiază, colindând prin magazine, constatasem că aduseseră Cabernet bulgăresc, vinul mi se pare reuşit şi-mi făcusem o rezervă. În timp ce căutam borcanul, cu scorţişoară, din baie a răzbătut clipocit de apă. N-as putea să afirm însă – v-o spun cât se poate de sincer – că zgomotul ăsta m-a deranjat.

Vinul fiersese, îl dusesem în casă, pregătisem tot ce fusese de pregătit, inclusiv atmosfera, scoteam cuburi din tăviţă pentru „Pasternak”-ul meu, căci vinul îl rezervasem Florinei din grijă pentru sănătatea ei, evident, când i-am auzit vocea în spatele meu:

— Bună seara!…M-am întors şi am constatat că se descurcase fără să mă cheme în ajutor.

— Miroase foarte frumos, a zis, băgându-şi nasul în gulerul halatului meu de baie, dar nu pot să-mi dau seama ce parfum e.

— Sunt mai multe… Cred că-i al spumei de ras… am presupus, şi am invitat-o în casă.

Avea un mers, pe care să-l tot admiri. Era în picioarele goale, i-am propus să-i dau nişte papuci de casă, dar n-a vrut, a zis că aşa umblă şi acasă, desculţă.

— Am auzit că-i foarte sănătos… Că prin intermediul tălpii goale se produce un schimb de biocurenţi.

Auzisem şi eu de teoria asta, i-am spus că am fiert vin roşu cu zahăr şi scorţişoară, e foarte indicat contra răcelii, şi am invitat-o să ia loc. S-a întors deodată şi m-a privit în ochi. Aşa am remarcat că ai ei erau de culoarea alunei, umezi şi blânzi ca ai unei căprioare, dar nu şi speriaţi. Erau chiar foarte lucizi…

— Nu „luaţi loc”, ci „ia loc”! m-a corectat. E puţin caraghios... Sunt în halatul tău de baie... Şi m-a sărutat fugitiv pe obraz, într-un elan spontan şi sincer.

N-am făcut nici un gest de protest. Şi nici n-am combătut propunerea ei de a trece la persoana a doua. Am constatat în schimb că Max, care venise după noi de la bucătărie, urmărind, neîndoios, şi el mersul îmbietor al Florinei, a făcut stânga-mprejur şi-a părăsit camera.

„Discret tipul!” mi-am spus în timp ce Florina lua loc pe canapea în partea unde se găsea măsuţa cu telefonul. S-a aşezat, a ridicat receptorul şi a rămas cu el în mână, gândindu-se la ceva, probabil la ce să spună acasă sau colegei.

Am luat paharul cu „Pasternak” şi am îndemnat-o să bea până nu s-a răcit încă vinul.

— Pentru importatorul de cherestea! am toastat.

— Să-l ia dracu! a bufnit.

— Acum poate să-l ia, am concedat.

— Dar ce-i zic Mirelei? s-a întrebat.

— Întâi bea şi-ai să găseşti tu ceva...

— Bine, beau, ca să nu crezi că manifest apriori vreo anxietate vizavi de pahar!

Hodoronc-tronc! Am vrut să zic: „Aud?” şi s-o rog să mai spună o dată, dar, bineînţeles, m-am abţinut.

— Dar nici n-am crezut aşa ceva...

Pusese receptorul pe canapea, l-a luat şi, hotărându-se deodată, a început să formeze un număr. Am dat ,,Uher”-ul mai încet şi am vrut să urmez exemplul lui Max, fără să fiu însă chiar atât de habotnic, dar Florina m-a oprit printr-un semn şi m-a întrebat de adresă. În timp ce i-o scriam pe o hârtie, cea chemată de ea a răspuns.

— Te culcaseşi? Te rog să mă ierţi dacă te-am trezit, dar mi s-a întâmplat ceva foarte neplăcut şi a trebuit să te sun. Am fost la restaurantul „Parc” c-un francez căruia i-am fost ataşată, tipul s-a îmbătat şi-n maşină, la plecare, a tăbărât asupra mea ca un dement. Aveam o rochiţă de voal, când să cobor, ca să scap, m-a apucat de breteă şi o bucată din rochie a rămas în mâna lui. Pe ploaia asta... Noroc că m-a văzut o familie care era acolo cu maşina. De la familia asta îţi şi telefonez. Acasă nu mă puteam duce... Dacă apăream numai în furou, îţi dai

seama ce-ar fi ieşit! Uite ce te rog: scoală-te mâine mai devreme şi adu-mi o rochiţă de-a ta... Adu-mi rochiţa ta sac, ca să nu am nici o problemă. Familia de la care îţi vorbesc stă chiar în drumul serviciului tău.

Mirela a fost de acord şi Florina i-a dictat adresa de pe hârtia pe care i-o pusesem la îndemână pe măsuţă. A format apoi numărul de acasă şi, vorbind cu maică-sa, i-a spus că o sună, prin automat, de la Braşov, unde a ajuns cu un autocar cu turişti, se întoarce a doua zi la prânz, i-a telefonat să nu-şi facă griji.

Câteva minute mai târziu m-a sunat Pascu.

— Eşti supărat? m-a întrebat cu voce spăşită.

— Cine ţi-a spus că sunt?... Dimpotrivă. Sunt chiar foarte vesel!

— Te rog să mă ierţi, eu te-am rugat să ieşim... A intervenit o treabă şi n-am mai avut cum să vin. Aud muzică, nu eşti singur...

— Nu, sunt cu cineva.

— Am înţeles...

— N-ai înţeles nimic!... Ca să-nţelegi, trebuie să-ţi spun că sunt cu cineva de pe care nu pot să-mi iau ochii!

Florina a râs, şi Pascu a remarcat:

— Râde frumos!

— Ca un vânt cald...

Florina m-a privit cu surprindere, măgulită, şi am adăugat:

— Dar asta-i partea cea mai puţin tulburătoare la ea!

— Chiar aşa?

— Chiar aşa!

— Bine, te caut mâine.

Fără ieşire

A doua zi, însă, întâi şi întâi m-a căutat altcineva.

Cu toate că era sâmbătă, ploaia încetase şi se făcuse frumos. Florina sunase la serviciu şi povestise ce păţise cu Monsieur Chapron, declarându-le că nu mai e dispusă să-l însoţească, să-i dea ca ghid un bărbat, şi-mi spusese cu această ocazie că are statut de colaboratoare permanentă, e plătită cât lucrează, ceea ce, pe de o parte, e bine, pentru că n-are obligaţiile unei angajate permanente.

Mirela îi adusese rochia, sunase pe la 6 şi jumătate, eu însă nu auzisem nici soneria şi nici pe Max nu-l auzisem lătrând, mă mirasem în special că nu-l auzisem pe Max. De obicei nu dorm greu, iar la 7, chiar dacă mă culc mai târziu, sunt de-acum în picioare. Când nu lucrez, citesc; citesc cel ipuţin două ore, e o treabă pe care mi-am impus-o şi care a devenit un program al dimineţii.

Mâncasem şi tot restul, Florina nu se grăbea însă să plece, probabil pentru faptul că-i spusese maică-si că se va întoarce de la Braşov pe la prânz. Continua să rămână în halatul de baie, de gulerul căruia îşi apropia din când în când nasul şi, simţindu-se bine, se apucase să-şi foarfece colegii de serviciu.

Aşa cum intuisem, era o fată nesofisticată, deschisă şi veselă, dar iată că se întâmpla cu ea un lucru foarte ciudat. Totul se desfăşura normal, părea destul de inteligentă, inteligentă în accepţiunea curentă a acestui cuvânt, cu o minte permeabilă, şi de multe ori spunea lucruri cu haz, şi tam-nesam o scrântea, dădea pe neaşteptate în gropi.

Seara băuse tot vinul fiert, fără ca măcar în priviri să-i fi apărut acel luciu uşor pe care îl dă puţin alcool, mă oferisem să-i mai fierb vin sau, dacă nu, să-i prepar şi ei un „Pasternak”. „Ce, crezi că n-am mai băut vin fiert?!” mă apostrofase jignită. Sau: „Unde vrei s-ajungi cu muzica asta?” mă întrebase pe neaşteptate cu voce uşor

iritată, şi mă întrebase mai ales când întrebarea nu mai avea nici un sens. Na de mai spune ceva! Şi avea ce avea cu „vizavi”. „Vizavi de părerea mea”, „Vizavi de ce spuneai tu”, „Vizavi de ce cred eu”... „Vizavi” şi iar „vizavi”. Mă înnebunise cu aceste „vizavi”. Acum îmi vorbea aiuritor despre colegi şi colege şi, încercând să facă impresie, plasa câte o preţiozitate care se potrivea în context ca nuca-n perete. Semn de prostie sau numai de incultură-?

O lăsam în dodiile ei, acompaniind-o monosilabic. Şi în acest timp, mă gândeam unde o să ieşim şi ce o să facem duminică, Florina merita arătată. La câţi duşmani îmi făcusem cu „Lamborghini Espada”, şi cum îmi apăruse şi o carte în primele luni ale anului, dacă eram văzut şi cu ea, puteam fi sigur că la „bună ziua” mea o să-mi răspundă şi mai puţini. Nu sunt genul care se vaită, întotdeauna mi-a plăcut să irit. Nu-i prea înţelept, chiar şi-n *Biblie* scrie... N-o să m-apuc însă să vă spun şi ce scrie în *Biblie*!

Fapt este că în timp ce admiram conturul delicat al buzelor ei, a sunat telefonul. Credeam că erau Pascu, mă înşelasem.

— La telefon este cineva care vă cunoaşte foarte bine, a început cel care mă chemase, vorbind înăbuşit, rar şi fără grabă, cu o voce parcă gresată, cu care delimita fiecare cuvânt.

Nu mă perpelesc după convorbiri cu anonimi sau glume stupide care încep cam aşa, însă vocea asta în surdină şi preocupată m-a făcut să elimin ideea unei farse; vocea prevestea o primejdie. Şi ea a continuat:

— Şi vă cunoaşte şi o anumită activitate care ar interesa foarte tare organele de stat!

— Asta ce glumă mai e? am zis, căci individul făcuse o pauză ca pentru a aştepta efectul cuvintelor sale. Simţisem, nu erau vorbe goale, în spatele lor se afla o ameninţare potenţială. Şi am adăugat: Mor de râs!

— Nu v-aş sfătui! a mârâit vocea ca dată prin sacîz. Eu deţin şi dovezi care ar putea să ajungă la acele organe! De pildă, radiocasetofonul pe care l-aţi avut la maşină! Şi a făcut o nouă pauză.

Uluit de-a binelea de cele auzite, am rămas tăcut. Prelungind tăcerea, am încercat să realizez ce se întâmplă.

— Deci, dumneavoastră... am spus fără să vreau.

Dar vocea m-a întrerupt:

— Un radiocasetofon construit special – să spunem lucrurilor pe nume! – pentru activităţi de spionaj!

— Asta de unde-aţi mai scos-o? am protestat neconvingător, devenindu-mi acum foarte clar că se pregăteşte un şantaj şi, bineînţeles, nu fără motiv.

— Ştiţi foarte bine de unde!... Uitându-mă în aparat. Pe care sunt gata să vi-l restitui. Să vi-l restitui în schimbul radiocasetofonului pe care l-aţi cumpărat de la domnul Apostol. Evident, cu condiţia să nu lipsească nimic dinăuntru. E un avertisment!... a sunat dur vocea.

— Dar nu-l mai am! am spus, înţelegând deodată cum stau lucrurile cu cele trei ceasuri chioare ale mele.

— Cum nu-l mai aveţi? a întrebat surprins. Lăsaţi glumele! m-a apostrofat iritat.

— Nu-i nici o glumă. Din păcate!... am zis înciudat şi m-am hotărât să spun adevărul, căci în cazul de faţă era riscant să improvizez ceva, şi, sincer să fiu, nici nu mă simţeam în stare să inventez o minciună care să aibă cap şi coadă, adică o minciună rotundă. În ziua în care am cumpărat aparatul, am continuat, l-am şi făcut cadou, în acest scop îl şi cumpărasem. Am lipsit din Bucureşti, persoana care l-a primit s-a dus cu el la Consignaţia ca să-i potrivească un microfon portativ şi a încăput pe mâna unor bişniţari care se învârt pe acolo. în schimbul radiocasetofonului i-au dat un minimagnetofon japonez.

— Trebuie să recuperaţi aparatul! a spus supărat şi imperativ. Să faceţi tot ce este posibil ca să recuperaţi aparatul! E-n primul rând interesul dumneavoastră! Sunt sigur că înţelegeţi de ce!

— Da, aşa voi face, am spus.

— Neîntârziat! Şi nu încercaţi să trişaţi. Ştiţi cum se plăteşte o treabă ca asta!... O să revin. Şi-o să încep prin a vă spune că sunt... Radu-de-la-Afumaţi, s-a hotărât el asupra parolei. A zis apoi „bună ziua” şi s-a auzit declicul telefonului.

Florina stătea în fotoliu şi răsfoia un *L’Express*; aproape că uitasem de ea. Nu, ea nu avusese cum să-şi

dea seama despre cele discutate, vorbise mai mult acest Radu-de-la-Afumaţi, vorbise încet, probabil de la un telefon public, pentru că în receptor răzbiseră zgomotele străzii, şi el se ferise să nu fie auzit. Trebuia să-l sun imediat pe Emil, să-i spun să vină la mine, să găsesc un pretext şi s-o expediez pe Florina, apoi, aşezându-mă la orizontal, să mă gândesc în linişte şi pace la întorsătura asta neaşteptată de lucruri.

Şi deodată, amintindu-mi cum procedase Suzanne, mi-am dat seama că eram pe punctul de-a săvârşi o prostie enormă. Individul care mă sunase nu-mi spărsese numai maşina, tot el operase şi în casă! Căutase mai întâi radiocasetofonul în apartament! De aia şi găsisem peste tot răscolit, toate lucrurile răvăşite... Iar odată aflat în apartament şi constatând că radiocasetofonul nu-i nicăieri, poate că a plasat pe undeva vreo drăcie. Aşa că Emil trebuia să fie ultimul om din lume care să-mi vină în casă. Şi nici eu n-aveam voie să-l sun de la mine.

„Da, mi-am spus, de-acum înainte, fiecare cuvânt, fiecare gest se cere judecat. Fir-ar să fie, iar am dat de belea! Ce chestie!... Eu ce naiba caut...?" Şi am încercat să mă concentrez.

Gândurile fugeau ca firele de la ciorapii „Adesgo".

— Te-a indispus telefonul primit... am auzit-o pe Florina. Îmi pare rău...

— Da, oarecum. O încurcătură... Făcută de altcineva şi din care, iată, ies eu foarte prost! am spus cu năduf.

Am spus, şi a sunat telefonul. „Dacă-i Pascu, m-am ars!" mi-am zis. Nu, nu era Pascu, suna, telepatic, Ioana. De azi înainte, în loc de „Pasternak", o să-i dau *juice* de ardei, numai din cauza ei eram intrat la apă din nou.

— Vreau să-ţi vorbesc, m-a anunţat.

— Eşti prima pe listă... Dă-i drumu!

— Te-a întors pe dos cineva?

— N-a minţit cine ţi-a dat informaţia asta! Este exactă! Şi cine m-a întors pe dos, cum ai spus, nu era înscris la cuvânt. Aşa că grăbeşte-te, să nu-ţi ia altul rândul!

— Am o rugăminte pentru nepoţica mea, dar nu-i momentul cel mai bun să-ţi ceară omul ceva.

— Ai spus un lucru adevărat! Dar şi mai adevărat este că momentul ăsta ţi-l datorez ţie! mi-a sărit ţandăra. Ce

ţi-o fi venit pe chelie să te duci cu radiocasetofonul la Consignaţia, nu ştiu!

— A-ho, a-ho, copii şi fraţi!... Era aparatul meu! Nu mi l-ai cumpărat mie?

— Ba ţie ţi l-am cumpărat... Dar acum l-aş fi pus la maşină! L-aş fi pus la maşină în locul celui furat! Iar ţie ţi-aş fi cumpărat altul. Cu microfon, aşa cum ai vrut! Ai dat un radiocasetofon splendid pentru nu ştiu ce mininimic!

— Da, nu-i prea grozav, a recunoscut cu jumătate de gură.

— Tu credeai că-i o pleaşcă? Pleaşcă de la bişniţari?...

— Eu de unde să ştiu că-i bişniţar?! Un tânăr finuţ...

— Şi „la-la, la-la”... ţi-a pasat mininimicul în schimbul radiocasetofonului tău!

— Bine, ia-mi capul!

— Ce să fac eu cu el? Să-l pun la maşină să cânte?!

— Atunci ce ţi-a căşunat?

— E-o-ntrebare!... De unde vorbeşti?

— De la institut.

— Şi când pot să vin să te iau? Vreau sa mergem la Consignaţia, poate-l recunoşti pe tipul acela finuţ. Şi-i dai drumul şi la rugămintea pe care vrei să mi-o faci.

Ioana mi-a spus că înainte de 12 nu poate să scape, ne-am înţeles unde o voi aştepta cu maşina şi, încheind convorbirea, m-am adresat Florinei:

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să rezolv o problemă care... Ce faci diseară? am întrebat-o ca să schimb vorba şi în acelaşi timp să nu iasă că mă debarasez pur şi simplu de ea.

— Azi e sâmbătă, nu? Sunt invitată la o prietenă. La o prietenă care-şi serbează ziua. Dar poate te sun. Chiar, să-mi notez numărul tău.

Şi l-a notat, s-a dus să se schimbe, n-aş putea spune însă că s-a grăbit foarte tare. În timp ce făcea duş, mi-am pus de cafea, pe care am băut-o la bucătărie, apoi, ca lucrurile să fie şi mai în regulă, mi-am oferit o bomboană de mentă. Când Florina a reapărut gata de plecare, măsurăm camera în lung şi în lat şi-mi spuneam mereu şi mereu că totu-i să fii optimist. De-un optimism viguros şi fotogenic, care trebuie să ne caracterizeze pe toţi.

M-am uitat, rochia-sac îi venea foarte bine şi, fir-ar să fie, privind rochia, am văzut de fapt ce încerca ea să ascundă. „Poftim! mi-am zis surprinzându-mă în această ipostază, am dat iar de belea, în loc să stau să mă gândesc şi să judec, mă prostesc şi umblu cu mintea aiurea! Zît!”

— E un model care mă prinde, nu? m-a întrebat cu cochetărie Florina şi, făcând un pas înapoi, şi-a aranjat părul lung printr-o mişcare unduioasă a mâinii.

— Eşti ca vântul de miazăzi! am spus cu admiraţie.

— Aşa mă vezi tu! şi a venit să mă sărute pe obraz. Ochii mari, de culoarea alunei, erau proaspeţi, lipsiţi de orice şiretenie, şi ăsta mi-a plăcut.

Max venise în vestibul s-o conducă şi el pe Florina, întorcându-mă în cameră, mi-am adus deodată aminte şi l-am luat din scurt pe foxterier:

— Mă! paştele tău de şnapan, tu să-mi spui cum ai pătruns în maşină! Că nu-i vorba numai de furt! Acum nu-i vorba numai de furt!

În liniştea care a urmat am auzit deodată glasul Lolei în spatele meu: „Mie-mi place să fiu o enigmă”. M-am întors şi, bineînţeles, n-am văzut nici o Lola în cameră.

— La naiba, am început să am iluzii auditive! m-am apostrofat şi m-am îndreptat spre o bomboană de mentă.

N-am mai apucat să ajung la ea, căci a sunat din nou telefonul. De data aceasta era precis Pascu, l-am lăsat să sune, am luat bomboana şi am încercat să găsesc ce să-i spun lui Emil în aşa fel încât el să înţeleagă mai multe lucruri deodată. Întâi, că a intervenit ceva foarte important. Doi, că nu pot vorbi. Trei, că trebuie să-l văd cât mai urgent cu putinţă. Şi Pascu se va pune pe roate şi va inventa el un mijloc, o modalitate – era meseria lui, nu a mea, pentru asta lua leafă! – de a stabili o cale de contact cât mai discret cu putinţă.

Până să găsesc însă cuvintele necesare, soneria a încetat să mai zbârnîie. Mi-am făcut imputări că nu mi-am supra-voltat îndeajuns creierul, Pascu a crezut probabil că am ieşit în oraş. Nu m-am frământat însă prea mult, mi-am zis că o să iau legătura cu el prin intermediul Ioanei. O să-l caute de la un telefon public şi-o să-i spună ce mă păştea.

„Doamne, cine m-a pus să mă uit la anunţuri în duminica aceea ploioasă?!” Şi am hotărât că, de aici înainte, în loc de *România liberă*, să cumpăr *Scânteia*. „Da, dar ce mă fac fără Matty?” Asta era întrebarea!

Nu mi-am răspuns, căci telefonul a început iarăşi să sune. Aveam cuvintele pregătite, am ridicat receptorul, dar în locul vocii lui Pascu, am recunoscut-o pe cea a prietenului meu, Ştefan, la care încercasem să mă invit la masa de prânz în duminica aceea ploioasă. Poftim, oameni buni, cum vine de se leagă!

— Tot tu ai sunat şi puţin mai înainte? m-am interesat.

Mi-a spus că da, el a sunat; văzând că nu răspund, şi-a zis că poate a format greşit numărul şi a încercat încă o dată. Mi-a reproşat apoi că m-am dat la fund şi tot cântecul, ca în cele din urmă să mă întrebe dacă pot să-i fac un serviciu.

— Da, cum să nu?!! m-am oferit, cu toate că nu prea vedeam cam ce serviciu i-aş putea face.

Cu bani mă împrumută de obicei el pe mine, şi nu eu pe el... Un vin bun tot prin el îl procur... Tot ce putea să mă roage era să-i dau vreo carte din bibliotecă.

Nu, n-a vrut o carte, mi-a cerut cheia apartamentului în după-amiaza aceea. Nu ca să se reculeagă mi-o cerea, îmi displac totalmente asemena împrumuturi. În timp ce-i spuneam că-i sâmbătă, am pe cineva invitat, m-am gândit că poate n-ar strica să i-o dau. în afară de vreo drăcie plasată în apartament, acest Radu-de-la-Afumaţi sau altcineva îmi supraveghea şi casa probabil. Îmi supraveghea casa aşa cum mi-a supravegheat garajul, cum m-a urmărit la Sinaia... Cum m-a urmărit, probabil, prin Lola... Au văzut-o pe Florina, sau dacă nu, or s-o vadă mâine cu mine, o să-l vadă şi pe Ştefan venind cu o tipă, în cazul în care voi fi urmărit, or s-o repereze şi pe Ioana... Şi ei îşi vor forma o părere care mi-ar putea folosi; eram sigur că lui Emil o să-i convină ipostaza asta în care le-aş putea apărea. Căci era cât se poate de limpede ce rol aveam de jucat, fir-ar să fie! Oameni buni, mă omor după roluri din astea!

Nu mă aşteptam ca Ştefan să insiste, dar el a făcut-o:

— Ştii că nu te-am rugat niciodată în acest sens... Acum te rog, pentru că asta e situaţia. Contramandează şi tu toată treaba!

— Bine, am spus ca sub presiunea insistenţelor lui.

Dar nu sunt convins că n-aş fi cedat chiar şi fără motive strategice; inima mi se înmuiase de tot.

Cum am pus receptorul în furcă, a sunat Pascu. Recunoscându-i vocea, am dat drumul la ce pregătisem:

— Salut, Virgile! am început exuberant, luându-i-o înainte, şi nu m-am mai oprit până n-am spus tot. N-ai mai dat un semn de viaţă de când ne-am văzut pe litoral, la Neptun. S-au întâmplat o mulţime de lucruri, am fost în Austria, din Salzburg am trecut în Germania Federală; o să-ţi povestesc, acum o să te rog să mă ierţi, tocmai ieşeam pe uşă şi sunt aşteptat în vestibul; te sun eu, te sun neapărat, bine?

— Bine! s-a molipsit Pascu de exuberanţa mea. Şi bem un şpriţ ca atunci la Neptun! a zis, semn că-i căzuse fisa. (Lui să nu-i cadă?)

— Şi bem un şpriţ ca atunci la Neptun! l-am aprobat şi am închis telefonul.

Îndreptându-mă spre locul întâlnirii mele cu Ioana, am încercat să verific discret dacă nu aveam vreo coadă. În oglinzile retrovizoare ale „Espadei” a apărut nu o singură „Dacie” albă, dar ce număr aveau, începeau sau nu cu 7-B, asta n-am mai avut cum să constat. Fapt este că intrasem în rolul aşteptat. Ştiindu-mi pielea în joc, începusem să gândesc altfel; mi-am spus că nu-i exclus ca şi în maşină să fi fost plasată vreo drăcie micronică. Tocmai de aceea am parcat în altă parte „Espada” şi m-am dus pe jos s-o întâlnesc pe Ioana.

Mă aştepta în faţa institutului. M-am apropiat săltând de bucurie şi mâncând-o din ochi. M-a privit perplex şi m-a întrebat:

— Ce e, ai înnebunit?

Dar n-am lăsat-o să continue, i-am povestit ce se întâmplase şi am rugat-o să-l sune pe Emil de la telefonul public din hol. N-am urmat-o, am rămas în stradă, ca să protejez convorbirea Ioanei.

— Pascu e-n oraş, m-a informat întorcându-se, dar a lăsat vorbă şi mi l-au dat pe colonelul Dumitru. M-a întrebat de unde telefonez, i-am spus, i-am spus apoi ce s-a întâmplat, chestia cu Radu-de-la-Afumaţi, şi că ne ducem la Consignaţia, poate dau cu ochii de bişniţar. A

zis „Foarte bine, bişniţarul ăsta ne interesează şi pe noi în cel mai înalt grad”, şi m-a învăţat ce să fac dacă-l văd.

— Ce să faci? Ce te-a învăţat?

— Mi-a zis să mă comport cu el ca şi când ar fi o cunoştinţă mai veche. Să-i întind mâna la sărutat, apoi să-l iau afabil de braţ ca pentru a-i spune ceva între patru ochi. Să-i spun că m-ar interesa, pentru o prietenă, o piesă în genul aceleia pe care am luat-o de la el.

— Curat piesă!... Am înţeles, oamenii colonelului vor fi prin apropiere. În regulă. Şi altceva? Eu ce trebuie să fac? Nu m-a chemat la o întâlnire cu el?

— Ba da. Mi-a dat o adresă şi mi-a spus că te roagă să vii la ora trei, o să te aştepte.

Când ne-am apropiat de maşină, am văzut lângă „Espada” un agent de circulaţie, tinerel şi chipeş, puteam să jur că se afla acolo nu pentru că-şi dăduse întâlnire c-o fată în dreptul „Espadei”. M-a salutat milităreşte – sunt exact primirile care-mi plac, mai lipsea o fanfară – şi mi-a cerut să-i prezint actele pentru control.

Le-am prezentat, le-a examinat fără nici o grabă şi, după felul cum ţinea buzele strânse, am fost sigur c-o să încasez o amendă. Cu toate că nu vedeam ce-ar fi putut să-mi găsească. „A văzut, mi-am zis, «Lamborghini Espada» cu număr de circulaţie românesc, cu un număr de circulaţie oarecare, aşa că fără o amendă nu scap.” La «Renault-16» avusesem, printr-o întâmplare, număr mic, 1—B—2022; după număr te poate lua drept mărime, o mărime chiar dintre cele mai mari, din pricina asta e-o adevărată vânătoare de numere mici.

— De ce-aţi oprit aici? m-a chestionat, reţinând actele.

— Dar nu-i nici o tablă indicatoare care să interzică acest lucru! Care să interzică oprirea!

— Daaa? a ricanat şi m-a invitat să-l urmez: Ia poftiţi!...

M-am dus după el gândindu-mă c-o fi vreun semn şi nu l-am observat eu. M-am uitat, n-am văzut însă nici o tablă indicatoare care să interzică oprirea.

— Nu văd nimic... am spus.

— Nu vedeţi?... Dar câţi metri sunt de-aici, de la colţ, de la colţul intersecţiei, şi până la maşina dumneavoastră?

— Sunt într-adevăr puţini, am recunoscut. Ce amendă trebuie să plătesc? am întrebat, agasat de căutarea nodului în papură. Şi m-am căutat după bani.

— Un moment! m-a oprit şi a păşit înapoi spre maşină, bănuiesc din cauza mai multor pierde-vară ce se opriseră lângă noi. Mai este ceva, a adăugat, deschizând permisul de conducere şi extrăgând tichetul din el. De ce n-aveţi viza medicală periodică? Unde să scrie că smteţi apt pentru conducere auto?

— Drept să spun, am şi uitat că există o asemenea obligaţie.

Era adevărul curat.

— Există! Şi scrie şi-n tichet! a zis. Şi a continuat metodic: La cei până-n patruşcinci de ani, din cinci în cinci ani; între patruşcinci şi şaizeci – din trei în trei ani. Iar peste şaizeci – în fiecare an. Examenul vederii... Examenul psihic e cel mai important!

— Asta ca să conduci o maşină... Dar ca să conduci, să zicem, o întreprindere, o centrală industrială, un minister... nu trebuie să te vadă nici un doctor, nu? Nici la început şi nici periodic!

M-a privit gânditor pentru o clipă şi mi-a înapoiat actele.

— Altă dată vă rog să aveţi grijă unde opriţi! Şi duceţi-vă la policlinică pentru examenul periodic! Aşa scrie în lege!

Am spus că o să mă duc, agentul de circulaţie m-a salutat cu mâna la chipiu şi cu un zâmbet care mi-a priit şi am trecut de cealaltă parte a „Espadei”, ca să-i deschid Ioanei portiera, aşa cum văzusem că se face în filme.

— Trebuie să ajungem la Hanul lui Manuc, mi-a explicat. Acolo parchezi şi imediat încep magazinele Consignaţiei. Sunt pe strada Covaci, dar acolo e interzisă circulaţia pentru maşini.

Când am ajuns, nu mai era mult până la ora închiderii, ne-am dus direct la magazinul de specialitate. Înăuntru am găsit o mulţime de lume, în marea majoritate tineri, care asaltau pur şi simplu tejgheaua. în rafturi însă se aflau obiecte puţine, mai mult radiotranzistoare sau magnetofoane uzate şi două sau trei casetofoane, vechi şi acestea.

În timp ce Ioana se uita după bişniţarul ei, mi-am dat seama că dintre toţi cei care se aflau în magazin, doar unul sau doi se arătau a fi interesaţi să cumpere cu adevărat ceva. Ceilalţi erau chibiţi, iar dintre aceştia mulţi probabil vânători de clienţi, bişniţari. De aici îşi recrutau prada.

Pe drum, descriindu-mi-l pe cel pe care îl căutam, Ioana îmi spusese că tânărul are în jur de 20 de ani şi în nici un caz nu putea fi luat drept un golan oarecare, un tip care să piardă vremea pe străzi. Dimpotrivă, avea o ţinută îngrijită, lucruri de calitate pe el, lanţ de aur la gât, ceas modern cu afişare electronică, trăsături finuţe. L-ar putea recunoaşte fără greutate dacă l-ar vedea.

Nu l-a descoperit nici în magazin şi nici în timpul cât ne-am învârtit în jur, prefăcându-ne preocupaţi ba de o vitrină, ba de alta. Urcam din nou strada, când am zărit-o pe Florina ieşind dintr-un magazin de cosmetice. În aceeaşi clipă aproape m-a văzut şi ea şi s-a apropiat surâzându-mi.

Am prezentat fetele una alteia şi Florina mi-a explicat:

— Caut o cremă pentru maică-mea, dar n-au primit, „încercaţi săptămână viitoare.” Aşa spun mereu. Am plecat, a zis zâmbind. I-a întins mâna Ioanei, după care mi-a spus: Te sun diseară. Şi genele ei au clipit tendenţios.

— Bine, am zis.

Florina a plecat, şi Ioana, obiectivă, a remarcat:

— Are stil fata! Şi-a adăugat după ce şi-a întors privirile după ea: Şi se mişcă frumos.

— Restu e şi mai grozav!

— Este exact genul tău! Bănuiesc că n-o obsedează ideea virtuţii! Tu ai noroc la „jocurile” astea…

— Ştii ce se spune: femeia este ca o vioară, la ea poate cânta un lăutar sau un Paganini! Şi-apoi, a fost vrerea ta! „Putem rămâne foarte bine prieteni.” Şi tot descântecul. Ţi-ar fi plăcut să mă vezi pe patul lui Iov? Şi am ordonat deodată: Pe loc repaos! Hai să vedem ce facem cu bişniţarul.

Ne-am întors şi am luat-o la vale, şi Ioana a spus:

— Am impresia c-o să scrii iar o carte…

— Asta a început să fie şi impresia mea. De azi-dimineaţă asta a început să fie şi impresia mea. Dar zău dacă-mi trebuia o poveste ca asta pe cap!

— Abia mă abţin să vărs o lacrimă...

— Vars-o! E-o poveste în care am intrat din cauza ta! Întâi, cumpărându-ţi radiocasetofonul; apoi, prin faptul că nu l-ai păstrat.

Ioana n-a spus nimic şi am adăugat supărat:

— Că ţi-a venit bâzdâcul să-l schimbi!

Nu mi-a răspuns nici de data aceasta, continuând să meargă tăcută.

— Ţi-a intrat apă-n urechi?

— Tu ai să scoţi înc-o carte, şi eu sunt vinovată!... a răbufnit. Nu-i rău... De altceva de ce mă mai fac vinovată”?

— Gândeşti şaşiu. Puteam să scriu încă o carte şi fără s-o trăiesc pe viu! Mi-am agăţat de două ori câte un cartuş la butonieră, a treia oară nu-mi mai trebuia!

— Dar îl ai!...

— Asta cam aşa e... am recunoscut. Şi iar m-am întors împotrivă-i: Pentru că mi l-ai pus tu!

— Bine, eu ţi l-am pus, să-l porţi sănătos!

Era exact urarea care-mi lipsea.

Ajunsesem în dreptul cafenelei care-i pe colţ, i-am propus Ioanei să dăm cu ochii prin ea şi apoi să bem şi noi câte o cafea. Era prima dată când intram acolo, dar am jurat să fie şi ultima. N-aveau nici pepsi, nici borviz, apa ni s-a zis că e caldă, şi-am ales „oranjadă”. O băutură gălbuie, un fel de cico îndoit cu apă, care la plată a costat şaisprezece lei un pahar. Cică era din cutie.

Trecuse o oră de când îl căutam pe bişniţar, era sâmbătă, ne-am spus că omul dăduse cu pasu ca să-şi facă *week-end*-ul şi am hotărât să ne retragem. Am mâncat împreună la „Cina” în grădină. Ioana avea de învăţat pentru teza de doctorat, am condus-o acasă şi m-am îndreptat spre adresa pe care i-o dăduse colonelul Dumitru.

Măsuri de precauţiune nu mi se transmisese să-mi iau, era probabil o adresă „curată”. În spatele meu se aflau cu siguranţă oamenii colonelului, interesaţi să vadă dacă eram sau nu urmărit şi dacă da, de cine anume. Dar eu,

pe cât posibil, nu scăpăm din priviri oglinzile retrovizoare.

Ca să înfloresc lucrurile şi să mă dau formidabil, aş putea afirma că da, am remarcat o maşină urmăritoare, am făcut şi am dres. Dar asta ar fi inexact.

La adresa pomenită se afla un bloc cu opt nivele, trebuia să ajung la al patrulea. Ca să induc în eroare, pentru că niciodată nu poţi să fii sigur, iar în rolul în care fusesem din nou distribuit se impunea maximum de prudenţă, am urcat până la şase, apoi am coborât încet pe scări două etaje. Am coborât şi am sunat la apartamentul 16.

Mi-a deschis Pascu. Avea pregătite o pereche de pantaloni şi o cămaşă, doi bărbaţi au aşteptat să mă dezbrac, mi-au împachetat hainele într-o pânză neagră cât un cearceaf, le-au introdus într-un geamantan şi au plecat cu ele la „deparazitare”.

— Crezi că era nevoie? l-am întrebat pe Emil în timp ce mă conducea în camera în care mă aştepta colonelul Dumitru, împreună cu alţi trei ofiţeri.

— Pentru o mai mare siguranţă, da, mi-a răspuns în timp ce intram.

Colonelul m-a întâmpinat cu braţele deschise şi cu un zâmbet amuzat.

— Îmi pare bine că vă văd!

— Mie nu! am spus râzând.

— Îmi închipui!... a izbucnit şi el în râs şi m-a prezentat colegilor săi. Apoi, în timp ce ne aşezam, s-a interesat, adresându-se lui Pascu: Despre ce era vorba?

Pascu i-a raportat, am întrebat dacă am fost sau nu urmărit, maiorul Pleşan mi-a spus că nu, nici în timpul cât m-am aflat pe strada Covaci şi nici după aceea. Şi am reluat:

— Aflându-se în casă, intrând în maşină, individul a avut într-adevăr posibilitatea – m-am gândit la asta – să-mi plaseze vreo drăcie micronică în genul aceleia cu care mă înzestrase Suzanne... Dar asupra mea? Nu m-am întâlnit doar cu el!

— A avut însă la dispoziţie şifonierul dumneavoastră cu haine!... mi-a amintit colonelul.

— Da, la asta nu m-am gândit, am recunoscut.

— Deci, iată cum stau lucrurile cu cele „trei ceasuri chioare”, cum le-aţi spus dumneavoastră, a intrat Dumitru în subiect. Nu sunt deloc chioare!... Ştiu de la maiorul Pascu cum s-au petrecut lucrurile... Acum v-aş ruga să ne redaţi cât mai exact cu putinţă convorbirea pe care aţi avut-o azi-dimineaţă cu individul care v-a chemat la telefon.

Le-am redat-o întocmai, am povestit apoi cum am cumpărat radiocasetofonul de la Apostol şi mi-am amintit deodată:

— Staţi puţin... La câteva ore după ce-am venit acasă, m-a sunat o voce feminină. Mi-a spus că este doctoriţa nu ştiu cum, mi-a turnat o poveste despre un frate de-al ei, student, sau aşa ceva, care a împlinit douăzeci şi unu de ani... În rezumat, voia să-i vând radiocasetofonul cumpărat de la Apostol. Căci fratele ei îşi doreşte exact un asemenea radiocasetofon, un radiocasetofon ca ăsta are şi-un coleg de-al lui. M-a ademenit întâi c-un câştig substanţial, parcă o mie de lei, ca în cele în urmă să-mi ofere aproape dublul sumei pe care i-o plătisem lui Apostol.

— Tot o voce de femeie, a intervenit Pascu, adresându-se colonelului, a fost cea care a anunţat circa de miliţie că în jgheabul de la subsol, de la subsolul unde locuieşte Paraschiv, se afla ascunsă o cutie. Iar cutia asta ar putea să provină din furtul de la garaj!

Colonelul Dumitru şi-a făcut o însemnare în carnet şi a propus:

— Să încercăm să schiţăm primul tablou. Ca apoi, pe puncte, să vedem ce-i de făcut, care sunt direcţiile de acţionat. Deci, acum circa trei săptămâni, cuiva îi dispare un radiocasetofon. E de presupus că i-a dispărut din maşină. Nu cred c-a reclamat furtul. Chiar dacă i-au dispărut odată cu radiocasetofonul şi alte obiecte. Dar noi, tovarăşe maior, l-a vizat Dumitru pe unul din ofiţeri, să vedem ce furturi de acest gen au fost reclamate de români sau străini!... Am spus că nu cred c-a reclamat furtul pentru că ne putem imagina fără greutate ce fel de radiocasetofon e. Obişnuit ca înfăţişare, dar dublat de o aparatură de spionaj. Şi ei îşi ies din piele pentru a-l recupera, ca să folosesc termenul acestui Radu-de-la-Afumaţi. Le este atât de preţios aparatul? Nu, vor să ştie

ce se află înregistrat în el. Iar ce se află înregistrat acolo e foarte preţios pentru noi! Dar să mergem mai departe. Aparatul ajunge la Apostol. Iată un punct principal. Cum? Fiţi amabil, mi s-a adresat colonelul, unde locuieşte acest individ?

Am stat să mă gândesc, dar nu mi-am amintit strada.

— Îi aveam notată adresa... telefonul... Am aruncat cu siguranţă hârtia. Dar ştiu blocul, ştiu cum s-ajung. Când plec de-aici...

— V-aş ruga foarte mult, este o chestiune de primă urgenţă.

Am spus că este în regulă, şi colonelul a continuat:

— Posibil să nu fi ştiut că aparatul provine din furt. Altfel n-ar fi dat adresa de-acasă. În acelaşi timp, însă, s-a folosit de-o mică stratagemă pentru a-l vinde. Rugând o doamnă care avea anunţ în ziar să-i paseze cumpărători. L-a cumpărat ca pe-un chilipir... De la cine? Tovarăşe Vlad, este chestiunea pe care trebuie s-o rezolvi dumneata, încă astăzi.

— Nu ştiu, am spus, care este ocupaţia acestui Apostol şi unde lucrează... Mi-a oferit colonie franţuzească... Şi odată cu aparatul am cumpărat de la el şi un cartuş de „Kent”. A zis că-mi face rost şi de *whisky*... Vreau să spun că portretul lui s-ar apropia de ceea ce aţi spus cu chilipirul.

— Şi v-a făcut rost de *whisky*?

— Nu, nu m-a sunat. E drept, am plecat imediat, în aceeaşi după-amiază, la Govora şi-am lipsit câteva zile din Bucureşti... în timpul ăsta mi s-a spart casa.

— Deci i-aţi dat numărul dumneavoastră de telefon?

— I-am dat o carte de vizită.

— Şi mai bine!... Dar să schiţăm mai departe. Urmăreau anunţurile din România liberă – şi le urmăresc probabil şi acum – şi cei interesaţi să recupereze apartul. Nu este exclus să fi dat şi un anunţ la ziar: „Cumpăr radiocasetofon «Mayer»”. Cu răspunsuri la căsuţa poştală. Tovarăşe maior, să verificăm! s-a adresat colonelul Dumitru unuia din subalterni. Şi a reluat: Urmărind anunţurile din ziar, au sunat-o pe doamna aceea şi ea le-a dat şi lor numărul de telefon al lui Apostol. Numai că a fost prea târziu: Apostol vă vânduse dumneavoastră aparatul. De obicei, după ce lichidează

vânzarea, cel chemat spune scurt: ,,S-a vândut", sau: „Nu mai este de actualitate". Nu se apucă să dea amănunte cu cât şi mai ales cui l-a vândut. Ei au insistat, se vede. Au insistat, i-au tras o minciună în genul aceleia cu fratele... Poate i-au promis şi o recompensă... Fapt este că el le-a dat şi telefonul şi adresa dumneavoastră. Încă un punct de clarificat, tovarăşe căpitan Vlad! Furioşi că au fost la un pas de aparat şi l-au pierdut, s-au hotărât ca de data aceasta să nu le mai scape. Posibil că aşa-zisa doctoriţă v-a mai sunat la telefon. N-aţi răspuns pentru că eraţi plecat la Govora. Dar ei au revenit, sunt sigur, mereu. Au revenit, şi-au pus întrebări şi au constatat în cele din urmă ce era de constatat.

— Nu, eu nu cred că doctoriţa a mai făcut o tentativă de-a mă convinge să revând aparatul. Nu numai că am refuzat-o cât se poate de categoric, dar am şi pus-o la punct. Altceva ar fi însă... Ar fi de reţinut când anume le-a dat Apostol adresa mea. Fiindcă în după-amiaza aceea am încărcat maşina cu sticle goale şi cărţi, intrând şi ieşind de câteva ori din bloc... Apoi m-am dus la garaj şi am făcut ordine şi acolo. Deci, m-au putut repera foarte bine!

— Cum? s-a mirat colonelul. Nu ştiau cum arătaţi! Chiar dacă v-a descris Apostol...

— Nici n-a fost nevoie să mă descrie. A fost sucifient să le spună că am o maşină grozavă, aşa şi aşa. Maşina se afla în faţa blocului, au remarcat-o imediat şi apoi m-au văzut încărcând-o cu sticle şi cărţi.

— Da, e adevărat, m-a aprobat colonelul.

— Mai mult decât atât! M-au văzut plecând valvârtej cu maşina. Când am auzit că maică-mea s-a accidentat...

— În cazul acesta, a intervenit Pascu, ar fi văzut-o şi pe Ioana! Care era la tine!...

— Nu, n-am ieşit odată cu ea. Am lăsat-o în urmă, coborând pe scări câte trei trepte deodată. Şi n-au făcut legătura între mine şi ea pentru că altfel ar fi căutat şi la ea aparatul. Negăsindu-l la mine, l-ar fi căutat după aceea la ea. Chiar dacă au văzut-o ieşind... A fost la cineva în bloc. Pentru radiocasetofon îi dădusem o pungă de plastic pe care o aveam în vestibul...

— Explicabil atunci, a spus Pascu. Şi, cerându-i permisiunea colonelului, a continuat, adresându-mi-se: I-

am raportat tovarăşului colonel amănuntele aşa-ziselor furturi de la tine de-acasă, de la garaj... Cum a fost înfundată cu beţe de chibrit broasca de la uşa intrării în bloc, c-ai fost căutat de o tipă care a descusut-o pe portăreasă... Un lucru este neclar: de ce n-au încercat să deschidă la Sinaia şi portbagajul maşinii?

— La asta nu m-am gândit. Dar există un răspuns, în noile condiţii, acum, când ştiu despre ce este vorba sau, mai bine zis, despre ce fel dez autor este vorba, pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat. Întâi au intrat în vilă, în camera mea, şi de-abia după aceea au forţat portiera maşinii. La majoritatea vilelor, uşile de la intrare rămân descuiate... Iar cheia de la uşa camerei, cel puţin eu, o pun de obicei sub preş. Sub preşul de pe coridor. O cheie banală care poate fi înlocuită cu cel mai banal şperaclu. Doi, au avut drum liber pentru că întreaga seară mi-am petrecut-o cu mai mulţi confraţi la cabana-restaurant. Apoi, vila în care am stat nu are televizor şi vecinii mei de cameră erau cu siguranţă pe la alte vile. Cât îţi trebuie să cauţi într-o cameră ca de hotel? S-au uitat în dulap, prin bagaje... N-au găsit radiocasetofonul şi şi-au zis că l-am lăsat în maşină. În cutia bordului sau pe poliţa de sub bord... Dar despre Lola i-ai raportat tovarăşului colonel? l-am întrebat, aducându-mi aminte.

— Da-da, a confirmat Pascu.

Însă acest „da-da” mi s-a părut grăbit, ca un fel de expediere a problemei. Ceea ce nu mi-a plăcut. Am vrut să-i spun colonelului, dar el şi începuse să vorbească.

— Să vedem cealaltă direcţie... După părerea mea, cam în trei direcţii trebuie să se îndrepte acţiunile noastre. S-o vedem pe-a doua. A doua ar fi găsirea radiocasetofonului. Aici, tovarăşa Ioana ne-ar putea da o mână de ajutor.

— Din păcate, am intervenit, are foarte puţin timp liber. Îşi pregăteşte teza de doctorat. O dată sau de două ori o mai scot eu din casă, dar mai mult n-o să pot.

— Bine, a zis colonelul. Şi s-a adresat lui Emil: Ia desenatorul, rugaţi-o pe tovarăşa Ioana să vi-l descrie, să-l corecteze apoi pe desenator până când îl va recunoaşte pe bişniţar. Şi multiplicaţi desenul...

— Eu aş avea o propunere, tovarăşe Pascu!... am intervenit deodată. Ce-ar fi să vorbim şi cu Mihai

Paraschiv. Mi-a spus c-o să doarmă la unul, Giony, care se ocupă cu bişniţă şi ,,face" căminele cu studenţi străini. L-a cunoscut la corecţie. Şi mă mai gândesc la ceva... Ar putea să-i ştie pe ăştia care s-au specializat în furturi din maşini... El altfel ar sta de vorbă cu ei!...

— Ai rezolvat pentru Paraschiv la cămin? l-a chestionat colonelul pe Emil.

— Am rezolvat. Luni după-masă se poate muta. Dacă-mi permiteţi, cred c-ar fi o idee...

— Bine, vorbiţi cu Paraschiv. Şi s-ar mai putea face ceva, mi s-a adresat Dumitru. De ce n-am da un anunţ la Mica publicitate?! „Cumpăr urgent radiocasetofon «Mayer»." Atât. Cu numărul telefonului dumneavoastră. Le demonstraţi astfel că întreprindeţi tot ce este posibil ca să recuperaţi aparatul... Şi, cu voia dumneavoastră, o să fim şi noi pe... firul telefonului. Mai ştii... Când cineva caută, înseamnă că-i dispus să plătească!...

— Pe firul telefonului meu, m-am gândit, oricum trebuie să fiţi! Pentru acest Radu-de-la-Afumaţi! Cu această ocazie s-ar putea să aflaţi şi ultimele noutăţi în materie de bancuri; vă rog frumos să nu le difuzaţi! S-ar putea să fiţi întrebaţi de la cine le-aţi auzit!

S-a râs şi colonelul a continuat:

— Aşa cum am înţeles, există un pensionar care, apucându-se de cerşit – scleroza, fir-ar să fie!... – l-a văzut pe cel care v-a supravegheat garajul. Ar putea fi Radu-de- la-Afumaţi!... În felul acesta, pensionarul respectiv a devenit un om foarte valoros pentru noi! Pascu! Din nou desenatorul, din nou portretul vorbit. Până când pensionarul îl va recunoaşte pe cel care a pândit din maşină garajul.

— Să-i facem şi Lolei portretul vorbit, tovarăşe colonel! am propus deodată. Propunere prin care am încercat, pe de o parte, să canalizez cercetările şi în această direcţie, iar pe de alta, să-mi dau seama dacă Pascu l-a pus la curent pe colonelul Dumitru asupra tuturor punctelor fierbinţi ale cazului. Şi Lola era un asemenea punct!

— Dacă este cazul, desigur... a spus colonelul.

— Am avut în vedere „Dacia 1300" albă... am dat să-i explic, străduindu-mă în acest timp să ajung-la o concluzie în ce priveşte sensul spuselor lui Dumitru.

M-a întrerupt:

— La ea voiam şi eu să mă. refer. Maşina pe care a văzut-o chelnerul de pe Cumpătu era o „Dacia-1300” albă şi al cărei număr începea cu 7–B. O „Dacia” albă are şi cel care v-a supravegheat garajul...

— Dintr-o „Dacia” albă, l-am întrerupt de data aceasta eu pe colonel, a coborât Lola la Fântâna Mioriţei! Iar la Sinaia, la un sfert de oră după ce s-a despărţit de mine, s-a urcat tot într-o „Dacia-1300” albă!

— Aveam în ţară mii, dacă nu zeci de mii de „Dacia” albe! Dar avem şi un reper – acel început de număr, acel 7–B. Şi colonelul îi ordonă unui subaltern să ia legătura cu Serviciul de circulaţie, după care continuă: Aici s-ar potrivi zicala cu a căuta acul în carul cu fân... Dar când o să obţinem un nou amănunt, având şi lista, o să coroborăm amănuntele şi în cele din urmă o să ajungem la posesorul acelei „Dacia-1300”. Cea de a treia direcţie sunteţi dumneavoastră, mi s-a adresat deodată colonelul.

— Sunt încântat! am exclamat. Este tot ce-mi doream – să fiu o direcţie!

— Şi încă nu orice direcţie! a subliniat colonelul zâmbind. Direcţia a treia!

— Înseamnă că sunt piesa de rezistenţă din moment ce aţi lăsat la urmă direcţia asta...

— Am lăsat-o la urmă pentru că aici pot fi două situaţii. Una-i fără ieşire. Cea de a doua este la latitudinea dumneavoastră. Dumneavoastră veţi hotărî dacă da sau nu.

— La Neptun, a intervenit Pascu, reproşîndu-mi, l-ai căutat pe dracu cu lumânarea! Acum îl ai, şi te vaieţi!...

Am vrut să protestez, dar colonelul Dumitru a izbucnit pe neaşteptate în râs. A izbucnit în râs aducându-şi aminte probabil cum mă băgasem la Neptun într-o treabă care putea să sfârşească cât se poate de prost.

— Da, era s-o fac fiartă!... am recunoscut râzând.

— Să revenim la situaţia de acum, a propus colonelul. Şi a continuat: Pentru a motiva forţarea uşii de la „Lamborghini Esapda”... şi se prea poate şi pentru a vă determina să scoateţi astfel la lumină radiocasetofonul cumpărat de la Apostol, au luat aparatul maşinii. L-au luat şi au văzut buzunarul secret. Ascunzătoarea folosită de Suzanne pentru cel de-al doilea aparat de fotografiat.

Pentru aparatul ei. Au văzut buzunarul secret a doua zi sau ceva mai târziu, asta nu mai putem şti. Fapt este că l-au văzut, şi el le-a dat de gândit. Dacă specialistul lor este aici, atunci acesta l-a desfăcut şi şi-a dat imediat seama despre ce fel de aparat este vorba şi căror scopuri serveşte. Aparatura a fost neutilizată de noi, dar tocmai asta i-a făcut să se gândească că sunteţi un om prevăzător, nu lăsaţi nimic, nici un cuvânt înregistrat... „Deştept tipul, şi-or fi zis, nu lasă probe. Iar dacă i-l fură, n-are prea multe bătăi de cap, cum, iată, avem noi." Este posibil însă ca specialistul lor să nu fie aici. Să vină doar pentru a prelua înregistrările. Şi cred că aşa stau lucrurile. Întâi, pentru că în „Mayer"-ul lor se găseşte materialul după care aleargă turbaţi... Doi, n-ar fi reacţionat aşa de târziu. Au chemat specialistul, omul a venit aici... După-amiază sau...

Aici colonelul s-a întrerupt şi, întorcându-se spre ofiţerul care stătea în dreapta lui, l-a întrebat dacă a înţeles. Acesta a răspuns că da, şi colonelul i-a dat permisiunea să plece. Odată cu ieşirea acestuia, Dumitru a reluat:

— Omul lor a venit, a constatat ce era de constatat, şi ei au acţionat azi-dimineaţă. Au trecut la şantaj, convinşi că vă au la mână, că vă pot compromite. După cum mi-aţi spus, vestea că radiocasetofonul a dispărut, că a plonjat din nou în neant, cumpărat de nu ştiu ce bişniţar, a constituit o adevărată surpriză pentru acest Radu-de-la-Afumaţi.

— Da, aşa este, am confirmat. „Cum, nu-l mai aveţi?" nu i-a venit lui a crede. Şi m-a apostrofat iritat: „Lăsaţi glumele!"

— N-au, bineînţeles, intenţia de-a face schimb... Vor aparatul lor şi în acelaşi timp vor să-l păstreze pe cel al „Lamborghinei Espada". Nu putem şti cum s-au gândit s-o facă. Dar, în asemenea situaţii, este nepermis să pierzi, să scapi un atu ca acel pe care au pus mâna!

— Cu alte cuvinte, îşi închipuie că lucrez pentru o agentură de spionaj şi vor încerca să mă forţeze să trec, cum s-ar spune, cu arme şi bagaje la ei?

— Exact! Dar nu dintr-odată. Vor înainta pas cu pas, până când nu veţi mai putea da înapoi.

— Asta în cazul în care situaţia imaginată de ei ar fi reală. Dar aşa? Tot ce pot face la modul aşa-zis real este să le recuperez aparatul, in cel mai bun caz!

— Este situaţia pe care am denumit-o „fără ieşire”. Din punctul lor de vedere, fără ieşire.

— De ce? Dar dacă aparatul nu poate fi găsit cu adevărat?

— Vom regiza găsirea lui şi vom aduce din străinătate un „Mayer”. Pentru că altfel nu se va putea realiza o întâlnire concretă. O întâlnire între dumneavoastră şi ei. Iar fără o întâlnire concretă... Nu sunt nişte naivi... Să sune de la acelaşi telefon public. Sau de la telefoanele publice dintr-un singur cartier. În romane sau în filme, o asemenea rezolvare iese foarte frumos. Poliţia stă pe ascultare, un suspens, altul, se procedează prin eliminare, şi individul este prins în timp ce părăseşte cabina unui telefon public. Maşinile poliţiei blochează, în urlete de sirenă, perimetrul de străzi... Un divertisment de sâmbătă seara. De multe ori bine făcut şi mai ales bine jucat. Sigur, o să fim şi noi pe recepţie... îi vom auzi vocea... Particularităţile ei nu sunt de neglijat... După câteva apeluri vom realiza ce traseu străbate... Ştim că „Dacia-1300” albă are un număr care începe cu 7—B... Toate acestea necesită timp, forţe umane... Şi mai ales se pot dovedi insuficiente. Le arde buza după „Mayer!”-ul lor, să le servim. „Mayer”-ul!

— Nu înţeleg... am spus. Dar ei îşi vor da seama că i-am tras pe sfoară! Îşi vor da imediat seama că nu este „Mayer”-ul lor!

— Că nu este „Mayer”-ul lor îşi vor da seama; numai că asta nu presupune că n-aţi fost de bună-credinţă. ,,Mayer” este o marcă ca oricare alta. Cum este „Gründig”, „Philips”, „Schaub-Lorenz”... Dar de serie mai mică. Aţi căutat un „Mayer” – un „Mayer” aţi găsit. Că nu-i cel care le-a dispărut lor, asta nu mai aveţi de unde să ştiţi! Se înţelege, va fi acelaşi tip de aparat, şi cu ajutorul dumneavoastră îl vom face să semene cât mai bine – cât mai bine, dar nu perfect! – cu cel pe care l-aţi avut în mână. Şi noi vom dispune de o dublură. Nu numai pentru a provoca o întâlnire concretă... O dublură care să nu vă expună cu ocazia întâlnirii concrete.

— Am înţeles. V-aţi gândit la toate! am exclamat admirativ fără să vreau.

O exclamaţie care nu decurgea atât din cele auzite, cât din felul lui dezinvolt, degajat, relaxat de-a vorbi, ca şi când ne-am fi aflat la o şuetă, la o şuetă de bărbaţi, şi, iată, el povestea, subliniind, din când în când cuvintele prin gesturi, o întâmplare care ne stârnise la toţi interesul. Degajată era şi poziţia colonelului în fotoliu, picior peste picior, şi doar carneţelul în care îşi nota unele lucruri arăta că nu-i vorba chiar de-o şuetă; tot aşa degajat era şi îmbrăcat: mocasini în picioare, costum uşor din alpaca bej, dintr-o alpaca veritabilă; avea o cravată de vară la care făceam zâmbre.

— Ne-am gândit, a spus, datorită experienţei, a cazurilor întâlnite... Ne vom gândi în continuare... Este foarte posibil să ne fi scăpat destule lucruri... Şi iată la ce m-am mai gândit şi ce vreau să vă propunem... Ne-am gândit să-i ajutăm să facă paşi spre dumneavoastră. Să le servim aceşti paşi. Adică să vă compromitem. Să vă compromitem din punctul lor de vedere. Să vă compromitem şi mai tare şi să vă dăm ,,legat” în mâinile lor.

— Hm, am făcut, nu-mi surâde perspectiva.

— Ce se-ntâmplă? a continuat colonelul. Nu ştim nici cine sunt... Mă înţelegeţi, nu? Nici obiectivul. Sau obiectivele... Nici numărul lor. Nici sistemul de lucru, de legături... Şi aşa mai departe. Nu putem ghici aşadar, cum vor organiza întâlnirea... Ce se va întâmpla mai departe...

— Să vă spun cum mi-am imaginat eu lucrurile, i-am propus. Având „Mayer”-ul... Indiferent care, cel real, cel căutat de ei, sau cel pregătit de dumneavoastră, voi juca tare. Va fi rândul meu să joc tare. Adică voi pune condiţii. Condiţii care să-mi dea certitudinea schimbului. Sigur, aceste condiţii nu vor fi elaborate de mine, vor fi condiţiile dumneavoastră... Ele vă vor da posibilitatea de-a-i afla. Şi tot restul...

— Ar fi foarte simplu. Ar fi de-a dreptul ideal. O schemă ca la carte. Schema asta o ştiu însă şi ei!... Şi vor lua toate măsurile... Măsuri absolut obligatorii în asemenea activităţi! Vor lua toate măsurile ca la acel

„rest” să nu se poată ajunge. Iar „restul” acesta, de-abia acest „rest” are pentru noi importanţă!

— Normal... am spus.

— Vor lua toate măsurile nu pentru că-şi pun problema că aţi fi putut lua legătură cu noi. Împrejurările în care au dat peste dumneavoastră exclud totalmente asemenea gânduri. Este ultimul lucru la care s-ar putea gândi. Ăsta-i atuul nostru cel mare! Sau, mai corect spus, ar putea fi. Nu pentru că suntem noi deştepţi... Aşa s-au potrivit lucrurile. Un joc al întâmplării. O să vă povestesc... A existat propunerea ca radiocasetofonul „Lamborghinei Espada” să fie scos de la maşină. S-o primiţi fără el. „De ce? a spus generalul. Neutralizaţi aparatul...” Vă dădeam maşina, dar îi scoteam radiocasetofonul... Eh!... Dar să revenim! Ce pot gândi ei, în sensul măsurilor de precauţie, este că faceţi parte dintr-o reţea. Şi de aici toate problemele.

Colonelul Dumitru şi-a aprins o ţigară, prima de când ne găseam împreună, şi privind-o pentru o clipă în timp ce-o învârtea între degete, ca şi cum l-ar fi preocupat marca ţigării, a continuat:

— Există două soluţii. Prima, să încercăm să ne imaginăm cum vor proceda ei. Cum vor proceda în cazul situaţiei „fără ieşire”. Întâi că riscăm să dăm greş. Una ne vom imagina noi şi alta vor face ei. Apoi, înseamnă că stăm în expectativă. Cealaltă soluţie ar fi să luăm iniţiativa. Să-i ajutăm, aşa cum am zis, să facă paşi, să-i servim cu aceşti paşi... în baza acelui atu. A acelui atu care de fapt sunteţi dumneavoastră! La asta mă refeream când spuneam că puteţi hotărî...

— Acum totul e clar... Bine. *O.K.*!

— Eu vă mulţumesc pentru acest O.K. ...în acelaşi timp, însă, trebuie să vă fac atent că asta înseamnă să „trişaţi”! Să „trişaţi” în sensul în care v-a ameninţat acel Radu-de-la-Afumaţi!

— Aflându-mă aici nu „trişez”? S-o fac cel puţin pentru potul cel gras!...

— Atunci să pregătim pachetul de cărţi!... a spus zâmbind colonelul. Maiorul Pascu va fi prietenul dumneavoastră... Asta şi este de fapt!... Lucrează ca inginer la Institutul de mecanica fluidelor, în cadrul unui colectiv ale eărui lucrări au stârnit interes peste hotare.

Şi veţi mai primi ca prieten un medic... Rămânem însă la Pascu. Nu-i nimic c-a fost văzut venind la garaj sau la dumneavoastră acasă. A venit ca prieten. Cum s-a şi întâmplat. Despre adevărata lui calitate ştiu Paraschiv şi acel inginer pensionar... Poate să ducă asta la descoperirea lui? Nu.

Eram bucuros că Emil avea să fie în apropierea mea şi sunt sigur că Dumitru şi-a dat seama de asta. S-ar putea însă, îmi spuneam în timp ce continua să vorbească, şi probabil aşa şi era, ca el să fi avut în primul rând în vedere anumite situaţii critice în care singur nu m-aş fi putut descurca.

Cine pe cine leagă mai bine la ochi

Când am ajuns acasă, se făcuse 6 şi un sfert şi l-am găsit pe Ştefan aşteptându-mă lângă intrarea în bloc. M-am scuzat că întârziasem, am urcat să-i deschid şi să-l liniştesc pe căţel: „Domnul e cu mine”, după care am plecat să-mi pierd vremea două ore pe străzi.

Am cumpărat *Informaţia Bucureştiului* şi am citit-o pe banca unui scuar de la titlu până la numele întreprinderii poligrafice imprimat la sfârşitul ultimei pagini, am căscat apoi ochii pe la vitrine, treabă pe care n-o mai făcusem de mult, şi ce-am văzut nu m-a umplut de regrete, am intrat ba într-un magazin, ba în altul şi, de fiecare dată, am ieşit copleşit de amabilitatea vânzătorilor şi cu banii intacţi. În cele din urmă tot am găsit ce să cumpăr şi mi-am făcut o rezervă pe doi ani de pastă de dinţi chinezească, „Maxam”. E formidabilă.

Crezusem că două ore vor trece uşor, dar n-a fost aşa. La capătul lor, m-am apropiat de casă şi am sunat de la un telefon public – aşa stabilisem – ca să-mi dau seama dacă drumul e liber. În receptor a răsunat un „alo” răstit şi am înţeles că Ştefan e supărat şi nervos.

— M-au înnebunit telefoanele! s-a plâns. Te-a căutat o mulţime de lume!

— A lăsat cineva vreo vorbă? m-am informat, întrebându-mă cine m-ar fi putut căuta.

— Nu, nu, a negat grăbit. Mai sună-mă peste o jumătate de oră.

Asta m-a scos din sărite. După o asemenea zi, tot ce doream era să stau acasă la mine, să beau un „Pasternak” şi, uitându-mă la televizor, să-mi alung gândurile de sub ţeasta pe care o simţeam ca un stup de albine.

— Dac-ai epuizat rugăciunile, i-am zis, am în bibliotecă o *Biblie*, citeşte-i din ea! îţi explic imediat cum s-o găseşti.

Mi-a închis telefonul.

,,Teleenciclopedia” nu mai este de mult cea care a fost la început, nu-mi părea rău c-o pierdeam, îmi părea rău de picioarele mele învăţate, fir-ar să fie, să schimbe scaunul mesei de lucru doar cu cel al maşinii. În orice caz, nu-i deloc o plăcere – o spun cu toată sinceritatea – să ai picioarele obosite. Dar cum altele nu aveam de unde lua, am pornit cu ele încă o jumătate de oră pe străzi, să-mi stârnesc entuziasmul în faţa vitrinelor.

Punctul forte din această a doua parte a programului pe care mi-l făcuse Ştefan n-au fost însă vitrinele, ci amintirea dexterităţii de-a dreptul uluitoare a vânzătoarei de la magazinul de parfumerie. Reuşise – numai Dumnezeu ştie cum – să împacheteze cele douăzeci de tuburi cu pastă de dinţi într-o bucată de hârtie în care eu n-aş fi reuşit să împachetez nici jumătate din numărul lor.

Am încercat să cumpăr o pungă de plastic. Magazinele cu produse industriale se închiseseră, am intrat într-o alimentară. Mi s-a spus că nu mai au pungi, se terminaseră. Acelaşi lucru l-am auzit şi în alte două. Purtam aşa-zisul pachet cum ai purta un copil de leagăn şi mereu cădeam în admiraţia vânzătoarei.

Dar a venit şi sfârşitul jumătăţii de ceas şi am sunat de la acelaşi telefon public în apropiere de casă. Vocea lui Ştefan n-a mai fost iritată, dar nici nu pot să afirm că am descoperit vreo notă de bucurie în ea.

— Măsori timpul cu cronometrul? m-a chestionat.

— Nu, dar a trecut jumătatea de oră! Şi începe acuşi *Un şerif la New York*!

— Ei, cum poate să-ţi placă o comicărie atât de stupidă?! s-a mirat revoltat. În sfârşit, treaba ta, însă trebuie să mai întârzii o jumătate de oră. Bea şi tu o bere... m-a sfătuit şi s-a auzit declicul telefonului.

Sâmbăta seara, şi bere! Ca să mă pot servi de telefon, umplusem toate buzunarele hainei, ale pantalonilor cu tuburi cu pastă de dinţi. Primul drum l-am făcut la garaj, am golit buzunarele în „Espada” şi apoi mi-am stimulat picioarele, promitându-le o tărie la cafe-barul unui hotel situat nu prea departe. Îşi cam face veacul acolo un dramaturg cunoscut; dacă-l găsesc, mi-am spus, trece timpul mai repede.

Localul era plin la refuz. Căutându-l pe dramaturg prin fumul în care puteai scrie cu degetul, am zărit un scaun liber la o măsuţă. Oamenii au fost amabili, mi-au dat voie să mă aşez şi am răsuflat uşurat că nu mai stăteam pe picioarele mele. În zadar am pocnit însă din degete după chelner, n-am putut risipi nici un ban.

La noul sondaj telefonic, Ştefan mi-a spus: „Hai, vino”, numai că aceste două cuvinte au sunat ca şi cum m-ar fi trimis dracului. N-am stat să-mi împovărez mintea cu gânduri inutile şi m-am grăbit să urc.

Am sunat cam mult până mi-a deschis. Mi-a deschis şi a ţinut să mă prevină, răspândmd efluvii spirtoase:

— E-ncurcată rău!...

— Ce-i încurcată? am întrebat nedumerit.

— Toată treaba.

Când mi-a răspuns, intrasem în holul-sufragerie, mi-am dat seama dintr-o privire că din toate cumpărăturile pentru care stătusem la cozi peste cozi nu mai rămăsese aproape nimic. Masa arăta ca după un adevărat zaiafet, se mâncase şi se băuse pe rupte; cea cu care se întâlnise prietenul meu nu era în nici un caz o ascetă. Televizorul mergea...

— Văd c-aţi făcut Revelionul! am remarcat fără să vreau.

— Tocmai, mi-a răspuns Ştefan cu vorba unui reputat critic. Femeia s-a ameţit şi nu mai vrea să plece acasă.

— Cum nu vrea să plece acasă? am luat foc. Unde-i?

— În camera maică-tii. Doarme. Iar eu nu mai pot sta, am întârziat şi aşa foarte mult.

— Treaba ta! Hai, scoală-ţi prinţesa adormită şi scoate-o de-aici! i-am cerut categoric.

— Măi omule, înţelege-mă! s-a rugat. O să am scandal cu Mioara. I-am zis că-s la tenis, a urmat un şpriţ cu băieţii... Da-i zece aproape!

— Asta nu înseamnă însă să-mi laşi tipa pe cap!

— Poate ascultă de tine!... mi-a sugerat.

— O s-asculte! am spus ferm şi am pornit spre camera maică-mii.

În pat se desena sub cearceaf o formă feminină al cărei şold se reliefa insolent. Sau aşa l-am văzut eu, fiindcă nu ştiam cum şi de unde să încep.

— Duduie! am spus şi am dat să-i ridic cearceaful de pe faţă.

În aceeaşi clipă, forma a izbucnit în hohote de râs, din spate a început să râdă homeric Ştefan şi de sub cearceaf a apărut Mioara. Mi-o făcuseră!

— Altădată să nu mai dai cheia!

— Fir-aţi voi să fiţi!... am reuşit în cele din urmă să spun.

Am spus, şi a sunat telefonul.

Era Florina, după vocea ei am simţit că nu-era în cea mai bună dispoziţie. Ştefan şi Mioara mă urmaseră în cameră, le-am cerut să râdă mai încet, ca să pot vorbi la telefon.

— Ai o petrecere!... a remarcat Florina. Am fost la tine, dar mi s-a spus că nu eşti acasă.

— Când ai fost? am întrebat surprins.

Soţii Butnaru au reizbucnit în hohote de râs; erau chercheliţi, n-aveam ce să le fac.

— Pe la opt şi ceva. Am renunţat la invitaţia aceea, ca să fim împreună. Nu vreau să spun cu asta că am făcut un *sacrilegiu*...

„Sacri... ce?” am fost gata-gata s-o întreb, dar m-am abţinut. Vrusese probabil să spună sacrificiu, aşa cum spusese ieri „tur de scrutin” în loc de „tur de forţă”.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat aşa, m-am scuzat şi am hotărât să-i spun adevărul, ca să nu creadă c-am fost acasă şi l-am pus pe Ştefan să spună oricui ar veni că sunt plecat în oraş. Am dat cheia unui prieten...

N-am mai putut continua din cauza râsului celor doi care se distrau în hohote pe seama mea.

— La asta m-am gândit şi eu la un moment dat, a spus Florina. Pentru că duduia care mi-a deschis a avut un surâs nu ştiu cum vizavi de mine. Am sunat toată după-amiaza, dar n-ai răspuns. Eram în oraş, fise nu mai aveam şi am urcat. Văzând că-i lumină la tine.

— A fost un contratimp, îmi pare rău. Dacă mâine după-amiază eşti liberă, sună-mă pe la cinci, cinci şi jumătate. Sunt invitat la un prieten la prânz, dar sper să scap până la cinci.

A zis c-o să mă sune.

Am băut apoi un păhărel cu cei doi amici, Ştefan era pus pe fapte mari, în alte împrejurări i-aş fi ţinut isonul...

I-am trimis acasă, mai aveam de făcut ordine, de spălat farfurii, tacâmuri, pahare, mă perpelesc după treburi din astea.

A doua zi dimineaţă m-a trezit lăstratul furios al lui Max. Suna cineva la uşă. M-am uitat la ceas, arăta abia 6 şi un sfert. L-am trimis la bucătărie pe Max şi m-am dus să văd cine sună aşa de cu noapte. Era Pascu. Mi-a spus în şoaptă şi fără să intre:

— Hai, să n-o scăpăm pe mama lui Paraschiv.

— Stai, domle!... Să beau o cafea!... Să mă spăl!..? am protestat.

„Fir-ar să fie, mi-am spus, ce sunt eu, angajatul lor!?...”

— Apostol e mort... mi-a strecurat Emil. Şi a continuat: Află unde stă Paraschiv, scoate maşina şi vino in spate la tutungerie. Te aştept acolo. Dar repede, nu pierde timpul! Şi-a plecat.

Am stat o clipă în uşă să adun în minte ce auzisem. „Apostol e mort”... Adică, a fost omorât? Asta de ce naiba? Nu m-am putut descurca în năvala de gânduri, m-am repezit să mă îmbrac şi din fugă am luat o bomboană de mentă. Ar fi fost indicată întâi o cafea... De!...

Emil avusese dreptate, mama lui Paraschiv ieşea tocmai pe uşă să se ducă la piaţă. Mi-a mulţumit că se aranjase cu serviciul băiatului şi mi-a adus din casă hârtia pe care Mihai îi notase adresa la care să-l caute dacă ar fi avut nevoie de el.

— Cât timp credeţi că trebuie să stea Mihai, plecat de acasă? m-a întrebat deodată în şoaptă.

— Câteva zile, nu mai mult, am liniştit-o, după care ne-am despărţit.

Tuburile cu „Maxam” se aflau pe scaunul de la volan, le-am aruncat pe canapeaua din spate şi am scos „Espada” din garaj. Aşa cum ne înţelesesem, Pascu mă aştepta la tutungerie. Urcându-se în maşină, i-am spus că este în regulă şi l-am prevenit că am putea fi văzuţi. Mă gândisem la asta de când ieşisem de la subsol.

— Aş fi ştiut, mi-a răspuns, oamenii noştri sunt în spate. Şi, aplecându-se, a desfăcut cu un deget buzunarul de la butonieră.

Am văzut o antenă telescopică cu o sferă micuţă şi neagră în vârf, antena aparatului său de emisie-recepţie.

Am spus că-i perfect, şi cum la ora 10 „Espada” urma să intre la control, l-am întrebat ce-i cu Apostol.

— Când ai cumpărat radiocasetofonul de la el? în şase iunie, nu? în duminica aceea a murit Apostol. În jurul orei trei după-amiază. Luni seara a venit soră-sa s-o împrumute cu o mie de lei, cum îi promisese... îi promisese să-i dea banii duminică după-amiază. Apostol n-a răspuns însă la telefon, şi-atunci ea a venit luni acasă la el. L-a găsit mort, jos, pe covor. „Stop cardiac.” Asta-i concluzia medicală. Şi s-a stabilit că decesul a survenit duminică în jurul orei cincisprezece.

— Şi ea ce spune?

— Se miră; nu l-a ştiut bolnav. Frate-su nu i-a spus niciodată nimic şi nici n-a fost vreodată bolnav de ceva. Nu-i primul caz. Un fel de rudă de-a mea, om la patruzeci şi ceva de ani şi-n toate puterile, a murit tot aşa, după ce înainte c-o săptămână îşi făcuse o electrocardiogramă. Nu s-a văzut nimic. Şi fusese la medic, o cunoştinţă, nu pentru că se simţea rău. Îşi zugrăvea casa şi voia un concediu. Bun... Dar de ce tocmai duminică? Iar o coincidenţă? Se poate. Căpitanul Vlad a rugat-o să-i deschidă garsoniera, s-au dus amindoi la Apostol acasă... N-a găsit cartea de vizită. Iar soră-sa se jură că n-a văzut nici o carte de vizită. Nici în buzunarele lui, nici pe masă, nici în portvizit. Este adevărat, în casă au intrat procurorul, medicul legist, un ofiţer de miliţie... A luat unul din ei cartea de vizită? O să stabilească Vlad acum, dimineaţa.

— Emile, da-i un stop cardiac!... Pentru că tu, văd... Ce vrei să spui, că-i o crimă?

— Nu spun că-i o crimă... Dar prin moartea lui Apostol ne-a fost blocată calea spre cel care i-a vândut aparatul. Iar calea asta putea să ducă la Radu-de-la-Afumaţi! Şi încă ceva... Sora lui Apostol, care-i o femeie simplă, femeie de serviciu la nu ştiu ce instituţie...

— Dar el, Apostol, ce era?

— Chelner la restaurantul „Bulevard”. Vlad se va duce şi-acolo. Dar stai să continui. Soră-sa i-a spus că Apostol avea ochii speriaţi. Au constatat asta şi organele de anchetă. „Cică a dat în spaimă când a văzut că moare”, i-a tradus ea lui Vlad părerea acestora. Bine, atunci de ce n-a ajuns până la pat? Până la fotoliu? Până la un scaun?

Toate astea se aflau în apropierea lui, mi-a explicat Vlad. L-au ameninţat cu ceva, şi el era cardiac... Cardiac fără să ştie...

— A-lu-lu, a-bu-lu!...

— A-ci-chiri, a-mi-chiri. Asta zic şi eu... Vorbesc...

— Şi de ce să-l ameninţe?

— Motive ar fi existat... Dar numai ameninţarea cu o armă este în stare să sperie în asemenea hal! Or, asta este exclus!... Nu se procedează aşa. Uşa garsonierei era încuiată, însă are o broască în genul yalei de la tine – tragi uşa şi ea se încuie.

— O să cereţi deshumarea cadavrului, nu?— Uite, o idee senzaţională!

— Nu, eu vorbesc serios!

— Bineînţeles c-o să cerem! în primul rând pentru ochi!...

— Pentru ochi, de ce?

— Cum de ce? Retina păstrează, ca pelicula unui aparat fotografic, tot ce s-a aflat în clipa morţii înaintea privirilor.

— Astea nu-s cai verzi pe pereţi?

— Sută-n sută cai verzi pe pereţi. Inventaţi de scriitori. Construiesc o crimă sau o iau din vreun ziar şi încep să încurce lucrurile. Aruncă bănuielile asupra unuia, asupra altuia, apoi mai apare un suspect, încă unul, al treilea, le găsesc la toţi alibiuri, ar reieşi, cum ar veni vorbă, o crimă perfectă, dar au încurcat aşa de tare lucrurile şi crima e aşa de perfectă, încât nu mai au cum s-o scoată la capăt. Şi atunci, trosc, retina! Adică o probă indubitabilă. Şi cititorul crede şi zice: „Da, domle, este”. În cazul ăsta, ce facem, deshumăm cadavrul lui Apostol sau nu?

Mă simţeam în dimineaţa aceea tot atât de inteligent ca un borcan de iaurt, mă rodea senzaţia că-mi scapă ceva, ceva important care trebuia neapărat spus: aceeaşi senzaţie o avusesem tot timpul cât stătusem de vorbă ieri cu Dumitru. Iar acel ceva nu voia să iasă la suprafaţă, nu se lăsa prins. „Nu sunt bun decât de condus maşina!” m-am blamat, înciudat.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Pascu văzând că nu spun nimic.

— Cine ţi-a spus că mă gândesc la ceva?

— Da’ ce faci?

— Te duc pe tine în Giuleşti. Mie benzina asta cine mi-o plăteşte?

— N-ai să scrii o carte? M-am abţinut să ţi-o spun ieri faţă de colonelul Dumitru...

— Şi pe Ioana tot asta o macină...

Am vorbit despre Ioana. Când am ajuns în dreptul cinematografului din cartier, am oprit să mă interesez unde vine strada Buestrului. (Iată, există o stradă Buestrului, dar nu există nici una Grigore Moisil, o fi existând şi una Zăbalei, cum există un bulevard Macaralei, dar n-am auzit de nici o arteră să-i poarte numele lui Coandă sau al lui Minulescu! Stranie treabă!) Mi s-a spus să întreb ceva mai departe, spre capătul liniei de tramvai.

Am găsit în cele din urmă strada şi casa şi, lăsându-l pe Emil în „Espada”, m-am dus să-l chem pe Mihai. Mi-a deschis o femeie, probabil mama lui Giony; i-am zis că-l caut pe Paraschiv. Băieţii dormeau, am rugat-o să-l scoale pe Mihai şi să-i spună că-l aştept la maşină.

A apărut în scurt timp. Când a dat cu ochii de Pascu, pe faţă i s-a întipărit o expresie de prudenţă.

— A zis mama ceva? s-a interesat după ce m-am scuzat că am venit cu noaptea în cap.

I-am spus, şi cum în noua situaţie era de dorit ca el să rămână în societatea lui Giony, l-am întrebat dacă îi este greu să stea la aceasta.

— Nu-i moarte de om... Câteva zile, nu-i moarte de om. Atât doar, să iasă ceva din şmecheria asta a noastră...

— Să sperăm c-o să iasă... m-am arătat optimist, şi spunându-i că vreau să-i vorbesc, l-am invitat printr-un gest în maşină.

A urcat, a dat mâna cu Emil şi am intrat în subiect:

— Mihai, te rugăm să ne-ajuţi într-o chestiune legată de furtul de la garaj. Acum, tu eşti scos totalmente din cauză... Apropo, ce-a zis directorul? am schimbat vorba, observând că Mihai a devenit circumspect.

— Aaa, e de milioane cu el! Nu m-a primit, a trimis vorbă prin secretară să mă prezint la maistru, dar pe la unsprezece a apărut în hală şi m-a chemat la el. M-a luat de gât şi-am plecat în curte, şi m-a pus să-i povestesc

unde-am făcut liceul, cum am ajuns la corecţie, ce-am de gând... Şi-a zis să pontez zilele cât am lipsit, pentru că n-am lipsit c-am vrut eu. Să vezi şi să nu crezi! Ce i-aţi făcut, tovarăşe maior, s-a adresat Mihai deodată lui Emil, că era numai fiere şi-acum e numai miere cu mine?

— Nu i-am făcut nimic. Scoaterea ta din întreprindere a fost arbitrară; ne-am dus împreună, a spus Emil arătând în direcţia mea, la primul-secretar al sectorului şi i-am supus cazul. Dar dumneata nu trebuie să ştii asta. Trebuie să te faci că nu ştii nimic. E mai cuminte aşa.

— Aveţi dreptate, l-a aprobat, aşa o să fac. M-au şi întrebat unii văzându-mă cu el prin curte: „Ce, mă, te-nfiază «Balauru»?" Aşa-i spun toţi, „Balauru". Am strâns din umeri. Ce-aţi spus că vreţi să mă rugaţi? m-a întrebat Mihai şi s-a retras uşor, ca şi când ar fi vrut să se pună în gardă, să se apere de ceea ce ar fi putut să urmeze.

— Mi-ai zis că Giony e bişniţar şi m-am gândit... M-ar interesa cei care se ocupă cu radiocasetofoane. Caut un radiocasetofon marca „Mayer", şi i-am descris aparatul.

— De ce anume ăsta? Când poate fi găsit altul... un „Philips", un „Nordmende"...

— Uite, Mihai, a intervenit Emil, avem nevoie de aparatul ăsta şi nu de altul, pentru că e o treabă cu el...

— Aşa e mai bine, daţi-o pe bune! a zâmbit ironic Mihai.

— Aparatul l-a avut o duduie, o prietenă de-a mea, i-am explicat, s-a dus cu el la Consignaţia să-i potrivească un microfon portativ, a agăţat-o un bişniţar şi i-a dat în schimbul radiocasetofonului un minimagnetofon japonez. Vreau înapoi aparatul. „Mayer"-ul. Plătesc cât se cere pe el. Şi cu ce ştiam de la Ioana, i l-am descris pe bişniţar. Poate îl ştie Giony, poate îl ştiu alţii... am adăugat.

— Dar tovarăşul maior mi-a zis că-i o treabă cu aparatul.

— Da, pentru că proveniența lui este oarecum dubioasă, i-a explicat Emil. A fost sustras, furat dintr-o maşină... Ne interesează nu *cine l-a* sustras, ci *de la cine*. Cine l-a avut? Cine a fost proprietarul lui? Asta-i răspunsul pe care vrem să-l aflăm.

— Dar nu de la mine! a spus categoric Mihai, clătinând din cap. V-aţi înşelat, tovarăşe maior, dac-aţi crezut că eu, pentru că m-aţi ajutat cu serviciul...

— Mihai, l-am întrerupt, dar n-au nici o legătură una cu alta!

— Înseamnă c-am avut noroc. Mare noroc. N-am auzit încă să-ţi dea cineva ceva fără să-ţi ceară în schimb altceva! Ca să nu pierd serviciul, puteam să accept, şi după aia să spun că nu iese nimic. Nu-s o jigodie... Sau să mă dau în lături că nu-i ştiu. Cu toate că n-am avut nimic cu lumea asta şi nici nu am. Aia a fost o prostie, o întunecare a minţii.

— Tocmai de aceea ne-am hotărât să-ţi vorbim! am mai încercat.

— Tocmai de aceea am zis şi eu nu.

— Bine, Paraschiv, i s-a adresat Pascu, dar păstrezi tot ce-ai auzit pentru tine!

— De asta să fiţi sigur! Acum mă pot întoarce acasă?

— Nu, te-aş ruga să mai ai răbdare câteva zile.

— Iar după aceea, m-a completat Pascu, dacă te întreabă cineva, spune că te-au eliberat până la proces.

— Pot să spun, am de-acu carte de vizită... Şi a dat să coboare.

— Mihai, am mai spus, acum, când am pus punct, vreau să ştii că eu am fost cu ideea să apelăm la tine.

— N-aţi avut o idee prea bună, m-a dezaprobat clătinând din cap.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, l-a aprobat Pascu.

Mihai s-a uitat câteva clipe în ochii lui Emil ca şi când ar fi vrut să afle în ei adevărul şi, cu un: „Să trăiţi!” căutat şi sonor, s-a strecurat prin spatele scaunului meu.

Întorcând maşina, i-am spus lui Emil că am dat-o în bară cu băiatul.

— Nu sunt convins...

— Ce vrei să spui? l-am chestionat, ştiind că Emil ascultă adesea mai mult vocea interioară a partenerului decât vorbele acestuia.

— Am zis eu că vreau să spun ceva? Aşa mai fi întrebat tu. Sunt multe de spus, tovarăşe scriitor! Dar discuţia asta s-o lăsăm pentru altă dată. Gândeşte-te doar la Hîncu... Până atunci, dă-mi adresa exactă a cerşetorului-pensionar.

— Emile, să bem întâi o cafea, omu' lui Dumnezeu! m-am rugat. Să mă spăl, să mă rad... Nu m-am spălat nici pe dinţi! Dar în primul rând, să beau o cafea! Fără o cafea dimineaţa, nu pot gândi!

— Dar cine ţi-a cerut asta?

— Cu Mihai... N-am găsit tonul cel mai potrivit aici a fost buba!

— Nu, nu l-ai găsit. Dar s-o lăsăm baltă, a propus el şi a scos din buzunarul de la butonieră aparatul de emisie–recepţie, un aparat de mărimea unei cutii de chibrituri, numai că mult mai subţire, mai plat. Trei-trei-patru! Aici trei-trei-unu! a început el apelul. *Londrei* ce număr? m-a întrebat, râzându-şi în barbă.

I l-am spus. Emil l-a comunicat celor pe care-i chemase şi a cerut să fie aşteptat în faţa casei. Aşa s-a şi întâmplat. M-am mirat în sinea mea, condusesem destul de tare, străzile erau puţin circulate şi alesesem şi drumul cel mai drept: Podul Grand – Depozitul Sanitar – Arcul de Triumf – Televiziunea – Piaţa Dorobanţi.

— Aveţi elicoptere de buzunar? nu m-am putut abţine când am văzut un bărbat subţirel şi înalt ce se plimba prin faţa casei arhitectului Pârvulescu de parcă s-ar fi plictisit de atâta aşteptare. Era probabil desenatorul, pentru că ţinea o servietă în mină, mai rămânea să raporteze că a discutat cu bătrânul, e gata şi portretul vorbit, ca să spun că fraţii umblă cu farmece. Iar dacă-i aşa, să-mi spună şi mie cum de-a ajuns Max în maşină, fir-ar el de căţel!

Desenatorul n-a raportat nimic, ne-a salutat tăcut şi am intrat toţi trei pe portiţă. Când Ioachim Slătineanu a întrebat: „Cine-i", i s-a spus „Miliţia", bătrânul a deschs şi, văzându-mă, a ridicat mâinile într-un gest bizar, ca şi cum ar fi zis: „Mă predau!"

— Liniştiţi-vă, i-am vorbit, am venit la dumneavoastră c-o rugăminte. O rugăminte tot în legătură cu acel individ.

Am intrat în casă, bătrânul m-a ascultat, Pascu şi desenatorul i-au confirmat spusele mele prin mişcări de cap, dar el parcă tot nu credea că nu vrem altceva decât să ni-l descrie pe individul pe care-l văzuse pândindu-mi garajul. De căutat emoţii pe străzi îi trecuse pofta.

A venit apoi rândul desenatorului să-i explice ce anume ar dori de la el, şi cum Ioachim Slătineanu se arăta cât se poate de nedumerit, acesta i-a făcut o demonstraţie, schiţându-i portretul doar din citeva linii. Omul era neîndoios un artist, prinsese cu fineţe expresia feţei bătrânului.

Numai că treaba Ia care s-a aşternut era migăloasă, începuse cu ovalul feţei şi arunca foi după foi. „Aşa?” „Poate aşa?” „Dar aşa?” M-am retras cu Emil în partea holului unde era telefonul; sunând-o pe Ioana i-am adus la cunoştinţă cum îşi va petrece o oră la mine în dimineaţa aceea, după care am ieşit pe stradă. Venindu-şi în fire şi văzind că vreau să aprind o ţigară, bătrânul îmi spusese că tot ce ne roagă este să nu-i umplem casa cu fum de ţigări.

Profitând de acest „respiro”, l-am întrebat pe Emil ce mai e cu Traian.

— Ce să fie? Tace. M-a chemat diriginta la şcoală... De-acolo te-am sunat ieri dimineaţă. M-a chemat să-i aduc o adeverinţă de la medic, ca să-i motiveze absenţele Toţi ştiu de astmul lui, nu-i o problemă... Dar ce va fi mai departe? Stai să vezi... M-a sunat bătrânul aseară... L-am rugat să mă sune în fiecare zi dacă poate, să mă sune seara după ora nouă... Şi-mi spune că Traian se duce aproape zilnic la oficiul poştal. C-o scrisoare, cu ce altceva s-ar putea duce? C-o scrisoare adresată unei fete... Că doar nu i-o scrie zilnic unui băiat! E îndrăgostit...

— E vârsta...

— Perfect! Dar dacă el a plecat de-acasă şi-a abandonat şcoala tocmai acum când i s-a aprins inima după o fată, înseamnă că ceva a devenit de nesuportat! Ce? Acea concreteţe, cum i-ai spus tu? Conştiinţa că acest copil al Aurei este şi al meu. şi că el va fi împins deci pe planul al doilea? Aura este de părere că altceva nu poate să fie. Am discutat azi-noapte până târziu... Ştii la ce m-am gândit? S-o rog pe fata asta a lui să stea de vorbă cu el.

— Înseamnă să-i explici situaţia!

— În definitiv, de ce nu i-aş explica-o? Ce-i neobişnuit în situaţia asta?! Aş vorbi cu ea ca de la om la om... Şi-o repezi tu la ai mei într-o dimineaţă. Sau duminica

viitoare. Să discute cu Traian. Zilele trec şi el pierde cursurile... Pierde anul! Pierde examenul!

— Poate ar fi o soluţie!

— Alta nu văd. însă cine-i fata? Când Aura i-a „organizat” ziua, am fost plecat la Cluj. La Traian au venit aproape douăzeci de băieţi şi fete, colegi şi colege de clasă... Dar Aura n-a stat cu ei, s-a retras după ce i-a servit. Nu ştii cum sunt? Ce, îi păzeşti?! Ar fi două soluţii... Iată-mă poliţist în propria-mi casă! în chiar familia mea!

— Tot stai degeaba! am râs.

— Da... Şi chelnerul Apostol face infarct!

— O soluţie cred c-ar fi să vorbeşti cu diriginta. S-o rogi să se intereseze discret cine-i fata de care-i îndrăgostit Traian. Trebuie să fie unul sau doi colegi care să ştie ceva! Poate şi diriginta s-o ştie!...

— Aşa m-am gândit şi eu. O să-mi fac mâine timp... Iar diseară, când mă cheamă bătrânul, o să-i spun să vorbească cu fetele de la oficiul poştal. Să afle numele şi adresa.

În cele din urmă portretul a fost gata, domnul Slătineanu a spus: „Da, eu aşa l-aş recunoaşte”. A rezultat un bărbat până în 50 de ani, cu fruntea înaltă şi trăsături regulate, o privire directă, sigură, nasul drept, sprâncene stufoase, o gură cărnoasă cu colţurile buzelor lăsate în jos, o bărbie uşor voluntară, un bărbat, aş spune, frumos.

Dar Ioachim Slătineanu n-a scăpat cu una, cu două. După ce a terminat desenatorul cu el, l-a luat Emil cu întrebările. Înalt, voinic, slab, ce greutate şi aşa mai departe, cum merge, calcă apăsat, întâi pe călcâie sau cu toată talpa, cu toată laba piciorului, ce făcea cu mâinile, sunt lungi, sunt scurte, cum ţinea capul, drept pe spate sau puţin aplecat... Şi o mulţime de chestii din astea, încât la un moment dat am fost sigur, şi chiar am vrut să-l întreb pe Emil, dacă nu se conduce după *Semnătura astrală*...

Nici următorul drum nu m-a adus acasă, dar drumul acesta a meritat cu prisosinţă să fie făcut. N-a durat mult şi unul din specialiştii care se apucaseră să controleze „Espada” a scos prin lăcaşul radiocasetofonului şi ne-a arătat în palmă o semisferă

cenuşie, cât o gărgăriţă, prinsă pe un pătrăţel adeziv, şi el cenuşiu.

— Senzor cu memorie, tovarăşe maior! i sLa adresat el lui Pascu.

Emil l-a privit în tăcere şi a spus gânditor:

— Da... Şi ăstora, mi se pare, n-avem ce să le facem... Nu-i putem, prelucra, nu?

— Nu. Doar să-l ascultăm şi atât. Şi cum l-ai ascultat, a murit. Aşa-i calculat.

— Dar în stare operaţională? în stare operaţională cât timp se află? Pentru cât timp e calculat? O fi ca la „Donkey"?

— Nu vă pot spune... Trebuie să mă uit înăuntru.

Pascu a dat drumul unui fel de geamăt însoţit imediat de-o înjurătură.

— Nici la „Donkey" nu-i o regulă... a continuat specialistul. Numai că ăsta e mult mai fidel. Ăsta prinde, lua-l-ar dracu, şi foşnetul frunzei!

— De groază! am exclamat involuntar.

— Da... a făcut Emil fără să-mi acorde atenţie şi, rămânând câteva clipe pe gânduri, a început să-şi mângîie cu arătătorul buza de jos. Nu-i putem păcăli... Au ce le trebuie...

După ce s-a încheiat verificarea maşinii, Emil s-a dus să stea de vorbă cu Dumitru, iar eu m-am întors cu „Espada" acasă. M-am întors singur – sau aproximativ singur – dar n-am rămas aşa decât până mi-am făcut o cafea. A sosit mai întâi unul din ofiţeri, la scurt timp altul, şi s-au apucat de puricat peste tot.

I-am lăsat să-şi vadă de treabă şi m-am întors la bucătărie, presat de dorul cafelei. Trebuia mai apoi să mănânc, Să-l hrănesc pe Max, să fac un duş, să mă rad... Iar la 10 urma să vină Ioana, care avea întâlnire cu desenatorul la mine.

Au fost punctuali, i-am condus în camera maică-mii şi, lăsându-i acolo – executarea unui portret după descriere nu mai prezenta interes pentru mine – m-am dus să-i asist pe cei doi. Primul senzor, un senzor identic cu cel găsit în maşină, fusese descoperit în spatele tabloului cu crizanteme, prins chiar deasupra măsuţei pe care ţin telefonul, măsuţa dintre canapea şi fotoliu. Iar după plecarea desenatorului şi a Ioanei, când căutările se

apropiau de sfârşit, a fost scos la iveală cel de al doilea. Fusese plasat în vestibul, sub postamentul cuierului. Şi, luând senzorii, ofiţerii au plecat bucuroşi de treaba făcută.

Am încercat să-mi apropii şi eu acest sentiment, dar cu cât m-am străduit mai tare, cu atâta s-a îndepărtat el mai mult. Vă imaginaţi şi singuri de ce. Dar cum totu-i să fii optimist, de un optimism tonic, robust, viguros, triumfal, de un optimism cum scrie la ziar, şi care trebuie să ne caracterizeze pe toţi, m-am dus să-mi fac o altă cafea.

Când am adus ceaşca în cameră, Max m-a urmat şi, pe neaşteptate, în timp ce sorbeam din cafea, a făcut o tumbă prin aer. Apoi s-a uitat la mine, adică să vadă: am ceva de zis că-i şi el optimist. I-am spus, zâmbindu-i cu simpatie:

— Mă circarule!...

Şi m-am gândit că, de când l-am adus, nu l-am scos o dată măcar la plimbare. Cu siguranţă, îi era dor să alerge, să se joace, aşa cum se jucase atunci în pădure, pitindu-se după copaci, de parcă m-ar fi îndemnat să fac şi eu acelaşi lucru, ca în binecunoscutul joc al copiilor.

Dar, iată, în timp ce revedeam scena zbenguielii lui Max, în faţa ochilor mi-a apărut Lola. Poate pentru faptul că aşa se jucase şi ea, constituindu-se în enigmă? Se jucase, cu tot calabalîcul de vorbe, bineînţeles într-un anumit scop! Nu fusese o joacă, ci o treabă foarte serioasă!

La Fântâna Mioriţei coborâse dintr-o ,,Dacia-1300" albă şi tot într-o „Dacia-1300" albă se urcase la Sinaia după ce intrase, de ochii mei, în hotel! Şi asta în timp ce mie îmi spusese că ea nu opreşte decât maşini elegante; la un „Fiat" sau „Renault" nici nu se uită! Şi apoi altceva: şi ,,Dacia" din care coborâse la Fântâna Mioriţei şi cea pe care o văzuse chelnerul cu o femeie la volan aveau comun nu numai culoarea albă! Şi la una şi la cealaltă numărul începea cu 7–B!

Ştiu de mult ce înseamnă să-ţi storci creierii. Pic, o idee, pic, alta! Apoi incă una. Picăturile se adună... Adică ideile vin de se leagă. Aşa s-a întâmplat şi de data aceasta. Pentru că deodată mi-am adus aminte de cele spuse de portăreasă despre cea care mă căutase la uşă

în timp ce fusesem plecat la Govora. Ea era acea zmeoaică – Lola! Descrierea se potrivea perfect!

Primei revelaţii i-a urmat a doua. Aceea a numelui ei. Şi mai ales a ceea ce putea să-mi dea acest nume. Un nume puţin comun şi poate chiar singular: ,,Glincea". Lola Glincea. Iată cum te serveşte memoria când nici nu te aştepţi! '

îl aveam notat în carnetul de bord al „Espadei", ea îl notase acolo când îmi dăduse falsa adresă a şi mai falsei mătuşi. Maşina se găsea în faţa blocului, nu era nici o greutate să cobor şi să verific. N-am făcut-o. N-am făcut-o, căci eram absolut sigur că ăsta e numele ei.

În consecinţă am luat cartea de telefon şi, aşa cum presupusesem, am găsit acolo doar trei Glincea. Glincea Ion, Glincea Marin şi Glincea Tudor. I-am sunat pe rând şi de fiecare dată am cerut: „Cu Lola, vă rog". La primul număr mi s-a răspuns: „Greşeală", la al doilea: „Boule!" iată cum rămâne conştiinţa în urma condiţiilor materiale de viaţă! – la al treilea, o voce feminină cântată şi binevoitoare m-a corectat: „Maria, nu Lola... E plecată în oraş, dar trebuie să se întoarcă curând. Cine o caută?"

M-am făcut că n-am auzit întrebarea, am spus: „Mulţumesc, voi reveni", şi am închis telefonul. L-am închis şi m-am repezit în direcţia uşii. Nu era de pierdut nici o clipă. N-am mai aşteptat liftul, am coborât scările aproape zburând şi am aterizat în boxa portăresei. Nu era acolo. Am găsit-o în camera ei făcând curăţenie.

— Hai repede, tanti Maria, c-am descoperit ce-i cu furtul! am chemat-o din uşă şi m-am precipitat spre holul intrării.

Ştiam că va veni; ei spune-i că ai descoperit ceva, şi e în stare să te urmeze şi la capătul lumii! A venit, dar când a văzut că-i deschid portiera, a dat să se împotrivească.

— Păi unde mergem?

— Hai, că venim repede înapoi! Şi-ai să vezi ce n-a văzut Parisul! i-am-promis, ademenind-o.

S-a urcat şi am băgat „Espada" în draci. Carol Davilla se cheamă strada, strada asta e în Cotroceni, am ajuns în câteva minute, am dosit maşina după un colţ, în aşa fel încât Lola să nu dea cu ochii de ea, şi am coborât cu tanti Maria.

Din cauza vitezei cu care condusesem nu-i putusem spune nimic; în timp ce căutam, un post de observaţie, i-am explicat despre ce este vorba şi ce are ea de făcut.

— Adică, să vezi dacă asta-i zmeoaica aceea.

— Da' nu arăta să fie din alea...

— Ehe!... Câte nu se pot ascunde sub o înfăţişare! Cu pictorul nu-i tot aşa? am atins-o la punctul nevralgic.

— Păi ăsta ne face blocu de râs cu damele lui! Eu am zis comitetului, da'...

Şi portăresei nu i-a mai stat gura. Îmi povestea cu lux de amănunte cum i-a făcut una scandal găsindu-l cu alta acasă, când a apărut Lola, fâţ-fâţ. M-am întors repede cu spatele, să nu mă recunoască, şi i-am arătat-o Măriei.

— Nu-i asta! a dat ea verdictul. Fir-ar să fie!

A dat verdictul şi s-a auzit un claxonat scurt de la una din maşinile oprite pe stradă. De la început nu mi-am dat seama că pentru ea se claxonase, am realizat abia când am văzut-o traversând strada în fugă şi apoi urcându-se grăbit în maşină. Ei bine, era o „Dacia-1300" albă! Dar din cauza distanţei la care mă aflam n-am putut desluşi numărul, şi maşina a demarat într-o direcţie opusă. Tot ce-am putut să văd a fost că la volan se afla un bărbat.

Lucrurile se petrecuseră ca şi cum ei plecaseră să stea undeva de vorbă, să se îndepărteze de casa în care locuia Lola, pentru a nu fi văzuţi de vecini sau de părinţii acesteia. Aşa că am hotărât să rămân mai departe la post. Portretul celui care îmi pândise garajul mi se întipărise bine în minte, îi voi aduce pe amândoi în palmă lui Pascu!

Cu tanti Maria am rezolvat oprind un taxi, problema era că se făcuseră aproape două ore de când aşteptam fără ca Lola să apară. îmi trecuse os prin os, soarele mă pocnea drept în cap şi, mai ales, nu ştiam ce să cred. Doamna cu care vorbisem la telefon îmi spusese că Lola trebuie să se întoarcă curând, ea nu intrase în casă pentru a le comunica alor săi că pleacă undeva, atunci unde putea ea să se ducă? Şi am zis ceva duios la adresa ei.

Casa de la numărul respectiv era o vilă arătoasă, cu parter şi etaj, chiar opulentă aş spune, şi tocmai asta mă intriga. Căci, oferindu-se să-mi facă rost de măsline, Lola îmi spusese că maică-sa lucrează în alimentaţia publică,

un termen destul de echivoc şi care în orice caz nu semnifica că ar fi vreo mărime acolo. Pentru că altfel ar fi spus: ,.Mama e cutare în alimentaţia publică". La intrare se găseau cu siguranţă tăbliţe, sau cărţi de vizită, am hotărât să mă uit la numele înscrise pe ele.

Vila era împrejmuită cu un gărduleţ; în momentul în care am intrat pe portiţă, s-a deschis uşa intrării şi în ea a apărut Titus Damian, un fost coleg de facultate căruia toţi îi ziceam „Gură-Bogată". Nu-l întâlnisem de mult, dar ştiam din auzite că-i mergea bine. Avocatura îi venea ca o mănuşă, pur şi simplu îi ameţea pe profesori când începea să vorbească. E drept însă că avea şi ce spune.

A început să râdă în hohote, ieşindu-şi de bucurie din piele că m-a întâlnit:

— Ai dat de dracu?! a zis cu satisfacţie.

— Asta de ce? am întrebat, nepricepând ce l-a găsit să se amuze aşa.

— Nu face pe deşteptu cu mine, că nu ţine! m-a apostrofat. Şi a coborât vocea: O cauţi pe doctoriţa Glincea, şi e clar de ce-o cauţi: ai căzut pe bec!...

— Vino! l-am chemat să ieşim. N-am căzut pe nici un bec. E-o altă poveste... îţi spun eu...

— Atunci mă conduci la garaj, mi-a propus ajungând în stradă. Şi a continuat: Sunt invitat cu nevastă-mea la nişte prieteni, cu maşina nu te poţi duce, că bei şi tu, ca omu, un şpriţ, dar să dai cu tunu că nu găseşti un taxi. Sun la Getax de mai bine de-o oră. Aaaa, a zis ca şi cum s-ar fi dumirit deodată, ţi-a dat Maria o plasă! Ai luat-o în maşină şi te-a îmbrobodit cu minciunile ei!

— Da' ce-i cu fata asta, măi Titule?

— E vai de capul ei, asta e! E ţăcănită, săraca. îi filează o lampă... îi filează mai multe... îi filează rău! În primul rând, fuge de-acasă. Fuge de-acasă, dispare. Totul e-n regulă... şi-odată îi vine dorul de ducă. Şi-atunci dispare. Fără să spună nimănui nimic. Câteva zile... O săptămână... Două.... O lună... Apoi apare senină, ca şi cum s-ar întoarce de la colţ, unde a fost să cumpere pâine. Şi-o ţine aşa de la şaişpe ani. O căutau înnebuniţi cu miliţia... Odată au găsit-o la Iaşi. În casa unei bătrâne, o coşmelie... Şi ce crezi că făcea? îi gătea de mâncare. Ce n-au făcut, la câţi doctori n-au dus-o... Nimic. Bineînţeles c-au bătut-o, bineînţeles c-au închis-o

în casă... Au încercat s-o mărite... Au încercat s-o cupleze cu cineva... Nu vrea.

— Cum nu vrea?

— Aici e culmea-culmilor: e fată. E fată mare!

— Hai, nu umbla cu gogoşi!

— Omule, maică-sa-i medic ginecolog!... Şi soacră-mea e prietenă bună cu ea... Nu-ţi vând baliverne. Ce interes aş avea? Dar ce crezi că zice ea? Ce zice Maria? Pentru că doctoriţa a luat-o, i-a explicat... Zice că trebuie să rămână fată, altfel nu poate fi o enigmă pentru bărbaţi. Auzi, domle!... Auzi, domle, ce fix poate să aibă!

— Dar cum a scăpat din mâinile lor până acum?

— Asta se-ntreabă şi ai ei, asta ne-ntrebăm şi noi, care ştim unde doarme? Undeva trebuie să doarmă!... Şi-ai văzut-o cum e! E genul care te-atrage din prima clipă, de la prima vedere!

„Espada” se încinsese ca o etuvă, tot ce doream era să fac un duş, să mă întind pe canapea şi să stau câteva minute in linişte şi pace. Pe naiba! N-am intrat bine în casă, şi-a început telefonul să sune. Aşa cum am bănuit, era Pascu.

— Unde umbli, tovarăşe? m-a luat la rost.

— Da’ ce, m-aţi angajat cu ziua? mi-am ieşit din tâţâni. Umblu!... Am şi eu treburi!

— Ai năbădăi? Cine te-a supărat, îngeraşule?

— Cine ţi-a spus că m-a supărat cineva? Am *spleen*, asta e. Sufăr de plictiseală!...

— Te-ai gândit cum vine cu cele găsite la tine?...

— Nu m-am gândit, că n-au avut cu cine.

— *Scusi!* nu mi-am dat seama! Aş vrea să te-ntreb însă un lucru... Ţi-ai făcut cumva dubluri la cheile maşinii?

— Era şi normal! Zăbăuc cum sunt...

— Şi unde-s cheile astea? Dublurile?

— Într-un sertar al biroului. Da’ de ce? am întrebat şi m-am întins după cutioara cu bomboane de mentă.

Trebuia să-mi activizez creierul, Pascu nu întreba de florile mărului despre dublurile cheilor.

— Ia caută-le! Caută-le, că vrea să ştie şi colonelul Dumitru.

M-am dus să le caut, însă nu le-am găsit. Ştiam cu precizie că le pusesem într-un sertar al biroului, dar în care, nu mai ţineam minte. Revenind la telefon, i-am

spus lui Emil că nu-s, să aştepte, o să caut din nou. Mă gândeam că s-or fi rătăcit prin hârtii, prin dosarele cu tăieturi din ziare, prin cele cu manuscrise... Şi câte nu am prin sertare! Am luat sistematic totul la mână. Dublurile, nicăieri.

— Au dispărut, i-am comunicat. Şi cred că ştii cu ce ocazie.

— Bine, Ne vedem într-o jumătate de oră.

— Stai niţel!... Trebuie să mănânc. Tu ai mâncat?

— Nu.

— Dar când vă cheamă, duminica, nu vă dă şi de mâncare?

— Ba da, colonelul a dat o recepţie, au cântat Irina Loghin, Maria Ciobanu, Sărăroaica... da' eu nu m-am dus.

— Atunci mâncăm împreună?

— Nu-i o idee rea... Iar dacă plăteşti tu, e de-a dreptul superbă! Sunt înainte de leafă, şi luna asta am avut cheltuieli peste plan. Apropo, nu ştii undeva un căruţ de copil?

— Ştii tu că mă pasionează obiectele astea?

Înainte de-a mă băga sub duş, am zis să-l hrănesc pe Max, dar a sunat iar telefonul. „Ce dracu, am devenit Gara de Nord?" Am înjurat în gând şi m-am întors să răspund.

— Radu-de-la-Afumaţi, a spus vocea la fel de înăbuşit ca şi data trecută.

— V-am recunoscut...

— Noutăţi?

— Încă nu sunt, dar sper să apară. M-am dus cu persoana aceea la Consignaţia pentru a-l recunoaşte pe bişniţar... Nu l-am găsit. Poate şi pentru faptul că era sâmbătă... Mâine dau anunţ la ziar...

— Durează!...

— Nu, pentru că o să aranjez prin cunoştinţele pe care le am să apară în ziua următoare. Chiar marţi. Ar putea da rezultate.

— Vă mai sun, mi-a promis, şi după un „bună ziua" mormăit, a închis.

Mă-nnebunesc după promisiuni din astea, ele îmi dau perspectivă, exact perspectiva îmi lipsise în duminica aceea ploioasă când, plictisindu-mă, am zis să văd ce

vinde lumea pe atâtea coloane. Iată, numai de plictiseală nu mă mai puteam plânge!... „Ce-şi face omu cu mâna lui nici dracu nu-l poate desface!” Cine-l cunoaşte pe ăl care a zis asta îl rog frumos să-i transmită c-aş vrea să-i vorbesc, să mă sune, sunt în carte – bineînţeles, nu în cea de citire – aş vrea să-i spun personal câtă dreptate a avut!

Îl hrănisem pe Max din resturile lăsate de Ştefan şi Mioara – mâncaseră şi băuseră ca sparţii aseară – se juca prin casă cu bebeluşul din cauciuc, luându-l în gură, aruncându-l şi apoi alergând după el, nu primea telefoane ca mine şi era cât se poate de vesel. Conducându-mă însă în vestibul, m-a privit cu atâta tristeţe şi imputare, încât m-am hotărât să-l iau cu mine la aer.

Problema care se punea era unde anume să mergem, grădinile fuseseră cu siguranţă asaltate de lume, şansa de-a găsi o masă liberă era cam aceeaşi cu şansa de-a găsi iaurt după primele ore ale dimineţii.

Emil mă aştepta, dar nu era singur, ci însoţit de colonelul Dumitru. De fapt, întâi l-am văzut pe colonel; nu venise pentru că îl apucase dorul de mine. La acest gând am simţit un zbucium în stomac şi un sunet, căruia în mod curent i se spune chiorăitură, a urcat până la urechile mele. Corect, stomacul nu poate fi ţinut cu promisiuni demagogice! I-am deschis colonelului portiera, iar lui Emil i-am făcut loc să intre alături de Max.

— Ceva nu-i în ordine, mi-a făcut cunoscut colonelul după ce ne-am strâns mâinile. De aceea am şi venit să vă întâlnesc. Mai întâi însă v-aş propune să parcaţi undeva ca să putem sta câteva minute de vorbă. În afară de oamenii noştri, n-aveţi pe nimeni în spate, aşa că probleme nu sunt. N-au forţe probabil pentru o asemenea treabă sau... La Sinaia a fost o altă poveste, acolo v-au urmărit pentru a recupera aparatul.

În timp ce Dumitru îşi aprindea o ţigară, mă întrebam ce-ar putea să nu fie în ordine şi în asemenea grad încât a ţinut să-mi vorbească. Am oprit la umbră pe o stradă mai puţin circulată şi colonelul a reluat:

— Lucrurile sunt ceva mai complicate decât am presupus noi. Complicate şi din cauza tipului de

senzori... Senzorii descoperiţi la dumneavoastră erau destinaţi iniţial unui alt scop, unor înregistrări de altă natură. Ei sunt astfel concepuţi, încât nu pot fi *citiţi* decât o singură dată Este o măsură pentru anihilarea jocului dublu. Cine a comandat marfa, cel care plăteşte, vrea să fie sigur că marfa n-a ajuns sau n-ar putea să ajungă şi la altcineva. Existau două soluţii. Aveam de ales între două rele. Între două rele, căci nici una din soluţii nu era de natură să vă asigure protecţia.

— Cu senzorii ăştia sunt deci în găleată!

— Cam aşa... a confirmat colonelul zâmbind. Prima soluţie consta din a pune toţi cei trei senzori la loc. Exact cum au fost găsiţi. Toţi trei conţin însă înregistrări de natură să le dezvăluie adevărul. Inclusiv senzorul care a fost plasat în antreu. De ce aici? Este ştiut că, de multe ori, anume în antreu, când primeşti sau conduci pe cineva, se spun între patru ochi nişte lucruri. Iar senzorul din antreu conţine în memoria sa discuţia cu ofiţerul nostru care a fost să vă examineze broasca şi uşa.

— Da, fir-ar să fie!

— Cealaltă soluţie era să ascultăm senzorii. Nu că ne-ar interesa ce-au înregistrat ei... Ci pentru a afla când au fost puşi în stare operaţională. Iar aici ceva nu este în ordine. Să zicem că senzorul din maşină a fost plasat deoarece n-au găsit aparatul şi ei au sperat că ar putea afla câte ceva care să-i pună pe urmele radiocasetofonului lor. Dar asta presupunea ca ei să umble din nou la maşină! Să-i forţeze din nou uşa. Să zicem. Dar senzorii din casă? Ei de ce-au fost puşi? Şi când? Când a fost înscenat furtul? Dublurile cheilor maşinii v-au dispărut tot cu această ocazie... Atunci, de ce n-au descuiat pur şi simplu maşina, de ce-au forţat uşa? Judecând logic, plasarea senzorilor poate fi justificată doar din momentul în care şi-au dat seama la ce poate servi radiocasetofonul „Lamborghinei Espada”. Şi i-au plasat nu numai ca o măsură complimentară care să ducă la recuperarea aparatului, nu numai pentru a verifica că nu încercaţi să trişaţi, să-i trişaţi cu acest aparat, ci mai ales pentru a dibui direcţia, obiectivul sau obiectivele activităţii de spionaj pe care ei sunt convinşi c-o desfăşuraţi. Ca să poată apoi să vă treacă, aşa cum

aţi spus, cu arme şi bagaje la ei. Bine, atunci când anume au fost plasaţi senzorii? Şi cum? Asta am vrut să aflăm ascultând unul din ei. Să-l ascultăm şi să-l punem, ca şi pe ceilalţi doi, la loc. Aflând când au fost plasaţi, am fi putut eventual să aflăm şi răspunsul la cea de-a doua întrebare. Primul răspuns ne-ar fi condus eventual spre cel de al doilea. Din mai multe motive am ales senzorul descoperit în maşină. Dar el s-a autodistrus. O măsură în plus în sensul precauţiei despre care v-am vorbit mai înainte. Patronul vrea să ştie cu certitudine că nu-i tras pe sfoară de oamenii lui. Aşa-i forţează să lucreze cinstit. Mijloacele astea nu costă puţini bani... Şi cum ei nu-şi cheltuiesc banii degeaba... Şi interesul nostru este crescut. Interesul nostru a crescut şi mai mult odată cu senzorii ăştia. Problema este când au fost ei plasaţi? Când s-a intrat din nou la dumneavoastră în casă? În casă, nu în maşină. Pentru că am putea presupune că abia de data aceasta au luat dublurile cheilor.

— Dar cum de-au ştiut unde sunt? Au aflat cu ocazia primei vizite? Şi nu le-au luat? De ce? Când ei ştiau că va urma maşina la rând! Negăsind aparatul în casă, au presupus că se află în maşină! Atunci?

— Aceleaşi întrebări ni le-am pus şi noi. Şi ne-am răspuns că n-au acordat atenţie cheilor. Au dat peste ele când nu terminaseră de scotocit casa. Sau la început. Nu este foarte plauzibil, dar altă variantă n-avem.

— Este adevărat, am fost plecat mai tot timpul de-acasă... Dar acum am un paznic! am spus, arătând spre căţel.

— Da, de el am uitat, a vorbit Pascu.

— Stranie treabă!... a remarcat colonelul.

— Iar vineri până la ora patru am avut femeia la curăţenie.

— În fine... Fapt este că vom pune cei doi senzori la loc... De ce l-am ales pentru ascultare tocmai pe cel care fusese plasat în „Espada”? Pentru că el conţine înregistrările cele mai periculoase. Tot ce-aţi discutat în maşină, ducându-vă la Buzău... Iar pe de altă parte, prin dublurile cheilor, la acest senzor se putea ajunge cel mai uşor. Chiar mâine, la prima oră, vom aranja să vi se monteze noua broască la uşă, grătarul la fereastra din

baie... Şi, desigur, vom avea şi noi grijă de casă... De maşină... Dar eu vreau să vă avertizez că riscul pentru dumneavoastră a crescut. Cu aceşti senzori a crescut nu numai interesul nostru, dar şi riscul la care vă expuneţi! Senzorii din casă v-ar putea trăda oricând.

— Dar cel din maşină?...

— Cel care a fost în maşină nu mai poate fi pus la loc. Există varianta ca la următorul telefon al acelui Radu-de-la-Afumaţi...

— M-a sunat şi azi, l-am informat pe colonel.

— Ştiu. Cunosc convorbirea pe care aţi avut-o cu el.

— Da, exact...

— La următorul telefon v-aţi putea arăta supărat. Iritat. „Domnule, n-a fost vorba aşa! Procedaţi necinstit! De ce umblaţi cu prostii în maşina mea?!" Ceva în genul acesta, ca şi când aţi fi descoperit senzorul întâmplător sau voit. Dealtfel, el, din câte mi s-a raportat, nici nu era plasat de aşa manieră încât să fie de nedescoperit. Avantajul ar consta în faptul că, reproşându-le doar senzorul din maşină, ei îşi vor spune că cei din casă sunt bine mersi. Numai că, de obicei, nu se procedează aşa. Totul se desfăşoară în tăcere, incorectitudinea este regula, nu excepţia. Jocul ar fi cine pe cine leagă la ochi. Varianta a doua prezintă mai multe avantaje. Cel mai important este că, nereproşându-le senzorul din maşină, ei vor căuta să ajungă la el. Cu ajutorul dublurilor de la chei. Iar asta este perfect!

— Deci, am descoperit senzorul din maşină, l-am aruncat dracului, dar mă fac că nu ştiu nimic. Şi doar în cazul în care Radu-de-la-Afumaţi o să zică ceva îi dau drumul reproşului. De ce n-am proceda însă aşa şi cu cei doi senzori din casă?

— Cum i-aţi descoperit? Aţi văzut: nu-i căutăm cu mâinile goale! „Bine, îşi vor spune *ei*, e prevăzător, a căutat şi a găsit senzorul din maşină... Dar şi pe cei din casă?! Pe cel din spatele tabloului?! Chiar şi pe cel de sub postamentul cuierului?!" Treaba nu le va mirosi bine şi vor lăsa totul baltă.

— Dar dumneavoastră veţi şti cine este acela care a venit după senzori!

— Vom şti *un* om. *Un singur* om! Negăsind senzorii, nu va avea ce să predea mai departe. Mă înţelegeţi?

— Negăsind senzorii, se va da îndată la fund! l-a completat Pascu pe colonel.

— Ştiu, a reluat Dumitru, varianta asta vi se pare mai puţin riscantă... Punând senzorii la loc, câştigăm timp, asta e!

— Bine, puneţi-i la loc, am zis şi am scăpat o vorbă duioasă la adresa drăgălaşilor de senzori.

— îmi permiteţi să comunic, tovarăşe colonel? i s-a adresat Pascu.

Dumitru i-a dat încuviinţarea, Emil şi pregătise aparatul de emisie-recepţie. Când a stabilit legătura, o voce scârţâitoare a zis că au aşteptat să fie chemaţi, n-au ştiut dacă pot face apelul, şi vocea a raportat:

— Simion crede c-a dibuit schepsisul cu autodistrugerea, ar putea încerca să asculte unul din senzori, cere aprobare.

Dumitru a stat să se gândească câteva clipe, amânând răspunsul, şi-a trecut palma peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să constate dacă s-a ras bine sau nu, apoi, întorcându-se spre Pascu, a zis că este în regulă, să fie ascultat senzorul care a fost la tablou...

— Senzorul din vestiar este mai greu de găsit. E mai periculos, dar mai greu de găsit, mi-a explicat în timp ce Emil era pe emisie.

L-am auzit încheind că voi fi acasă în cel mult douăzeci de minute. Eram surprins şi mai ales contrariat; l-am întrebat cu glas cavernos:

— Nu trebuie să mâncăm?!

— Mănânci după aceea... Eu o să mă întorc cu tovarăşul colonel. Pe seară ce faci?

— Am treabă, asta fac! E duminică, am şi eu dreptul la o-nvoire de câteva ore, *O.K.*?

Acea întrebare fără răspuns

Acasă, Max a ţinut-o tot într-o joacă, sărea şi alerga de parcă dăduse strechea peste el; i-am aruncat de câteva ori: ,,Nu te potoleşti, măi circarule dar el nu s-a potolit, era bucuros probabil că-l scosesem cu maşina şi n-a încetat joaca decât odată cu sosirea Florinei.

— Cheamă-l, te rog, înapoi, mi-a cerut ea, pentru, că îl trimisesem la bucătărie. I-am adus un cadou.

Şi Florina a scos dintr-o pungă de plastic o zgardă foarte frumoasă, nouă-nouţă, bătută în ţinte mari de alamă, de care era prins un lanţ nichelat, totul lucrat desigur aiurea, ca o podoabă canină.

— Mi-a adus-o cineva din Anglia, eu i-o cerusem, dar când a adus-o, căţelul nostru fusese furat de câteva săptămâni. Am avut un *caniche* maro, un *caniche* superb. Mişu îl chema. Ni l-au furat din curte. A fost o tragedie în casă. O adevărată tragedie. Am dat anunţ la ziar, am oferit recompensă... Şi mama a hotărât – ea, săraca, a suferit cel mai mult – să nu mai luăm altul. Nu-i pentru cine se pregăteşte...

L-am chemat pe Max şi i-am arătat zgarda.

— Ei, ce părere ai?

N-a avut nici o părere, am spus-o pe-a mea în timp ce-i prindeam zgarda:

— E mişto! Dar eşti tu convins că o meriţi? Uite, spune-i mersi Florinei, ea ţi-a adus-o.

— Max! ia vino încoace! l-a chemat Florina, scoţând din poşetă o ciocolată.

L-a atras foşnetul hârtiei, zgarda îi venea de minune, n-am putut să nu i-o declar:

— Ei, acum eşti bun de plimbat pe Champs-Élysées! Cu mine!... Să nu-ţi bârligi coada cumva!...

Nu şi-o bârliga, hăpăia ciocolată. Dar nu asta era de privit, de privit era bluza Florinei, care îi contura bustul cu insistenţă. Ştia să îmbrace o rochie şi ce să facă cu ea. N-am stat să mă uit. Am adus cuburi de gheaţă. Când turnam „Pasternak”-ul în pahare, am auzit-o vorbind:

— Ţucule, am şi pentru tine ceva...

O rugasem să nu-mi mai spună aşa, nu fac pasiuni după nume de împrumut ca ,,Scumpi" „Cocoş", „Băieţel" şi tot cotcodacu, dar ei îi intrase pe-o ureche şi-i ieşise pe cealaltă.

— Pentru mine? Ooo!...

Adusese punga de nailon cu ea, a scos dinăuntru o cutie cu o sticlă de colonie. O spărsese pe a mea ieri dimineaţă când se pieptănase în baie, o lovise, şi sticla se făcuse ţăndări în chiuvetă.

— „Monsieur de Givenchy", cred c-o să-ţi placă, a zis scoţând ţipla care sigilase cutia.

Auzisem de marca aceasta, se număra printre cele mai bune.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar de ce a trebuit să cheltuieşti? am protestat.

— N-am cheltuit, am primit-o cadou. Când eşti ataşată unui grup pentru mai mult timp, fiecare îţi oferă câte ceva.

Vorbind, a scos sticla din cutie, a acţionat atomizorul asupra mâinii şi a întins-o apoi în direcţia mea. Era un miros intens, insinuant, chiar uşor insolent, cu o notă subtilă de *patchouli*.

— E de milioane! am spus. Am sărutat-o pe tâmplă şi m-am dus să aduc paharele cu băutură. Ai venit încărcată ca un Moş Crăciun, mă simt chiar jenat.

— Vizavi de mine? Cum poţi să spui aşa ceva?! a protestat. Dar s-o foloseşti, altfel mă supăr! Cred că înţelegi de ce? m-a întrebat, ridicându-se din fotoliu, şi m-a privit semnificativ, cu ochii ei umezi şi proaspeţi. După care a adăugat năucitor: E ceva exhaustiv, dar aşa sunt eu.

— Bine, am spus uitându-mă la conturul delicat al buzelor ei şi nevenindu-mi să cred că gura asta atât de frumoasă poate să pronunţe asemenea bazaconii.

— Mă duc s-o pun în baie, m-a anunţat, referindu-se la sticla de colonie. Şi fac şi un duş. Fac un duş, ca să mă pot îmbrăca în halatul tău.

Am gemut când am rămas singur şi am izbucnit în râs: „Exhaustiv!"....

— De ce râzi? am auzit-o interesându-se.

— De Max.

Nu era de râs, am stat să mă gândesc ce-ar fi de făcut ca să vorbească mai puţin. Table probabil că nu ştie, şah cu atât mai puţin, pocher în doi nu se poate juca...

După ce a ieşit din baie, s-a dus in bucătărie să-şi facă o cafea. Am spus că nu vreau – totu-i să fii relaxat. Comandasem creierului pe loc repaos, nu era nevoie să storc din el nici o idee, eram în învoire. Ca să nu mă tenteze cumva, ascunsesem sub perna canapelei cutiuţa cu bomboane de mentă... Când Florina a reapărut în cameră, am avut o revelaţie: îi voi ghici în cafea.

N-a vrut să creadă că mă pricep la chestii din astea, a zis că o mint, i-am demonstrat în scurt timp contrariul. Am învăţat-o cum trebuie învârtită ceaşca, cum trebuie răsturnată, ce cuvinte de descântec trebuie spuse... până s-a aşezat zaţul, am băut câte un „Pasternak”, am dansat, şi tot restul, şi apoi m-am apucat de ghicit.

Avea o ceaşcă bună, frumoasă; de cum am privit-o, am remarcat trei peşti, trei peşti unul lângă altul; peştii semnifică bucurie. O bucurie apropiată, pentru că înotau la suprafaţă, nu stăteau la fund. Erau crapi, deci o bucurie care avea să vină de la un bărbat. De la un bărbat înalt şi cu stare. Dacă ar fi fost plătică, bucuria ar fi venit de la o femeie; baboi – de la un copil; ciortan – de la un ştab; albişoară – de la un militar; barbun – de la o instituţie; şalău – de la o vecină... îi căpeau apoi două linii, două linii înseamnă drum, iar când liniile ies din ceaşcă, drumul va fi făcut în străinătate. La Florina nu ieşeau, şi era drept să nu iasă, e nemăritată, copii nu are... Să-şi cunoască întâi ţara! Am mai văzut în ceaşcă un cufăr, adică veste, scrisoare, un abator, ceea ce înseamnă intrigi, vorbe scornite... Dar n-o să mă apuc acum să vă spun tot ce-am văzut în ceaşca Florinei!...

De fapt, nici ei nu i-am spus chiar tot. Într-o margine era o găină, găina e semn de maternitate; dacă n-o descânţi bine, ceaşca s-ar putea să şi mintă... Dar-ar Dumnezeu! Principalul era că mă ascultase tăcută, fără să mă întrerupă aproape deloc. Era un succes. încurajat astfel, i-am citit zodia, Florina e în Gemeni, am luat apoi *Semnătura astrală*. Din cele scrise acolo reieşea că are obraji nostalgici şi generoşi, un nas melancolic, gură casnică şi timidă, bărbie ospitalieră, urechi zeflemitoare şi, fiindcă lobul era lipit de obraz, urechile erau şi

spirituale. Trăsătura generală de caracter o dă însă capul. Forma, mărimea... Ca punct de orientare se ia o linie dreaptă care trece prin cap, intrând prin una din urechi şi ieşind prin cealaltă. Am luat-o şi a reieşit o natură sinceră, deschisă, veselă, delicată, dar iubitoare de plăceri trupeşti... Ceea ce m-a derutat, însă, au fost semnele frunţii. Ele îmi vorbeau despre o frunte „scrupuloasă" şi textul spunea că „persoanele cu o asemenea frunte, dacă mai au şi unghii cu noiţe, sunt dotate cu spirit analitic, sunt maliţioase, pot fi excelenţi inspectori, critici literari, poliţişti, vameşi, ei înţeleg cum trebuie făcute lucrurile şi posedă calitatea de a face pe alţii să le execute ordinile şi îndemnurile, în cazul în care arătătorul este lung, aceste trăsături se amplifică. Dacă este invers, atunci e contrariul."

Când să iau o altă linie dreaptă şi să continui măsurătorile (Florina e în genul lui 36 – 23 – 34, sunt sigur că ştiţi cam despre ce fel de centimetri e vorba, tot să ai de-a face cu ei!), s-a auzit sunând vesel la uşă, aşa cum te poate suna doar un prieten. M-am uitat la ceas, era 9, şi m-am întrebat cine ar putea fi. Şi cum soneria nu înceta, iar Max lătra de mama focului în vestibul, m-am dus să deschid, hotărât să-l trimit dracului oricare ar fi prietenul ăsta.

Suna Emil şi era însoţit de o puicuţă care nu arăta rău. Râdeau amândoi cu gura până la urechi, arătându-se cât se poate de veseli.

— Ura, batrâne! a bubuit Emil şi mi-a făcut semn spre interiorul casei, ca şi când toată scena ar fi fost montată pentru Florina.

În aceeaşi clipă, fata a început să vorbească cu exaltare; acoperit de ea, Pascu mi-a strecurat în grabă: „Florina-i cu senzorii, ai grijă cum te comporţi." Ce să am grijă, dacă m-ar fi pălit cu un drug în moalele capului, aş fi fost mai puţin năucit. Starea aceasta de buimăceală mi se zugrăvise probabil pe faţă pentru că Emil m-a încredinţat printr-o mişcare energică a capului că este aşa cum mi-a spus.

— Hă-hă, am hăhăit gutural ca un prost.

Altceva n-am fost în stare să zic şi de fapt nici n-am avut timp. Tânăra care îl însoţea pe Emil mi-a spus în şoaptă că o cheamă Gina şi m-a sărutat pe obraz,

zâmbitoare. Avea o gură cu personalitate, insinuantă, chiar tendenţioasă aş spune, era machiată strident şi mirosea ameţitor a colonie străină.

În timp ce deschideam uşa spre hol, am auzit-o pe Florina strigându-mi:

— Un moment, să mă schimb!

Uitasem că era în halatul de baie, gândeam ca prin ceaţă.

— Iar noi ziceam că tu te plictiseşti, mititelule!... Stai singur la televizor... a continuat Gina.

Momentul de aşteptare Emil l-a folosit pentru a verifica existenţa senzorului sub postamentul cuierului, mi-a făcut semn că este în regulă. Nu la senzor îmi era capul, ci la toată povestea mea cu Florina. „Ascultaseră senzorul, mi-am zis, momentul intrării lui în funcţiune le-a dat-o pe Florina, aşa aflaseră numele ei... Dar senzorul înregistrase de toate, fir-ar să fie, ea nu s-a gândit când l-a pus?!”

Max ne urmase în cameră. În timp ce ne aşezam, l-am văzut pe Emil holbându-se la căţel şi apucându-se deodată cu mâna de cap, ca şi cum l-ar fi săgetat o durere de nesuportat. A dat drumul apoi aerului din plămâni de parcă ar fi scăpat de durere şi a arătat spre căţel.

N-am înţeles nimic, parcă eram într-o casă de nebuni. Gina dansa de una singură, legănându-şi şoldurile, în mijlocul camerei şi îngânând cam sonor melodia transmisă de magnetofon; Pascu, după ce o scosese vinovată pe Florina, îl luase la rând pe căţel!

— Trebuie să transmit, mi-a şoptit. Să mă acoperi. Hai, dă de băut! a strigat apoi revoltat.

Creierul se cerea supravoltat de urgenţă, mi-am oferit două bomboane de mentă deodată. Emil a început să danseze cu Gina, care nu se mişca rău şi avea tot ce-i trebuie unei fete ca bărbaţii să-ntoarcă după ea capul ca la comandă pe stradă. Le-am turnat coniac albanez, căci „Pasternak” nu mai aveam din ce să prepar. Florina mă adusese la faliment, uscase vreo şase pahare, dar se simţea ca înainte de primul, sunt convins că era în stare să mai bea încă şase fără să aibă nimic. Nu acelaşi lucru, fir-ar să fie, se putea spune şi despre mine, eu

resimţeam alcoolul. De-acu înainte trebuia alintat cu măsură paharul!

— Mă iertaţi, s-a scuzat Florina intrând, dar aţi apărut prea intempestiv! Vizavi de noi!

Reîncepuse demonstraţiile. Am prezentat-o, şi Emil a spus că se duce să ia ceva de băut de la cofetăria din colţ.

— Eşti la pământ cu barul, bătrâne, nu l-am văzut niciodată aşa de plin de minciuni!

Conducându-l, i-am făcut semn să-mi zică câte ceva, ca să pot pricepe mai multe, dar el nu s-a oprit şi-abia după ce-a ieşit din vestibul mi-a spus în şoaptă că se duce să transmită de afară. Îi este teamă să nu fi plasat Florina alţi senzori.

— Florina şi mai cum? m-a chestionat.

— Mirescu.

— Şi zgarda-i de la ea, nu?

— Da, am confirmat năuc.

Am rămas câteva clipe în vestibul să mă gândesc ce să înţeleg din toate, acestea şi m-am întors în cameră cu o zuruială în cap. Florina îi vorbea Ginei despre o croitoreasă, am dat să mă duc la bucătărie ca să-mi fac o cafea dublă, când am auzit-o pe Florina adresându-mi-se:

— Ţucule, fii drăguţ, pune-mi şi mie ceva de băut!

Era cât pe-aci să sar din pantofi şi să-i spun c-o omor. M-am abţinut – totu-i să ştii să te abţii! – şi i-am zâmbit zaharos.

— Îndată, Ţoancă mică.

Mi-a mulţumit printr-un zâmbet gingaş şi în acelaşi timp promiţător; Gina arbora şi ea o gură festivă. Le-am pus coniac în pahare şi, scuzându-mă, m-am dus la bucătărie.

Emil s-a întors cu trei sticle de şampanie. Înainte de-a intra, mi-a dat un teanc de sute şi mi-a strecurat în grabă:

— Mergem la bar. După ce coborâm, zici c-ai uitat să iei banii, te-ntorci, scoţi zgarda şi-o pui în vestibul, aici lângă uşă. Cheia de la casă i-o dai şoferului de taxi când plăteşti...

L-am urmat, străduindu-mă să adun în minte tot ce-mi spusese şi, în acelaşi timp, să arăt cât mai vesel. Am reuşit. Am reuşit chiar să strig:

— Bem şampanie, fetelor!

Entuziasmul mi s-a părut puţin deplasat şi la „Uraaa!” am renunţat.

— Staţi puţin! a zis Pascu aşezând sticlele pe birou. Este tot ce-am găsit; bună şi asta, dar până se răceşte ce facem? V-aş propune să mergem să dansăm la un bar.

— E duminică!... N-o să găsim locuri. Şi-o să facem drumul degeaba, nu s-a arătat prea încântată Florina de ideea lui Pascu. Mai ai nişte vin roşu... mi-a amintit.

— Eu votez pentru un bar! am spus ridicând mâna.

— Un moment! a intervenit Pascu. La „Athénée” îl cunosc pe şeful de sală, aşa că n-o să fie nici o greutate cu masa. Aranjez să ne dea una din cele rezervate pentru străini.

— Atunci e-n regulă! l-a susţinut Gina.

— Sigur, mergem la bar! am hotărât. Emile, în timp ce eu mă schimb, tu chemi un taxi!

Şoferul s-a lăsat aşteptat, ne-am plimbat vreo zece minute în faţa blocului. Mi-am zis că aşa era schema probabil; abia a doua zi am aflat de la Emil că ceea ce eu considerasem a fi un joc perfect, pe tema dată de el, fusese în realitate o gafă – taxiul trebuia oprit pe stradă şi nu chemat la telefon. Şi, cu toate acestea, n-am sughiţat în rest, însă, a fost perfect, i-am dat şoferului cheia, băgată într-o hârtie de 25 de lei.

Localul era plin; lăsându-ne într-un colţ, Emil s-a dus să-l caute pe şeful de sală. A întârziat. În timp ce-l aşteptam, s-a apropiat un italian frumuşel şi obraznic şi ne-a invitat să ne aşezăm la masa lui. Îl remarcasem, ocupa singur o masă de patru persoane; ca şi ceilalţi bărbaţi din jur examinase fetele cu priviri de anatomist. Mă descurc binişor în limba lui Lampedusa. Cum m-a luat, aşa l-am tratat:

— Da’ bani ai?

— Eee! adică mai e vorbă.

Cu „e”-urile astea ei exprimă orice, depinde unde aşază e-ul şi cum îl pronunţă.

— Păduche! i-am aruncat.

N-a rămas surprins, s-a revoltat doar:

— *Io?! Pidocchio?!*

Şi scotând portofelul, mi-a arătat bancnotele dinăuntru.

— Gunoi! am spus strânibându-mă cu dispreţ.

Şi am vrut să adaug: „La voi sunteţi slugi, mai mari sau mai mici, iar aici vă daţi drept nababi!” M-am gândit însă că pentru urechile Florinei n-ar suna probabil prea bine spusele astea şi i-am cerut să arate carnetul de cecuri:

— *Conto in banc!* l-am somat.

— E! a făcut, subliniat printr-un gest. Adică: „Du-te naibii!” Şi a plecat.

— Să ne vindem, fetelor, dar să ştim pe ce! am întors-o ca la Ploieşti, cu gândul la Florina.

A dat să spună ceva, dar l-am văzut pe Emil lângă orchestră, făcându-ne semn să venim. În timp ce traversam localul, lumea întorcea capul de parcă purtam doi urşi pe lanţ după mine. Eram cineva, mă dau în stambă după invidii din astea.

Fusese adusă o masă din spatele unei draperii; profitând de un moment prielnic, Pascu mi-a strecurat: „Aruncă cu banii”. N-aş putea spune că nu mă pricep, mai ales când nu sunt ai mei. Am comandat câte un „Dubonnet” la început, apoi mâncarea şi tot restul, bruiat tot timpul de Gina, care vorbea tare şi râdea fără rost.

Membrii orchestrei îşi reocupaseră locurile, odată cu prima melodie, Pascu a invitat-o pe Florina la dans şi eu am scos-o pe Gina. Aşteptând taxiul, se duseseră să se uite la o vitrină, eram sigur că voi primi comunicări de la ea. Când ringul s-a umplut, am condus-o încet spre partea opusă aceleia unde dansau Emil cu Florina.

— Vorbiţi dumneavoastră sau vă pun întrebări? m-a chestionat Gina deodată cu voce schimbată, seacă, oficială, ca şi când s-ar fi pregătit să-mi ia un interogatoriu.

N-am spus nimic, dar am coborât insolent mâna pe partea moale a spatelui şi am lipit-o de mine. M-a privit uimită şi m-a întrebat, stăpânindu-se:

— Asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că trebuie să cobori cu picioarele pe pământ! şi i-am zâmbit drăgăstos. Cu mine să nu-ţi dai

aere, puţin îmi pasă de gradele tale, pricepi? Am vrut să-ţi spun că-mi placi, să te întreb unde ai găsit gura asta superbă... Şi tu mă iei cu ea ca la miliţie! Acum, poftim, spune ce ai de spus, eşti invitata mea!

Tăcea, neştiind ce să mai zică.

— Iartă-mă, te rog, m-am scuzat, am fost cam dur... Cert este că-mi placi foarte mult. Mai ales că nu te-am cunoscut în furou şi udă de ploaie, ca ieşind din apa lacului Herăstrău.

— Asta de ce?

— Pentru că aşa am cunoscut-o pe Florina. Ai căpătat răspuns la una din întrebările tale, nu? Mi-a zis că-i ghidă la O.N.T. Şi-a inventat o poveste cu un francez care, beat fiind, a tăbărât pe ea în maşină şi i-a rupt rochia. S-a refugiat în pădure şi norocul ei am fost eu.

— Deci, asta e povestea cu rochia...

— De ce?

— Din ascultarea senzorului a reieşit ceva eu o rochie... Ai telefonul, adresa?

— Nu, asta n-am. Mi-a zis doar că o cheamă Mirescu.

— Bine, te rog ascultă-mă. Schema este următoarea: culegi informaţii de la un tip, Dan Verescu, medic... O să vină cu o tipă şi o să vrea să se aşeze la masa noastră. Ţie însă nu-ţi convine să fii văzut cu el şi-o să faci tot posibilul să scapi de Verescu. Urmăreşte ce-ţi spun, nu-mi urmări gura!

— Aşa memorez mai bine cuvintele. Şi-o să-mi aduc aminte ce trebuie să fac. O să fac tot posibilul să scap de el. Şi, mai departe?

— Verescu o să fie băut, o să spună tot ce trebuie spus. Mai ales asta n-o să-ţi convină. Îl expediezi la barul din faţă. Şi te duci după aceea şi tu, să beţi acolo ceva. Dacă o s-o vadă pe Florina venind, o să-ţi ceară bani. O să-i dai. Cu discreţie. Ferindu-te.

— *O.K.!*

— Toată scena trebuie să iasă perfect!...

— Să fii convinsă că am fost cât se poate de atent la tot ce mi-ai zis. Iar dacă te-am privit cu insistenţă, am făcut-o doar pentru ochii Florinei!

— Eşti sigur?

— Nu, nu sunt sigur. Ai ceva împotrivă?

— Cu Emil nu mai e lecţia pe care o ştiai. E un inginer oarecare, la o întreprindere de construcţii... Eu, funcţionară... Te eschivezi de la amănunte. Schimbi vorba...

— Aşa cum ai schimbat-o tu acum câteva clipe?

Când am luat-o pe Florina la dans, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mi-l pârască pe Emil:

— E cam ardent prietenul tău!

— Nu înţeleg.

— Ce nu-nţelegi? Mi-a făcut avansuri!... S-a dat la mine!... Acum înţelegi vizavi de argo?! Nu înţelegi pentru că şi tu probabil ai făcut la fel cu Gina! Erai topit când dansai cu ea!

— Florina, am calmat-o, am impresia că nu-ţi cunoşti valoarea, vântul meu de miazăzi!

M-a privit cu tandreţe, m-a sărutat a împăcare şi a încercat să mă tragă de limbă:

— În orice caz, e un bărbat plăcut, volubil,.. Un tip nonşalant.

— L-ai prins bine, am aprobat-o. Poate să ningă, să plouă, pe el îl doare în coate. I se fâlfâie lui de ce se-ntâmplă în lume!

— Ea, însă, pur şi simplu mă impacientează! Am o repulsie vizavi de ea.

„Bine c-o ai vizavi! Acum ştiu ce hram porţi, nu mă mai duci cu aşa-zisa ta prostie. E o mască! E-o mască vizavi de mine!” Poftim, oameni buni, m-am molipsit de la ea!

— Te impacientează? De ce?

— Vorbeşte întruna şi râde strident... M-am uitat mai bine la ea, e feminină... e chiar foarte nostimă. Dar de ce se machiază aşa de vulgar? Vrea să epateze, asta e. La mai mult nici n-o duce mintea, asta e clar.

— E plină lumea de asemenea fete!

—Norocul vostru, al bărbaţilor. Nici ţie nu-ţi displace, cred, genul! Prostuţe, dar arătoase şi mai ales generoase.

Era exact rolul pe care îl juca, şi nu ştiam unde voia să ajungă, ce urmăreşte; cuvintele ei mi s-au părut, cum s-ar spune, în afară de text. Puteam să-i răspund: „Aparent” sau: „Te înşeli” şi aşa mai departe, dar ea nu

ca să mă ia de bărbat mă sondase. Trebuia să-i dau un răspuns ca pentru urechile ei:

— Condamni prea uşor! În fond, fiecare nu vrea altceva decât să evadeze din realitate, din cenuşiul cotidian. Noi doi n-am evadat din realitatea de a nu fi îndrăgostiţi, vântul meu de miazăzi? şi m-am uitat la ea ca un ţurţur în topire.

— Ţucule!

Gina îmi spusese că va lua adresa Florinei din buletinul de identitate; în mod normal el trebuia să se afle în poşetă, va controla astfel şi dacă îmi dăduse un nume real; sub pretextul că orchestra era prea zgomotoasă – şi era – dansam în partea cealaltă a ringului. Un fel de-a spune „dansam”. Din pricina aglomeraţiei, luasem în primire câţiva centimetri pătraţi şi, nas în nas, ne mişcăm deasupra lor umerii. Din *tête-à-tête*-ul ăsta ne-a scos Pascu, anunţându-ne că a fost adus muşchiul flambat.

În timp ce ne aşezam şi chelnerul se pregătea să servească, Florina s-a adresat deodată acestuia, anunţându-l:

— La masă se afla scriitorul – şi, arătând spre mine, mi-a pronunţat numele de parcă ar fi fost al unui cap încoronat – te rog să fie totul în concordanţă!

Prima reacţie a fost să las jenat capul în jos. Uitându-mă la ea, am văzut-o trecându-ne în revistă cu un zâmbet de încântare cochetă, ca şi cum ne-ar fi declarat: „Ce-a fost de spus a fost spus, domnilor! Iar asta eu am făcut-o, este meritul meu!” „Ceva nu este în regulă! mi-am zis. Prea le scoate ca la comandă, prea le spune spontan! Să nu fie mai curând o scrânteală asta decât simularea unei prostii!”

Am mâncat într-o atmosferă de însufleţire generală, râdeam cu toţii întruna, bucuria Ginei era debordantă, dar eu nu mă simţeam la îndemână, în spatele veseliei pe care o afişam se ridica o îngrijorare, o încordare confuză, se furişa în mine tot timpul senzaţia că ceva primejdios pluteşte în aer.

Am dansat; apoi, la scurt timp după intrarea orchestrei în pauză, am remarcat un bărbat rotofei ce se îndrepta spre noi, trăgând o tânără după el. Mă privea de parcă nu şi-ar mai fi încăput în piele de bucurie.

Dându-mi seama despre ce este vorba, mi-am ferit faţa şi, ca şi când nu m-aş fi putut abţine, am mormăit înciudat o înjurătură.

— Bună seara! ne-a salutat radios, venind lângă mine. Şi a continuat, fără să acorde atenţie privirii severe cu care l-am aţintit: Faceţi cunoştinţă! a gesticulat adresându-se tuturor. Ea este Doina! Iar eu sunt doctorul Verescu. Dan Verescu. De-un doctor toată lumea are nevoie! Când nici nu te-aştepţi! Un doctor e bun la casa oricui.

Nu se prefăcea, era chiar băut. Ca să ajungă în starea asta, dăduse cu siguranţă pe gât câteva stacane cu ceva cât mai sec cu putinţă. Stăteam de parcă înghiţisem o albină. Mi s-a adresat, anunţându-mă:

— Toată duminica am lucrat-o cu Burcea, aşa că e bine...

— Domnule doctor!... l-am rugat.

— Ştiu, m-a întrerupt, sunt pilit... Dar asta n-are nici o importanţă! Am venit să dansăm... şi, întinzându-şi gâtul, s-a uitat de unde ar putea lua două scaune.

— Aţi putea găsi locuri la bar... i-am sugerat cu asprime în voce. Vin şi eu îndată acolo...

— E o idee!... a gesticulat. Şi s-a adresat fetei: Hai, Doiniţa, e-o idee asta să ne cocoţăm ca americanii pe scaunele alea şi să sugem o băutură cu paiul! E chiar foarte bună ideea! Vă rugăm să ne scuzaţi! a zis, aplecându-se teatral, şi s-a îndepărtat cu Doina de mână.

— E făcut arşice! a comentat Pascu râzând. Unde lucrează?

— Exact! Şi ne strica toată dispoziţia, m-am justificat, prefăcându-mă a nu fi auzit întrebarea lui Emil, căci el în acest scop mi-o şi pusese, ştia că n-am cum să-i dau un răspuns. Bine c-am scăpat de el! Sper că n-o fi cu maşina... Ar ieşi ca în bancul cu şoferul. Îl ştiţi?

Le-am povestit anecdota, era cam stupidă, am mai spus una fără nici o legătură cu prima, demonstrând astfel că fac eforturi de a remonta atmosfera. La rând a urmat Emil. L-am ascultat absent, ca şi când mi-ar fi fost gândul aiurea, apoi, scuzându-mă, le-am spus că mă duc să beau cu doctorul un pahar.

I-am găsit la bar stând ca doi porumbei şi nimeni n-ar fi spus că în timp ce gângureau – numai ei ştiau ce –

ţineau de fapt sub observaţie întregul du-te-vino al localului. M-am oprit lângă ei. Întinzându-mi paharul care îmi fusese pregătit, Verescu mi-a reproşat că nu l-am invitat la masă şi a continuat cu voce scăzută:

— Partea a doua a programului cade, nu mai e nevoie de ea.

— A reacţionat? am întrebat parcă nevenindu-mi să cred.

— Da, mi-a răspuns Doina, totu-i clar. La numele de Burcea a tresărit uşor, şi-a ridicat fără să vrea privirile spre Verescu şi mâna a căutat pachetul de ţigări.

— Şi? am vrut să ştiu.

— Plecăm. O să reiasă că ne-aţi expediat ca să nu fim văzuţi împreună.

— Vine! ne-a prevenit Doina.

— Plătiţi consumaţia! mi-a cerut Verescu în timp ce coborau amândoi de pe scaune. Ne-aţi expediat rapid, a mai spus făcându-i loc Doinei s-o ia înainte.

Mă socoteam cu barmanul când am simţit-o pe Florina în spatele meu. M-am întors abia după ce mi-a pus mâna pe umăr şi am privit-o surprins.

— O să te rog să-mi arăţi unde-i toaleta, mi-a zis la ureche. Te aştept.

— Îndată, am asigurat-o. Am de primit restul.

— Dar unde-s cei doi? Ce, au plecat? s-a mirat.

— Da, n-ai văzut ce beat era doctorul?

Credeam că Florina va dori să meargă la mine, mai ales că în priviri îi apăruseră anumite semne, poftim de găseşte un pretext! Mă hotărâsem asupra lui „Să lăsăm pentru mâine”, dar pretextul l-a invocat ea, şi nu eu. Când am ieşit în stradă, mi-a spus că n-o să poată lipsi şi-n noaptea asta de-acasă, o să mă sune mâine dimineaţă la telefon.

— Dimineaţă am o mulţime de treburi, am motivat, sună-mă mai curând pe la prânz. Şi stabilim ce facem. Au venit câteva filme bune, poate vedem un film la grădină. *O.K.*?

A spus că este *O.K.*, şi Pascu, care „pândea” un taxi, a oprit unul.

— În ce direcţie stai? a întrebat-o. Poate ne duce pe toţi.

— Parcul Libertăţii.

— Atunci aşteptăm altul, şi i-a sărutat mâna.

Mi-am luat şi eu rămas bun de la Gina şi Emil şi m-am urcat în maşină.

— Te lasă întâi pe tine, e mai în drum, a propus şi i-a spus şoferului strada.

Problema era cum să intru în casă, căci din cauza lui Max era exclus să mă aştepte cineva înăuntru; de aceea mă şi rugase Emil să las zgarda'n vestibul. După ce-am coborât, am rămas pe trotuar şi am fluturat mâna, dar a trecut şi asta şi nu mai ştiam ce să fac. N-am fost lăsat să stau pe gânduri prea mult. Ca din pământ a apărut un bărbat lângă mine, mi-a strecurat cheia şi şi-a văzut mai departe de drum.

N-am intrat însă bine şi s-a auzit soneria. Venise Emil, însoţit de unul din specialiştii în drăcii micronice, căruia el i se adresa cu „tovarăşe Simion".

— Poftiţi! Poftiţi, intraţi! Intraţi! i-am invitat gesticulând. Aduceţi-vă şi nevestele!... Fraţii... Surorile... Nepoţii!...

Pascu a izbucnit în râs şi m-a anunţat că trebuie să sosească şi colonelul Dumitru.

— Mai bine o aduceai pe Gina... Cine comandă la voi trupa asta de fete, poate aveţi nevoie de-un şef! Ia bagă-mi o pilă!...

— Ce dai? Până te gândeşti... Tovarăşe Simion, arată-i, te rog, zgarda.

Specialistul se aşezase pe canapea, a desfăcut servieta şi, scoţând zgarda, mi-a demonstrat că ţintele înflorate din alamă cu care era ornamentată zgarda, asemănătoare întrucâtva cuielor pentru bocanci, erau prinse pe şuruburi fixate în piele. A deşurubat două „flori" şi, ţinând una într-o mână şi cealaltă în alta, mi-a arătat spatele lor.

— Asta e goală, mi-a prezentat-o pe prima. Dar asta nu mai e goală! Uitaţi senzorul. De acelaş tip cu cei găsiţi în maşină şi-n casă. Şi sunt şase, nu unul! În stare operaţională a fost pus însă doar unul.

— Înseamnă că el înregistrează acum!

— Nu înregistrează, i-am băgat vată-n urechi. Asta e, mi-a arătat floarea unui cui acoperită cu o capsulă maronie.

— Bun, dar cum procedează? Am înţeles, deşurubează floarea cu senzorul care-i trebuie...

— ...Şi pune o floare goală în loc, o floare cu care vine de-acasă. Cum se descurcă, asta aţi vrut să întrebaţi, nu? Se descurcă foarte bine. Sunt cinci modele de flori, realizate prin perforare, prin găurire. Fără deosebiri prea mari de la model la model. Dar cine acordă atenţie unui asemenea lucru? Şi, chiar dacă cineva s-ar uita, având în vedere că-i o zgardă foarte frumoasă, şi-ar observa diferenţele dintre flori, acela cu siguranţă ar spune: „Poftim, până şi unei zgarde câtă atenţie i se acordă!" Adică au vrut să evite monotonia desenului. Florile cu pricina sunt în partea de sus, în partea superioară a zgardei, nu-i nici o greutate să memorezi în care este senzorul în funcţiune!

— Dar cum îl pune în funcţiune? Cum îl pune pe celălalt? Pe-al doilea, pe-al treilea...

— Înşurubând încă puţin floarea. În partea de jos a şurubului există un opritor din plastic care la o înşurubare mai dură a florii cedează. Aşa este acţionat declanşatorul. Totul nu durează mai mult de-un minut.

— De-aia l-a hrănit ea cu ciocolată pe Max! am spus aducându-mi aminte.

— De-aia! a confirmat Pascu zâmbind.

— Stai, că mi-a făcut cadou şi o colonie! O sticlă de colonie. Doar n-o avea senzori şi ea! Câinele se ţine după tine prin casă... N-o crede că vorbesc singur în baie şi-mi spun, privindu-mă în oglindă, c-am făcut şi-am dres?!

— Asta e, câinele umblă prin casă, se ţine după stăpân, a reluat Pascu. Aici e toată povestea! Un câine are şi Burcea. Şi tot c-o zgardă aşa de frumoasă. Aşa am făcut legătura. Întâi nu mi-am dat seama. Era ceva schimbat la Max... Şi-am văzut zgarda. Zgarda asta superbă şi nouă-nouţă! Medic e şi nevasta lui Burcea... lucrează amândoi la treaba aia a lui. Şi bineînţeles discută în casă. Mai ales în casă... Omul s-a izbit de greutăţi... La minister... Cam peste tot. Invidie, răutate, închistare... Asta-i atmosfera, ce să mai vorbim! Şi-abia în ultima vreme, după ce în străinătate comunicările lui au stârnit un interes tot mai mare, după ce i s-au făcut acolo propuneri concrete, au început să mişte şi-ai noştri. Ministerul.. Ceilalţi. Dar omul a devenit

susceptibil... Şi mai ales ea... Au impresia că cineva vrea să-i priveze de drepturi, că a fost organizat un întreg complot împotriva lor. Chiar şi acum, când treaba a fost pusă pe roate. A ţinut comunicări la Viena, la Grenoble, la Milano, Oslo. A fost primit... S-a întors cu diferite cadouri... Pe unele le-a declarat, pe altele nu. Un pix „Sheaffer”... Ce, să declare un pix? Când i-am arătat microemiţătorul din butonul pixului, a rămas cu gura căscată. Colonelul Dumitru vorbise cu el, îi explicase că anumite date pe care el le ţine secrete au ajuns în străinătate... „Bine, luaţi-mi tot! Luaţi tot! Acolo mi se dă, iar aici mi se ia! Poftim, luaţi-mi de la gât şi cravata, e şi ea tot cadou!” Şi asta după ce-a văzut ce se poate ascunde într-un cadou. Într-un cadou neînsemnat şi banal. Cumpărase de la standul simpozionului de la Grenoble un craniu. O imitaţie perfectă, jurai că-i din os, cu un tranzistor montat în interior. Îl ţinea pe birou, se auzea muzică, nimeni nu-şi dădea seama de unde vine ea... Şi, nostim, şi sinistru. Mai mult sinistru. În fine. Am întors trei nopţi la rând biroul pe dos. Emiţătorul era montat din turnare în calota craniului. Ei bine, s-a comportat ca un copil căruia i-ai stricat cea mai dragă jucărie! Are un laborator improvizat, undeva în casă păstrează datele necomunicate încă... E munca lui, e dreptul lui. I-am propus să-i dăm, sub masca unei femei de serviciu, un om care să apere această muncă. N-a acceptat... „Tovarăşe doctor, i-a zis colonelul, ştim foarte bine că tot ceea ce doriţi este ca descoperirea dumneavoastră să aparţină ţării, iar metoda şi substanţa să vă poarte numele. Nici nu se poate ceva mai frumos! Dar daţi-ne voie să vă ajutăm în realizarea acestei dorinţe! „Ca să mă ajutaţi, luaţi-i de gât pe cei care mă sabotează! Care sabotează ţara! Umanitatea!” „Bine, dar noi nu ne putem amesteca în treburile unor foruri ştiinţifice!...” „Atunci lăsaţi-mă în pace!” îi mai vine un bolnav acasă... Degeaba i-am spus... A adus zgarda din străinătate?... I-au plasat-o aici?... Când au văzut că dibuim microemiţătorii, au trecut la senzori cu memorie. Şi prin intermediul zgardei i-au introdus în casa lui Burcea.

— Fapt este că acuma ştiţi care-i obiectivul acestui Radu-de-la-Afumaţi... Şi e chiar atât de importantă descoperirea aia a lui Burcea?

— Nu-e leacul cancerului, dragă... Dar în mâna unui fabricant abil, poate să însemne o mulţime de dolari milioane, poate. Şi putem presupune cu uşurinţă ce fel de înregistrări conţine radiocasetofonul dispărut. Cele transmise de microemiţătorul din pix. Cu pixul s-a întâmplat în aprilie... Ar corespunde.

— Dar asta cum naiba mai vine?

— Microemiţătorul transmite, stau undeva în jur cu maşina, acordaţi pe recepţie, şi înregistrează. Sistemul e destul de periculos, nici noi nu stăm cu mâinile în sân! Au renunţat la el. Iar la tine, prin Florina...

— Fir-ar să fie, cum mi s-a băgat pe gât!

— Şi-n pat...

— Asta-i altă căciulă!

— Bine, fă nişte cafele mai tari, că mai avem o mulţime de treburi!

— Cu mine? m-am oţărât.

— *Pentru* tine! Ca să te punem la adăpost.

— Măi, limbă dulce, să nu mori de inimă bună!... A mai păţit unu aşa!...

În timp ce fierbeam cafeaua, a venit colonelul. Am început prin a-i povesti cum am cunoscut-o pe Florina. Reconstituind amănunt cu amănunt, inclusiv, cele privind carnea pietroasă şi tot tacâmul, tremurul buzei, adică Florina fusese într-adevăr o capcană, nu căzusem ca prostovanul în ea, merita, cu alte cuvinte, mi-am amintit cum îmi propusese să pun muzică, cum îi povestisem că mi se furase la Sinaia radiocasetofonul maşinii, apoi cum replicase ea, referindu-se la miliţienii ce stăteau in maşină, cu o voce din care răzbise o anumită pornire: „Ei nu ştiu decât să pândească!”. Apoi vorbise cu maică-sa, cu Mirela, prietena ei îi adusese dimineaţa o rochie, dar nu auzisem nici soneria şi nici căţelul-lătrând... După ce am terminat, Dumitru a rezumat în câteva cuvinte situaţia.

— Acum lucrurile sunt în ordine. Era ilogic să fi plasat senzorii de la bun început. Când nu descoperiseră ce-i cu radiocasetofonul „Lamborghinei Espada”. I-au plasat exact la momentul potrivit. Au trimis un om înainte... Pe

această Florina. Ale cărei însuşiri – e de presupus – au mai fost folosite... Au trimis-o înainte nu numai pentru a plasa senzorii!... Spuneţi că dimineaţa ea nu se grăbea să plece acasă... Aştepta telefonul acolitului ei. A avut astfel posibilitatea să vă urmărească reacţiile... Cum s-ar spune, v-au pus sub control. Şi totul s-a potrivit cât se poate de bine. Indispoziţia firească de după convorbire... Pe urmă i-aţi spus că-i vorba de-o încurcătură făcută de altcineva, adică exact ce i-aţi spus şi acelui Radu-de-la-Afumaţi, şi a sunat, la ţanc, tovarăşa Ioana. A reieşit astfel, a fost cea mai bună confirmare, că „Mayer”-ul a fost cumpărat pentru ea şi în special că aparatul a dispărut din nou în masa populaţiei. Prin bişniţar. Convingându-se că aţi spus adevărul, s-au convins că şantajul a dat rezultate. Dovadă în plus – v-aţi dus imediat cu Ioana la Consignaţia pentru a da de urmele bişniţarului.

— Acest lucru a şi fost văzut! am intervenit, aducându-mi aminte. Am crezut că-i vorba de altceva, acuma vin de-acasă. În timp ce ne plimbam pe strada aceea Covaci, am văzut-o pe Florina ieşind din magazinul cu articole de cosmetice al Consignaţiei. Am zis că putea fi o întâmplare sau mai curând că ea a vrut să vadă, din gelozie, cum arată această Ioana cu care vorbisem la telefon.

— Deci s-au convins... Cu atât mai bine! Au certitudinea că sunteţi în mâinile lor. Astă-seară le-am servit posibilitatea să vă-nhaţe şi mai zdravăn. Şi cu această ocazie am aflat ce-i interesează. Lucrările doctorului Burcea au stârnit pofte mari peste hotare... Mai ales că ele n-au fost încă omologate. Dracu ştie, i se pun tot felul de piedici! Nu sunt în ordine nişte lucruri! Bine. Nu-i nimic bine în asta, dar aşa vine vorba, s-a corectat colonelul. După cele întâmplate la bar, era de aşteptat ca Florina să-şi informeze imediat şeful. A lăsat pentru dimineaţă, pentru că a coborât din taxi la adresa înscrisă în buletin. Vom vedea ce va urma. Acum avem ce vedea!... Şi, bineînţeles, ne vom strădui să nu ne scape nimic! a adăugat Dumitru zâmbind. Un singur lucru nu este în regulă – treaba cu senzorii. Capacitatea lor operaţională este de şapte zile. Sunt calculaţi exact pentru trei sute treizeci şi şase de ore. Este unul din

motivele pentru care a adus zgarda cu cei şase senzori. Ei vă doresc în mâinile lor nu pentru o singură săptămână!... Prin mobilitatea sa, câinele asigură senzorului în funcţiune un câmp mult mai larg de înregistrare... Ca să nu mai vorbim că zgarda prezintă un loc perfect de mascare! Asociaţia făcută de maiorul Pascu n-ar fi fost posibilă dacă el n-ar fi avut la dispoziţie patru elemente deodată: senzorii, Florina care i-a plasat, zgarda adusă de ea şi, în sfârşit, zgarda câinelui lui Burcea. Dar să revenim la ce ne interesează pe noi în momentul de faţă! La sfârşitul celor şapte zile, Florina va primi dispoziţie să culeagă senzorii. Nu-l va găsi nici pe cel din maşină şi nici...

L-am oprit, intervenind:

— În seara asta, folosindu-se de o împrejurare sau două, Florina a avut posibilitatea să verifice dacă senzorul se mai găseşte sau nu în spatele tabloului.

— Da... N-avem altceva de făcut decât să aşteptăm reacţia lor. Eu însă nu cred că vor reacţiona. N-au interes. Mai ales *acum* n-au interes! Pe de o parte. Pe de alta, au în acţiune senzorul din zgardă şi cel din vestibul. Aici suntem noi vulnerabili... Cu senzorul din vestibul... Cu atât mai mult cu cât... Ziceam că schimbăm broasca şi ţinem sub observaţie apartamentul... Accesul la senzor le este asigurat prin Florina... Iar senzorul din vestibul le poate dezvălui adevărul. Dacă nu acum, peste câteva zile în mod sigur. Şi-atunci am hotărât să folosim unul din senzorii aflaţi în zgardă. Să-l aranjăm. Să-i dăm să asculte ce-a înregistrat cel din vestibul... Nu direct... Şi nu tot... Ce ne convine... Iar înregistrările incomode le înlocuim cu altele „curate”, regizate de noi. Şi pentru că tot facem o treabă, s-o facem ca lumea! Să le servim încă un pas spre dumneavoastră...

— Să nu se apropie prea tare!... am zis râzând şi ferindu-mă.

— Noi unde suntem?

— Sunteţi... Dar să n-ajungeţi târziu!... Mă tot gândesc la Apostol. Sigur, glumesc!...

— Nu glumiţi! Povestea cu moartea lui Apostol e destul de nebuloasă. Am stat de vorbă cu procurorul... Şi în special cu medicul legist. Mi-e tare teamă c-au fost superficiali. C-au tratat moartea asta cu prea mare

uşurinţă. Sigur, au nu ştiu câte cazuri pe zi... Medicul legist susţine c-a fost o „autopsie albă", că n-a fost nimic; singura concluzie care se impunea era cea de stop cardiac.

— Vă rog să reţineţi, stau bine cu inima!

— Atât doar că fumaţi; prea mult!

— Da, fir-ar să fie!... Ce pas ziceaţi că vreţi să le serviţi?

— Îi dăm senzorului s-asculte o scurtă, dar consistentă, discuţie purtată în antreu între dumneavoastră şi medicul Dan Verescu. O discuţie în care îi veţi reproşa cele întâmplate la bar; a fost imprudent, barurile sunt vizate... Dar mai ales o discuţie care să-i pună pe foc. Ei au făcut şi pe dracu-n patru, iar dumneavoastră le suflaţi treaba. Şi-atunci vor acţiona în direcţia lui Verescu. Îi aşteptăm cu braţele deschise!...

Colonelul s-a referit apoi la unele măsuri tehnice care urmau să fie luate; în vremea asta tovarăşul Simion îşi pregătea aparatele în vestibul. Apoi Dumitru a plecat să pună la punct unele treburi ale dimineţii şi Pascu a anunţa: oamenii care stăteau pe recepţie că pot să mă viziteze pe rând. Max dormea, puturosul, l-am sculat, avea de jucat un rol tot atât de important ca şi mine. Dacă nu mai important chiar.

Şi a început nebunia. A ţârâit imperativ soneria, Max a alergat la uşă lătrând. L-am gonit la bucătărie şi m-am dus să deschid. Cel care sunase o căuta, vezi Doamne, pe maică-mea; i-am spus că este plecată la Govora, se întoarce în august, şi am revenit în casă. A urmat o pauză de un minut sau două, apoi s-a auzit din nou soneria şi am luat-o cu Max de la capăt. Apoi iarăşi şi iarăşi. Am spus că doctorul Dumitrescu locuieşte cu un etaj mai sus, la apartamentul 22, că n-am haine vechi de vânzare, că voi plăti luna viitoare abonamentul pentru radio şi televizor, am mulţumit pentru un comision, pentru un pacheţel adus din provincie... Fapt este că Max era complet năucit, nu mai ştia nici el ce să mai creadă, şi când a răsunat din nou soneria, s-a uitat cu disperare la mine, ca şi când m-ar fi întrebat: „Dar ce se petrece în casa noastră, stăpâne?

Ştiam ce se petrece, nu ştiam însă ce le voi spune dimineaţa vecinilor. În cele din urmă, tovarăşul Simion a

zis că ajunge, are suficient material pentru mixaj, şi Pascu, trăsnind a „Monsieur de Givenchy”, mi-a vorbit despre ce urma să fac de la ora 10 în sus. Cu alte cuvinte, aveam programul aranjat, mă puteam culca liniştit. Ceea ce am şi făcut la 5 şi un sfert.

M-a trezit la 8 fix un lăcătuş de la Cooperativa meşteşugărească ,,Mecanica”, să-mi schimbe broasca de la uşă. Lucrurile fuseseră hotărâte de sâmbătă, pe Florina n-o puteam opri să intre în casă chiar dacă puneam trei broaşte la uşă, tot eu urma să i le deschid, dar am hotărât să profit.

— Da' harnici mai sunteţi! m-am mirat.

— Aşa am primit dispoziţie de. la centrală... s-a scuzat meseriaşul, crezând că sunt supărat că mă sculase din pat.

— Asta e, fără pile nu poţi să-ţi pui nici măcar broască la uşă! Dă-i drumul, îţi aduc imediat broasca.

I-am adus-o şi m-am trezit cu un tinerel câne venise să ia măsura ferestrei din baie ca să-mi confecţioneze grătarul. Fusese trimis tot de centrala respectivei cooperative. A zis că e gata până la prânz, nu-i cine ştie ce de lucru la el.

Luând cele două măsuri, mi-a lăsat însă murdărie de la încălţăminte în cadă, dar nu era el vinovat, vinovat eram eu, că nu-mi dăduse prin cap – e şi explicabil, stimaţi cititori, abia mă trezisem, nu-l amorsasem încă cu o bomboană de mentă! – să aştern un ziar pe locul unde urma meseriaşul să stea cu picioarele.

Era cazul deci să-mi fac o cafea, o cafea tare şi dulce (două linguriţe de cafea, trei linguriţe de zahăr, cam mult zahăr, dar aşa-mi place dimineaţa cafeaua, mai dulce), să fumez o ţigară şi după aceea să-i dau drumu la restul. Inclusiv hrănirea lui Max. Merita, pusese azi-noapte osul la treabă, fir-ar el de căţel, că nu-mi spune cum a pătruns în maşină.

Mâncarea am lăsat-o la urmă şi-am constatat ce ştiam: în frigider nu se găseau decât nişte ouă. Am încercat deci să includ în program alergătura după cumpărături şi statul la cozi; perspectiva asta mi-a înaripat imediat gândul. Pozitiv rămânea însă faptul că nu mă sunase încă nimeni la telefon şi nici vizite nu mai primisem. Mă

puteam, prin urmare, declara fericit. Asta am şi făcut, totul e să declari.

Cu toată cafeaua băută, îmi simţeam capul tot atât de inteligent ca un cartof încolţit, iar afară se şi pusese căldura. Cea mai indicată ar fi fost o baie în lac... De!... „Espada” dogorea, o lăsasem ca momeală în stradă, am descuiat uşile şi le-am ţinut deschise ca să iasă aerul încins din maşină. Fotoliul ardea, ardea şi volanul.

Conform prqgramului, primul drum l-am făcut la Agenţia de publicitate. Şeful ei era în cunoştinţă de cauză. Am completat anunţul pentru rubrica „Cumpărări” şi am primit scrisă negru pe alb promisiunea că va apărea chiar a doua zi dimineaţa. Am achitat, şi cu asta am epuizat punctul numărul unu.

Punctul doi nu era însă tot atât de uşor. Trebuia s-o scot pe Ioana din casă şi s-o duc pe strada Covaci cel puţin pentru o oră. Îmi elaborasem o stratagemă, aşa că am căutat un telefon public care să nu fie instalat într-o cabină şi-am sunat-o de la el pe Ioana. Mi-a răspuns fetiţa gazdei şi mi-a zis că o cheamă îndată, învaţă în camera ei. Când a apărut, i-am dat drumul minciunii:

— Iartă-mă că te deranjez, dar bişniţarul tău este aici, pe strada Covaci. După desenul făcut, el ar fi. Ar trebui să ne confirmi, înţelegi?

A rămas tăcută, şi cunoscând-o, nu mi-a fost greu să-mi imaginez cam ce înseamnă această tăcere.

— Am spus ceva ce nu trebuie? am întrebat-o ca şi când mi-aş fi cerut scuze.

— Neruşinată voce mai ai!

— Asta ce vorbă mai e? Poate degerată... Dar zi-i cum vrei. Coboară, că vin să te iau.

— Nu cunosc o formă mai stranie de nebunie ca asta, de-a merge înainte şi-napoi pe o singură stradă! În loc să-nvăţ... Bine, cobor.

Pe drum, ca să-i schimb dispoziţia, i-am spus ce-i cu Florina, şi cum Ioana se pusese pe râs şi batea din pinteni de bucurie, am ţinut s-o previn:

— Dar ţin-te bine!... Voi scrie o carte. Cum se-ncheie povestea, plec la Doi Mai. Acolo o scriu. Anul trecut nu mi-a mers rău!

— Iar începi?

Nu l-am găsit pe bişniţar, am dus-o cam o oră cu preşul că trebuie să reapară din moment în moment, însă el n-a „reapărut”. în loc să vină la treabă, pierdea vremea probabil prin cine ştie ce cafe-bar sau era la vreun film. În cele din urmă, am dus-o pe Ioana acasă, să se aşeze cu burta pe carte.

În apartamentul 16 erau cu toţii în păr. Dan Verescu mi-a fost prezentat sub adevăratul său nume, sub adevărata sa calitate, maiorul Vasile Prodan; tovarăşul Simion era gata pentru înregistrarea textului dialogat, scris de colonel, şi mă aştepta, cu ochii roşii de nesomn, să-mi termin cafeaua. După toate semnele, petrecuseră o noapte albă şi ceilalţi.

— Hai! m-a grăbit Pascu, socotind că momentul ospitalier luase sfârşit. Mai citeşte textul o dată şi să-i dăm drumul!

— Prietenul ăsta al meu, m-am plâns colonelului, e bun de vătaf! Aşa mă ţine întruna: „Hai!” Un lucru nu pricep, măi Emile... – m-am întors spre el, aducându-mi aminte. Când îţi faci tu cumpărăturile? Când stai la cozi?

— Dar cine dracu mai are timp şi de cozi? Stă Aura...

— Corect... De dreptul ăsta câştigat de femei am uitat! am zis, cerându-mi iertare printr-un gest.

Colonelul a râs, ceilalţi l-au imitat şi Pascu m-a prevenit:

— Ai grijă să nu-ţi muşti limba cumva, c-ai putea să mori otrăvit! Hai!

M-am executat. După ce-am făcut înregistrarea, tovarăşul Simion s-a dus să i-o dea senzorului spre ascultare, colonelul m-a răsplătit cu un păhărel de coniac pentru munca depusă şi, cum îmi spusese încă la venire „Avem un car cu noutăţi”, i-am zis că abia aştept să le aflu.

— În primul rând, a început el, ceea ce a sesizat Pascu în legătură cu zgarda s-a confirmat. Burcea era în baie, se bărbierea. Când i-am spus c-am venit să examinăm zgarda căţelului, s-a uitat la noi ca la nişte nebuni şi şi-a făcut cruce. Câteva minute mai târziu, însă, după ce am deşurubat ţintele şi a văzut senzorii, arăta ca scos dintr-o groapă cu şerpi. „Vezi, Grigore?!...” l-a scos nevastă-sa tot pe el vinovat. „Ce să văd? Că ştii foarte bine!... Tu ai fost aceea care n-ai vrut cu femeia de serviciu!” Şi ne-a

zis că avem casa la dispoziţie, să facem ce vrem, nu se mai opune la nimic. Au un cocker spaniel drăguţ şi calin, iar zgarda şi lesa le-au cumpărat prin intermediul unei doamne, o doamnă foarte amabilă, pe care au cunoscut-o într-o duminică dimineaţa la Expoflora. Doamna era însoţită de un domn... Ajungem îndată şi la ei. Prin Florina. Este într-adevăr colaboratoare externă la O.N.T., atestată ca ghid, dar nu însoţeşte turişti. Lucrează la biroul Rent-a-car, pentru închirierea de maşini. În sezon, trei- patru luni. Aparent, condiţiile materiale îi sunt asigurate de maică-sa, care are un cabinet de cosmetică. Un cabinet cu clientelă selectă. Strategică treabă!... Strategică, pentru că tatăl vitreg al Florinei, Ion Nistor, este cel care v-a pân- dit garajul... Are o „Dacia-1300" albă, cu numărul 7–B–6504, şi el corespunde întocmai descrierii făcute de pensionar, de Slătineanu. Toate celelalte se presupun de la sine. Inclusiv că ar fi acel Radu-de-la-Afumaţi. Imaginaţi-vă însă cum se petrec lucrurile în cabinetul de cosmetică al doamnei Nistor, cum îşi laudă femeile soţii, cum se întrec în a le evidenţia meritele, importanţa... Ah, importanţa asta, cum ne dă ea de furcă! Suntem gata să dăm in vileag orice secret numai să arătăm cât de bine suntem noi informaţi! Adică suntem cineva... Dacă suntem informaţi! Şi-n cazul în care mai suntem şi contrazişi... Atunci să te ţii! Să-şi spună că poate au fost special contrazişi, că au fost provocaţi... Doamne fereşte!... în capul vanitosului... Un singur lucru e-n capul lui: că importanţa i-a fost diminuată, pusă la îndoială: Uită tot! Că de multe ori chiar şi un zâmbet, o ridicare ironică din sprâncene poate să constituie trădarea unui secret! Şi credeţi că doamna Nistor, domnul Nistor, Florina nu ştiu cum să arunce o vorbă? Că nu ştiu să pună întrebări nevinovate, aparent nevinovate, dar de fapt bine calculate şi cu adresă? Sigur că ştiu! Dar să vedem ce-a făcut Nistor de când a plecat de-acasă... Are şi el afacerea lui... Când era mai tânăr, afacerile le făcea pe picior; pentru afacerile astea a stat şi la închisoare. A fost Condamnat la cinci pentru excrocherie şi trafic de influenţă, dar a efectuat numai trei ani şi câteva luni. Şe dădea drept avocat, procuror... Şi, mai ales, om cu relaţii, şi-i căuta pe cei aflaţi la

nevoie. Ce-a făcut după aceea, cum a ajuns la activitatea asta, nu putem şti deocamdată... Muştele trag la gunoi...

— Dar ştiţi şi aşa o mulţime de lucruri!... Cum? Când le-aţi aflat?

— Din momentul în care am avut adresa Florinei... Maică-sa are o firmă pe uşă!... Pe numele de Elena Nistor. Şi cum e şi normal, vrei să vezi cu cine ai de-a face. Cazierul... Iar oamenii sunt pe sarcini... Veştile vin mereu. Când ai ce palpa, ca în cazul de faţă, te-apuci să palpezi, nu laşi lucrurile pentru mâine! În munca noastră, „mâine" poate însemna prea târziu. Vorbeam despre Nistor. Are un centru din ăsta pentru borcane şi sticle goale... Un centru de achiziţie. Este omu încadrat? Este. Şi-a pus halatul, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să umble la vitrină. În mijlocul raftului de sus era un borcan. În locul lui a pus o sticlă de lapte. Centrul serveşte deci nu numai drept acoperire, ci şi ca mijloc, ca un excelent mijloc de comunicare, de legătură. Prin faţa vitrinei trec mii de oameni... Borcanul, sticla de lapte pot fi reperate şi din maşină!... După toate probabilităţile, el a semnalizat astfel că are de comunicat ceva... A cerut întâlnire... Dar ce-a făcut în continuare Ion Nistor? După vreo jumătate de oră, la prăvălie a sosit un bătrânel căruia i-a lăsat centrul pe mână, iar el a plecat să-şi vadă de treburi. S-a dus în Drumul Taberei, s-a oprit la câteva telefoane publice, dar n-a vorbit, a format doar numărul. Nu i s-a răspuns?... Era ocupat?...

— Poate mă suna pe mine...

— Nu, nu pe dumneavoastră. S-a dus în Drumul Taberei nu pentru că avea vreo treabă acolo... S-a dus să se folosească de un telefon public. Dumneavoastră nu vă telefona... Atunci cui? De la un telefon, apoi de la altul... Şi poate că cel chemat a răspuns... „Cu Elvira." „Greşeală." Şi aşa mai departe. De fiecare dată altceva. Un sistem de comunicare. Dar cine îşi ia asemenea precauţiuni? Vorbesc despre cel chemat...

— Asta am spus întotdeauna şi eu! Aud pe câte unul: ,.Nu pot să-ţi spun la telefon..." „Ce nu poţi să spui la telefon?!" Nu putea să-mi spună la telefon că a apărut un nou *Larousse*, dar se vinde pe sub mână, dacă am pe cineva de la care l-aş putea procura. Fleoşc! Un amic...

„Mă, Bebe, îi spun, tu te-ai gândit vreodată, ţi-ai pus întrebarea cât ar putea costa ascultarea unui telefon? Numai în Bucureşti sunt, ca popa, câteva sute de mii de abonaţi telefonici... Sigur, nu stă un om să asculte cu urechea, cum se făcea în urmă cu cincizeci de ani, se înregistrează probabil pe-o bandă... Dar benzile astea trebuie să le asculte cineva, nu?" Habar n-am cum se face treaba asta şi nici nu mă interesează să ştiu. Dar e vorba de logică...

Memoria... Memoria mai este şi transmisă... Ea păstrează vie acea perioadă când foarte mulţi oameni au suferit nu pentru faptele lor, ci pentru ce se credea c-ar fi putut ei să facă... Pentru ce gândeau... Pentru ce-ar fi putut gândi. Fiecare revoluţie a cunoscut asemenea perioade, e o realitate istorică! Care, dealtfel, nu poate justifica în nici im fel teoria victimelor necesare! Nu există „victime necesare"! Există victime. Dar oamenii îşi amintesc...

În cameră a intrat unul din subalternii colonelului; cerându-i voie să raporteze, i-a comunicat că „Obiectivul a intrat la Muzeul Republicii".

— Poftim, omu-i şi iubitor de frumos! a remarcat cu ironie Dumitru după ce a ordonat ce să se transmită prin staţie. Şi a reluat: Dar care credeţi c-a fost următorul drum al lui Nistor? Următorul drum l-a făcut la spitalul unde lucrează doctorul Burcea. I-a dat portarului douăzeci de lei şi l-a întrebat cum poate să stea de vorbă cu domnul doctor Verescu. Dar de câtăva vreme, portarul e un ofiţer al nostru... A trebuit să luăm măsuri, nu?... A primit informaţiile dorite, telefonul de-acasă... Şi în cazul că se va arăta interesat – şi cred că aşa se va întâmpla – să şi vadă câte ceva, va avea ce vedea... Dan Verescu va ieşi împreună cu doctorul Burcea şi vor pleca amândoi cu maşina. Pe baza „Mayer"-ului preconizam o întâlnire între dumneavoastră şi acest Radu-de-la-Afumaţi... Una presupui c-o să se-ntâmple şi alta se-ntâmplă. Nu bănuiam existenţa unei Florine...

— Adică să pună mâna pe aparat?

— Nu... Dar ar putea să ştie cum se umblă în el. Lor le trebuie ce-i înăuntru... Nu atât aparatul. Acum, cu atât mai mult nu-l vor primi! Chiar dacă l-am găsi. Un

„Mayer” cred c-a şi fost cumpărat, sper să ne sosească diseară. Aşa că, oricum, anunţul va da rezultate.

— Înţeleg eu ceva...

— Le-am fi dat aparatul pentru a forţa o întâlnire concretă. Bineînţeles deteriorând înregistrarea făcută. Vedeam noi cum... Emiţătorul putea fi bruiat!... În nici un caz nu le serveam plăcinta pe tavă! În noua situaţie, însă... Mai ales că nu ştim care-i sistemul de înregistrare, e de preferat să le oferim aparatul nostru. Care nu va arăta chiar ca din magazin. Nu nou, ci aproape nou. „Mayer”-ul lor l-aţi avut în mână doar câteva ore... E-acelaşi... Şi-i împingem şi mai mult spre Verescu.

Pascu a revenit însoţit de tovarăşul Simion, i-a raportat colonelului că senzorul este gata, mergem să-l pună la loc, şi i-a cerut permisiunea să se repeadă cu mine la şcoala lui Traian. În timp ce Dumitru îmi spunea că, în noua situaţie, ei s-ar putea arăta interesaţi să asculte senzorii, în cameră a intrat căpitanul Vlad.

— Este aşa cum s-a presupus: fetiţa a recunoscut-o pe Florina Mirescu, iar doctoriţa Burcea pe maică-sa, pe Elena Nistor, şi spunând asta i-a întins două fotografii de mărimea unei cărţi poştale.

Colonelul a examinat fotografiile, iar eu am continuat să mă mir că ofiţerul pronunţase „s-a presupus” şi nu „aţi presupus”. Ca să nu mai vorbim de alte forme de exprimare: „Aţi intuit perfect!”, „Formidabil cum v-aţi dat seama!”, „Aţi gândit exact cum este!” şi tot descântecul. Dar – iată! – el nu spusese aşa. Şi aici nu era meritul lui, era meritul colonelului. Se ştie doar că pe om îl prinzi cu linguşirea. Şi chiar dacă ar fi omorîţi toţi linguşitorii din lume, tot va rămâne unul de sămânţă. Nu-i zisa mea!

— Da, n-arată rău, a apreciat Dumitru şi mi-a întins fotografiile.

După casele din fundal, mi-am dat seama că Florina fusese fotografiată pe stradă; la mărire fusese copiat numai capul; am vrut să-i spun colonelului că văzuse foarte puţin din ce merita să fie văzut; m-am abţinut şi am trecut la fotografia maică-sii. Era de tip buletin, reieşeau clar eforturile ei de-a nu-şi arăta vârsta.

— A fost foarte uşor de presupus care-i procedeul... Cum s-a procedat, mai bine zis, pentru că ei au preluat de-acum trei senzori. Doctorul are zgarda de aproape o lună, urmează deci să fie preluat şi cel de-al patrulea senzor. Burcea locuieşte pe strada Plevnei, peste drum e părculeţul din jurul Operei Române, şi fetiţa se duce să plimbe căţelul în parc. Domnişoara Mirescu citeşte pe o bancă... Să filmăm scena asta, tovarăşe căpitan! Ea va trebui să acţioneze din nou în următoarele zile...

N-am intrat bine în casă, şi m-a sunat Florina.

— Ce faci, Ţucule? m-a întrebat cu o intonaţie catifelată şi uşor senzuală.

— Exact în clipa în care m-ai sunat, dar exact în clipa asta, mă gândeam la tine, Ţoancă mică. Să mai zică cineva că telepatia nu aparţine de domeniul realului! Mă gândeam că n-ar fi fost rău să fi venit azi-noapte la mine.

— Şi mie mi-a părut rău... O să inventez ceva pentru azi. Mergem la un film, aşa cum ai spus... Dar înseamnă că de la birou să nu mai merg acasă, să vin direct la tine.

Pascu era alături, o auzise, mi-a făcut semn din cap că da, să vină.

— La ce oră eşti liberă?

— La trei şi jumătate.

— Da... Cum să facem, că sunt ocupat până la cinci. Mă întâlnesc c-un prieten care trebuie să mă ajute într-o problemă!... Uite ce te-aş ruga foarte tare... Te-aş ruga să-mi faci nişte cumpărături din oraş. Şuncă, muşchi ţigănesc, crenvurşti, şvaiţer, ouă... chestii din astea... Muşchi, file, salam de Sibiu... Nu mai am nimic de mâncare. Pentru dimineaţa, seara... Ai bani la tine?

— Am, a zis cu o voce care n-a mai fost nici catifelată şi nici senzuală; a fost o jumătate de voce, dacă nu chiar nu sfert.

Emil se dusese în colţul celălalt al camerei şi se prăpădea acolo, pe înfundate, de râs. Stăpânindu-mă să nu mă molipsesc de la el, am zis că este perfect.

— Dacă găseşti cumva carne, antricoate... Cumpără tot ce nu se-ncadrează într-o alimentaţie raţională, ştiinţifică. Şi nu uita, nişte cârnaţi pentru Max. Nici lui nu mai am ce să-i dau. Ar trebui vodcă pentru „Pasternak”, dar asta cumpăr eu, pentru că „Stolicinaia”

nu se găseşte decât la „Triumf” sau la „Televiziune”. Acolo bagă de toate.

Pascu încetase brusc să mai râdă, în capul lui îu.epuse probabil să clocească ceva, şi promitându-i Florinei că o să fac tot posibilul să fiu acasă la 5, am încheiat convorbirea.

— Ce-i? l-am întrebat pe Emil.

— Dacă aş fi ştiut... Şi m-aş fi putut gândi că o să se invite după-amiaza la tine! În mintea mea a rămas însă ce mi-ai zis tu: c-o să vă-ntâlniţi seara, să mergeţi la film, înregistram direct pe senzor treaba cu Verescu. Ar fi venit după sosirea Florinei... Şi ei nu i-ar fi scăpat că discuţi cu cineva în vestibul... înţelegi?

— Ia-mă uşor!

— Cum? Nu-nţelegi?...

— Sigur că-nţeleg! Ce-s tâmpit? Ce tot mă-ntrebi dacă înţeleg?

— Scuză-mă... a zis cu solicitudine exagerată. Pur şi simplu am văzut că n-ai mai „prizat” de mult o bomboană de mentă.

— Haida-de!

— Dar lucrurile mai pot fi reparate...

— Te-ascult, sunt numai urechi. Dar să nu pui castane pe foc pe care să le scoţi apoi cu mâinile mele.

— Cu ale cui altcuiva?! Verescu se va prezenta...

— Stai, să nu uit! l-am întrerupt. Am vrut să te-ntreb mai demult: la voi nu vă mâncaţi unul pe altul? Când se-arată unul ceva mai deştept nu-i daţi la cap? În faţa şefului nu trebuie să depui eforturi ca să pari cât mai prost cu putinţă şi în special mai prost decât el?

— Du-te dracului!... Spusesem că Verescu se va prezenta la tine... Se va prezenta, zice-se, din nou şi-ţi va cere bani. „De ce nu mi-aţi spus azi-dimineaţă?!”, ai să-i reproşezi. Nu, nu-i bine „azi-dimineaţă”, s-a corectat Emil. „De ce nu mi-aţi spus când aţi fost? Şi vă rog să nu mai veniţi! Am stabilit doar modul de-a ne întâlni în oraş!...” Şi-ai să te duci după bani. Iarăşi nu-i bine. După bani ai să te duci imediat. Îi reproşezi: „De ce nu mi-aţi spus când aţi fost?”, şi te duci după bani. Florina se va sesiza... Să pui banii într-un sertar al biroului, aşa nu va putea să nu observe. Şi-apoi îi spui restul: „Şi vă rog să

nu mai veniţi! Am stabilit doar modul de-a ne întâlni în oraş!...” Nu te mai întreb...

— Nu mă mai întreba! Oricât ţi s-ar părea de curios, o să ţin minte.

Pascu a râs, a scos aparatul de emisie-recepţie şi, luând legătura cu Dumitru, i-a raportat cele plănuite cu mine. Colonelul a zis că-i în regulă.

Când să plecăm, mi-a fost adus grilajul, şi Pascu s-a retras în camera mea, căci odată pus sub postamentul cuierului, senzorului măsluit îi fusese scoasă „vata din urechi”. De data asta am avut grijă să aştern ziare în cadă. Montarea grilajului la fereastră n-a durat mai mult de zece minute. M-am dus să-l anunţ pe Emil că putem merge, şi el m-a întrebat ce-am făcut cu celelalte două chei de la broasca cea nouă.

— Ehe!... N-avea tu grijă, sunt la loc bun!... l-am asigurat, şi în aceeaşi clipă mi-am adus aminte că, ştiindu-mă zăbăuc, mutasem dublurile cheilor de la maşină din sertarul biroului într-o cutie din piele pe care o am în bar.

I-am spus lui Emil cum stau lucrurile şi, controlând, am găsit dublurile în cutie. Dar nu cred că-i cazul să vă destăinui acum şi ce-a zis Emil! Am impresia că n-ar fi în favoarea mea spusele lui.

Am aşteptat în maşină cită vreme s-a aflat Pascu în şcoală şi nu ştiu de ce aveam sentimentul că el se va întoarce în mod sigur cu numele fetei de care se îndrăgostise Traian. Era o convingere izvorâtă probabil şi din faptul că în fata aceasta ne puseserăm toate speranţele.

Apoi gândurile mi-au zburat la cartea pe care aveam de gând s-o scriu. Presupunând, şi se putea de-acum presupune, cum se vor desfăşura evenimentele, nu vedeam deloc un final concentrat, trepidant, de maximă tensiune... unul cum scrie la carte. Un final care să aibă şi o poantă. Decât să scriu un final ori un epilog fără o poantă ca lumea, mai degrabă prefer să fiu prins fără pantaloni în centrul oraşului.

„Dar ce-ar fi – mi-am zis deodată – să se-ncheie cartea în coadă de peşte? C-o întrebare la care cititorul să-şi pună singur «micile celule cenuşii» la contribuţie, în căutarea unui răspuns?”

Da, dar de unde, oameni buni, o asemenea întrebare, când lucrurile sunt cât se poate de clare?! Cum totu-i să fii optimist, de un optimism...

După cum arăta, mi-am dat imediat seama că Emil se întorcea cu mâinile goale.

— Diriginta nu ştie nimic, m-a informat urcându-se în maşină. Mi-a promis că o să se intereseze printre copii... Era întoarsă pe dos: l-au detaşat pe bărbatu-su în provincie; m-a întrebat dacă n-am pe cineva la Ministerul Agriculturii. Nu înţeleg de ce le place oamenilor să fie minţiţi, de ce se supără când le spui cinstit că n-ai, de ce preferă să-i păcăleşti, să-i duci cu vorba, cu minciuni? Dacă n-ar fi trebuit să vină Florina, dacă Verescu n-ar fi fost comandat pentru ora 6, ne-am fi repezit acasă... Nu, nici s-o expediezi diseară nu merge. Pentru că nu poţi să ştii de ce s-a invitat ea să doarmă la tine... Şi, concentrându-se, Emil a rămas tăcut câteva clipe. Nu văd nici un motiv, dracu s-o ia! Mai bine i-aş trage o mamă de bătaie... Lui Traian, sigur! Ce vrea?... Ce vrea, în definitiv?

— Cu bătaia nu faci nimic, singur spuneai...

— Aşa-i... Dar nu mai ştiu încotro s-o apuc! Un individ atât de încăpăţânat n-am mai pomenit! Să mergem, să intru în treabă, că numai aşa mi-l scot din cap pe Traian. Mi-l scot, vorba vine.

— Dar ce treabă ai? l-am cercetat pornind maşina;

— N-am nici o treabă. În mod special n-am nici o treabă... Tu eşti treaba mea!

— Sunt foarte măgulit!

— Mă duc însă la colonel...

— Lasă, nu te mai duce!... Sunt treaba ta, stai cu mine! Şi mergem să mâncăm undeva. Mergem „La Raţa”.

Am rămas un timp tăcuţi, şi Emil m-a întrebat deodată:

— Nu ştii la cineva un cărucior de copil?

— M-ai mai întrebat o dată! începi să mă îngrijorezi...

— Şi nici de la taică-miu nici o veste... Cu fetele de la poştă... Tu baremi ai mai prins câteva ore de somn... De ce să te îngrijorezi? O s-ajung ca tine, la bomboane de mentă!

— N-ai fost acasă. De unde ştii că n-a sunat taică-tu?

— Întreabă-te şi-ai să afli!... Fă un efort de gândire!

Florina a venit cu trei pungi umflate de cumpărături şi care se potriveau cu întreaga ei ţinută aşa cum s-ar potrivi o mătură pe un cearşaf apretat. Avea o rochie cât se poate de credincioasă, la fiecare mişcare mătasea dezvăluia frumuseţea corpului; dacă moda *Oben-ohne* n-ar exista, ea ar trebui inventată special pentru ea. În orice caz, fata ştia să se lase privită.

M-a ajutat să bag totul în frigider, aveam provizii acum pe mai bine de o săptămână, cumpărase şi pâine, cu toate că eu uitasem să-i spun, era asigurat şi viitorul lui Max; de prezent avusesem eu grijă, îi adusesem resturi de friptură de la „Raţa”. Florina s-a dus apoi să facă un duş, am pus banda pe care, ascultând-o, mă întrebase unde vreau să ajung, şi m-am apucat să prepar un „Pasternak”.

A apărut şi de data aceasta în halatul meu de baie şi m-a întrebat dacă mă deranjează cumva că-l îmbracă.

— Nu, deloc! am protestat în timp ce se aşeza în fotoliu.

— E mirosul tău în el, un miros unic, irepetabil.

Vanitatea bărbaţilor e vecină de cele mai multe ori cu prostia; fata avea experienţă, dar eu nu mai eram dispus să mă las dus ca ursul pe lanţ.

— Acum miroase şi a „Monsieur de Givenchy”... – am spus şi, ridicând paharul, l-am ciocnit de al ei. Nu numai a spumă de ras.

— Nu-i adevărat, a protestat. Există o unicitate în tine, cu tine simt ceva specios.

— Cum „specios”'? m-am mirat fără să vreau. O feştelise şi cu „unicitate”, dar şi mai abracadabrant fusese acel „specios”.

— Aşa... Totul pare altfel cu tine... Ceva cu totul deosebit! mi-a explicat zâmbind de parcă câştigase la pronosport premiul cel mare.

— Nu mi-ai povestit nimic despre ai tăi... Poate ar trebui să-i cunosc, să mă cunoască şi ei...

Dacă-i vorba de scos panglici pe nas, stai, fetiţo, să vezi!...

— Nu bănuiam că doreşti acest lucru... vizavi de ai mei. Ştii că fac şi cosmetică?

— Daaa? Foarte bine! N-aş fi zis însă asta, pentru că tu nu te machiezi... Nici măcar buzele... E-adevărat, n-ai nevoie... Dar e foarte modern!...

— Toate atacă îngrozitor tenul... Mama lucrează cosmetică. Acasă. Are un salon. De la ea am învăţat. Am dat şi un examen... A urmat Farmacia, dar în anul trei, cum era pe atunci, au scos-o din facultate. Aşa s-a apucat de cosmetică... Mai ales că tata, tatăl meu adevărat, a dispărut fără urme de-acasă când eram foarte mică. Când aveam numai trei ani.

— Cum aşa? m-am mirat.

— A plecat în oraş şi nu s-a mai întors. Nu se ştie nici acum ce s-a întâmplat, ce s-a putut întâmpla. Dacă ar fi fost arestat, am fi primit o veste... Dar nimic. Absolut nimic. De nicăieri.

— Dar ce-a fost el?

— Funcţionar... a zis neglijent. Mama s-a recăsătorit acum zece ani, dar nici tatăl meu vitreg n-are o situaţie prea strălucită. A fost avocat, l-au exclus din barou din motive politice şi-a făcut şi câţiva ani la Canal. Unde să intre în serviciu c-un asemenea dosar?! Se spetеşte la un centru care achiziţionează sticle goale. Asta e situaţia.

Ascultând, mă întrebam de ce îmi spunea ea toate acestea – nu erau chiar adevărul, dar aproape de adevăr erau – când mi-ar fi putut trage pur şi simplu nişte minciuni. Nu mi-am chinuit mintea prea mult, aşteptam să mă sune din clipă în clipă, aşa cum presupusesem cu Pascu, tatăl vitreg, aşa-zisul Radu-de-la-Afumaţi.

Emil îmi dezvăluise două ipoteze. Prima: Ion Nistor va încerca să ia legătura cu Verescu prin mine, o manevră mai sigură pentru el, dar care complica într-o oarecare măsură lucrurile. A doua, că el va acţiona direct, în felul acesta, mă elimina prin învăluire şi mă păstra pentru alte acţiuni, pentru alte obiective, sau chiar pentru acesta, ca jucător de rezervă. Era singurul sens pe care îl puteau avea semiadevărurile pe care mi le spusese Florina:

L-a infirmat telefonul lui Nistor.

— Noutăţi? m-a întrebat sec.

— Am fost din nou la Consignaţia cu persoana aceea... cu duduia în cauză, iar cel căutat n-a venit. Dimineaţă am dat însă anunţul, va apărea chiar mâine. Aşa că...

— Acest „aşa că” aş vrea să fie concret! Şi încă ceva: nu vă mai afişaţi cu doctorul... ştiţi care? în baruri! Ar putea fi periculos...

Ani rămas tăcut şi am jucat, pentru ochii Florinei, scena amuţitului de surprindere, am pus derută în priviri şi tot tacâmul.

— Sper că aţi înţeles că vă doresc binele! Bună ziua.

Şi s-a auzit declicul telefonului.

Am oftat şi mi-am aprins o ţigară, ca şi când aş fi încercat să disimulez, m-am ridicat de pe canapea şi îndreptându-mă spre bar, am dat să-i explic:

— Unul face şi-altul trage!... E tot povestea aceea cu încurcătura pe care mi-a făcut-o Ioana. Şi am luat shaker-ul să prepar nu nou rând de „Pasternak”.

— Îmi pare rău, Ţucule, că eşti traficat!

Am zis în gând ceva gingaş la adresa-i, dar nu pentru „Ţucule” şi nici pentru faptul că îl încurcase pe „tracasat” cu „traficat”; de data aceasta o nimerise cum nu se poate mai bine, chiar că eram „traficat”, ci pentru părerea ei de rău ipocrită. Şi am auzit alta şi mai şi.

— E singura impostaţie în care n-aş vrea să te văd! a zis declarativ. A rămas câteva clipe tăcută şi mândră de prostia pe care o spusese, după care a adăugat: Cum aş putea să te-ajut, Ţucule drag?

— Sărută-mă aşa cum numai tu ştii să săruţi, Vântul-meu-de-miazăzi!

N-a mai apucat, Max sărise cu gura; am zis că protestează puritanul din el – în fiecare dintre noi zace un filistin şi în acelaşi timp un estet! – mai ales că data trecută o întinsese la bucătărie urgent. Mă înşelasem, lătrase pentru că la uşă era cineva; acum se auzea şi soneria. Bănuiam cine putea fi, se făcuse 6 şi maiorului Vasile Prodan i se comunicase propabil prin radio că fusesem sunat de Ion Nistor.

Verescu era, i-am spus că sunt cu cineva şi l-am întrebat despre ce este vorba. Mi-a zis că vrea două mii de lei. Lăsându-l în vestibul, m-am întors în cameră. Florina se uita la tabloul cu maci pe care-l am deasupra barului; am rugat-o să mă scuze câteva clipe şi, scotând din sertarul mare al biroului banii pe care îi primisem aseară de la Pascu, am numărat două mii.

Restul întrevederii cu aşa-zisul doctor Verescu s-a desfăşurat conform celor stabilite, am ridicat chiar puţin vocea pentru a imprima cuvintelor o notă mai categorică şi, prin asta, pentru a o sesiza pe Florina. N-am închis însă bine uşa, şi s-a auzit din nou soneria.. Am deschis, întrebându-mă ce-ar fi putut uita maiorul să-mi spună.

Surprinderea a fost cu atât mai mare cu cât în locul lui am văzut-o pe vară-mea, Livia. Avea o faţă crispată, priviri derutate. Făcându-i loc să intre, am întrebat-o îngrijorat ce s-a întâmplat.

— A dat divorţ, a zis şi-a izbucnit în plâns.

Erau exact scenele care-mi lipseau.

Am condus-o, încercând s-o liniştesc, i-am spus că sunt cu cineva, dar n-am mai găsit-o pe Florina în cameră şi mi-am zis că trăsese cu urechea la discuţia cu Verneseu sub pretextul că se duce la baie. Ceea ce era foarte bine,

— Ce înseamnă „a dat divorţ”? am întrebat-o pe Livia în timp ce ea continua să se smiorcăie. A intentat chiar acţiune?

— Da... Mi-a zis mai demult c-a hotărât să divorţăm, dar am crezut că zice aşa... A mai zis asta. Azi însă, când am venit de la birou, am găsit în cutie citaţia. Spune şi tu... Ce i-am făcut? Zice să mă schimb. Asta-mi reproşează. Că sunt ca un bibelou. Drăguţă, dar inertă. Spune şi tu dacă nu-i nebun! Dar cine îl îngrijeşte? Cine găteşte? Cine, spală? Cine face curat? Şi doar ştii ce casă avem!...

O urmăream, gândindu-mă că Florina se jeneză să vină şi aştepată în camera maică-mii ca Livia să plece, dar ea a apărut deodată în uşă, îmbrăcată ca de plecare, şi, scuzându-se, a zis că vrea să-mi spună ceva.

— Ţucule, trebuie să mă duc până la „Lido”, mi-a explicat în drum spre vestibul, să predau comanda pentru camerele unui grup de englezi care soseşte diseară cu avionul. Am vrut să-i dau ciocolată lui Max şi-am văzut în poşetă comanda. Zăpăcită mai sunt!

— Bine, te-aştept. Te-aş fi repezit cu maşina, dar... Nu mai deschid nimănui!...

— Tu eşti tatăl răniţilor...

Încurcase iar borcanele, dar asta nu avea nici o importanţă. Am întârziat câteva minute în hol şi, băgând

creierul în priză, am încercat să analizez situaţia. Era clar că-mi turnase braşoave; motivul real al plecării ci precipitate, nu putea fi decât vizita lui Verescu. Problema era că nu aveam cum să vorbesc cu Dumitru faţă de Livia. Iar cu el trebuia să vorbesc, trebuia să-l sesizez de îndată! Florina nu plecase ca să-l sune pe taică-su vitreg, pentru că acesta se găsea în oraş. El mă sunase doar de la un telefon public! Aveam nervii întinşi ca parîmele unei corăbii; dacă o mai ţineam mult tot aşa, aveam s-ajung cu siguranţă la balamuc! Nu mi-a plăcut perspectiva. O idee cheamă alta, şi am răsuflat uşurat: casa era ţinută sub observaţie de oamenii colonelului, plecarea Florinei nu putea să le scape!

Livia mă aştepta privind tristă în gol şi mi s-a făcut milă de ea. Nu era însă un deznodământ chiar imprevizibil. Aparent, ei constituie o pereche reuşită, Livia e o fată cu indiscutabile calităţi, bună, cuminte, aşezată, un om de pus la rană, cum s-ar spune, însă o comoditate, o lene spirituală, fuga de efort, sentimentul inferiorităţii născut din acestea o fac tăcută şi de multe ori acră, posacă. în timp ce Dinu e o natură veselă, euforică, exuberantă, o fire tumultuoasă, cu o minte în efervescenţă continuă şi cu o foame continuă de cunoaştere, un foc neîntrerupt. în faţa ei, încearcă adeseori să-şi aprindă ideile, dar ea tace, fruntea ei blândă rămâne indiferentă. Face totul, găteşte, îl îngrijeşte...

— Din câte înţeleg, vrei să vorbesc cu Dinu...

— Da, el ţine la tine, eşti singurul care...

— Cred că mai întâi ar trebui să vorbim noi amândoi Să judecăm lucrurile... Lucid şi imparţial. Mă cunoşti, nu prea ştiu să umblu cu fofârlica şi să mă ascund după deget, e unul din păcatele mele. Care-mi aduce, nu o dată, necazuri. Omul preferă mai curând o minciună frumoasă decât adevărul. Nu sunteţi potriviţi, Livia.

— Pentru că e-un nebun!

— Exact. Zi-i şi-aşa. Poate că i-ar trebui atunci o nebună ca el... Iar ţie un om mai calm, mai domol, mai aşezat, mai puţin eruptiv...

— Dar eu îl iubesc! Tu ştii asta!... Şi ce-o să mă fac? Am treizeci de ani...

— Acum, cit mai ai treizeci de ani, mai poţi face ceva! Mai târziu o să fie eu mult mai greu...

— Dar îl iubesc! Dinu e tot ce am!

— Trebuie să-i arăţi asta! Nu numai neînşelându-l, gătind, făcând curat... Te căsătoreşti, eşti fată cuminte şi, gata, ţi-ai urcat mintea-n pod. O căsnicie o ţii, nu o duci. Or, tu, să nu te superi pe mine, te gândeşti infinit mai mult – şi asta fără să fii cocheta cochetelor – cum o să-ţi coşi rochia cea nouă, cu ce urmează s-o asortezi, decât la ce se-ntâmplă în propria ta viaţă! Că ceva nu merge. Şi ce-ar fi de făcut ca să meargă. El nu se va modela după tine... Întrebarea este dacă tu eşti în stare să te modelezi după el! încearcă!

— Dar nici el nu m-ajută...

— Nici n-o să te-ajute. N-are răbdarea necesară, nu-i o fire metodică... Tu singură trebuie să te-ajuţi!

— Bine, dar vorbeşte cu el! Şi-ţi promit c-o să mă schimb.

Mă îndoiam că va şti să găsească resurse, puteri, n-o ştiam capabilă de un asemenea efort. Am sfătuit-o cum să vorbească cu Dinu, ce să zică, cum să procedeze. Dine nu era un om care să-şi fure căciula făcând cu ea conversaţie mai mult de cinci minute, să spunem, despre ce se întâmplă în instituţia ei, că aia a zis şi ăla a făcut, mai ales că Livia face largi paranteze şi se pierde în amănunte. I-am vorbit îndelung, fără să fiu însă convins că ea va întreprinde măcar jumătate din ce-o învăţasem să facă. Verbul „a întreprinde” este aproape inexistent pentru ea. Şi, presupunând că lucrurile vor intra în normal, în normal va intra îndată şi ea. Citisem undeva că oamenii ar putea fi împărţiţi în patru categorii relativ la atitudinea lor faţă de viaţă. Unii fac viaţa şi zâmbesc. Alţii fac, dar nu zâmbesc. Cei din a treia categorie nu fac altceva decât zâmbesc, iar ultimii nici nu fac nici nu zâmbesc. Cam acestora din urmă li s-ar potrivi vară-mea.

Când am rămas singur, curios să aflu unde întârzia Florina atâta, l-am sunat pe colonelul Dumitru. În locul lui mi-a răspuns Pascu şi, recunoscându-mi vocea, mi-a luat-o înainte:

— Ştiu, e-acasă. A venit e un taxi şi-l aşteaptă probabil pe Nistor. Care se-ndreaptă spre casă şi el. Ia vezi, te rog, n-a luat cumva senzorul?

— Nu l-a luat. Nici n-ar fi avut cum. am fost tot timpul cu ea.

— Bine. Dar acum creează-i condiţii.

— O să-i creez când plecăm sau când venim de la film. Mâine dimineaţă...

— Te duci, dar fără maşină! m-a avertizat. Ar umbla după senzor! O să-l caute pe cel care a fost la tablou, nu-i nimic dacă n-o să-l găsească. N-o să găsească unul, nu doi, înţelegi?

— Iar mă iei ca la şcoala primară?!

Florina s-a scuzat că întârziase atâta, mi-a îndrugat o minciună că fuseseră emise, vezi Doamne, două comenzi pe baza aceluiaşi telex, una pentru opt camere, cealaltă doar pentru cinci; n-a putut limpezi situaţia, va trebui să se mai ducă o dată. Şi în loc de film, mi-a propus să mergem să dansăm la „Lido”, pe terasă. Îşi lăsase poşeta în vestibul, n-a fost prea greu să pricep care era mobilul propunerii ei. Am zis că-i o idee cât se poate de bună.

În vreme ce mă schimbam, a avut timp suficient să se uite şi după tablou, să ia şi senzorul din vestibul. Când am ajuns la „Lido”, m-a lăsat să caut o masă, iar ea s-a dus la hotel pentru a clarifica lucrurile în legătură cu cele două comenzi. N-avea nimic de clarificat, altul era scopul dispariţiei ei. În schimb, m-am clarificat eu după puţin timp asupra unei trăsături definitorii a Florinei, trăsătură pe care începusem s-o intuiesc pe undeva.

Îi oferisem lista ca să-şi aleagă ce urma să comand, nu m-a mai prezentat cu infatuare chelnerului, căci o rugasem în acest sens, i-a cerut „Martini” cu gheaţă, acesta a întrebat: „Cincizeci?” „Nu, o sută!...”, l-a corectat, apoi icre de Manciuria (nu-mi displace să strivesc în cerul gurii boabele lor, îmi displace doar preţul), noroc că pe listă nu se aflau langustă sau stridii, se aflau în schimb ciuperci umplute cu tocătură din ficăţei de pasăre şi fileu de şalău „Orly”. A vrut şi *roast-beef*, iar pentru încheiere a comandat cafele şi *coupe-jack*.

Nu sunt omul să-i dau miţei oţet, dar nici s-arunc cu banii-n câini nu-mi dă mâna; ştiam ce cutremur mă aştepta la nota de plată, tot ce nu ştiam era cum o să reuşească Florina să mănânce tot ce comandase. Nu mă dau în lături când e vorba să-mi pun stomacul la cale cu

bunătăţi, era însă seara, am eliminat pentru mine ciupercile, cu toate că mă dau în vânt după ele, şi fileul de şalău, avea să ne aducă bucăţoaia de *roast-beef* din care să tot tai la felii.

Nu, Florina nu era un sac fără fund, a mâncat din ce în ce mai greu, cu eforturi, cu eforturi făcute din jenă faţă de mine; era pur şi simplu o apucătoare, gata să înhaţe tot ceea ce se putea înhăţa. Îmi adusese un prieten un evantai din Vietnam, un evantai lucrat cu o rară fineţe; atâta l-a admirat, încât a trebuit să i-l ofer. Duminică noaptea îi dădusem o sută de lei să plătească taxiul, nu-mi pomenise nimic de restul ce îi rămăsese, şi-ar fi putut pomeni când îmi spusese că dăduse două sute optzeci de lei pe ce-mi cumpărase.

„Bine, mi-am zis, îi ia ciocolată lui Max ca să şi-l apropie, să poată umbla fără teamă la zgardă... Dar cum de-a lăsat-o inima să-mi facă cadou un «Monsieur de Givenchy», care costă câteva sute de lei? Ca să mă îmbrobodească mai bine? Probabil că da”, mi-am răspuns.

Întotdeauna am fost de părere că lucrurile cele mai sincere şi curate se spun dimineaţa, când abia te trezeşti. Alcoolul, muzica, şi tot dichisul au rămas în urmă... în ambianţa asta onestă, Florina mi-a spus că-i splendid că ne-am întâlnit, e fericită că suntem împreună şi, privindu-mă cu ochii ei de căprioară sfioasă şi pură, a dat drumul la tot restul. Era 8 şi ceva, întârziase la serviciu, dar ei nici că-i păsa. Am făcut cafea, în timp ce o beam am prăjit pâine, am pus pe masă unt, şvaiţer, muşchiuleţ afumat; când să ne aşezăm, a sunat telefonul. Era în legătură cu anunţul din ziar. Şi uitasem de el.

— Cum e radiocasetofonul ăsta „Mayer” pe care vreţi să-l cumpăraţi? s-a informat cel ce mă sunase.

— Aveţi unul?

— Dacă aş fi avut, n-aş mai fi întrebat!

Îmi era foame, am aşezat receptorul în furcă şi m-am întors în hol, să mâncăm. N-am pus însă bine îmbucătura în gură, şi s-a auzit din nou telefonul. În timp ce mă duceam să răspund, mi-am dat seama de adevăratul motiv pentru care Florina rămăsese să doarmă la mine, pentru care nu se grăbea la serviciu.

— De ce sunteţi nepoliticos?! De ce-mi trântiţi telefonul în nas?! m-a admonestat vocea de mai înainte.

Mi-am dat seama imediat că în dimineaţa aceea voi avea nevoie de multă, de foarte multă răbdare. Asta am şi făcut, trăgând aer în piept.

— Vă rog să mă scuzaţi, am spus cu voce plină de condescendenţă, sunteţi la serviciu şi frecaţi pisicu în loc să lucraţi. Mă rog, fiecare-i cum l-a lăsat Dumnezeu!...

Mi-a tras o înjurătură şi, de data asta, a întrerupt el legătura.

Telefonul a sunat cam din cinci în cinci minute, am fost întrebat ce fel de marcă este asta „Mayer", nemţească? de ce vreau să cumpăr anume acest aparat, cât aş fi amator să plătesc în cazul în care mi s-ar oferi un „Mayer", dacă e stereo, dacă nu vreau cumva boxe, unul mi-a oferit un „Sanyo" nou-nouţ, alţii mi-au oferit alte mărci de radiocasetofoane cu prezentarea calităţilor lor, casete înregistrate şi noi, am fost întrebat dacă n-aş fi amator să cumpăr muzică, o are pe Donna Summer, cu *I Iove to Iove you, Baby*, pentru care a câştigat „Discul de aur", am spus c-o am şi eu, mi-a oferit apoi Grace Jones, Linda Ronstaat, Gene Turray, când am afirmat că-mi place numai muzica noastră tânără, a închis; mi se schimbase vocea, se ascuţise probabil, căci la un moment dat am fost luat drept altcineva.

— Bună, fetiţo! m-a salutat baritonal.

Am tuşit dregându-mi glasul, şi am zis:

— Am impresia că nu-i sexul meu...

— Ia uită-te, poate te-nşeli! m-a îndemnat.

Mi-a plăcut replica şi mai ales promptitudinea ei, am dat să i-o spun:

— Domnule, vă felicit...

— Nu umbla cu şoalda, m-a întrerupt, sunt străbunică!...

Îmi luase piuitul. Văzând că nu zic nimic, a închis.

Au sunat alţii. în cele din urmă însă a sunat şi posesorul unui radiocasetofon „Mayer".

— Nu sunt încă hotărât dacă să-l vând sau nu... Ce sumă îmi puteţi oferi?

— Ar trebui să văd întâi în ce stare e aparatul...

— Bineînţeles. Sigur că trebuie să-1 vedeţi. Dar de ce vreţi să cumpăraţi un „Mayer" şi nu altul? Altă marcă?

— Pentru că un prieten de-al meu şi-a adus din R.F.G. un asemenea aparat şi el nu i-a făcut până acum nici un necaz... N-am avut încă un radiocasetofon, nu mă pricep care-i bun şi care nu... Unii laudă aparatele japoneze, alţii le înjură...

— Marfă de la foc! Doi bani nu fac, după o jumătate de an trebuie să le schimbi capul.

— Ce să schimbi? am făcut pe naivul ca să prelungesc convorbirea cât mai mult cu putinţă. Căci se pusese şi ipoteza că deţinătorul radiocasetofonului ar putea să telefoneze doar pentru a se informa asupra preţului pe care l-ar putea obţine, ca să-l compare apoi cu cel plătit de el pe aparat.

N-a fost aşa, m-a întrebat când pot să vin – săptămâna asta lucrează în tura de după-amiază. Era 10 şi câteva minute, i-am spus că voi fi la el într-o jumătate de oră cel mult, şi omul mi-a dat numele şi adresa. Nu vorbea prea sonor, dar am avut grijă să apăs receptorul de ureche şi, grăbind scrisul, am notat atât de indescifrabil cele dictate de el, încât nimeni n-ar fi fost în stare să înţeleagă cele scrise de mine. Şi a doua zi cu siguranţă nici eu. încheind convorbirea, mi-am frecat mâinile de bucurie şi m-am adresat Florinei, care lenevea pe canapea, reluând, când vorbeam la telefon, pentru a-mi arăta că nu se plictiseşte, răsfoirea unor reviste străine.

— Cred c-am rezolvat... Tu ce vrei să faci?

— Nimic... a zis zâmbindu-mi lasciv şi mlădiindu-se leneş şi insinuant... Merg cu tine.

— Ce rost are?... Nu scot maşina din garaj, c-am băut, iau un taxi şi mă-ntorc îndată. O să decuplez telefonul, culcă-te sau citeşte... Şi, în special, nu deschide la nimeni!

Spunând asta, m-am îmbrăcat aproape din mers, am scos banii din sertarul biroului şi m-am repezit în direcţia uşii. Băusem special, ca să pot motiva folosirea unui taxi.

N-am ieşit bine în stradă, că a şi apărut unul. Şoferul conducea de parcă ar fi fost în căutare de clienţi. I-am dat şansa de-a mă găsi. Nu era sâmbăta morţilor şi, cu toate acestea, ajungând de destinaţie, şoferul taxiului mi-a zis: „Lăsaţi, o să-mi plătiţi altă dată”.

Când am coborât, l-am văzut pe Emil ieşind dintr-o „Dacie” staţionată cu două roţi pe trotuar. M-am gândit iarăşi că-i o vrăjitorie la mijloc, dar cum în ziua aceea capul îmi lucra – mare minune! – ca un computer – băgăm întrebarea şi în aceeaşi fracţiune de secundă primeam şi răspunsul —, mi-am dat seama că, stând pe recepţie, ei ştiau tot. Şi, sunt sigur, încă ceva pe deasupra. M-a luat de braţ, cu un zâmbet, şi am păşit împreună spre intrarea în bloc.

— De ce crezi tu că a plecat Traian de-acasă? m-a întrebat oprindu-se locului. Fata asta a lui, de care s-a îndrăgostit... M-a sunat bătrânul aseară, mi-a spus c-o cheamă Felicia Păun, mi-a dat adresa şi azi-dimineaţă la nouă m-am înfiinţat acasă la ea. Era singură, îşi făcea lecţiile... S-o mănânci, nu altceva! O aia pistruiată... O dulceaţă! E-n clasa a noua, c-un an mai mică decât el; de dragul lui vrea să se facă şi ea geologă. Şi-atunci Traian a hotărât să piardă un an. Să rămână repetent – derbedeul! – ca să fie într-o clasă cu ea. Ei, ce zici, domle?! s-a văitat Emil, apucându-se cu mâinile de cap.

— Asta-i chiar bună!...

— Da... Da, mă!... Da... Şi ce complexe de vinovăţie îmi făceam... Ce complexe, îşi făcea Aura!... Să nu-l omori?!

— Şi ea ce zicea? Fata.

— Ce să zică? Nu zicea nimic. Crezi că i-a păsat că-s tatăl lui Traian?!... O durea-n cot!... Ba o fi chiar încântată că Traian a putut să facă un asemenea gest!...

— Bine, bine, da’ cum a rămas?

— Cum să rămână?... Mergem mâine dimineaţă acasă, cu ea. Normal ar fi ca Nistor să te lase în pace pentru un timp... Hai! m-a chemat să pornim. E-amestecat un diplomat străin. Asta-i legătura lui Nistor. Diplomatul, nevastă-sa... Diplomatului i-a sosit o cunoştinţă care stă la „Inter”...

Am intrat în bloc şi cum, în faţa uşii liftului, am găsit aşteptând o femeie, Emil a tăcut. Am coborât la etajul cinci, ne-a deschis un bărbat până în 30 de ani, l-am recomandat pe Emil ca fiind un prieten de-al meu şi, conducându-ne în casă, Mircea Stătescu, cum îl chema pe vânzător, ne-a arătat radiocasetofonul. L-am

examinat, după toate aparenţele era „Mayer”-ul pe care-l avusesem în mină.

— Da, i-am zis lui Emil, ăsta-i aparatul pe care-l are Apostol... Dar n-aş putea să jur că e bun.

— Asta jur eu! s-a grăbit Mircea Stănescu să afirme zâmbind. Vă garantez. V-am spus, nu l-am pus la maşină, că vreau să găsesc un om care, să-mi facă o treabă ca lumea. Daţi-mi voie, o să-l auziţi îndată cum merge.

— Când l-aţi cumpărat? s-a interesat neutru Emil.

— Păi nu-s zece zile... a răspuns Mircea Stătescu, punând în funcţiune radiocasetofonul. Sâmbătă a fost o săptămână. Dar să ştiţi că fără patru mii nu-l dau! ne-a pus el în vedere pe un ton categoric.

Emil a scos din portvizit o fotografie făcută după portretul bişniţarului şi, aratându-i-o Iui Mircea Stătescu, l-a întrebat:

— Seamănă cu cel de la care aţi cumpărat aparatul?

Gazda ne-a cercetat o clipă cu privirile, le-a mutat apoi asupra fotografiei, după care a ridicat spre noi ochi temători.

— Nu vă speriaţi, vă plătim pe aparat cât aţi cerut... Vă plătim cât aţi cerut, cu toate că aparatul provine din furt! a subliniat Emil şi, printr-un gest, m-a invitat să scot banii.

În apartamentul 16 ne aştepta colonelul, tovarăşul Simion a preluat „Mayer”-ul şi am deschis vorba:

— E-amestecată deci o ambasadă...

— S-ar putea să nu fie... Şi nici nu cred că este. E vorba de-un diplomat... iar el acţionează, foarte probabil, ca persoană particulară... Acoperit, bineînţeles, de funcţia sa şi bucurându-se de imunitate diplomatică. Nu-i primul caz. Agenturile de spionaj prosperă şi se înmulţesc, aşa cum au prosperat şi s-au înmulţit după primul război mondial agenţiile cu detectivi particulari. De la aceste agenţii au şi pornit lucrurile. Detectivii au început să fie folosiţi nu numai pentru urmărirea soţiilor sau soţilor infideli, sau în alte cazuri particulare, ci şi pentru a-şi băga nasul în afacerile diferitelor firme, întreprinderi... în secretele lor. Agenturile de spionaj, spuneam, sunt amatoare de diplomaţi, de diplomaţi dornici să-şi rotunjească veniturile. Să le rotunjească substanţial. Fapt este că Nistor a luat legătură cu soţia

diplomatului, apoi şi cu el. Ăsta a fost scopul vizitei lui la Muzeul Republicii. S-a aşezat pe o bancă, aşa, ca pentru a admira în voie o pânză de Tintoretto... Pe aceeaşi bancă s-a aşezat cam după o jumătate de oră şi soţia diplomatului nostru. În muzeu era lume puţină, nu ne-am permis să riscăm... Dar putem presupune că Nistor a prins sub marginea băncii un senzor sau un conteiner conţinând comunicări...

— Asta ce naiba mai e?

— Cum să vă explic... Trebuie văzut. E un fel de cutiuţă minusculă, cu un arc interior... Cutiuţa aderă ca si senzorul. Are un adeziv protejat de o foiţă neutră... Să zicem, în genul abţibildurilor. Şi se lipeşte pe orice. Pe haine, pe o coajă de copac... Şi indiferent dacă locul e curat sau murdar, plin de praf... Mai curând însă au folosit senzori. Trei ore mai târziu au luat legătura în acelaşi fel în Parcul Herăstrău, oprindu-se, pe rând, la un chioşc cu răcoritoare. Apoi, seara, când aţi venit la ,,Lido", Florina s-a izbit, ca din neatenţie, de soţia diplomatului şi i-a predat probabil senzorul din vestibul. Iar azi-dimineaţă, ducându-şi amicul care i-a venit în vizită, la Muzeul Satului, domnul diplomat a luat legătură cu Nistor. A luat--o prin viu grai, prefăcându-se a întreba ceva pe cel care s-a „întâmplat" să fie în apropierea sa. Iar în apropierea sa a fost Nistor.

— Acum, eu ce urmează să fac? îi dau aparatul...

— Acum, interesul lor principal este Verescu. Aşa cum am bănuit, Nistor s-a aflat în maşină – cred că din maşina asta a fost furat „Mayer"-ul – când a ieşit Burcea cu Verescu pe poartă. I-a aflat adresa, azi-dimineaţă a intrat în bloc şi a luat informaţii de la femeia de serviciu... După toate semnele, îl va aborda în după-amiaza aceasta.

Odată întors, tovarăşul Simion i-a raportat colonelului că „Mayer"-ul conţine într-adevăr înregistrări pe bază de microemiţător şi i-a întins aparatul. Dumitru i-a aruncat o scurtă privire, după care mi l-a oferit cu un: „Vă rog". L-am examinat, l-am întors pe toate părţile, ştiam că cel veritabil rămăsese în laborator... Ei, bine, nu-mi venea să cred că în mâinile mele se află alt aparat. Tovarăşul Simion lipsise mai puţin de o oră şi totuşi acel „aproape nou" fusese perfect executat.

Am găsit-o pe Florina jucându-se cu Max, care se arăta a fi în culmea fericirii – la căţei, treaba asta se rezolvă foarte uşor – am observat că Florina se schimbase, am spus: „Gata, s-a rezolvat definitiv chestia”, şi, punând radiocasetofonul pe canapea, am rugat-o să mă scuze, vreau să fac un duş, e-o căldură îngrozitoare afară. Îi ofeream astfel posibilitatea să se uite în voie la aparat.

Când am revenit, Max m-a primit cu o tumbă prin aer care i-a reuşit foarte bine. Pentru a-mi disimula interesul faţă de modul cum va reacţiona Florina în legătură cu aparatul, l-am admonestat în glumă, oprindu-mă: „Termină, mă circarule!” M-a pironit cu privirea scuzându-se şi protestând, ca şi când ar fi zis: „Fac şi eu ce văd că este-n jur!” Am vrut să-i spun: „Bine, dă-i drumul în continuare atunci dar am auzit-o pc Florina vorbindu-mi:

— Eu o să plec, Ţucule. Am sunat la agenţie, trebuie să preiau la unu. un grup de turişti belgieni. Am cam încurcat-o, pentru că m-au sunat acasă ca să mă caute.

„Du-te învârtindu-te!” i-am zis în gând, dar pe faţă mi-am agăţat o expresie de regret.

— Îmi pare rău... Diseară însă suntem împreună, nu?

— Te sun... în orice caz, în noaptea asta nu mai pot rămâne la tine.

Am condus-o, buzele i-au tremurat uşor înainte de-a mă săruta, am luat-o de mână şi, vai! ce greu s-au despărţit mâinile noastre. Cel puţin a mea a rămas suspendată în aer chiar şi după ce Florina a început să coboare pe scări. Oameni buni, o scenă ca asta e de văzut, nu de citit!

Eram în urmă cu somnul, m-am asigurat că Florina scosese telefonul din priză după ce sunase în oraş, patul rămăsese nefăcut, am aterizat îndată între cearceafurile lui. Când nu lucrez, adică sunt relaxat, în momentul în care am pus capul pe pernă, am şi adormit. Ca un cosmonaut, cu alte cuvinte... Doamne, a fost cât pe-aci chiar să devin!

M-a trezit tovarăşul Simion, care venise însoţit de alţi doi colegi. Mi-a spus că vor să controleze dacă Florina nu lăsase „ploşniţe” prin casă şi m-a rugat să-l sun pe maiorul Pascu, aşteaptă un telefon de la mine.

I-am explicat că scosesem telefonul din priză din pricina anunţului la ziar şi în timp ce ofiţerii se puneau pe căutat, l-am sunat pe Emil.

— Ai tras un pui de somn, nu? mi-a reproşat acesta cu voce strepezită.

— E-o afirmaţie adevărată!

— Ei, cum s-a comportat? Vreo modificare în atitudine?

— Nici una. Şi-a luat vizaviul cu ea şi-a plecat.

— I-l plasează acum lui Vasile.

— Lui care Vasile? am întrebat nedumerit.

— Doctorului Verescu... E la el în garsonieră. L-a agăţat când ieşea pe poarta spitalului... îl anunţasem că se plimbă prin faţă... „Aaa, domnul doctor Verescu!...” Şi i-a spus că-l caută pe doctorul Radu Popa – îi pregătise Nistor numele – face seara temperatură... Şi liru-liru crocodilu... Verescu a invitat-o să ia măsa cu el în oraş... Şi acum o consultă în garsonieră.

— Ce japiţă!... mi-a scăpat.

— Bine, el o aştepta... Da’ tu? Ţie ţi-a pus capişonul...

— Eşti un drăguţ...

— Mă rog...

— Acum, fără glumă, cu formele ei ar putea să pătrundă şi-n tezaurul Băncii!

— Asta dacă ai fi tu paznic!

— Să-nţeleg c-ai vrut să insinuezi ceva?

— Să-nţelegi...

— Dar adevărul mai stă şi în faptul că-n cazul în care nu mi-ar fi pus ea, cum ai zis, capişonul, senzorii din casa lui Burcea s-ar fi plimbat şi-acuma în voie pe patru picioare! S-o lăsăm baltă!

Era aproape 4, cunosc pe cineva care nu ştie ce-i chiulul, vrea mereu să lucreze, ar face un cincinal şi-n doi ani şi jumătate: m-am dus la bucătărie să-i ofer o friptură. Iar până se face friptura, ca să nu moară de nerăbdare, să-i dau câte ceva din frigider. Acum aveam ce. Când am terminat, au terminat de examinat casa şi cei trei ofiţeri. N-au găsit nici o „ploşniţă”.

Trebuia să mă tund, treaba asta o fac de mulţi ani la frizeria din Piaţa Palatului, aşa că m-am dus la garaj să scot „Espada” la soare. Când m-am apropiat, l-am văzut pe Mihai deschizând uşa de la subsol. L-am strigat. După

ce ne-am strâns mâinile, l-am întrebat dacă se mutase acasă.

— Azi e prima zi... Şi de ce-aş mai fi stat?

— Ai făcut bine, l-am aprobat. De azi chiar că nu mai era nevoie să stai. Cum se mai comportă directorul?

— Da' cin' l-a mai văzut?!

Am vrut să ne despărţim, însă Mihai a vorbit deodată:

— Cu treaba aceea de care m-aţi rugat... Eu am zis c-o fi vreo chestie împuţită... Cu vrun străinache la mijloc...

— Şi?

— Nu e! Să nu credeţi c-am stat. Am alergat „Mobra" lui Giony toată duminica... Am alergat-o şi luni după-masă... Aparatu-i furat de la o „Dacia"...

— ...De la o „Dacia 1300", am continuat, de culoare albă, cu numărul 7-B-6504.

— Aţi aflat? s-a mirat.

— Am aflat.

— Parcată pe o stradă care dă la Observatorul astronomic.

— Ştiu... lângă Parcul Libertăţii... Dar de ce nu m-ai sunat? De ce nu m-ai sunat când ai aflat?

M-a privit tăcut câteva clipe, şi-a supt dinţii, ca şi când ar fi zis că ştie el de ce nu m-a sunat, şi a vorbit:

— Dacă ar fi fost furat dintr-o maşină străină, vă spuneam. De ce să-l caut de pomană pe dracu?! Nu-s nici ei proşti...

Mi-am dichisit maşina, şi nu pentru că ar fi fost murdară, ci ca să mă eliberez astfel de gânduri; la frizerie am dat peste o minune, pe geamurile oneste ale vitrinei fuseseră aplicate imitaţii de vitralii de epocă, înfăţişând fiecare un cap de bărbat, modele de tunsori, cu alte cuvinte, de fapt nişte bazaconii colorate care etalau prostul gust, un prost-gust desăvârşit, ziua în amiaza mare în plin centrul oraşului, şi cum parcasem maşina pe Ştirbei-vodă, ce credeţi, oameni buni, c-am făcut? Am intrat în Cişmigiu şi-am jucat şah până seara târziu cu pensionarii ce se strâng la rotondă.

A doua zi, Emil m-a sunat de dimineaţă, mi-a comunicat că a stat de vorbă cu părinţii Feliciei, aceştia s-au declarat de acord ca ea să meargă cu noi la Buzău şi mi-a zis că o să vină la mine între 9 – 9 şi jumătate... Citeam, când am auzit sunând la uşă. Eram sigur că

sosise Emil. Deschizând uşa, am văzut-o pe Florina, toată numai un zâmbet.

— Ţucule! Am reuşit să scap şi-am venit să te văd.

„De la Vasile”, mi-am zis în timp ce mă săruta cu tot dichisul şi m-am gândit că li s-a părut ceva în neregulă cu Verescu, că el le-a trezit bănuieli, altfel n-ar fi revenit Florina. Am invitat-o în casă şi, propunându-i să bea o cafea, am lăsat-o singură, oferindu-i astfel prilejul să-mi plaseze noi senzori.

În timp ce puneam apa la fiert, s-a auzit iar soneria. De data aceasta trebuia să fie Emil; am rugat-o pe ea să deschidă. Era într-adevăr aşa, i-am recunoscut vocea, am adăugat două linguri de cafea şi o ceaşcă cu apă şi m-am dus să-l salut, poate îmi face vreun semn.

Nu mi-a făcut şi s-a arătat şi el cât se poate de vesel.

— Hai, dă ceva de băut! Dar fă un „Pastemak”, nu te zgârci!

— Cine ţi-a spus că nu fac?

— Aşa, bătrâne, că-n muncă şi-n economie ajungi curând la astenie!

Am priceput imediat tema pe care mi-o propunea; în timp ce deschideam barul, am rugat-o pe Florina să dea drumul magnetofonului şi am comentat, adresându-mă lui Emil:

— Bine c-ai putut să scapi...

— Nu-i adevărat! Le-am făcut altora loc să muncească! E cu totul altceva!

— Corect! am apreciat.

— Vizavi de ce? s-a interesat Florina nedumerită, ca şi când n-ar fi fost atentă la schimbul nostru de replici, şi s-a reaşezat pe canapea.

— Vizavi de vizavon!... i-am răspuns, făcând o reverenţă în direcţia ei. După care m-am adresat lui Pascu: Emile, explică-i, te rog!

— Florina dragă, a început el metodic, savurând fiecare cuvânt, ducându-mă azi-dimineaţă la serviciu, am constatat că mi-am pierdut dispoziţia de muncă. Şi cum ce poţi face azi poţi face şi mâine, n-am mai stat s-o caut... Mai ales că noi, el şi cu mine, sau mai bine zis eu şi cu el, ne vom repezi la Giurgiu, s-aducem nişte peştişannn!

— Da’ cine vi-l pregăteşte? s-a mirat Florina.

— Are băiatu!... Peştişan să fie!...

Florina s-a ridicat şi ne-a rugat s-o scuzăm. Văzând ea se îndreaptă în direcţia dependinţelor, mi-am amintit de cafea. M-am repezit, strecurându-mă pe lângă Florina, ca să salvez ce se mai putea salva. Nerăbdător cum sunt, făcusem flacăra mare şi aşa o uitasem; dacă mai întârziam puţin, rămâneam şi fără ibric. N-ar fi fost ceva nou.

Când să pun altă apă, alt zahăr, altă cafea, mi-am dat seama că Pascu rămăsese singur în cameră; venirea Florinei mă buimăcise de tot; în loc de creier aveam parcă brânză de vaci degresată. Am făcut imediat cale întoarsă şi, folosindu-mă de gesturi, l-am întrebat pe Emil ce-ar putea fi cu Florina.

A strâns din umeri şi şi-a strîmbat gura, adică, se miră şi el.

— De ce-a venit? am întrebat în şoaptă.

— Pentru tine!...

S-a auzit uşa la baie, i-am strecurat ceva printre dinţi lui Emil şi am luat drumul bucătăriei.

Nu-i o distracţie să păzeşti o cafea până fierbe. I-am strigat Florinei să facă pe gazda, să pună în pahare conţinutul din *shaker*, am băgat apoi o bucată de şvaiţer în gură şi i-am servit şi lui Max una. Lui dă-i un deget, că vrea toată mâna! A început să sară şi să latre, cu alte cuvinte, mai voia.

În timp ce ieşeam cu tava, Florina a strigat câinele. Vocea ei l-a făcut să simtă ciocolata în gură, a dat năvala, când să se strecoare printre picioarele mele, m-am împiedicat de el şi-am căzut. M-am întins cât sunt de lung pe parchet. Bufnitura, dar mai ales zgomotul tăvii, al ceştilor sparte i-au adus în ajutor pe Emil şi pe Florina.

Covoraşul, parchetul, pereţii culoarului, totul era stropit cu cafea. I-am îndemnat: „Hai, daţi-mi o mână de ajutor!”, i-am adus lui Emil cârpa din baie, Florinei i-am spus să ude prosopul şi am intrat în bucătărie să iau dintr-un sertar cârpele de şters praful. Când m-am întors, Emil şi rupsese coala de sugativă, o coală cât un ziar desfăcut, galbenă şi groasă, pe care o ţineam pe birou, deasupra cristalului, deranjat de senzaţia de rece pe care o degajă acesta.

— Ce dracu ai făcut?! l-am certat, părându-mi rău de sugativă; n-o procurasem uşor.

— Lasă, că-ţi fac rost de alta, m-a asigurat şi s-a apucat să tamponeze petele de cafea de pe pereţi.

Am dat zor, a dat zor şi Florina, a clătit de câteva ori prosopul în baie, numai Emil moşmondea în sectorul pe care îl luase în primire. Preocupat, nu mi-am dat seama pe dată că varul absorbise tot ce fusese de absorbit, şi ce făcea el era ca şi când ar fi încercat să scoată praful dintr-un covor cu un ac. Am realizat asta abia când treaba fusese terminată. Mi-am zis că omu mai dă şi-n gropi, mai ales dacă-i vorba de ceva ce n-are tangenţă cu ocupaţia lui. Eram plin de năduf, aşa că i-am spus:

— Băieţică, ai procedat ca olteanul care, vrând să-şi facă fântână, a săpat un şanţ lung şi-a dat apoi să-l ridice în picioare.

— Asta de ce?

— Las-o moartă!... În orice caz, un „Pasternak" meritaţi! Să răsuflu puţin, şi pun de cafea, le-am promis şi am sorbit din pahar.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi, a zis Florina uitându-se la ceas, la unsprezece trebuie să fiu la „Inter" în hol. N-am avut când să-ţi spun, Ţucule, de data asta nu m-am putut eschiva, plec în ţară cu grupul de belgieni. Litoral, Deltă, mănăstiri, Cluj, Sibiu, Braşov... Vreo zece zile.

Am crezut c-o să-mi zică să fiu cuminte, nu, nu mi-a zis, m-a rugat doar, în vestibul, înainte de-a mă săruta, să mă gândesc la ea, o să se gândească şi ea tot timpul la mine, o să se gândească pentru că simte cu mine ceva cu totul *specios*.

Când să mă întorc în cameră, l-am găsit pe Emil aşteptându-mă în hol. Mi-a cerut să-i dau o batistă şi m-a chemat să vin la baie cu el.

— De ce? l-am întrebat intrigat, dându-mi seama din atitudinea lui că la mijloc e ceva necurat.

— Avea în poşetă o sticlă de colonie identică cu cea pe care ţi-a făcut-o cadou. Cu sticla din baie. Când a venit să-mi deschidă uşa, avea poşeta cu ea... Pe braţ a purtat-o mereu. Cu poşeta pe braţ s-a dus să dea drumul magnetofonului... Cu ea pe braţ a stat pe canapea... Cu ea s-a dus la baie... Şi n-a întârziat acolo prea mult. A pus-o pe canapea numai atunci când i-ai spus să facă pe

gazda şi-a trebuit să deşarte *shaker*-ul în pahare, să aducă paharele pe măsuţă. Ai căzut, am alergat să vedem ce s-a întâmplat... În timp ce uda prosopul la baie, m-am întors în cameră şi i-am deschis poşeta, să văd ce-ar putea să aibă în ea. Şi-am văzut sticla de colonie. M-am întors cu sugativa – singurul pretext pe care l-am găsit pentru a justifica drumul – şi am constatat că sticla de colonie era la locul ei, pe cristal. Atunci?...

— Fii atent! Sticla asta mi-a adus-o pentru că o spărsese pe-a mea. Cică a lovit-o din greşeală când se pieptăna.

— Asta nu mi-ai zis!...

— îţi spun acum! m-am răstit. Ce importanţă putea să aibă că-mi spărsese o sticlă de colonie „Matinal”?! Dar ce poate să fie?...

Emil nu mi-a răspuns; din buzunarul de la butonieră a răzbătut un piuit abia auzit şi el a scos aparatul de emisie-recepţie. I s-a comunicat că Florina şi-a ales un loc de unde ţine sub observaţie uşa de intrare a blocului. Pascu a zis „Un moment, rămâneţi pe recepţie” şi, stând să se gindească ce era de făcut, a început să-şi maseze fruntea cu degetele.

— Nu ia foc?

— Ce? s-a interesat absent.

— Capul!...

— Du-te dracului! Şi a dat drumul cu voce tare la gânduri: Am feştelit-o cu Giurgiu... Cu toate că ea s-a dus la baie la scurt timp după ce-am zis că mergem la Giurgiu!... Asta ce-ar putea să-nsemne?... Bine, mergem la Giurgiu! s-a hotărât.

A comunicat celui care îl aştepta pe recepţie că vom ieşi îndată din casă şi că primul drum îl vom face la garajul meu, apoi mi-a cerut să-i aduc o batistă.

I-am adus-o, a apucat prin intermediul ei sticla, a înfăşurat-o în ea, după aceea într-un ziar, şi a pus pachetul cu grijă într-o pungă de plastic pe care o aveam agăţată de cuier în vestiar.

— Râdem şi glumim! mi-a cerut când să ieşim în stradă:.

— La asta mă pricep... am zis vesel. Şi am ţinut-o tot aşa. Stai să-ţi spun bancul cu claxonul, pe care mi l-a

vândut azi-dimineaţă un amic la telefon. Ori ţi-a şi fost transmis?...

— Ha-ha, alte griji nici n-avem!...

— Am vrut să-l opresc pe amic, l-am întrebat dacă-l ştie pe cel cu băiatu, poate-i pică fisa şi tace. „Un moment, să-l auzi pe ăsta, că-i mult mai bun!" a zis şi şi-a dat drumul la gură. Cică...

Colonelul Dumitru nu se afla în apartamentul 16, vizita mea era neprevăzută; după ce a expediat printr-un ofiţer sticla de „Monsieur de Givenchy", Pascu i-a raportat prin radio, amănunt cu amănunt, cum se desfăşuraseră lucrurile. Scurt timp după încheierea convorbirii, ni s-a comunicat că Florina a luat un autobuz în direcţia centrului.

Emil a sunat-o pe Felicia şi, cerându-şi scuze, a amânat pentru a doua zi plecarea la ai săi, apoi mi-a povestit cum fusese abordat doctorul Verescu. În linii mari, se procedase ca şi cu mine; în timp ce Florina se afla în garsonieră la el, Ion Nistor l-a sunat de la un telefon public din Ferentari, a dat drumul şantajului, i-a cerut să rupă orice legătură cu mine şi i-a fixat o întâlnire pentru a doua zi la kilometrul douăzeci şi unu al autostrăzii Bucureşti–Piteşti.

— Văd că durează, ce-ai zice că facem un şah? mi-a propus deodată Emil.

— Dacă aveţi un şah, sigur că facem! m-am declarat imediat de acord.

Îmi luase două partide, pe a treia o împingeam spre remiză, când a venit colonelul Dumitru. Am întrerupt-o, şi el mi-a pus în vedere chiar în momentul în care ne strângeam mâinile:

— Trebuie să plecaţi imediat din Bucureşti. Sticla de colonie conţine un gaz foarte puternic, cu o difuziune extrem de rapidă prin căile respiratorii şi cu efect imediat asupra centrilor vitali. Experienţa a fost făcută pe cobai la Institutul „Pasteur"... Ei bine, iepurii au murit întie cincisprezece şi treizeci de secunde de la pulverizarea coloniei. La disecţie însă nu s-a putut observa decât o foarte uşoară iritare a căilor respiratorii. Şi asta imediat după moarte! Înainte de-a interveni relaxarea... Aşa că putem înţelege acum de ce la Apostol nu s-a găsit nimic la autopsie. Medicii mi-au explicat că

lucrul este perfect posibil; gazul, introdus sub presiune odată cu colonia, este extrem de volatil, urmele lui dispar în cel mult o jumătate de oră. Sigur, la un examen toxicologic foarti amănunţit al sângelui, plămânilor, ficatului... Dar examenul acesta, ca să fie bine făcut, poate să dureze săptămâni şi chiar luni. Dispariţia dumneavoastră va crea impresia că tentativa le-a reuşit. De rest ne vom ocupa noi.

Eram complet năucit, l-am asigurat printr-o mişcare a capului că aşa voi face şi gândurile au izbucnit în cuvinte.

— Cum, tovarăşe colonel, a fost Florina, fata asta de douăzeci şi şase de ani, în stare de-o asemenea faptă? Este pur şi simplu...

— Iată c-a fost în stare. I s-a cerut, şi ea a executat. Totul a fost gândit, calculat de la bun început. Într-o treabă ca asta a lor... Întâi a fost o măsură de prevedere... „Dacă nu, îl eliminăm.” V-aţi supus şantajului şi n-au acţionat. Au acţionat acum, pentru că, aşa cum îşi imaginează, îl ţineţi legat pe Verescu. Eliminându-vă, elimină eventualele complicaţii. Pentru că dumneavoastră ştiaţi că ei au aflat de Verescu. Prelungind şantajul, v-a spus chiar Nistor. „Mayer”-ul s-a dovedit a nu fi cel căutat... Senzorul de după tablou a dispărut... Maşina aţi evitat s-o scoateţi din garaj... Aţi schimbat broasca la uşă... Şi bineînţeles că şi-au pus întrebarea dacă prin legătura pe care o aveţi în ţară, prin rezident, nu sunt pregătite contra-măsuri. Asta pe de o parte. Pe de alta, imaginea pe care şi-au făcut-o despre dumneavoastră este cea de afemeiat, de uşuratic, un om care azvârle cu banii prin baruri... Un asemenea om poate fi recrutat cel mai bine... Dar poate să şi cadă foarte uşor! Au o treabă prea bine pusă la punct, după câte ne puptem da seama, cu acel Cabinet de Cosmetică, ca să-şi permită să rişte! Va duceţi la Sinaia?

— Nu, plec la mare, am spus ceea ce hotărâsem în timp ce-l ascultam pe Dumitru. Plec la „Doi Mai”, să scriu. Să scriu tot ce mi s-a întâmplat în săptămânile astea. Toate prin câte am trecut... Glumind cu Ioana, i-am spus că mi-am agăţat de două ori câte-un cartuş la butonieră, al treilea nu mai îmi trebuie... Dacă nu m-aş fi împiedicat, dacă n-aş fi căzut...

— Dacă eu m-aş fi uitat numai la picioarele ei... m-a întrerupt Pascu, acum aş fi stat la priveghi!

— Burzuluieşte-ţi creasta!... Curcăneşte-te!... Bine că scap de tine, că unde eşti tu, sunt şi belele!

M-am întors cu un subaltern al colonelului, i-am dat zgarda, însă lanţul nichelat l-am păstrat ca amintire – şi nu numai ca amintire – am pus de toate în geamantan, n-am uitat *shaker*-ul, „Uher"-ul pentru o eventuală nevoie de atmosferă, nevoia asta nu se putea să nu se ivească, şi bineînţeles am pus un top de hârtie, indigouri, am luat cărţi, maşina de scris, o veioză micuţă...

Aşezând toate acestea în portbagaj, am simţit „Espada" tresărind de plăcere. I-am zis: „Potoleşte-te, am de gând să nu depăşesc optzeci de kilometri pe oră!" Dar când m-am aşezat la volan, aceeaşi plăcere m-a furnicat şi pe mine. M-a furnicat şi imediat m-a străbătut un fior ca de gheaţă. „Doamne, puteam să fiu acum pe năsălie!"

Din cauza construcţiilor, Şoseaua Colentina nu era deschisă circulaţiei, aşa că am ales traseul ocolitor prin Băneasa—Podul Otopeni. Ei bine, în momentul în care am virat pe la Casa Scânteii, gândul mi-a zburat deodată la Lola: „Ce-ar fi s-o văd la Fântâna Mioriţei, făcându-mi semn să opresc?"

În clipa următoare, Max a trecut de pe canapeaua din spate şi s-a instalat ferm şi plin de importanţă pe fotoliul din faţă, ca şi cum ar fi spus, în timp ce privea prin parbriz: „Să n-avem discuţii, nu iei nici o autostopistă, pe scaunul ăsta stau numai eu!"

— Ce, îmi citeşti gândurile?

N-am mai continuat, alta era problema care se cerea rezolvată! „Bine-bine, mi-am zis, totu-i acum clar, cât se poate de clar... Dar portiera «Espadei» o găsisem închisă; cum de-a pătruns atunci Max în maşină?"

Luaţi-mă la bătaie, tăiaţi-mă, omorâţi-mă, trimiteţi-mă în oraş să cumpăr un fermoar sau să îngustez o cămaşă, oameni buni, n-am un răspuns!

Deocamdată?